LINDA HOWARD

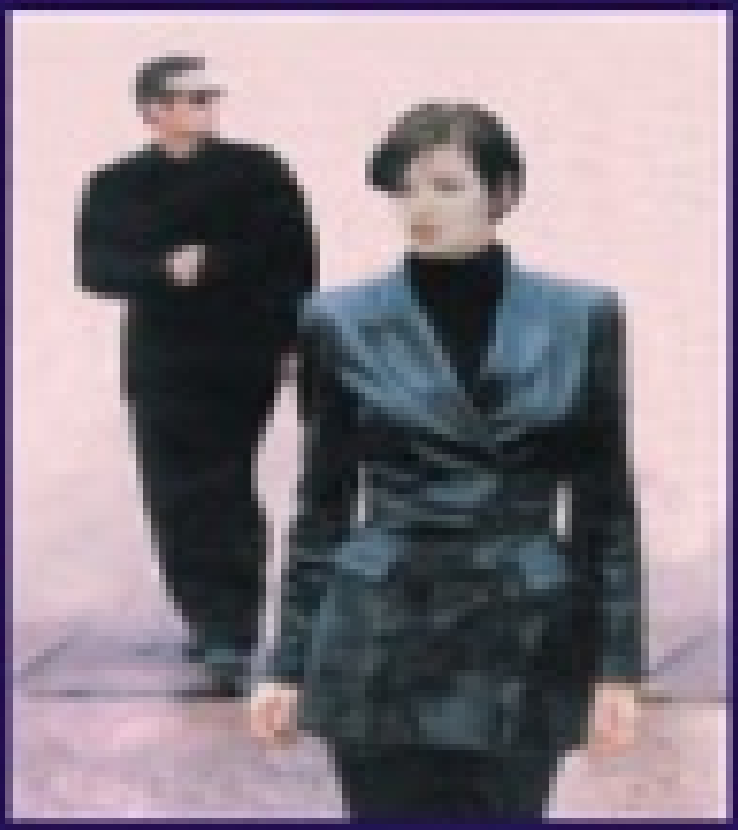

CAPCANA

Linda Howard

Capcana

Dying to Please

Capitolul 1

Ventilatorul din tavan se opri brusc. Sarah Stevens era atât de obişnuită cu bâzâitul lui uşor, încât oprirea acestuia o trezi, întredeschise un ochi şi privi ceasul electronic, dar cifrele roşii ale acestuia nu erau

luminate. Clipi de câteva ori somnoroasă şi confuză, apoi îşi dădu seama că ceva nu era în ordine.

Se întrerupsese curentul electric. Perfect!

Se întoarse pe spate cu urechea la pândă. Noaptea era liniştită; nu se auzea bubuit de tunete să anunţe venirea vreunei furtuni violente de primăvară care

ar fi putut explica şi pana de curent. Nu dormea cu draperiile trase; camerele ei dădeau în spatele casei, unde curtea era împrejmuită de gard. Zări pe geamul dormitorului licăritul palid al stelelor. Nu numai că nu ploua, dar cerul nici măcar nu era înnorat.

Poate că se arsese un transformator. Sau poate că avusese loc un accident de maşină şi căzuse vreun stâlp de telegraf. Puteau fi nenumărate cauze care să fi provocat pana de curent.

Oftând, se ridică şi întinse mâna spre lanterna pe care o ţinea pe noptieră. Indiferent de motivul

întreruperii curentului, treaba ei era să aibă grijă ca judecătorul Roberts să nu fie deranjat mai mult decât era necesar. Nu avea nicio programare în dimineaţa aceea, însă dragul de el ţinea mult să ia micul dejun la o anumită oră. Nu că ar fi devenit irascibil, dar orice schimbare în rutina sa

zilnică îl supăra acum mai mult decât cu un an în urmă. Avea optzeci şi cinci de ani; merita să-şi ia micul dejun când dorea.

Ridică receptorul telefonului; linia era împământată, aşa că pana de curent nu avea cum să o afecteze. Telefoanele fără fir sunt foarte bune atâta

timp cât nu se întrerupe curentul electric. Sarah avusese grijă ca şi alte câteva aparate plasate strategic în diverse puncte ale casei să fie tot linii împământate.

Dar de data asta telefonul era mort. Nedumerită şi într-o oarecare măsură alarmată, se ridică din pat. Cele două

camere ale ei se aflau deasupra garajului. Camera de zi şi bucătăria, formând o singură încăpere, dădeau în partea din faţă a casei, în timp ce dormitorul şi baia — în spate. Nu aprinse lanterna; era în apartamentul său şi putea găsi drumul spre camera alăturată, trase uşor

draperiile şi se uită afară.

Nici una dintre luminile dispuse strategic pe peluza îngrijită nu erau aprinse, dar luminile de siguranţă de pe proprietatea vecinului din dreapta aruncau umbre lungi şi dese.

Deci nu era pană de curent. Era posibil să se fi ars vreo siguranţă, însă

acest lucru ar fi afectat doar o parte din casă sau curtea, dar nu ambele. Rămase nemişcată, punându-şi logica şi intuiţia la lucru: (A) Curentul electric era întrerupt. (B) Telefonul era mort. (C) Vecinul din dreapta avea lumină. Nu era foarte greu să tragi o concluzie: cineva

tăiase firele, iar singurul motiv nu putea fi decât intenţia cuiva de a pătrunde în casă prin efracţie.

Fără să facă nici cel mai mic zgomot, în picioarele goale, aleargă înapoi în dormitor şi luă de pe noptieră pistolul automat de calibru 9 milimetri. Din păcate,

telefonul mobil şi-l lăsase în maşină, care era parcată sub porticul din spate. O luă la fugă spre uşă, gândindu-se o clipă să facă un ocol pentru a-l lua; dar prioritatea ei era protecţia judecătorului. Trebuia să se asigure că nu păţise nimic, în timpul ultimului său an în magistratură

primise câteva ameninţări destul de serioase şi, cu toate că el nu le dăduse nicio importanţă, Sarah nu îşi putea permite să le ignore.

Apartamentul ei era legat de corpul principal al casei printr-o scară prevăzută cu uşi şi sus şi la baza scării. În timp ce cobora aprinse lanterna ca

nu cumva să alunece şi să cadă, dar o stinse imediat cum ajunse jos. Cu urechea la pândă, se opri o clipă să-şi acomodeze ochii cu întunericul. Nu auzi nimic. Răsuci fără zgomot mânerul uşii, deschizând-o încetişor, cu toate simţurile în alertă. Nu surprinse niciun zgomot ciudat, aşa

că porni mai departe.

Se afla într-un hol mic; în stânga avea uşa spre garaj. Încercă mânerul uşii. Era încuiată. Urma spălătoria, apoi bucătăria. Ceasul electronic ticăia monoton şi strident, nemaifiind acoperit de zumzăitul frigiderului. Se furişă în bucătărie simţind gresia rece sub picioare. Se

strecură pe lângă masa imensă şi se opri din nou în pragul camerei în care luau micul dejun. Aici era ceva mai multă lumină datorită ferestrei boltite ce dădea în grădina cu trandafiri, dar asta însemna şi că putea fi văzută mai uşor în cazul în care exista vreun intrus stând la

pândă. Purta pijama din bumbac bleu deschis, la fel de vizibil ca albul. Era o ţintă uşoară, însă trebuia să-şi asume riscul.

Inima îi bătea ca un ciocan şi respiră adânc să se calmeze, încercând să controleze valul de adrenalină ce îi alerga prin vene. Nu se putea lăsa copleşită de emoţii; trebuia

să se stăpânească, să gândească la rece şi să-şi amintească ceea ce învăţase în timpul instruirii. Mai respiră o dată adânc şi porni cu paşi uşori, furişându-se pe lângă perete, fără să-l atingă. *Încetişor,* îşi spuse. Păşind cu grijă să nu-şi piardă echilibrul, ocoli camera şi

ajunse la uşa ce dădea în holul din spate. Se opri din nou ascultând.

Tăcere. Ba nu! I se păru că percepe un zgomot înăbuşit, atât de slab încât nu era sigură că auzise de fapt ceva. Rămase la pândă ţinându-şi respiraţia şi fără să-şi concentreze privirea asupra unui obiect anume, astfel încât să poată detecta

orice mişcare cu coada ochiului. Holul era pustiu, dar după o clipă zgomotul se auzi din nou, un pic mai tare, venind dinspre... solariu?

În partea din faţă a casei se aflau două saloane şi sufrageria; bucătăria, camera pentru micul dejun, biblioteca şi solariul

erau toate în spate. Solariul era o încăpere de colţ, cu doi pereţi din sticlă şi două perechi de uşi glisante ce dădeau în curtea interioară. Dacă ar fi plănuit o spargere, gândi Sarah, ar fi ales solariul ca cel mai bun loc de intrare. Se pare că nu era singura.

Intră în hol cu spatele încovoiat, sc opri o

fracţiune de secundă, apoi făcu încă doi paşi rapizi şi ajunse lângă bufetul uriaş, vechi de o sută de ani, în care erau păstrate acum feţele de masă. Se lăsă într-un genunchi pe covorul gros, ascunsă după bufet, chiar în clipa în care cineva ieşea din bibliotecă.

Bărbatul era îmbrăcat

în haine de culoare închisă şi căra un obiect mare şi greu. Monitorul computerului, îşi spuse ea, însă holul era cufundat în întuneric şi nu putea fi sigură. Intră în solariu, de unde se auziră iar zgomote înăbuşite, semănând mai mult cu târşâitul pantofilor pe covor.

Inima îi bătea cu

putere, dar în acelaşi timp simţi un val de uşurare. Părea evident că intrusul era un hoţ şi nu un criminal cu gânduri de răzbunare împotriva judecătorului. Asta nu însemna însă că nu erau în pericol; hoţul putea deveni violent, deşi mişcările lui de până acum indicau că

era hotărât să ia tot ce putea şi să fugă. Lucra organizat şi metodic, după cum o dovedeau liniile electrice şi telefonice scoase din funcţiune. Probabil că tăiase curentul ca să dezactiveze sistemul de alarmă, apoi firele telefonice ca precauţie suplimentară.

Întrebarea era ce

trebuia să facă ea? Era conştientă de arma pe care o avea în mână, dar situaţia nu impunea o intervenţie atât de dură. Avea să tragă numai în situaţia în care viaţa judecătorului sau a ei era în pericol, dar nu pentru nişte aparate electronice. În acelaşi timp, nici nu avea de gând să-l

lase pe hoţ să scape.

Era posibil să fie şi el înarmat. Spărgătorii de regulă *nu* poartă arme pentru că, în cazul în care au ghinion şi sunt prinşi, pedeapsa pentru jaf armat este mult mai aspră decât pentru o simplă spargere. Chiar dacă majoritatea spărgătorilor nu sunt înarmaţi nu însemna că îşi

putea permite să presupună că acesta nu avea vreo armă.

Era un bărbat solid; din câte putuse să-şi dea seama în holul întunecat, avea înjur de un metru optzeci. Probabil că ar i-ar fi putut face faţă într-o luptă corp la corp — cu condiţia să nu fie înarmat. Nici cea

mai bună instruire din lume nu poate opri un glonţ. Cum obişnuia să îi spună tatăl ei, e o mare diferenţă între a avea încredere în forţele tale şi a fi arogant; aroganţa te poate costa viaţa. Cel mai bun lucru era să-l atace din spate, luându-l prin surprindere.

Un alt zgomot slab o

puse în gardă şi rămase complet nemişcată în timp ce bărbatul intră în hol luând-o din nou spre bibliotecă. Cel mai potrivit moment pentru a-l ataca era când avea să iasă, cu braţele încărcate de bunuri furate. Puse lanterna pe podea, îşi mută pistolul în mâna stângă şi dădu să se

ridice de pe vine.

În clipa aceea, încă un bărbat ieşi din solariu. Sarah îngheţă, cu creştetul capului ridicat peste marginea bufetului. Încremeni la gândul că individul nu trebuia decât să se uite în direcţia unde se afla ea: faţa sa palidă putea fi bine observată în întuneric.

Însă bărbatul nu se opri şi se strecură în bibliotecă după celălalt individ. Sarah se lăsă să cadă la loc cu spatele rezemat de perete, tremurând de uşurare. Respiră adânc de câteva ori pentru a-şi potoli bătăile inimii. Scăpase ca prin urechile acului: încă o secundă şi ar fi fost în

picioare, iar hoţul ar fi văzut-o în mod sigur.

Faptul că erau doi schimba complet datele problemei. Riscurile se dublaseră, iar şansele ei de reuşită se înjumătăţiseră. Să se strecoare afară la maşină şi să sune la numărul de urgenţă 911 de pe telefonul mobil părea cea mai bună soluţie, cu

condiţia să ajungă până acolo neobservată. Dar asta însemna să-l lase pe judecător singur în casă. Nu auzea bine, iar indivizii puteau pătrunde în camera lui în orice clipă, nelăsându-i timp să se ascundă. Dragul de el era destul de curajos ca să se lupte cu intruşii, însă

aceasta s-ar fi putut solda cu rănirea sau chiar moartea lui.

Treaba ei era să împiedice un astfel de incident şi nu avea cum să facă acest lucru de afară, în timp cc vorbea la telefon.

Simţi un val de emoţie, apoi se linişti. Se hotărâse; acum trebuia să uite de

toate şi să se concentreze numai asupra celor învăţate în timpul instruirii.

Auzi din nou târşâit de paşi dinspre bibliotecă şi un mormăit slab. În ciuda tensiunii, zâmbi. Dacă ar fi încercat să ridice televizorul cu diagonala de 140 de centimetri, se angajau la o treabă grea şi

mâinile lor aveau să fie ocupate. Probabil că acum era cel mai bun moment să treacă la atac.

Se ridică şi porni cu paşi uşori spre bibliotecă, ajunse lângă uşă, se lipi cu spatele de zid şi aruncă o privire fulgerătoare înăuntru. Unul dintre hoţi ţinea între dinţi o brichetă-stilou, la lumina căreia

văzu cum cei doi se luptau într-adevăr cu televizorul uriaş, în plus, lumina lanternei le perturbase şi vederea nocturnă, astfel încât le-ar fi fost destul de greu să o observe.

Aşteptă. După alte câteva icnete şi o înjurătură şoptită, unul dintre hoţi porni cu spatele spre uşa

bibliotecii ţinând televizorul cu ambele mâini, în timp ce tovarăşul lui ţinea de celălalt capăt. Aproape că le auzi pârâitul oaselor sub greutatea televizorului şi, în fâşia subţire de lumină a lanternei-stilou proiectată direct pe faţa primului bărbat, îi văzu expresia încordată.

Era joacă de copii. Sarah zâmbi. Imediat ce primul hoţ păşi dincolo de prag, întinse piciorul şi îl lovi în glezna stângă. Uluit, bărbatul scoase un ţipăt scurt şi se prăbuşi pe spate în hol. Televizorul imens se lovi de cadrul uşii, apoi se prăvăli înainte. Bărbatul căzut la pământ scoase

încă un strigăt de spaimă, transformat rapid într-un urlet de durere când televizorul i se prăbuşi peste bazin şi picioare.

Partenerul lui dădu din mâini încercând să-şi păstreze echilibrul. Lanterna îi zbură din gură. „La dracu'!“ se auzi în clipa când dintr-o dată se făcu întuneric, după care

bărbatul se năpusti cu capul înainte. Sarah se răsuci pe călcâie şi îi aplică o lovitură de pumn drept în tâmplă. Nu îl pocnise cu toată forţa, dar suficient de tare ca să simtă înţepături în încheieturile degetelor. Bărbatul căzu greoi peste televizor, ceea ce îl făcu pe cel de dedesubt să ţipe şi

mai tare. Individul lovit în tâmplă se prăbuşi într-o parte leşinat.

— Sarah? Ce se întâmplă? De ce s-a întrerupt lumina? răsună din capul scărilor vocea judecătorului, acoperind ţipetele bărbatului ţintuit sub televizor.

Fiind clar că cei doi nu aveau cum s-o ia la fugă în

următoarele câteva minute, Sarah se duse la baza scărilor.

— Doi indivizi au pătruns în casă, anunţă ea.

Din cauza urletelor de durere şi a faptului că judecătorul era aproape surd, fu nevoită să strige ca să fie sigură că o aude.

— Am rezolvat

problema. Staţi acolo până iau lanterna.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l vadă rostogolindu-se pe scări în întuneric încercând să-i sară ei în ajutor.

Luă lanterna de unde o lăsase pe podea lângă bufet şi se întoarse la scară să îi lumineze drumul judecătorului, care coborî

cu o viteză greu de crezut pentru un om de optzeci şi cinci de ani.

— Spărgători? Ai chemat poliţia?

— Încă nu. Au tăiat firele telefonice şi nu am avut când să-mi iau mobilul din camionetă.

Judecătorul ajunse jos şi se uită atent spre

dreapta, de unde se auzea hărmălaia. Sarah îndreptă imediat lanterna într-acolo, luminând întreaga scenă. După o secundă, judecătorul chicoti.

— Dacă-mi dai pistolul ăla, cred că mă descurc eu aici în timp ce tu te duci să suni la poliţie .

Îi întinse arma cu patul înainte, apoi smulse cablul

telefonului din hol şi se aplecă peste hoţul leşinat. Era cel solid şi Sarah gemu de efort când îl întoarse pe burtă. Îi trase mâinile la spate şi i le prinse repede cu cablul, apoi îi ridică un picior şi îi legă mâinile de glezną. Cu sau fără un pistol îndreptat asupra lui, trebuia să fie extrem de

agil să fugă sărind într-un picior — fără să mai punem la socoteală lovitura pe care o primise la cap. Acelaşi lucru era valabil şi pentru cel prins sub televizor.

— Mă întorc imediat, îi spuse judecătorului întinzându-i lanterna.

Gentleman până în măduva oaselor, el încercă

să i-o dea înapoi.

— Nu, o să ai nevoie de lumină.

— Se vor aprinde farurile maşinii când o să acţionez telecomanda; mai multă lumină nu îmi trebuie, îl asigură ea şi se uită în jur. Unul dintre ei avea o lanternă mică, dar a scăpat-o şi nu ştiu unde a

căzut, adăugă ea şi se opri o clipă. Şi oricum nu aş pune mâna pe ea. A ţinut-o în gură.

El chicoti din nou.

— Nici eu n-aş pune mâna pe ea.

La lumina lanternei, îi văzu licărul din ochi, chiar dacă erau ascunşi în spatele ochelarilor. Bătrânul se distra de

minune! La drept vorbind, viaţa la pensie nu putea fi nici pe departe la fel de interesantă ca cea de judecător federal. Probabil că tânjise tot timpul după aventură, sau cel puţin după un pic de dramă, iar acum dorinţa îi fusese îndeplinită. Avea să povestească prietenilor lui

toate detaliile cel puţin o lună de acum încolo.

Îl lăsă de pază lângă cei doi hoţi şi străbătu camera pentru micul dejun, apoi bucătăria. Avea cheile în geantă, aşa că urcă scara ţinându-se bine de balustradă, într-un întuneric aproape total. Slavă Domnului că lăsase uşa de sus deschisă;

dreptunghiul palid o ajută să se orienteze. Ajunsă în apartamentul ei, trecu prin bucătărie să-şi ia o altă lanternă din sertarul unui dulap, apoi se duse repede în dormitor şi îşi luă cheile maşinii.

Având lanterna, coborî scările mult mai repede

decât le urcase. Descuie uşa din spate şi acţionă imediat butonul telecomenzii pentru a descuia uşile maşinii. Farurile din faţă şi din spate şi luminile interioare ale TrailBlazer-ului se aprinseră. Se îndreptă grăbită spre maşină simţind răceala şi asprimea dalelor de piatră sub picioarele

goale. La naiba, nu se gândise să-şi pună şi pereche de pantofi când fusese sus!

Urcă la volan, înşfăcă mobilul micuţ din suportul pentru pahar unde îl ţinea de obicei şi îl deschise aşteptând nerăbdătoare să vină tonul, apoi formă numerele cu degetul mare

în timp ce intra înapoi în casă.

— Nouă sute unsprezece, îi răspunse vocea calmă, aproape plictisită, a operatoarei.

— Avem un jaf pe Briarwood Road, numărul doi şapte trei zero, începu Sarah şi dădu să explice situaţia, dar operatoarea o întrerupse.

— De unde sunaţi?

— De la aceeaşi adresă. Sun de pe telefonul mobil, pentru că au tăiat firele telefonice.

Ocoli masa din bucătărie şi intră în camera pentru micul dejun.

— Sunteţi în casă?

— Da. Sunt aici doi bărbaţi...

— Se află încă în casă?

— Da.

— Sunt înarmaţi?

— Nu ştiu. N-am observat arme, dar au tăiat şi curentul, aşa că n-am cum să văd în întuneric dacă sunt înarmaţi sau nu.

— Doamnă, ieşiţi din casă dacă puteţi. Am trimis câteva unităţi de patrulare

la adresa pe care mi-aţi dat-o şi vor sosi în câteva minute, dar trebuie să ieşiţi imediat din casă.

— Trimiteţi şi o ambulanţă, zise Sarah ignorând sfatul operatoarei.

Intră în hol şi îndreptă şi fasciculul de lumină al lanternei sale asupra celor doi bărbaţi de pe podea. Se

îndoia că vreunul dintre ei ar fi fost capabil să plece pe propriile picioare. Ţipetele celui de sub televizor se transformaseră în gemete amestecate cu blesteme. Cel pe care îl lovise în tâmplă nu se mişcase deloc.

— O ambulanţă?

— Pe unul dintre ei a

căzut un televizor mare şi s-ar putea să-i fi rupt picioarele. Celălalt e leşinat.

— A căzut un televizor pe ei?

— Doar pe unul dintre ei, repetă Sarah neabătându-se de la adevăr şi începând să se amuze. Are diagonala de o sută patruzeci de centimetri, aşa

că e destul de greu. Încercau să îl scoată din casă, dar unul dintre ei s-a împiedicat şi televizorul a căzut peste el. Celălalt a aterizat deasupra.

— Iar cel pe care a căzut televizorul şi-a pierdut cunoştinţa?

— Nu, e conştient. Celălalt e leşinat.

— De ce a leşinat?

— L-am lovit în cap.

Judecătorul Roberts îi zâmbi şi în semn de reuşită ridică spre ea degetul mare al mâinii în care ţinea lanterna.

— Deci sunt amândoi imobilizaţi?

— Da.

Bărbatul leşinat îşi

mişcă puţin capul şi gemu.

— Cred că îşi revine. Tocmai s-a mişcat.

— Doamnă...

— L-am legat cu cablul telefonului, adăugă ea.

Urmă o scurtă pauză.

— Am să repet tot ce mi-aţi spus ca să fiu sigură că am înţeles bine. Unul dintre bărbaţi a leşinat, dar

acum îşi revine şi l-aţi legat cu un cablu de telefon.

— Exact.

— Celălalt e prins sub un televizor cu diagonala de o sută patruzeci de centimetri şi s-ar putea să aibă picioarele rupte.

— Exact.

— Super! auzi Sarah o voce în fundal.

Operatoarea îşi păstra calmul profesional.

— Am trimis medici şi două ambulanţe. Mai e cineva rănit?

— Nu.

— Aveţi vreo armă?

— Da, un pistol.

— Aveţi un pistol?

— E la judecătorul Roberts în clipa aceasta.

— Doamnă, spuneţi-i să lase pistolul deoparte.

— Sigur.

Niciun poliţist în toate minţile nu ar intra într-o casă întunecată ştiind că cineva acolo are un pistol. Îi transmise mesajul judecătorului, care o clipă păru să se răzvrătească, apoi oftă şi puse pistolul în

sertarul bufetului. Având în vedere starea în care se aflau cei doi hoţi, nu era necesar să ţină un pistol îndreptat asupra lor, oricât de multă plăcere i-ar fi produs acest lucru instinctului său de macho.

— Pistolul a fost pus într-un sertar, raportă Sarah.

— Mulţumesc,

doamnă. Unităţile de patrulare vă vor cere să le daţi pistolul, aşa că vă rog să cooperaţi.

— Nicio problemă. Mă duc spre uşă să îi aştept.

Îl lăsă pe judecător să supravegheze captivii, se duse în holul din faţă şi deschise una dintre uşile duble, înalte de aproape

trei metri. Două maşini alb cu negru ale poliţiei din Mountain Mrook intraseră pe alee cu girofarurile aprinse şi tocmai opreau în faţa treptelor late de la intrare.

— Au sosit, o informă pe operatoare, ieşind în faţa uşii pentru a fi văzută de poliţişti.

Aceştia plimbară peste

ea razele puternice ale lanternelor, iar ea duse mâna la ochi, ferindu-i de lumina orbitoare.

— Mulţumesc.

— Mă bucur că v-am fost de folos, doamnă.

Sarah închise telefonul în timp ce doi poliţişti în uniformă se apropiau de ea cu mâinile pe arme. Staţiile

radio din maşini emiteau un şuvoi de păcănituri şi mesaje întrerupte pe care nu le putea înţelege, iar luminile girofarurilor făceau ca pajiştea îngrijită să semene cu o discotecă pustie. În dreapta, văzu luminile aprinzându-se pe veranda familiei Cheatwood. Vecinii ieşeau să vadă ce se întâmplă. În

scurt timp, îşi spuse ea, întregul cartier avea să fie în picioare, deşi prea puţini vor avea îndrăzneala să vină să facă investigaţii personale. Majoritatea avea să folosească telefonul pentru a culege informaţii.

— E un pistol în bufetul din hol, le spuse de

la bun început celor doi polițiști.

Erau și așa destul de agitați; nu își scoseseră armele, dar nici nu-și dezlipeau mâinile de pe ele.

— E al meu. Nu știu dacă hoții sunt înarmați, dar sunt amândoi imobilizați. Judecătorul Roberts îi supraveghează.

— Cum vă numiţi, doamnă? o întrebă unul dintre poliţişti, scund şi îndesat, în timp ce se strecura în casă luminând cu lanterna dintr-o parte în alta.

— Sarah Stevens. Lucrez pentru judecătorul Roberts ca majordom.

Observă schimbul de

priviri dintre ei –*o femeie majordom?* Era obişnuită cu această reacţie, însă poliţistul îndesat nu întrebă decât:

— Judecătorul...?

— Lowell Roberts, judecător federal, acum pensionat.

Poliţistul murmură ceva în staţia radio de la

umăr, iar Sarah îi conduse prin casa întunecată, trecură pe lângă scară şi ajunseră în holul din spate. Plimbară fasciculele de lumină ale lanternelor peste cei doi bărbaţi aflaţi pe podea, apoi le îndreptară spre bărbatul înalt, subţire, cu părul alb care îi supraveghea de la o oarecare distanţă.

Hoţul pe care îl pocnise îşi recăpătase cunoştinţa, dar era încă ameţit. Clipi de câteva ori şi mormăi:

— Ce s-a... întâmplat?

Nu se obosi nimeni să îi răspundă. Cel de sub televizor suspina şi blestema alternativ încercând să împingă

aparatul cu picioarele, dar nu avea niciun spor şi ar fi făcut mai bine să-şi şteargă nasul care îi şiroia.

— Ce i s-a întâmplat ăluia? întrebă poliţistul mai înalt îndreptând lanterna spre faţa celui legat.

— L-am pocnit în cap.

— Cu ce anume? o întrebă acelaşi poliţist, lăsându-se pe vine lângă

hoţ şi percheziţionându-l rapid, dar conştiincios.

— Cu pumnul.

Ridică ochii spre ea surprins. Sarah dădu din umeri.

— L-am nimerit în tâmplă, explică ea, iar poliţistul dădu din cap.

O lovitură în tâmplă îl poate scoate din circulaţie

şi pe King Kong. Sarah nu mai menţionă că se antrenase nenumărate ore pentru a-i reuşi o astfel de lovitură. Dacă avea să se dovedească necesar, le va spune mai multe, dar până ce un poliţist nu o întreba în mod direct despre pregătirea ei, şi ea şi patronul ei preferau să treacă sub tăcere faptul că

printre atribuţiile ei se număra şi aceea de bodyguard.

Percheziţia scoase la iveală un cuţit cu lama de cincisprezece centimetri, într-un toc prins la glezna individului.

— Cărau lucruri din casă pe acolo, îi informă arătând spre uşa solariului.

Camera are uşi de sticlă glisante care dau în curtea interioară.

În depărtare se auzi sunet de sirene — o mulţime de sirene — semnalând apropierea unei întregi echipe de poliţişti şi personal medical. În scurt timp casa se va umple de oameni, iar ea mai avea destule treburi de rezolvat.

— Am să mă aşez acolo ca să nu vă încurc, le spuse arătând spre scări.

Poliţistul dădu din cap şi Sarah se aşeză pe cea de-a patra treaptă, cu picioarele strânse sub ea. Mai întâi de toate trebuia să se ocupe de rebranşarea curentului electric, apoi de telefoane, deşi telefonul ei

mobil le era de-ajuns pentru moment. Sistemul de alarmă era dotat cu baterii de rezervă, deci concluzia care se impunea era că hoţii le distruseseră şi pe acelea sau ştiuseră cum să le dezactiveze. Oricum, cei de la compania de securitate trebuia să verifice absolut tot. Probabil că şi uşile

glisante trebuiau înlocuite, dar asta putea aştepta până dimineaţă.

Cu lista de priorităţi în minte şi cu mobilul în mână, Sarah sună la compania de electricitate Alabama Power să îi anunţe despre pana de curent. Un bun majordom ştie pe de rost aceste

numere utile, iar Sarah era un majordom excelent.

Capitolul 2

Era trecut de ora două dimineaţa când la staţia radio se auzi apelul referitor la incidentul din Briarwood. Thompson Cahill era în drum spre casă, dar apelul părea mult mai interesant decât ceea ce îl aştepta acasă, aşa că

întoarse camioneta şi o luă înapoi pe Autostrada 280. Poliţiştii din patrule nu ceruseră un anchetator, dar, la naiba, apelul părea amuzant şi era exact ce-i trebuia lui — puţină distracţie.

Ieşi de pe autostradă şi intră pe Cherokee Road. La ora aceea traficul era practic inexistent, aşa că

străbătu rapid străzile pustii şi în câteva minute era în Briarwood. Găsi cu uşurinţă adresa: în faţa casei erau parcate o mulţime de vehicule cu girofarurile aprinse. Un anchetator trebuie să se priceapă la astfel de deducţii, nu?

Îşi prinse legitimaţia de

curea, îşi luă sacoul din cârligul de pe spatele scaunului şi-l îmbrăcă peste tricoul negru decolorat. Avea şi o cravată în buzunarul hainei, dar o lăsă acolo, pentru că nu avea la el o cămaşă pe care să o îmbrace peste tricou. De data aceasta avea să adopte înfăţişarea lansată de

poliţiştii din serialul *Miami Vice.*

În preajma casei roia furnicarul obişnuit de uniforme: poliţişti, pompieri, medici, personalul ambulanţelor. La ferestrele luminate ale caselor din jur se zăreau capetele vecinilor; prea puţini fuseseră atât de

curioşi încât să iasă din casă şi să se adune în stradă. La urma urmelor, aici era Briarwood Road, iar Briarwood însemna *moşii seculare.*

Îl întâmpină şeful de tură, George Plenty.

— Ce cauţi aici, doctore?

— Bună dimineaţa şi ţie. Mergeam spre casă şi

am auzit apelul. Mi s-apărut interesant, aşa că am venit încoace. Ce s-a întâmplat?

George îşi ascunse zâmbetul. Lumea în general habar nu are cât de distractivă e munca de poliţist. Există şi părţi întunecate şi periculoase — cele care îi fac pe

poliţişti să se apuce de băut — dar în cea mai mare parte este al naibii de amuzantă. Oamenii sunt pur şi simplu trăsniţi.

— Cei doi indivizi au acţionat inteligent: au tăiat firele de curent şi de telefon şi au dezactivat sistemul de alarmă. Se pare că au crezut că bătrânul locuieşte singur, aşa că şi-

au închipuit că nici măcar n-o să se trezească. Însă, spre ghinionul lor, omul are un majordom. Tipii erau ocupaţi să şterpelească un televizor cu ecranul mare, când doamna majordom i-a pus piedică unuia dintre ei, care a căzut cu televizorul peste el, apoi a avut grijă

să-l pocnească zdravăn şi pe celălalt, de l-a lăsat lat. După care l-a legat cu cablul de la telefon, chicoti George. Şi-a revenit în simţiri, dar încă nu ştie exact pe ce lume se află.

— *Doamna* majordom? întrebă Cahill, nesigur dacă înţelesese bine.

— Exact.

— O femeie majordom?

— Cam aşa ceva.

— Fugi de-aici! pufni Cahill.

Bătrânul avea probabil o femeie care locuia cu el, însă se îndoia că tipa era majordom.

— Asta e povestea pe care ne-au spus-o şi nu s-

au abătut de la ea, completă George şi se uită înjur. Dacă tot ai venit, ajută-i pe băieţi să ia declaraţiile ca să terminăm mai repede.

— Sigur.

Intră agale în vila imensă. În capătul holului fuseseră aşezate lămpi pe baterii, iar revărsarea de lumină şi forfota îl

conduseră spre locul faptei. Din reflex, adulmecă aerul încercând să detecteze miros de alcool sau de droguri. Ce este cu casele bogaţilor? Au un miros special, de parcă lemnul din construcţia lor ar fi diferit de cel folosit pentru casele obişnuite. Mai detectă un

miros de flori proaspete, spray pentru lustruit mobila şi o uşoară aromă de mâncare — ceva italienesc -, dar nu simţi niciun iz de alcool sau fum de orice fel, legal sau ilegal.

Ajunse în hol şi rămase deoparte un minut studiind scena. Câţiva medici stăteau pe vine în jurul

unui individ de pe podea; în apropiere se afla carcasa spartă a unui televizor uriaş. Tipul de pe podea gemea furios în timp ce doctorii îi imobilizau piciorul stâng. Un alt bărbat, înalt şi solid, era întins pe podea cu mâinile prinse la spate în cătuşe. Răspundea întrebărilor

unui medic care îi controla ochii cu o lanternă, şi era evident că încă vedea stele verzi.

Un bătrân înalt şi slab, cu o coamă de păr alb în dezordine, stătea în partea stângă dând calm o declaraţie unui poliţist. Emana demnitate prin toţii porii, cu toate că era în pijama, halat şi papuci.

Cu coada ochiului supraveghea atent ceea ce se petrece în timp ce răspundea la întrebări, de parcă ar fi vrut să se asigure că totul se desfăşura aşa cum trebuie.

În dreapta era o scară, iar pe a patra treaptă de jos stătea o femeie în pijama subţire de bumbac,

vorbind la un telefon mobil. Îşi ţinea picioarele goale unul lângă altul, perfect aliniate; părul negru şi des era ciufulit, de parcă tocmai coborâse din pat. Probabil că aşa se şi întâmplase. Printr-un alt exemplu de perspicacitate specifică detectivilor, deduse că era femeia majordom care locuia

acolo, altfel de ce ar fi fost în pijama? La naiba, în noaptea aceea avea mintea ascuţită ca briciul!

Chiar şi în pijama, nemachiată şi cu părul vâlvoi era o femeie drăguţă. Nu, mai mult, era de-a dreptul frumoasă — din ceea ce putea vedea, i-ar fi acordat nota opt, şi

asta fără farduri. Poate că banii nu pot cumpăra fericirea, dar libidinoşii bătrâni pot cu siguranţă obţine în schimbul lor gagici de primă clasă, asta presupunând că bătrânul mai era în stare de altceva decât să viseze la gloria apusă.

Furia de care nu se putea debarasa îl copleşi

din nou; de doi ani trăia, dormea şi mânca cu această mânie în suflet şi îşi dădea bine seama că era nedrept faţă de această femeie. Gândul că soţia lui e o nemernică şi îl înşală pe toate drumurile şi un divorţ lung şi urât îl pot face pe orice bărbat să-i treacă cheful. Îşi înăbuşi

furia ca să se poată concentra asupra meseriei lui — singurul lucru pe care reuşea să îl facă aşa cum trebuie.

Se apropie de unul dintre poliţişti — Wilkins, destul de tânăr, destul de nou şi al naibii de bun, dar trebuia să fie aşa, pentru că asta era o cerinţă obligatorie pentru a obţine

o slujbă în departamentul de poliţie Mountain Brook. Wilkins stătea de pază lângă individul voinic care avea mâinile prinse în cătuşe şi era lovit la cap, privind cum acesta era examinat de medic.

— N-ai nevoie de o mână de ajutor cu declaraţiile?

Wilkins se uită în jur, puţin uimit să dea cu ochii de el. În acea clipă de neatenţie, individul de pe podea făcu un salt înainte, trântindu-l pe doctor la pământ, şi sări în picioare cu o agilitate surprinzătoare. Wilkins se răsuci pe călcâie iute ca o pisică, dar Cahill fu şi mai

rapid. În timp ce se rotea pe călcâiul stâng izbindu-l pe individ drept în plex cu gheata numărul patruzeci şi patru din piciorul drept, o văzu cu coada ochiului pe femeia de pe scări sărind şi ea în picioare. Lovitura avu destul forţă ca să îl facă pe vlăjgan să se încovoaie de durere cu răsuflarea tăiată. Wilkins se

năpusti asupra lui înainte ca acesta să atingă podeaua şi alţi doi poliţişti îi săriră în ajutor. Văzând că situaţia e sub control — de fapt individul nici nu putea respira încă -, Cahill se dădu un pas înapoi şi aruncă o privire spre medic, care se ridica clătinându-se şi ştergându-

şi sângele care îi curgea din nas.

— Se pare că nu era rănit atât de rău cum am crezut.

— Aşa se pare, spuse doctorul, apoi luă un pansament din trusă, îl duse la nas şi respiră adânc. Crezi că acum e scos din circuit?

— Şi-a pierdut doar

răsuflarea. Nu l-am lovit chiar aşa de rău.

O lovitură în piept aplicată cu toată forţa poate opri inima, zdrobi sternul şi provoca o mulţime de alte leziuni interne. Cahill avusese grijă ca nici măcar să nu îi rupă vreo coastă individului. Wilkins se

ridică gâfâind.

— Tot mai ai chef de completat hârtii, Cahill?

Genul acesta de muncă reprezintă năpasta oricărui poliţist; ca să arate cât îl plictisea treaba asta, Cahill răspunse:

— Cum să nu.

Wilkins arătă cu capul spre femeia care se aşezase la loc pe scări şi îşi reluase

convorbirea la mobil.

— Ia-i declaraţia în timp ce noi îl băgăm pe Rambo ăsta într-o dubă.

— Cu plăcere, murmură Cahill, şi nu minţea.

Reacţia ei în momentul în care hoţul încercase să fugă îi stârnise interesul. Nu dăduse să fugă ţipând,

ci se mişcase cu calm şi echilibru, concentrându-şi întreaga atenţie asupra răufăcătorului. Cahill îşi spuse că dacă nu l-ar fi oprit el, cu siguranţă ar fi făcut-o ea — sau cel puţin ar fi încercat ceea ce îi aducea în minte o mulţime de întrebări la care ar fi dorit răspunsuri.

Se apropie de scară.

Lumina dură a lămpilor pe baterii cădea direct pe faţa ei. Vorbea mai departe la telefon cu o expresie calmă şi concentrată. Când îl văzu apropiindu-se, ridică un deget făcându-i semn că va termina imediat.

Fiind poliţist, nu era obişnuit să i se spună să aştepte. Simţi un scurt fior

de iritare, metamorfozat imediat în amuzament. Doamne, poate că într-adevăr *era* un ticălos arogant, cum îi plăcea fostei sale soţii să-l apostrofeze. Pe lângă asta, chiar dacă femeia nu era decât un ornament la braţul unui bătrân, îţi făcea plăcere să o priveşti.

Astfel că nu îşi refuză

această plăcere şi o măsură din cap până în picioare, catalogând automat toate detaliile: păr de o nuanţă întunecată, lung până aproape de umeri şi ochi de culoare închisă.

Dacă ar fi trebuit să-i facă descrierea fizică în scris, ar fi trebuit să specifice: „şaten“ şi

„căprui“, deşi termenii nu se apropiau deloc de culoarea reală. Lumina îi juca în păr împrumutând şuviţelor nuanţa ciocolatei amărui — iar ochii erau şi mai închişi.

Estimă că avea înjur de treizeci de ani, sau puţin peste, înălţimea... cam un metru şaptezeci. Fu tentat să îi dea câţiva centimetri

în plus, dar îşi dădu seama că atitudinea ei milităroasă o făcea să pară mai înaltă decât era. Greutatea era undeva între şaizeci — şaizeci şi cinci de kilograme. Avea pielea netedă fără cusur, cu un tuşeu catifelat şi cremos, care îl făcu să se gândească la un cornet de îngheţată.

Îşi termină convorbirea şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc că aţi aşteptat. Mă luptam cu meniul computerizat al companiei telefonice şi nu am vrut să o iau de la început. Sunt Sarah Stevens.

— Detectivul Cahill, se prezentă el, luându-i mâna

micuţă şi rece, cu o strânsoare surprinzător de puternică. Mi-aţi putea relata ce s-a întâmplat aici în noaptea asta?

Accentul ei nu era din sud; de fapt, nu îl putu localiza deloc. Da, asta era: femeia nu vorbea cu nici un fel de accent.

— Cu plăcere, răspunse ea arătând spre

trepte. Nu doriţi să luaţi loc?

Sigur că ar fi dorit, însă asta însemna să stea cu umărul lipit de al ei, ceea ce nu era o idee bună, dat fiind că se afla aici cu treabă. Chiar din clipa în care o văzuse gândurile i-o luaseră razna, iar asta nu era bine deloc. Se stăpâni

şi se forţă să se concentreze asupra celor ce avea de făcut.

— Nu, mulţumesc, stau în picioare.

Îşi scoase agenda din buzunar şi o deschise la o pagină albă.

— Cum se scrie numele dumneavoastră?

— *Sarah* cu *h, Stevens* cu v.

— Dumneavoastră aţi descoperit că se comitea o spargere?

— Da, eu.

— Ştiţi cu aproximaţie ce oră era?

— Nu, ceasul de pe noptieră este electric. Dar cred că i-am descoperit cam la o jumătate de oră după ce m-am trezit.

— Ce anume v-a trezit? Aţi auzit vreun zgomot?

— Nu. Apartamentul meu se află deasupra garajului şi nu se aude nimic de acolo. Ventilatorul din tavan s-a oprit când au întrerupt curentul. Asta m-a trezit.

— Ce s-a întâmplat

după aceea?

Sarah îi relată şirul evenimentelor cât mai concis posibil, ştiind că era îmbrăcată într-o pijama subţire şi în picioarele goale.

Regreta că nu îşi pusese un halat şi papuci şi că nu îşi trecuse o perie prin păr. Ar fi putut chiar să se machieze, să-şi pună

un neglijeu, să se parfumeze şi să îşi atârne de gât o pancartă pe care să scrie: „Disponibilă”. Apoi putea să îl invite pe detectivul Cahill în camera ei şi să se aşeze amândoi pe marginea patului în timp ce-i dădea declaraţia.

Gândurile prosteşti care îi treceau prin cap o

făcură să zâmbească, însă inima pornise să îi bată mai tare din clipa în care îl văzuse, iar ritmul nu se domolise nici acum. Printr-o ciudăţenie ce ţinea de chimie sau de biologie, ori era o combinaţie amândurora, simţise brusc o atracţie fizică faţă de el. Se mai întâmpla uneori să o încerce un fior neaşteptat

care îi amintea de acel ceva care face lumea să se învârtească, dar niciodată nu mai fusese atât de puternic. Îi plăcea acel freamăt interior — era ca şi cum ai merge *într-un montagne russe,* dar fără a te desprinde de la pământ.

Aruncă o privire spre mâna lui stângă. Nu purta

verighetă, dar asta nu însemna că era necăsătorit sau că nu avea o relaţie. Bărbaţii care arată ca el nu sunt niciodată complet liberi. Nu că ar fi fost o mare frumuseţe; avea trăsături aspre, era nebărbierit, iar părul negru — prea scurt. Însă făcea parte din acei bărbaţi care par cumva mai *masculini*

decât ceilalţi din jurul lor, ca şi cum testosteronul îi ieşea prin pori, lucru pe care femeile întotdeauna îl observă. În plus, trupul lui părea un pachet de muşchi; jacheta pe care o purta peste tricoul negru ascundea în parte acest lucru; ea crescuse în preajma unor bărbaţi care

îşi făceau o chestiune de onoare din a fi în cea mai bună condiţie fizică, astfel că recunoştea imediat mişcările şi ţinuta caracteristice. Din păcate, nu părea deloc genul care să zâmbească prea des. Îi aprecia fizicul, însă, din câte putea să observe, personalitatea lui lăsa de dorit.

— Care este relaţia dumneavoastră cu judecătorul Roberts? întrebă el pe un ton neutru, aproape lipsit de orice interes.

Ridică ochii spre ea, dar avea faţa în umbră şi nu îi putu citi expresia.

— Lucrez pentru el.

— Cu ce anume vă

ocupaţi?

— Sunt majordom.

— Majordom... repetă el, de parcă nu mai auzise acel cuvânt până atunci.

— Administrez casa, explică ea.

— Şi asta ce implică?

— Multe lucruri, cum ar fi supravegherea personalului, programarea reparaţiilor şi a serviciilor,

mai gătesc, am grijă să aibă hainele curate şi pantofii lustruiţi, maşina să fie verificată şi spălată cu regularitate, facturile plătite şi în general să fie totul în ordine.

— Şi ceilalţi angajaţi?

— Nici unul nu are normă întreagă. Când spun personal, mă refer la

serviciul de curăţenie — două femei care vin de două ori pe săptămână, la grădinar, care lucrează aici trei zile pe săptămână, la secretara care vine o dată pe săptămână şi la bucătăreasă care pregăteşte prânzul şi cina de luni până vineri.

— Înţeleg, zise el şi se uită peste notiţe de parcă

verifica un detaliu. Poziţia de majordom vă impune să studiaţi şi artele marţiale?

Aha. Se întrebă ce o dăduse de gol. Observase şi ea, bineînţeles, lovitura bine gândită cu care îl doborâse pe hoţul voinic şi îşi dăduse seama imediat că şi el se antrena mult.

— Nu, răspunse ea

încet.

— E un hobby pe care vi-l satisfaceţi în timpul liber?

— Nu chiar.

— Aţi putea să-mi daţi mai multe detalii?

— Sunt calificată şi ca bodyguard, spuse ea pe ton scăzut. Judecătorului nu-i place să se ştie, dar mai demult a primit câteva

ameninţări cu moartea şi familia lui a insistat să aibă un profesionist pentru securitatea lui personală.

Până acum atitudinea lui fusese neutră, dar deodată o privi cu interes nedisimulat şi un pic de uimire.

— Ameninţările respective au avut loc

recent?

— Nu. Sincer, nu cred că e în pericol. Sunt alături de el de aproape trei ani şi în tot acest timp nu a mai primit nicio altă ameninţare. Însă înainte să se pensioneze a primit ameninţări cu moartea de la mai mulţi indivizi, lucru care a îngrijorat-o foarte rău pe fiica lui.

El se uită din nou peste notiţe.

— Deci lovitura pe care aţi aplicat-o în seara asta nu a aparţinut unui amator, nu-i aşa?

Ea zâmbi uşor.

— Sper că nu. După cum nici a dumneavoastră nu a aparţinut unui novice.

— Ce sporturi

practicaţi?

— Karate, în special, ca să mă menţin în formă.

— Centura?

— Maro.

El dădu scurt din cap.

— Şi altceva? Aţi spus „în special”.

— Practic şi kick-boxing. Dar ce legătură are asta cu ancheta?

— Nici una. Eram

doar curios, spuse el închizându-şi agenda. Şi deocamdată nu are loc nicio anchetă. Vă iau doar o declaraţie preliminară. Totul va fi trecut în raport.

— De ce nu are loc nicio anchetă? întrebă ea indignată.

— Au fost prinşi în flagrant delict, cu bunuri

aparţinând judecătorului Roberts încărcate în camioneta lor. Nu e nimic de investigat. Trebuie doar să întocmim dosarul.

Poate că el nu mai avea nimic de făcut, ea însă avea destule: trebuia să discute cu cei de la compania de asigurări, să repare uşile glisante ale solariului, ca să nu mai

vorbim că trebuia cumpărat un nou televizor. Judecătorul ţinea mult la televizorul său cu ecran mare şi spunea că de data asta se gândeşte să-şi ia unul de înaltă fidelitate.

— Trebuie neapărat să specificaţi în raport faptul că lucrez şi ca bodyguard pentru judecător? întrebă

ea.

Cahill tocmai dădea să plece. Se opri şi privi.

— De ce?

Ea coborî vocea şi mai mult.

— Judecătorul preferă ca prietenii lui să nu ştie. Cred că se jenează de faptul că, cedând insistenţelor copiilor săi, şi-a angajat un bodyguard.

Acum toţi prietenii îl invidiază pentru că are o femeie majordom; închipuiţi-vă ce glume se fac pe seama lui. În plus, în caz de pericol sunt în avantaj dacă nimeni nu ştie că îi asigur protecţia.

El bătu uşurel agenda de palmă cu o expresie impenetrabilă, apoi dădu

din umeri.

— Nu e un fapt relevant pentru caz. Cum v-am spus, eram doar curios.

Poate că el nu zâmbea niciodată, dar ea obişnuia să o facă, aşa că îi dărui un zâmbet larg şi plin de uşurare.

— Mulţumesc.

Dădu din cap şi se

îndepărtă, iar Sarah oftă cu regret. Ambalajul era frumos, însă conţinutul lăsa mult de dorit.

♦ ♦ ♦

Dimineaţa începu într-un haos total. Era imposibil să mai doarmă, dar era la fel de imposibil să facă ceva. Fără curent electric nu putea să prepare micul

dejun preferat al judecătorului — frigănele cu scorţişoară — sau să spele ori chiar să îi netezească ziarul cu fierul de călcat, ca atunci când îl citeşte să nu-şi murdărească mâinile de la cerneala tipografică.

Îi servi un mic dejun compus din cereale reci, iaurt degresat şi fructe

proaspete, ceea ce îl făcu să bombăne că mâncarea aceea sănătoasă avea să îl dea gata. Nu aveau nici cafea fierbinte, lucru care îi făcu pe amândoi foarte nefericiţi.

Sarah avu o idee genială şi dădu fuga în vecini la familia Cheatwood, unde încheie

un târg cu Martha, bucătăreasa: informații complete despre evenimentele nopţii contra unui termos cu cafea proaspătă. Înarmată cu cofeină, se întoarse acasă şi calma apele neliniştite. După ce îşi bău şi ea a doua ceaşcă, se simţi pregătită să se confrunte din nou cu problemele

zilei.

Nu se sfia să se comporte ca o pacoste dacă prin asta obţinea rezultatele dorite. După încă două telefoane date companiei de electricitate, îşi făcu apariţia o camionetă de depanare şi un bărbat deşirat se apucă de lucru fără grabă. Peste

o jumătate de oră, casa începu să zumzăie trezindu-se la viaţă şi individul îşi luă tălpăşiţa.

Compania de telefoane era mai greu de hărţuit; aceştia – necunoscuţii care se ocupau de relaţiile cu publicul – instalaseră un robot telefonic lipsindu-te de plăcerea de a vorbi cu o fiinţă omenească,

gândindu-se la economia lor de timp; dacă insistai totuşi să discuţi cu un funcţionar, erai pus în aşteptare un timp nedefinit. Sarah era o persoană încăpăţânată; telefonul ei mobil cântărea numai câteva grame şi avea un număr nelimitat de minute incluse în abonament. Aşa

că aşteptă cu răbdare şi într-un târziu insistenţa îi fu răsplătită. Chiar înainte de prânz, apăru încă o camionetă de depanare având la bord cea mai preţioasă persoană din lume — un Individ-capabil-să-repare-orice-defecţiune.

Bineînţeles că, imediat ce linia fu reparată,

telefonul începu să sune cu înverşunare. Toţi prietenii judecătorului auziseră despre aventurile petrecute noaptea trecută şi voiau o descriere cât mai amănunţită. Cineva — o persoană plină de intenţii bune — îl sunase pe fiul cel mai mare al judecătorului, Randall,

care la rândul său îşi sunase fratele şi sora — pe Jon şi Barbara. Pe judecător nu îl deranja prea mult că băieţii aflaseră, dar îşi încreţi nasul în semn de disperare când ecranul telefonului afişă numărul fiicei lui. Barbara nu numai că îşi făcea griji în exces pentru tatăl ei, dar avea de departe

şi personalitatea cea mai puternică dintre cei trei copii ai lui. După părerea lui Sarah, avea mai multă forţă decât un tanc blindat. Cu toate acestea, îi era foarte dragă. Barbara avea un suflet bun şi era echilibrată, doar că îşi făcea griji din orice.

Agentul de asigurări

sosi în timp ce judecătorul mai vorbea încă la telefon cu fiica lui, aşa că Sarah îi arătă pagubele şi tocmai îi dădea toate datele pentru completarea cererii — păstrase chiar şi factura de la magazinul de unde judecătorul îşi cumpărase televizorul, fapt ce îl impresionă teribil pe agent — când judecătorul intră

agale în biroul micuţ al lui Sarah, părând foarte mulţumit de sine însuşi.

— Ghici cine a sunat, îi zise el.

— Barbara, răspunse Sarah.

— După aia. Slavă Domnului că am auzit semnalul altui apel, altfel aş vorbi cu ea şi acum. Şi-

a anunţat vizita un reporter de televiziune, vrea să facă un reportaj despre noi.

— Despre „noi“? întrebă Sarah sec.

— Despre tine, de fapt.

Uimită, Sarah îl privi fix.

— De ce?

— Pentru că ai împiedicat un jaf, eşti o

femeie tânără şi lucrezi ca majordom. Vrea să ştie totul despre meseria de majordom. Zicea că e un minunat subiect de interes uman. O expresie cam prostească, nu-i aşa? „De interes uman.“ De parcă maimuţele sau girafele s-ar putea arăta interesate de chestia asta.

— Minunat! exclamă agentul de asigurări cu entuziasm. De la ce post de televiziune este?

Judecătorul îşi încreţi buzele.

— Am uitat, spuse el peste o clipă. Ce importanţă are? Oricum, vin mâine dimineaţă la opt.

Sarah îşi ascunse

nemulţumirea. Rutina ei zilnică avea să fie spulberată pentru a doua zi consecutiv. Dar judecătorul părea foarte entuziasmat de ideea că majordomul său va acorda un interviu. El şi prietenii săi erau cu toţii la pensie, aşa că singurele subiecte pentru satisfacerea spiritului de competiţie

înnăscut erau ei înşişi. Jucau pocher şi şah, făceau schimb de anecdote şi încercau să se întreacă între ei. Pentru judecător, aceasta avea să fie o lovitură majoră. Şi chiar dacă lucrurile nu ar fi stat aşa, Sarah tot nu ar fi putut să refuze; îl adora pe judecător şi nu uita nicio

clipă că el era patronul.

— Voi fi pregătită, zise ea, rearanjând deja în minte ziua, astfel încât totul să decurgă cât mai bine posibil.

Capitolul 3

Urmărea întotdeauna unul dintre posturile locale dimineaţa, în timp ce îşi bea ceaiul fierbinte şi citea pagina financiară a ziarului *Birmingham News*. Îi plăcea să fie la curent cu politica şi evenimentele comunităţii locale, ca să le

poată comenta cu asociaţii săi. Îl interesa foarte mult tot ce se petrecea în Birmingham şi în împrejurimi. Aici era casa lui şi trebuia să ştie cum le mergea localnicilor.

Oraşului Mountain Brook îi mergea cu adevărat foarte bine. Faptul că orăşelul de la sud de Birmingham înregistra

unul dintre cele mai mari niveluri de venit pe cap de locuitor din întreaga ţară îl făcea să fie foarte mândru. Una dintre explicaţii era numărul mare de doctori care locuiau şi profesau atât în Birmingham cât şi în împrejurimi. Aceştia transformaseră fostul oraş al oţelului într-un

important centru medical, cu un număr disproporţionat de spitale raportat la populaţia oraşului. Oameni din toată ţara şi chiar din străinătate veneau să se trateze în spitalele din Birmingham.

Însă în Mountain Brook nu locuiau numai doctori. Aici se stabiliseră oameni de toate profesiile.

Existau proprietăţi vechi, ca şi nou îmbogăţiţi. Se construiau case ieftine pentru cuplurile tinere care doreau să se stabilească în Mountain Brook, încurajate de prestigiul de care se bucura oraşul şi de şcolile excelente pentru copiii lor. Dar existau şi vile şi proprietăţi imense

care stârneau uimirea vizitatorilor.

Propria lui casă era pentru el un motiv permanent de mândrie şi satisfacţie — o frumoasă vilă din piatră cenuşie cu trei etaje superb mobilată şi bine întreţinută. Se întindea pe o suprafaţă de şase hectare şi jumătate, avea şase dormitoare şi opt

băi. Cele patru şemineuri erau originale, din marmură italienească, iar covoarele Berber de cea mai bună calitate aveau o grosime de cinci centimetri. Piscina era astfel amenajată încât semăna cu o minunată peşteră, cu lumini subacvatice şi izvoraşe

argintii de apă ce-şi croiau drumul alene peste pietre, scurgându-se în bazin.

Casa era înconjurată de şaisprezece hectare de teren; şaisprezece hectare însemna foarte mult în Mountain Brook, unde preţurile terenurilor erau astronomice. Proprietatea sa era înconjurată de ziduri din piatră cenuşie înalte de

trei metri. La intrarea pe domeniu se aflau porţi uriaşe din fier forjat, iar proprietatea era protejată de cel mai bun sistem de securitate existent: senzori de mişcare, camere video, detectoare de incendiu, ca şi alarme standard de contact sau care se declanşau în cazul spargerii

unui geam.

Dacă voia să salute pe cineva, se ducea el să o facă; dar nu permitea altora să vină la el.

Angajase firme specializate pentru a menţine terenul şi piscina în stare perfectă. Mai avea şi o bucătăreasă care venea la ora trei după-amiaza, îi pregătea cina, apoi pleca

imediat. Prefera să fie singur dimineaţa, cu ceaiul, ziarul şi o brioşă englezească. Brioşele sunt un aliment civilizat, spre deosebire de şunca grasă, ouăle şi biscuiţii preferate de majoritatea oamenilor. Brioşa poate fi cumpărată de gata, se încălzeşte uşor şi nu lasă în urmă nici un

fel de mizerie.

Punând totul cap la cap, era foarte mulţumit de lumea lui. Iar modalitatea tainică în care realizase totul îi dădea o satisfacţie în plus. Dacă ar fi lăsat lucrurile în voia lor, nu ar fi ajuns niciodată să aibă tot ceea ce avea acum; fusese destul de perspicace ca să îşi dea seama că,

lăsat de capul lui, tatăl său ar fi luat numai decizii greşite şi afacerea s-ar fi dus de râpă. Nu avusese de ales a trebuise să intervină. Mama lui, extrem de afectată la început, înţelesese până la urmă că şi ei îi era mai bine aşa; trăise în puf până ce o afecţiune cardiacă o răpuse

şapte ani mai târziu.

Avea convingerea extrem de reconfortantă că omul trebuie să procedeze aşa cum i se pare nimerit. Singurele limite pe care le recunoştea erau acelea pe care şi le impunea el însuşi.

Cu televizorul mergând, începu să parcurgă ziarul cu atenţie. Avea capacitatea de a se

concentra asupra mai multor lucruri în acelaşi timp; dacă se transmitea vreo ştire importantă, n-o scăpa. În fiecare dimineaţă postul transmitea câte un reportaj siropos pe care îl ignora de obicei, dar din când în când se mai strecura câte ceva cât de cât original, aşa că era

mereu cu atenţia la pândă.

„V-aţi întrebat vreodată cum ar fi să aveţi un majordom?“ auzi vocea tărăgănată a prezentatorului de dimineaţă. „Nu trebuie să fiţi membru al casei regale. De fapt, există o casă chiar aici în Mountain Brook care a angajat un majordom, iar majordomul

este... o femeie. Faceţi cunoştinţă cu Super Majordomul imediat după pauza publicitară."

Comunicatul îi atrase atenţia şi ridică privirea. O femeie majordom? Da, părea... interesant. Nu se gândise niciodată să angajeze personal permanent, pentru că i se

părea o intruziune intolerabilă în intimitatea sa, dar ideea unei femei majordom îi stârni interesul. Era un lucru pe care oamenii aveau să îl comenteze în mod sigur, aşa că trebuia să urmărească reportajul.

Reclamele se terminară, prezentatorul îşi începu introducerea, iar pe

ecran apăru imaginea unei case mari în stil Tudor, cu terenuri acoperite de o vegetaţie luxuriantă şi o grădină de flori minuţios îngrijită. Apoi pe ecran apăru o femeie cu părul închis la culoare, elegantă, în pantaloni negri, bluză albă şi vestă mulată, netezind cu fierul un...

ziar?

„Se numeşte Sarah Stevens, relată reporterul, iar activităţile ei zilnice nu seamănă cu ziua dumneavoastră obişnuită de lucru“.

„Căldura fixează cerneala, astfel încât să nu vă păteze degetele şi să vă murdărească hainele”,

explică ea pe un ton vioi trecând fierul de călcat peste ziar şi aruncând o privire scurtă spre reporter.

Se îndreptă brusc de spate de parcă îl pişcase ceva, privind ecranul cu ochii mari şi fără să clipească. *Sarah.* O chema Sarah. Era perfectă — o figură clasică nu extravagantă sau modernă.

Avea ochii întunecaţi, iar pielea îi era albă şi netedă. Părul negru lucios era pieptănat spre spate şi răsucit în coc la ceafă. Electrizat, nu îşi putea lua ochii de la imaginea de pe ecran. Era... perfectă. Rareori văzuse atâta perfecţiune şi, când întâlnea aşa ceva, ţinea

neapărat să îi aparţină. Deşi avea părul şi ochii închişi la culoare, nu era de origine hispanică şi nici nu aparţinea altui grup etnic pe care l-ar fi putut recunoaşte. Era doar puţin exotică; nu era excentrică sau voluptuoasă, ci pur şi simplu... perfectă.

Inima îi bătea cu putere şi trebui să înghită saliva

care îi invadase gura. Era atât de graţioasă şi îngrijită, iar mişcările îi erau vioaie şi economice. Se îndoia că era genul care să fi chicotit vreodată prosteşte.

Următoarea imagine îl prezentă pe cel pentru care lucra, un bărbat în vârstă înalt şi subţire, cu părul alb, ochelari şi faţa îngustă

şi plină de viaţă, dominată de un nas mare acvilin.

„Nu aş putea să mă descurc fără ea, declară el vesel. Sarah rezolvă toate problemele casei. Orice s-ar întâmpla, ea are totul sub control."

„A ţinut cu siguranţă totul sub control şi la începutul acestei săptămâni când le-a fost spartă casa,

continuă reporterul. De una singură, Sarah a contracarat jaful, punându-i piedică unuia dintre hoţi în timp ce încercau să scoată din casă un televizor cu diagonala mare.“

Sarah reveni în imagine,

„Televizorul era foarte greu, iar hoţii nu erau în

cea mai avantajoasă poziţie,“ zise ea cu modestie.

Simţi fiori de emoţie pe şira spinării în timp ce privea şi asculta, aşteptând-o să vorbească din nou. Voia să îi mai audă vocea. Următoarea imagine o arătă deschizându-i patronului ei vârstnic uşa din spate a unui Mercedes

S-Class, apoi ocolind maşina şi urcând la volan.

„Este, de asemenea, şofer profesionist, comentă reporterul, şi a urmat câteva cursuri de conducere defensivă."

„Are grijă de mine, declară bătrânul afişând un zâmbet larg. Îmi şi găteşte din când în când.“

Imaginea reveni la ea.

„Sarcina mea e să fac viaţa celui pentru care lucrez cât mai comodă cu putinţă, explică ea. Dacă îşi doreşte ziarul la o anumită oră, am grijă să îl aibă chiar dacă asta ar însemna să mă trezesc la trei dimineaţa şi să mă deplasez cu maşina pentru

a-l procura.“

Nu invidiase pe nimeni în viaţa lui, dar îl invidia pe acel bătrân. De ce să aibă el o astfel de femeie care să îi poarte de grijă? I s-ar fi potrivit mai bine o asistentă medicală pe care s-o cheme Bruce sau Helga. Cum ar fi putut acesta să-i aprecieze valoarea, perfecţiunea?

Înapoi la reporter:

„Meseria de majordom impune o specializare multiplă şi sunt foarte puţine femei care se avântă în acest domeniu. Majordomii de înaltă clasă îşi fac instruirea la o şcoală din Anglia, iar serviciile lor nu sunt deloc ieftine. Însă pentru judecătorul Lowell

Roberts din Mountain Brook preţul nu contează."

„Face parte din familie“, se auzi bătrânul, iar imaginea de final o înfăţişă pe Sarah aşezând o tavă încărcată cu serviciul de cafea.

Ar trebui să fie *aici,* îşi spuse el cu vehemenţă. Ar fi trebuit să mă servească *pe mine.*

Îşi aminti numele bătrânului: *Lowell Roberts*. Deci preţul nu conta? Rămânea de văzut. Într-un fel sau altul, avea să o aducă lângă el.

♦ ♦ ♦

Judecătorul Roberts făcu un gest de satisfacţie lovindu-se cu palma peste genunchi.

— A fost un reportaj bun, nu crezi?

— Mai puţin dureros decât m-am temut, zise Sarah sec în timp ce strângea masa după micul dejun. Le-a luat cam multă vreme să filmeze un reportaj de şaizeci de secunde.

— Ştii cum e în

televiziune: consumă kilometri de peliculă, pentru ca la montaj să taie aproape tot. Dar cel puţin au înţeles corect toate detaliile. Când lucram ca judecător, de câte ori dădeam o declaraţie sau un interviu, întotdeauna exista cel puţin un amănunt pe care îl raportau greşit.

— O să aveţi cu ce să vă lăudaţi la pocher?

Bătrânul păru puţin stânjenit, dar în acelaşi timp foarte vesel.

— Pentru cel puţin vreo două săptămâni, mărturisi el.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Atunci a meritat.

El opri videocasetofonul, pentru că bineînţeles înregistrase reportajul.

— O să fac copii pentru Jon şi Barbara, o asigură.

Sarah ridică privirea.

— Pot să fac eu copiile dacă vreţi. Videocasetofonul meu are

cap dublu.

— Nu mă lua pe mine cu termeni tehnici, o avertiză el fluturând din mână în timp ce scotea caseta. Cap dublu pare ceva ce ar trebui corectat de o echipă întreagă de chirurgi, unul dintre capete fiind sacrificat în timpul procedurii. Cred că am o casetă goală în bibliotecă...

— Am şi eu destule casete goale.

Avea întotdeauna o rezervă pregătită în caz de nevoie. Judecătorul băgă caseta în cutie şi scrise pe bandă adezivă: „Interviul TV al lui Sarah,“ apoi i-o întinse.

— O s-o pun la poştă chiar azi. Şi nu uitaţi că

aveţi programare la doctor la ora două.

O clipă judecătorul păru să se răzvrătească.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fac din nou o analiză de sânge. Am ţinut regim şi colesterolul mi-a scăzut în mod sigur.

Mâncase mult mai sănătos decât ştia; când îi făcea frigănelele, Sarah

înlocuia ouăle cu un amestec din praf de ouă şi lapte la care adăuga puţină vanilie; îi dădea numai pâine dietetică, bogată în celuloză. Folosea, de asemenea, două tipuri de sirop – unul obişnuit, celălalt dietetic — şi le amesteca în aşa fel încât el să nu-şi dea seama.

Judecătorul fusese de acord să înlocuiască şunca cu preparate din soia, cu condiţia să nu i se ceară să renunţe la frigănele. Sarah îi servea şi fructe proaspete în fiecare dimineaţă. Cu sprijinul bucătăresei, reuşise să îi reducă drastic cantitatea de grăsimi din alimentaţie fără ca el să bănuiască ceva.

Bineînţeles că el punea reglarea colesterolului pe seama faptului că mâncase şuncă din soia în loc de şuncă adevărată şi s-at fi opus la orice fel de alte schimbări dacă ar fi ştiut despre ele. Păcălirea lui reprezenta o luptă permanentă.

— La ora două, repetă

ea. Şi dacă anulaţi programarea, vă spun lui Barbara.

El îşi puse mâinile în şolduri.

— Părinţii tăi ştiu ce tiran au crescut?

— Bineînţeles, zise ea mândră. Tata mi-a dat lecţii în acest sens şi cu ajutorul lui am devenit expertă.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să te angajez, mormăi el retrăgându-se în bibliotecă. Cum am văzut pe cererea ta de angajare că te tragi dintr-o familie de militari, mi-am dat seama că o să-mi faci necazuri.

De fapt, chiar faptul că provenea dintr-o familie de

militari fusese ceea ce înclinase balanţa în favoarea ei. Judecătorul făcuse parte din infanteria marină şi luptase în Pacific în timpul celui de-al doilea război mondial. Tatăl ei era colonel de marină în rezervă, nevoit să se pensioneze din cauza unui accident de maşină care îi lăsase sechele grave la

şoldul şi piciorul drept, iar asta însemnase mult în ochii judecătorului.

Sarah oftă. Avea să facă o copie a casetei şi pentru părinţii ei. Se retrăseseră într-un orăşel din Florida şi aveau să fie încântaţi să arate caseta tuturor prietenilor lor. Fără îndoială că sora şi cei doi

fraţi ai lui Sarah vor primi şi ei câte o copie a casetei de la mama lor; apoi măcar unul dintre fraţi, dar cel mai probabil amândoi, o va suna să-i spună că are un prieten care dorea să o cunoască.

Din fericire, ea se afla în Alabama, în timp ce un frate era în California, iar celălalt — detaşat temporar

în Texas. Practic era imposibil să se vadă cu vreun prieten de-al lor. Însă împlinise treizeci de ani şi toţi ai ei începuseră să îşi facă griji pentru că nu dădea niciun semn că ar dori să se căsătorească şi să aibă copii. Sarah clătină din cap zâmbind. Spera să se căsătorească într-o bună

zi, dar pentru moment se concentra asupra Planului ei.

Majordomii sunt bine plătiţi, iar majordomii buni sunt foarte bine plătiţi. Un majordom-bodyguard câştigă peste o sută de mii de dolari pe an. Ea lua pe an aproape o sută treizeci de mii de dolari. Cheltuielile pentru

întreţinere erau neglijabile; îşi cumpărase camioneta şi îşi lua haine, şi cam asta era tot. În fiecare an punea deoparte cea mai mare parte din salariu, investind banii în acţiuni şi obligaţiuni şi, cu toate că bursa de valori era în cădere în clipa de faţă, investiţiile ei continuau să

aducă profit. Iar în momentul în care avea să își pună Planul în acțiune, piața bursieră avea să își revină.

Nu dorea să îl părăsească niciodată pe judecător, dar, gândind realist, știa că acesta nu mai avea decât câțiva ani de trăit, luate semnele erau prezente: îi scăzuse, într-

adevăr, nivelul colesterolului, dar avusese deja un infarct sever, iar cardiologul, un vechi prieten de-al lui, era îngrijorat. Se vedea că era mult mai fragil decât cu şase luni în urmă numai. Deşi mintea îi rămăsese foarte vioaie, în iarna aceasta se îmbolnăvise mai

tot timpul, ceea te îl şubrezise din ce în ce mai tare. Probabil că în doi ani, gândi ea simţind cum ochii i se umplu de lacrimi, avea să facă un alt infarct.

După moartea judecătorului, Sarah voia să îşi acorde un an în care să călătorească prin toată lumea. Făcând parte dintr-o familie de militari care se

muta la fiecare doi ani, i-ar fi plăcut grozav să vadă tot ce era de văzut în lume. Dorea să o facă beneficiind de tot confortul. Voia să călătorească cu avionul la clasa întâi şi să stea în hoteluri bune. Având un cont apreciabil în bancă şi investiţiile ei drept tampon, putea să meargă oriunde şi

oricând avea chef. Dacă voia să petreacă o lună în Tahiti, o putea face.

Un an întreg de vacanţă la mijlocul unei vieţi întregi de muncă nu era prea mult. Îşi iubea meseria şi dorea ca într-o bună zi să se căsătorească şi să aibă un copil sau doi, dar mai întâi îşi dorea acel an numai pentru ea. Încă

din colegiu rezistase tentaţiei de a se angaja într-o relaţie romantică serioasă pentru că îşi dădea seama că niciunui bărbat nu i-ar plăcea ca prietena, logodnica sau soţia lui să se vânture singură prin lume un an întreg.

Tatăl ei nu o înţelegea, iar fraţii — şi mai puţin,

fiind tot timpul detaşaţi prin toate colţurile lumii. Sora ei o considera nebună că nu se căsătorea cât era încă tânără şi arăta bine. Doar mama ei, gândi ea, înţelegea dorinţa mezinei sale.

Momentul în care avea să îşi pună Planul în aplicare depindea de judecătorul Roberts,

fiindcă, atâta vreme cât era în viaţă, intenţiona să aibă grijă de el.

Capitolul 4

După ce trecură cele cincisprezece minute ale ei de glorie, toate declaraţiile fiind date şi semnate, Sarah se întoarse bucuroasă la programul ei zilnic. Îi plăcea să fie la cârma unei case mari. Nu avea de supravegheat un

personal numeros, însă casa avea nevoie în permanenţă de reparaţii mărunte şi trebuia să aibă grijă ca orice problemă minoră să fie depistată înainte să se agraveze.

Pe la mijlocul săptămânii, telefoanele de la vecinii, prietenii şi familia judecătorului se răriseră, ceea ce era un

lucru bun pentru că miercurea era ziua ei liberă. Ziua de miercuri era de obicei cea mai uşoară zi a săptămânii; lunea şi marţea rezolva lucrurile care se adunau spre sfârşitul săptămânii, iar joia şi vinerea se ocupa de tot ce era necesar pentru planurile de weekend ale

judecătorului. În afară de miercuri, mai avea o jumătate de zi liberă sâmbăta sau duminica, în funcţie de programul judecătorului, încerca să fie cât mai flexibilă, să se adapteze la nevoile lui, iar el nu uita niciodată de timpul ei liber.

Când era liberă, Sarah avea câteodată întâlniri —

foarte rar, dat fiind că nu dorea să se angajeze în nicio relaţie -, se ducea la cumpărături, făcea „chestii femeieşti" — cum se exprimau fraţii ei — şi se antrena.

Instalase un set de greutăţi şi un sac de box în subsol şi reuşea să se pregătească cel puţin o

jumătate de oră în fiecare zi, plus încă o jumătate de oră de alergare. În unele zile de-abia avea timp să facă şi atât, dar dacă trebuia se trezea mai devreme şi îşi făcea exerciţiile obişnuite. Considera că păstrarea unei excelente condiţii fizice face parte din atribuţiile ei şi, pe lângă

asta, îi plăcea să se simtă în formă, vioaie şi plină de energie.

Pe lângă karate şi kick-boxing, mai studiase judo, tragerea cu arcul şi petrecea câte o oră în fiecare săptămână la un poligon de tir din oraş. Era bună, dar voia să fie şi mai bună, chiar dacă nu se afla

în competiţie decât cu ea însăşi. Ba nu, voia să fie mai bună decât fraţii ei. Daniel şi Noel erau amândoi experţi la tir cum fusese şi tatăl lor, aşa că ea considera o datorie de onoare să se ridice la nivelul standardelor de familie. De câte ori se reunea întreaga familie — ceea ce se întâmpla de

obicei o dată pe an, de Crăciun — ea, tatăl şi fraţii ei mergeau la o sală de tir să exerseze. Câştigătorul intra în posesia monedei de un dolar SusanB. Anthony cu o gaură de glonţ în centru. Noel pusese moneda pe un lănţişor de aur şi, dacă el sau Daniel erau câştigătorii întrecerii

anuale, nu de sfiau să o poarte la gât tot timpul şi să se laude cu ea peste tot. După cum îi informase Sarah cu semeţie, ea şi tatăl ei nu se pretau la aşa ceva.

Nu o purta, dar moneda se afla la ea. Ţinea moneda şi lănţişorul în cutia de bijuterii. Spre consternarea fraţilor ei,

ieşise câştigătoare în ultimii doi ani consecutiv. Daniel făcea parte din trupele de asalt ale armatei, iar Noel era în detaşamentul de recunoaştere al infanteriei marine, aşa că luau competiţia cum nu se poate mai în serios. Dacă se gândea mai bine, probabil că nu aveau să o sune după

ce vedeau caseta ca să-i spună că au un prieten care ar dori să o cunoască; cum să le convină să afle prietenii lor că sora mai mică este o ţintaşă mai bună decât ei? Sarah era sigură că informaţia nu avea cum să nu îi scape în timpul unei conversaţii, iar fraţii ei n-ar fi crezut niciodată că o făcuse din

greşeală. Ghinion!

Aşa că miercuri, după ce dimineaţa îşi făcu pedichiura şi îşi dădu unghiile de la picioare cu ojă roz închis, plecă să îşi facă ora obişnuită de exerciţii la o sală de gimnastică. Bărbaţilor poate că nu le place să primească şuturi de la un

picior cu unghii roz, dar pe ea ideea o amuză. Poţi să pocneşti pe cineva pur şi simplu sau poţi să o faci cu stil; întotdeauna prefera stilul.

După aceea făcu un duş revigorant şi luă prânzul la Summit, cumpără câte ceva, apoi se duse la un poligon de tir. Acolo veneau doar civili;

poliţiştii aveau propriul lor poligon. Exista şi unul acoperit, dar dacă exersezi tot timpul înăuntru te dezobişnuieşti să ţii cont de condiţiile schimbătoare ale vremii şi de lumină, iar întrecerile pe care le avea de Crăciun cu bărbaţii din familia ei aveau loc numai în aer liber.

Ziua era caldă şi primăvăratică, deşi abia trecuse de mijlocul lui martie. Copacii înmuguriseră; narcisele şi forsiţia înfloriseră deja, iar peluzele erau verzi. Aici, în sudul însorit, iernile sunt scurte — cam jumătate din cât spune calendarul că ar trebui să ţină. Poate fi şi

ger, zăpadă şi gheaţă, dar în general iarna atinge doar uşor sudul, atât cât să cadă frunzele, iar peluzele să devină maronii. După aproximativ şase săptămâni — de obicei cam pe la mijlocul sau la sfârşitul lui ianuarie narcisele încep să scoată capul din pământ şi crengile copacilor se umplu de muguri. Perii albi de

Bradford erau acum în floare aruncând explozii de culoare peste pajişti şi prin păduri. Nu era o regiune rea deloc. Sarah îşi amintea de unele locuri în care locuise când tatăl ei se afla în serviciu activ, când i se părea că nu-şi mai scotea paltonul câte şase luni. Exagera, desigur, dar

avusese de suportat câteva ierni lungi şi friguroase.

Când sosi la poligonul de tir, sufla o briză uşoară, dar era cald şi adierea i se păru plăcută, cu toate că purta sandale şi o bluză tricotată cu mâneci scurte. Se anunţase un front rece care avea să coboare temperatura a doua zi şi să declanşeze în noaptea de

dinainte o furtună cu tunete, dar pentru moment vremea era perfectă.

Achită taxa de intrare şi îşi alese ţinta, apoi îşi puse apărătoarele pentru urechi şi se duse la locul ei de tragere. Poligonul fusese săpat într-o coastă, aşa că gloanţele care nu nimereau ţinta se îngropau

într-un mal de pământ înalt de şase metri. În jur fuseseră aşezate căpiţe de fân ca precauţie suplimentară în cazul în care s-ar fi rătăcit vreun glonţ, deşi nu auzise să se fi întâmplat niciun accident de când venea aici. Oamenii care exersau la acest poligon îşi luau toate măsurile de precauţie şi

ştiau ce fac.

Era la a patra ţintă când apăru cineva în spatele ei. Concentrată asupra tragerii, Sarah îşi goli încărcătorul, îl scoase, chemă ţinta înapoi şi de-abia după aceea se întoarse spre vizitator.

Simţi o undă de şoc străbătându-i pieptul când

îl recunoscu. Îşi scoase apărătoarele de la urechi.

— Domnul detectiv... zise ea, dar nu putu să-şi amintească deloc numele de familie. Îmi pare rău, dar v-am uitat numele.

— Cahill.

— Exact. Îmi pare rău, repetă, dar fără să invoce scuza că fusese tulburată în noaptea aceea.

Şi chiar fusese tulburată — de el mai mult decât de evenimentele nopţii şi de toate telefoanele pe care le avusese de dat -, însă nu avea de gând să îi mărturisească aşa ceva.

Era îmbrăcat aproape la fel ca atunci, minus jacheta: bocanci, blugi şi

tricou — astăzi purta unul albastru care i se mula pe umerii laţi, pe bicepşii puternici şi pe pectoralii ca piatra. Sarah îl evaluase corect: era musculos, dar nu exagerat.

Îi era greu să-l privească în ochi, pentru că nu dorea să ridice privirea prea sus: de la gât în jos, bărbatul era o

adevărată încântare.

Ţinta veni înapoi pe linia automată. El întinse mâna, o desprinse din clemă şi studie urmele gloanţelor.

— Vă urmăresc de când aţi venit. Vă descurcaţi destul de bine.

— Mulţumesc, zise ea încărcându-şi din nou

arma. Ce căutaţi aici? Poliţiştii merg de obicei la poligonul lor.

— Am venit cu un prieten. Am liber azi, aşa că am trecut şi eu pe aici.

O, Doamne! Nu voia să ştie că ziua lui liberă coincidea cu a ei. Părea un pic mai prietenos azi, deşi nu schiţa măcar un zâmbet. Îi aruncă o privire

rapidă. La lumina zilei, trăsăturile lui erau tot aspre, ca şi cum fuseseră tăiate cu un ferăstrău în locul dălţii de precizie a sculptorului. Cel puţin era bărbierit proaspăt, iar acest lucru sublinia şi mai mult linia de granit a bărbiei şi a maxilarului, în mod sigur nu era un băiat prea

frumos. De fapt, nu avea în el nimic băieţesc, frumos sau nu.

— Sunteţi liber în fiecare miercuri?

La naiba, cine o pusese să întrebe asta? Nu avea nevoie să ştie.

— Nu, am făcut schimb cu un coleg. Trebuia să fie prezent la un eveniment special.

Slavă Domnului! îşi spuse ea. Nu invitase niciodată un bărbat la o întâlnire, dar de data aceasta era în pericol să cedeze tentaţiei, cu toate că tipul părea să aibă o personalitate de neclintit. Nu i-ar fi plăcut ca un bărbat să se întâlnească cu ea doar pentru trupul ei,

aşa că nu voia să se facă vinovată de aceeaşi ofensă.

— Aţi fi putut să-i împuşcaţi.

Afirmaţia fu însoţită de o privire directă şi Sarah clipi şocată. Avea ochi albaştri, duri şi pătrunzători. Ochi de poliţist, cărora nu le scăpa nimic. O privea fix, studiindu-i reacţia. Era atât

de năucită, încât îi luă un minut ca să-şi dea seama că se referea la hoţi.

— Aş fi putut, consimţi ea.

— De ce nu aţi făcut-o?

— Am considerat că situaţia nu impune măsuri extreme.

— Erau amândoi

înarmaţi cu cuţite.

— Nu ştiam asta şi oricum nu mă ameninţaseră nici pe mine, nici pe judecător şi nu urcaseră la etaj. Dacă mi s-ar fi părut că vieţile ne sunt în pericol, aş fi tras, preciză ea şi se opri o clipă. Apropo, mulţumesc că nu aţi pomenit în raport despre instruirea mea.

— Nu era un fapt relevant. Şi n-am scris eu raportul, pentru că nu a fost cazul meu.

— Mulţumesc oricum.

Rapoartele sunt publice şi orice reporter de televiziune s-ar fi agăţat imediat de menţiunea că îndeplinea şi oficiul de bodyguard. Dar cum nu li

se pusese o asemenea întrebare, în timpul discuţiei nici ea, nici judecătorul nu pomeniseră nimic despre asta. O femeie-majordom suscita şi aşa destul interes fără să mai adauge faptul că era şi bodyguard. Nu numai că ar fi lipsit-o de avantajul de care se bucura, dar ar fi atras şi multă atenţie

nedorită.

— Felul în care vorbiţi, zise el privind-o fix în continuare. Aveţi poliţişti în familie?

Oare tot timpul sărea de la un subiect la altul? Totuşi, ştia exact la ce se referă. Poliţiştii au un limbaj special, dominat de anumiţi termeni şi de o

frazare aparte, ca şi militarii. Fiind dintr-o familie de militari, continua să-i considere civili pe toţi ceilalţi şi în conversaţiile cu oamenii obişnuiţi folosea un limbaj mai puţin formal. Dar stând de vorbă cu detectivul Cahill, revenise la vechile şabloane.

Clătină din cap:

— Militari.

— Aţi lucrat în armată?

— Nu, tatăl meu a lucrat. Şi amândoi fraţii mei sunt în serviciu activ. Am preluat de la ei expresii cum ar fi: „ţintă ochită“.

— La ce armă?

— Tata a fost în infanteria marină, Noel

este şi el în infanteria marină, iar Daniel e în armată.

El dădu scurt din cap.

— Şi eu am fost în armată.

Atitudinea lui era specifică. Unii bărbaţi intră în armată pentru că li se oferă şansa unei educaţii, aşa că îşi fac anii de serviciu şi apoi se retrag.

Restul sunt cei devotaţi, cei care rămân militari de carieră. Dar detectivul Cahill era prea tânăr ca să fi avut timp să-şi încheie cei douăzeci de ani de armată, să absolve Academia de Poliţie şi să avanseze la gradul de detectiv.

— Cât timp aţi fost în

armată?

— Opt ani.

Se gândi la chestia asta în timp ce prinse o altă ţintă în clemă şi o trimise la locul ei. Opt ani. De ce plecase din armată? Ştia că nu fusese dat afară, pentru că dacă era aşa nu ar fi fost angajat în departamentul de poliţie din Mountain Brook. Oare se

accidentase, cum se întâmplase cu tatăl ei? Aruncă o privire spre trupul lui puternic şi în formă. Nu, se îndoia că acela era răspunsul.

Nu îl cunoştea destul de bine ca să îl întrebe şi nici nu era sigură dacă îşi dorea să-l cunoască atât de bine. Ba nu, se minţea

singură; fără îndoială că dorea să îl cunoască mai bine, să afle dacă exista vreun pic de umor în spatele acelei feţe acre şi a acelor ochi de poliţist, dar în cazul acesta era mai bine să nu ştie. Exista ceva la el — şi nu era vorba doar de trupul lui, oricât de perfect era care îi stârnea o reacţie prea puternică.

Hormonii erau de vină probabil, dar îşi dădea seama că bărbatul acesta putea să îi străpungă scutul. Dacă îl lăsa, ar fi putut să o atragă într-o relaţie care nu era tocmai ce-şi dorea, ţinând cont de slujba şi planurile ei.

Totuşi, poate că ar fi fost o prostie să-l lase să-i

scape. În ciuda faptului că părea morocănos, putea fi un bărbat pe care l-ar fi putut iubi. Să rămână la Planul ei sau să dea curs atracţiei pentru voinicul din faţa ei? Grea decizie.

Îşi înăbuşi un zâmbet. În mintea ei se perindau toate acestea, iar el probabil nu se simţea atras de ea absolut deloc. Poate

că era căsătorit şi avea cinci copii.

Las-o baltă, îşi spuse. Dacă era singur şi suficient de interesat să facă o mişcare, atunci avea să hotărască ce va face.

Luând această decizie înţeleaptă, îşi puse din nou apărătoarele pe urechi, iar el făcu acelaşi lucru. Luă

pistolul în mâna stângă, îşi apucă încheietura mâinii cu dreapta pentru mai multă stabilitate şi goli încărcătorul în ţintă calm şi metodic. Era obişnuită cu o audienţă critică — adică tatăl şi fraţii ei aşa că prezenţa lui Cahill nu o deranja.

El îşi scoase apărătoarele de la urechi

când linia automată aduse ţinta înapoi.

— Aţi tras cu stânga de data asta.

Doamne, nu îi scăpa nimic!

— Jumătate din exerciţiile de tir le fac cu mâna stângă.

— De ce?

— Pentru că îmi iau

slujba în serios. Într-o situaţie de criză, dacă sunt rănită la mâna dreaptă, pot totuşi să îmi protejez subiectul.

El aşteptă ca ţinta să vină înapoi, după care o studie. Trăgea aproape la fel de bine cu stânga cum trăgea cu dreapta.

— Vă antrenaţi cu atâta râvnă pentru o

amenințare despre care nu prea credeți că se va materializa.

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt plătită să fac teoria probabilităților; sunt plătită să fiu pregătită în orice moment. Punct.

— Hei, doctore!

El se uită spre șirul de trăgători și ridică mâna.

— Cred că prietenul meu e gata de plecare.

— *Doctore?* întrebă ea surprinsă de poreclă.

— E o poveste lungă, spuse el, dar nu avea chef să dea mai multe amănunte. Domnişoară Stevens.

Înclină capul în semn de rămas-bun şi se

îndepărtă înainte să mai apuce să spună ceva. Se opri lângă un bărbat solid îmbrăcat în blugi, tricou şi cu şapcă de base-ball pe cap, care îi arătă un teanc de ţinte clătinând din cap dezgustat. Detectivul Cahill examina pistolul, îl încărcă din nou cu dexteritate şi prinse o nouă ţintă.

Sarah se abţinu să

privească spre ei. Avea propriile exerciţii de terminat, aşa că înainte să plece mai goli două încărcătoare cu mâna stângă, de la distanţe diferite. Când se uită în jur, detectivuli Cahill şi amicul lui plecaseră.

Capitolul 5

După ce se convinse că noul pistol al lui Rick nu era bun de nimic, Cahill se duse împreună cu prietenul lui la magazinul de arme de unde îşi cumpărase pistolul. Rick îl pisă la cap pe vânzător aproape o oră, dar fără niciun rezultat:

cumpărase pistolul care era deja înregistrat pe numele său, actele fuseseră depuse încă din ziua în care îl achiziţionase, aşa că, dacă avea vreo plângere, trebuia să o adreseze fabricantului, ori putea să vândă pistolul mai departe altui fraier.

Se duseră la un restaurant ca să se consoleze cu mâncare şi

ceva de băut.

— Comandă-mi o bere, te rog, zise Rick şi se duse la toaletă.

Cahill se aşează pe un scaun la bar şi dădu comanda. Sorbea deja din cafea când Rick se întoarse.

— E tare tipa cu care stăteai de vorbă la tir,

remarcă el, trântindu-se pe scaunul de lângă Cahill. Te culci cu ea?

Cahill întoarse încet capul şi îşi privi prietenul cu răceală, de parcă nu îl mai văzuse în viaţa lui.

— Cine dracu' te crezi şi de fapt de ce m-ar interesa?

Rick zâmbi admirativ.

— Bine. Foarte bine.

Aproape că m-ai speriat. Îmi dai voie să folosesc şi eu textul ăsta?

— N-ai decât.

— Deci, te culci cu ea sau nu?

— Nu.

— De ce? E măritată?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Atunci, repet: de ce?

— Nici n-am încercat.

Rick clătină din cap şi întinse mâna după sticla de bere.

— Trebuie să îţi revii, fiule. E adevărat, ai avut un divorţ urât, dar sa terminat. Acum eşti liber şi trebuie să începi să îţi trăieşti viaţa.

Rick avea la activ două

divorţuri şi era acum în căutarea soţiei numărul trei, ceea ce îl făcea pe Cahill să nu prea pună preţ pe sfaturile lui în privinţa femeilor. Rick se pricepea să le atragă, dar nu ştia să le şi păstreze. Însă, fiind prietenul lui bun, se feri să i o spună în faţă.

— Dă-mi timp, zise el încet.

— A trecut un an, ce dracu’!

— Poate că am nevoie de un an jumate. Pe lângă asta, mă văd cu femei.

Rick pufni în râs.

— Da, dar fără să ducă la nimic.

— Nici nu vreau să ducă undeva. Nu vreau decât sex, declară el

privind fără chef în ceaşca de cafea.

Era clar că voia sex, dar nu era aşa de simplu. Femeile care erau dispuse la aventuri de o noapte fără obligaţii nu erau genul pe care şi-l dorea el. Promiscuitatea nu îl atrăsese niciodată. Cele care îl atrăgeau cu adevărat voiau relaţii pe termen

lung, iar el încă nu era pregătit pentru aşa ceva.

Şi nu pentru că nu o uitase pe Shannon, pentru că de fapt o uitase din clipa în care aflase că îl înşela cu un doctor de la spitalul unde lucra. Însă divorţul fusese groaznic, ea luptându-se să obţină tot ce putea, de parcă simţea

nevoia să îl pedepsească pentru că îndrăznise să nu o mai dorească. Nu înţelegea femeile, sau cel puţin nu le înţelegea pe cele ca Shannon; dacă nu avusese intenţia să se despartă, atunci de ce îl înşelase? Chiar crezuse că n-o să se descotorosească de ea dacă afla? Şi uite că aflase şi se descotorosise

de ea, fapt care o făcu să reacţioneze cu un spirit de răzbunare aproape de demenţă.

Încercase să se comporte corect, însă nu era prost. Primul lucru pe care îl făcuse după ce aflase de legătura ei fusese să scoată jumătate din banii aflaţi în contul lor

comun şi să îşi deschidă un cont la o altă bancă numai pe numele lui. Apoi îi scosese numele de pe toate cărţile lui de credit, ceea ce nu era o tragedie pentru ea, fiindcă avea propriile cărţi de credit, dar cu toate astea înnebunise de furie la aflarea acestei măsuri. Bănuia că îşi dăduse seama în clipa în care încercase să

cumpere ceva cu una dintre cărţile lui de credit — după ce o dăduse afară din casă, lucru pe care el îl considera corect.

El introdusese primul acţiune de divorţ, dar ea nu se lăsă şi introduse şi ea acţiune revendicând absolut tot: casa, maşina, mobila şi în plus pretindea

ca el să plătească toate facturile pentru casă, maşină şi mobilă, cu toate că ea câştiga mai mult lucrând în administraţia spitalului decât el ca poliţist — şi voia chiar *şi* pensie alimentară.

Avocatul pe care îl angajase Shannon era un rechin specializat în divorţuri, renumit pentru

tacticile lui necruţătoare. Pe Cahill îl salvase avocatul său extrem de inteligent şi o judecătoare şi mai deşteaptă, care o citise pe Shannon ca pe o carte deschisă. Când aflase că va judeca o femeie crezuse că totul era pierdut, dar avocatul lui îi spuse zâmbind: „O să ne

distrăm pe cinste".

Cahill nu ar fi putut categorisi divorţul ca *distractiv*, dar în cazul său chiar aşa fusese. Dat fiind că nu erau copii la mijloc, judecătoarea împărţise totul direct proporţional cu veniturile lor. Nici unul dintre ei nu voia casa, aşa că se hotărâse să fie vândută, iar cu banii

obţinuţi să fie plătită ipoteca şi restul banilor împărţiţi între soţi. Shannon câştiga de două ori mai mult ca el, aşa că el urma să primească o sumă dublă, ea putându-şi permite mai uşor o altă casă. Se uitase la ea la pronunţarea sentinţei şi o văzuse cum se înroşeşte de

furie, nevenindu-i să creadă. Nu se aşteptase la aşa ceva. Începuse să şuşotească furioasă la urechea avocatului, obligând-o pe judecătoare să lovească în masă cu ciocănelul, somând-o să tacă.

Shannon primise maşina, Cahill camioneta lui şi împărţiseră mobila.

Nu voise să ia patul, gândindu-se că dormise în el împreună cu doctorul. Dar când îşi cumpără o casă nouă şi se mută în ea, avea nişte scaune pe care să stea, o masă la care să mănânce, vase pe care să le folosească, un televizor la care să se uite şi un pat nou-nouţ în care să

doarmă. După ce îşi primise banii din vânzarea casei, se debarasase rând pe rând de toate lucrurile pe care le cumpărase împreună cu Shannon. Nu păstrase nici măcar o furculiţă sau un prosop.

Păcat că nu putea scăpa la fel de uşor şi de gustul amar care nu voia să dispară.

Consecinţa cea mai dăunătoare era că Shannon îl făcuse să se îndoiască de propria lui judecată. O iubise şi crezuse că îşi vor petrece toată viaţa împreună. Îşi făcuseră un plan bine pus la punct: deşi avea o slujbă bună la Departamentul de poliţie Mountain Brook — ofiţerii

din Mountain Brook fiind cel mai bine plătiţi din tot statul -, după ce ea îşi luase diploma în administraţia spitalelor şi obţinuse un post cu un salariu considerabil, lucruri pe care le făcuse cu o viteză uluitoare — el urma să părăsească poliţia şi sa intre la Facultatea de Medicină. Privind înapoi,

se întrebă dacă Shannon nu făcuse o obsesie pentru doctori. El primise instruire medicală în armată şi i-ar fi plăcut să meargă mai departe, dar după câţiva ani în Departamentul din Mountain Brook îşi dăduse seama că îi plăcea meseria de poliţist mult mai mult decât cea de doctor.

Poate că acela fusese momentul în care Shannon începuse să calce strâmb, când el renunţase la ambiţia de a deveni doctor. Poate că îşi dorea bani mulţi şi evenimente mondene strălucitoare şi, când el nu îi împlinise visurile, se simţise îndreptăţită să şi le

regăsească în altă parte. Dar crezuse că *pe el* îl iubea, indiferent că ţinea în mână bisturiul sau pistolul. Cum de nu simţise că ceva nu era în ordine? Şi dacă avea să repete greşeala? Avea darul să îi cântărească pe suspecţi dintr-o privire, dar când fusese vorba de propria lui soţie se înşelase lamentabil.

Iar acum nu mai era sigur că nu va alege o altă femeie exact ca Shannon şi că nu va fi la fel de orb până ce avea să primească iar pumnul infidelităţii drept în faţă.

— Te-ai posomorât din nou, remarcă Rick.

— La asta mă pricep cel mai bine, mormăi

Cahill.

— Practica te face să atingi perfecţiunea. Şi nu e de mirare — nici măcar nu ţi-ai comandat o bere. M-aş întrista şi eu dacă ar trebui să mă limitez la cafea.

— O să beau o bere când mâncăm. Ai uitat că eu conduc?

— Apropo de

mâncare, mi-e foame.

Rick se uită în jur şi găsi un separeu gol.

— Hai să ne mutăm acolo şi să comandăm ceva.

Îşi luă sticla de bere şi coborî de pe scaunul de la bar. Cahill îşi luă ceaşca de cafea, îi făcu semn barmanului că se duceau la

masă şi se aşează lângă Rick în separeu.

— Unde ai cunoscut-o? întrebă Rick.

— Pe cine?

— *Pe cine?* îl maimuţări Rick. Pe femeia de la tir. Cea cu pistolul şi cu acel fund minunat, pe care blugii se mulau atât de j frumos că aproape mi s-a tăiat răsuflarea.

— Casa în care lucrează a fost jefuită săptămâna trecută, iar eu i-am luat declaraţia.

— Doar săptămâna trecută ai cunoscut-o? Înseamnă că mai sunt speranţe. Ai de gând să o inviţi undeva?

— Nu.

— Şi de ce nu? vru să

ştie Rick ridicând vocea.

Veni chelneriţa şi se întrerupse să ia meniul şi să îl deschidă. Cahill comandă un burger, cartofi prăjiţi şi o bere. După o deliberare îndelungată, Rick comandă acelaşi lucru. Imediat ce chenerița se îndepărtă, se aplecă peste masă şi repetă:

— Şi de ce nu?

— Parcă ai fi o placă stricată, zise Cahill enervat.

— Nu ţi se pare că arată de nota zece?

Cahill oftă.

— Ba da, mi se pare.

De fapt, nu i se părea că arată de nota zece, ci de nota douăzeci. Problema era că suferise deja arsuri de gradul trei în războiul

relaţiilor sentimentale şi nu mai avea niciun centimetru de piele disponibilă pentru o nouă înfrângere. Cel puţin, nu încă. Ştia că până la urmă pielea i se va reface şi va putea să se expună din nou flăcărilor, dar încă nu era momentul.

— Atunci invit-o undeva! Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să

te refuze.

— Nu e genul care să se preteze la o aventură de o noapte.

— Atunci oferă-i două nopţi.

— O singură noapte înseamnă fără obligaţii. Două înseamnă deja o relaţie şi asta este exact ceea ce nu vreau.

— Poate că nu vrei, dar exact de asta ai nevoie. Când cazi de pe cal, te ridici şi urci imediat la loc în şa, nu stai să îţi faci gânduri negre. Urcă pe cal, amice, şi călăreşte mai departe.

— Încetează! gemu Cahill.

— Bine, bine, spuse

Rick desenând cu degetul linii pe paharul aburit, apoi ridică privirea spre Cahill. Ai ceva împotrivă să o invit eu undeva?

Îi veni să îl dea cu capul de masă.

— Nu! Ce naiba să am împotrivă?

Îşi spuse că asta urmărise tot timpul, să se asigure că drumul era liber.

— Bun, voiam să fiu sigur. Cum o cheamă?

— Sarah Stevens.

— E trecută în cartea de telefon? Ai numărul ei?

— Nu ştiu. Nu.

— Nu i-ai luat numărul? Credeam că trebuie să luaţi numerele ca să le treceţi în dosar sau ceva de genul ăsta.

— Are apartamentul ei separat în casa în care lucrează. Nu ştiu dacă are şi un număr privat. Probabil că are.

— Lucrează într-o casă? A cui casă? Unde? Ce face acolo?

Uneori Rick scuipa cuvintele cu atâta viteză, încât aveai impresia că stai

de vorbă cu o mitralieră.

— E majordom şi lucrează pentru un judecător federal pensionat.

— Parcă ai zis că o cheamă „Stevens“, nu „Butler“[1].

— Rick, cască urechile! E *majordom* — cum există în casele mari

englezeşti. Cu un şervet împăturit pe braţ şi alte chestii din astea.

— Nu mă-nnebuni! exclamă Rick, lăsându-se pe spate uimit. Nu ştiam că avem majordomi în Alabama. A, stai puţin, vorbim aici de Mountain Brook.

— Exact.

— *Majordom!* Ce

chestie tare! Nu ştiam că femeile pot fi majordom. Ce ar fi ea de fapt, majordoamă?

Cahill zâmbi fără să vrea.

— Nu. Cred că *majordom* nu se schimbă după gen, cam cum e şi cu *pilot.*

Dar creierul zglobiu al

lui Rick trecuse deja la altceva.

— Deci aş putea să o sun la numărul judecătorului ăstuia. Cum îl cheamă?

— Lowell Roberts.

— Are numărul trecut în cartea de telefon?

— Nu ştiu, iar dacă nu îl are fii sigur că n-o să umblu la dosar ca să-l scot

pentru tine.

— Halal prieten! De ce nu?

— Dacă nu e trecut, înseamnă că nu vrea să fie deranjat şi n-am de gând să am neplăceri dând numărul tuturor bărbaţilor care vor să o invite la plimbare.

— Aha!

— Ce „aha“?

— Deci am avut dreptate, tipa *te* interesează!

— Cred că tomografiile tale prezintă imagini de coşmar.

Veni chelneriţa cu berile şi Cahill luă o înghiţitură zdravănă să se întărească.

— De aceea mă pricep

atât de bine la computere, amice — am o gândire analitică.

— În cazul de faţă nu e nimic de analizat.

— Pe naiba! Tipa ţi se pare de nota zece şi nu vrei să îmi dai numărul ei. Dovezile sunt concludente, iar procuratura îşi încheie pledoaria.

— Poţi să spui orice,

n-ai să mă determini să îţi fac rost de numărul ei. Poate că e trecut în cartea de telefon. Nici măcar nu te-ai uitat.

— La ce bun să ai un prieten poliţist dacă nu vrea să îţi facă rost de informaţii secrete?

— Ca să îi ceri părerea în legătură cu un pistol de

doi lei *după* ce ai aruncat banii pe el.

Rick zâmbi cu toată gura.

— Asta cam aşa e, dar nu mă abate de la subiect. De-abia mi-am luat avânt. Eşti atras de femeia asta. Te-ai dus să stai de vorbă cu ea, deşi chiar tu recunoşti că nu e genul cu

care să ai o aventură de o noapte. Prietene, poate nu îţi dai seama, dar ai intrat în convalescenţă. În scurt timp îi vei zâmbi peste masă la micul dejun.

— Nu zâmbesc prea des, zise Cahill, cu toate că abia se stăpânea să nu zâmbească.

— Bine, ai să te încrunţi la ea peste masă în

timp ce luaţi micul dejun. Nu asta voiam să spun.

Cahill renunţă să-şi mai bată capul cu Rick.

— Bine, ai dreptate. Tipa e atât de tare, încât îmi vine să sar în trei picioare de câte ori o văd.

— Aşa, da!

— Îţi rup spinarea şi îţi tai picioarele dacă o suni.

— Aşa te vreau!

— Ce naiba întârzie atât cu burgerii ăia?

Se uită în jur şi, exact la ţanc, chelneriţa apăru cu două farfurii încărcate cu cartofi prăjiţi picanţi.

Rick îi aruncă o privire, apoi dădu din cap cu jale.

— Eşti irecuperabil,

doctore. Irecuperabil.

— Mi s-a mai spus.

♦ ♦ ♦

Sarah se întoarse acasă simţindu-se în acelaşi timp şi obosită şi plină de energie după o şedinţă grea cu instructorul de karate. Ca în fiecare miercuri, judecătorul lua cina în oraş ca să o scutească de orice griji. Făcu un tur rapid al

casei verificând dacă toate ferestrele sunt închise şi uşile încuiate, apoi urcă în apartamentul ei.

Judecătorul îi pusese corespondenţa pe măsuţa de lângă scară. Se uită peste plicuri în timp ce urca: o revistă *Consumer Reports,* câteva cataloage şi o scrisoare.

Lăsă plicurile pe măsuţa ei de două persoane din bucătărie, puse o cană cu apă în cuptorul cu microunde, apoi se duse în baie şi se dezbrăcă. Îşi făcuse duş după antrenament, dar hainele pe care le purtase erau încă umede; oftă de plăcere când ventilatorul

din tavan îi trimise un val de aer răcoros peste pielea goală. Astăzi avusese două şedinţe grele de antrenament şi seara intenţiona să se răsfeţe. Avea să îşi facă o mască cosmetică, apoi să se relaxeze îndelung în apa parfumată cu lavandă.

Dădu drumul la apă, aruncă în cadă un pachet

de săruri de baie, îşi puse un halat şi se întoarse în bucătărie să pună un plic de ceai verde Salada în cana cu apă fierbinte. Lăsă ceaiul la infuzat şi răsfoi nişte cataloage, apoi le aruncă la gunoi. Prima înghiţitură de ceai i se păru divină; suspinând de plăcere, se aşează pe scaun

şi desfăcu o scrisoare.

Stimată domnişoară Stevens,

Aş dori să vă fac o ofertă de angajare în casa mea, pe acelaşi post pe care îl ocupaţi acum. Am o proprietate mare căreia i-ar prinde bine administrarea dumneavoastră

competentă şi cred că avantajul va fi reciproc. La salariul pe care îl aveţi acum voi adăuga suma de zece mii de dolari. Vă rog să mă sunaţi ca să-mi comunicaţi decizia dumneavoastră.

Hmm, interesant! Nu o

tenta, dar era totuşi interesant. Se uită la adresa expeditorului — o stradă din Mountain Brook. După data de pe plic, scrisoarea fusese trimisă imediat după reportaj.

Nu se aşteptase să primească oferte de angajare. Se simţea flatată, dar nu avea de gând să îl părăsească pe judecător,

indiferent câţi bani i s-ar fi oferit.

Chestiunea merita rezolvată imediat, aşa că ridică receptorul şi formă numărul din scrisoare. După două apeluri, intră robotul şi o voce bărbătească moale spuse: „Aţi sunat la numărul şase şapte opt cinci. Lăsaţi, vă

rog, un mesaj.“

Sarah ezită. Nu îi plăcea să lase mesaje, dar oamenii își instalează robot telefonic pentru a fi utilizat. „Sunt Sarah Stevens. Vă mulţumesc pentru oferta de angajare, dar sunt foarte mulţumită de postul meu actual şi nu intenţionez să plec. Vă mulţumesc încă o dată”

Închise telefonul şi luă cana cu ceai, apoi îşi aminti că lăsase apa să curgă în cadă. Se duse repede în baie. Cada era plină cu apă aburindă, exact cum trebuia. Închise robinetele, dădu drumul CD-player-ului, îşi lăsă halatul să cadă pe podea, intră în cadă şi se cufundă

până la bărbie oftând. Apa fierbinte începu să lucreze asupra muşchilor ei obosiţi; aproape că simţi cum tensiunea se prelinge afară. Muzica de meditaţie umplu baia cu acorduri domoale şi relaxante de pian şi coarde.

♦ ♦ ♦

Sunt Sarah Stevens. Opri caseta, apăsă butonul

replay şi ascultă din nou.

Sunt Sarah Stevens.

Vocea îi suna exact ca la televizor, joasă şi caldă. Stătuse lângă robotul telefonic ascultând în timp ce ea lăsa mesajul.

Sunt Sarah Stevens.

Nu îi venea să creadă că îi refuzase oferta. Zece mii de dolari! Însă asta

dovedea că este loială, iar loialitatea este o marfa preţioasă. Avea să îi fie la fel de loială şi lui o dată venită la el în casă.

Sunt Sarah Stevens.

Avea un talent special să facă oamenii să se răzgândească şi să aranjeze lucrurile exact cum voia el. Deci nu intenţiona să îşi părăsească postul actual?

O să aibă el grijă să o determine să plece.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, în timp ce îi servea micul dejun, Sarah îi spuse judecătorului:

— Am primit ieri o scrisoare cu o ofertă de angajare. Probabil că a văzut reportajul.

Dintr-un motiv sau

altul, judecătorul îşi privea frigănelele cu suspiciune evidentă. Îşi pusese ochelarii şi se aplecase să le studieze mai bine.

— Ce sunt punctele astea roşii? vru el să ştie.

— Scorţişoară. Ca să faci frigănele cu scorţişoară trebuie să pui scorţişoară.

— Hm! Doctorul zice că mi-a scăzut colesterolul

cu douăzeci de unităţi. Şunca din soia nu ar fi putut să mi-l scadă atât de mult, aşa că sunt sigur că faci tu ceva cu mâncarea mea.

— Ce aş putea să fac cu nişte frigănele? întrebă ea retoric.

— Poate că nu faci nimic cu frigănelele, dar

îmi pui ceva în restul mâncării.

Sarah zâmbi şi îi puse în faţă o farfurie cu căpşune proaspete.

— Nimic special, minţi ea pe un ton vesel.

— Hm! exclamă el din nou. Jigodia aia jegoasă care vrea să te angajeze şi să te ia de lângă mine ştie că şi-ar aduce un tiran în

casă?

Ea îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Jigodie jegoasă?

Judecătorul era un om de modă veche şi n-ar fi fost de mirare să îl audă spunând despre cineva că e „mişel“. Dar să îl audă vorbind în jargon era ca şi cum i-ar fi văzut

pe judecătorii Curţii Supreme cântând o melodie rap pe treptele Capitoliului.

— Nepoţii.

— Aha! Barbara avea doi copii, o fată de cincisprezece ani şi un băiat de nouăsprezece; asta explica totul. Sarah se amuză o clipă imaginându-şi-o pe Blair, la cei

cincisprezece ani ai ei, cu inel în sprânceană, învăţându-l pe respectabilul judecător insultele cele mai în vogă printre adolescenţi.

— Nu mai e mult şi o să-mi dai să mănânc tofu, mormăi el revenind la suspiciunile în privinţa alimentaţiei.

Începu să își mănânce frigănelele, cu puncte roșii cu tot. Sarah își ascunse zâmbetul la gândul că bucătăreasa îl hrănea de câteva luni cu tofu camuflat cu măiestrie.

— De fapt, ce *este* tofu?

— Cheag și zer, minus zerul. Cheag din soia, mai

exact.

— Sună oribil, zise el studiindu-şi şunca artificială. Asta nu e făcută din tofu, nu-i aşa?

— Nu cred. Cred că e din carne artificială.

— Atunci e în ordine.

Îi veni să îl sărute pe creştetul capului alb, dar asta contravenea total principiilor sale

profesionale. Era atât de dulce mâncându-şi sârguincios carnea artificială, pândind în acelaşi timp să detecteze orice semn de prezenţă a tofu-lui.

— Ce i-ai spus jegosului?

— I-am mulţumit pentru ofertă, dar i-am zis

că sunt foarte mulţumită de postul meu actual.

Ochii strălucitori ai judecătorului scânteiară prin lentilele ochelarilor.

— Spui că te-a văzut la televizor?

— Aşa cred. Numai dacă nu a luat numele meu de la vreunul dintre prietenii dumneavoastră.

— Doar n-a fost unul

dintre ei, nu? întrebă el bănuitor.

— Nu. N-am recunoscut numele.

— Poate că e un tânăr arătos care s-a îndrăgostit de tine de cum te-a văzut.

Ea îşi reţinu cu greu un pufnet dispreţuitor.

— Oamenii care îţi fac oferte de angajare fără să

îţi ştie calificările şi fără să ceară referinţe sunt nişte idioţi.

— Sarah, nu încerca să mă duci cu preşul. Spune-mi ce simţi cu adevărat.

De data asta izbucni în râs. Replica aceasta o învăţase, probabil tot de la Blair.

— Trebuia măcar să te fi dus la un interviu,

continuă el luând-o prin surprindere.

Sarah rămase ţintuită locului şi îl privi fix.

— De ce?

— Pentru că eu sunt bătrân şi nu mai am mulţi ani de trăit. Ar putea fi o ocazie favorabilă pentru tine şi ţi-ar putea oferi un salariu mai mare.

— Mi-a oferit, dar nu are importanţă. Nu plec de aici decât dacă mă concediaţi.

— Mai mulţi bani te-ar ajuta să-ţi duci la îndeplinire Planul.

Îi împărtăşise intenţiile ei de a-şi lua o vacanţă prelungită şi de a călători prin toată lumea, iar el

fusese entuziasmat de idee şi se apucă imediat să studieze atlasul căutând lucruri care ar fi putut-o interesa în diverse ţări.

— Planul meu merge destul de bine, dar oamenii sunt oricum mai importanţi decât planurile.

— Iartă un om bătrân pentru indiscreţie, dar eşti o femeie tânără şi

frumoasă. Cum rămâne cu căsătoria, cu întemeierea unei familii?

— Sper ca într-o zi să am o familie, dar nu e momentul acum. Şi dacă n-o să mă mărit niciodată, asta nu mă va împiedica să mă bucur de viaţă. Îmi place meseria mea şi sunt mulţumită de mine însămi,

ceea ce nu e puţin lucru.

— Nu, nu este. De fapt, e o calitate rară, zâmbi el cu blândeţe studiind-o. Când te vei căsători — observi că spun *când,* nu *dacă,* pentru că într-o bună zi vei întâlni un bărbat care va avea destul creier să nu te lase să-i scapi — individul va trebui să îngenuncheze zilnic şi

să-i mulţumească Domnului pentru norocul care a dat peste el.

Îi veni să îl îmbrăţişeze. În loc de asta, surâse şi spuse:

— Mi-aţi făcut un compliment încântător. Mulţumesc. Credeţi că ar simţi la fel dacă l-aş hrăni cu tofu?

— Va şti că o faci pentru binele lui.

În ciuda replicii curtenitoare, se uită din nou bănuitor la farfuria goală.

— Vă asigur că nu e nici urmă de tofu în frigănele.

Oftă uşurat şi începu să îşi mănânce căpşunile, fără

să ceară şi alte asigurări. Era destul de deştept ca să suspecteze că fusese deja contaminat cu tofu, dar era dispus să treacă totul cu vederea câtă vreme nimeni nu se atingea de frigănelele lui preferate.

După prânz Sarah primi telefonul la care se aştepta de la unul dintre fraţii ei. Era Daniel,

sunând din Texas.

— Bună, scumpo. Mi-a plăcut caseta, arăţi foarte bine. Colegilor mei nu le vine să creadă că eşti sora mea şi toţi vor să le fac lipeala cu tine.

— Da, cum să nu, zise ea zâmbind.

— De ce nu? Recunosc că unora dintre

ei nu le-aş face cunoştinţă nici cu o prostituată, dar sunt şi câţiva de treabă.

— Ţi-am spus cumva cât de mândră sunt de medalionul meu Susan B. Anthony? îl întrebă ea pe un ton suav.

— N-ai fi în stare!

— Nu ştiu cum, dar subiectul ăsta apare în conversaţie de fiecare dată

când am o întâlnire.

— Ca să revenim la subiect, se grăbi el să schimbe vorba, în biletul pe care mi l-a trimis o dată cu caseta, mama zice că ai împiedicat un jaf cu o lovitură graţioasă de pumn.

— N-a fost graţioasă deloc. L-am pocnit drept în tâmplă.

— Au! Bravo, micuţo!

— Mulţumesc.

Venind de la un ofiţer din trupele de asalt, lauda însemna ceva.

— Eram sigură că o să primesc un telefon de la tine sau de la Noel, sau chiar de la amândoi, după ce vedeţi caseta.

— Nu cred că Noel a

văzut-o. Nu e în ţară.

Nu era nevoie să îi spună mai mult. Crescuse într-o familie de militari şi ştia ce înseamnă asta. Noel lucra într-un detaşament de recunoaştere al infanteriei marine; fusese în Afganistan, apoi se întorsese în California, aşa că numai Dumnezeu şi Pentagonul ar fi putut şti

unde se află în acest moment. În fine, probabil că Daniel ştia; el şi Noel aveau mijloacele lor speciale de comunicare.

— Şi tu? întrebă ea.

— Sunt încă în Texas.

— Ştiu.

Îşi dădu ochii peste cap în semn de exasperare, ştiind că fratele ei auzise

tonul acela destul de des ca să vizualizeze felul în care îşi rostogolea ea ochii în clipa aceea.

— Mai stau doar până când se întorc vacile acasă. Am început să ruginesc de la atâta inactivitate.

Când se întorc vacile acasă era codul familiei pentru îmbarcare chiar în acea zi, dat fiind că vacile

se întorc acasă în fiecare zi după-amiază. Nu se obosi să-l mai întrebe unde urma să plece, pentru că oricum nu i-ar fi spus.

— Ai vorbit cu mama şi cu tata?

— Aseară. Sunt bine.

Asta însemna că le spusese deja că pleacă în misiune. Oftă, masându-şi

fruntea. După evenimentele din 11 septembrie grija devenise un sentiment permanent în toate familiile de militari, însă Daniel şi Noel erau amândoi ofiţeri de carieră şi foarte buni în meseriile lor. Lupta împotriva teroriştilor nu seamănă cu un război obişnuit, cu teren pierdut şi recâştigat de

infanteriști. În acest tip de război e nevoie de iscusința și abilitățile trupelor speciale, care trebuie să lovească rapid și cu efect devastator, iar apoi să dispară.

— Ai grijă de tine și cască ochii pe unde mergi.

Ăsta era codul de soră pentru *Te iubesc și ai grijă*

de tine.

— Şi tu la fel, Annie.

În ciuda îngrijorării, referirea lui la calităţile ei de ţintaşă o făcu să zâmbească în timp ce închidea telefonul. O porecliseră Anie Oakley încă din clipa în care câştigase pentru prima oară competiţia. Erau cei mai

buni fraţi din lume, deşi o scoseseră din minţi în copilărie. Ea fusese băieţoiul familiei — sora lor, Jennifer, privea cu dispreţ încăierările lor — şi, cu toate că era mult mai mică decât ei, asta nu o oprea să se amestece în meciurile lor de fotbal, să se ia după ei când plecau la pescuit sau să sară la ei cu

pumnii ei micuţi de câte ori o tachinau şi o terorizau. Pe scurt, fusese o pacoste, dar ei o îndrăgiseră mult.

Auzi sunetul ca de clopoţel care semnala că fusese deschisă o uşă şi se uită la ceas: două fix. Neabătându-se de la programul său, judecătorul ieşea să îşi facă plimbarea

de după-amiază. La întoarcere, avea să se oprească la cutia de scrisori ca să ridice corespondenţa; apoi o să dorească o ceaşcă de cafea proaspătă şi o să se aşeze în bibliotecă pentru a studia corespondenţa zilei îi plăceau la nebunie scrisorile, chiar şi cele care nu conţineau decât

materiale publicitare, şi răsfoia toate cataloagele. Pensionarea are şi partea ei bună, obişnuia el să spună: îi oferea timpul necesar să citească lucruri fără nicio importanţă.

Puse de cafea şi pregăti tava. Bucătăreasa, Leona Barksdale, ridică privirea de la sucul de roşii pe care

îl prepara.

— E deja ora de cafea?

— Exact, răspunse ea şi făcu o pauză. A întrebat de tofu azi.

— Asta înseamnă că va fi cu ochii în patru de acum încolo, nu? Va trebui să fiu ingenioasă azi şi să nu îi servesc niciun pic de tofu. Să vedem, cina va fi compusă din sparanghel la

grătar, cartofi şi morcovi copţi şi cotlet de miel. Nimic care să aducă nici măcar pe departe cu tofu, zise Leona şi se uită la chiflele pe care le băgase la cuptor. Cum stă cu colesterolul?

— I-a scăzut cu douăzeci de unităţi.

Îşi zâmbiră una alteia

cu satisfacţie. Complotatul împreună pentru a strecura alimente sănătoase cuiva care nu agrea nici măcar ideea fusese mult mai distractiv decât dacă ar servi aşa ceva cuiva care dorea într-adevăr să mănânce sănătos.

Când auzi din nou clopoţelul de la uşă indicând întoarcerea

judecătorului, Sarah turnă cafeaua şi umplu o carafă mică de patru cești ca să-și mai poată turna dacă dorea. Pe tavă se mai afla o farfurie cu felii subțiri de mere verzi, o minunată cremă dietetică de caramel şi câțiva biscuiți din făină integrală, dacă ar fi vrut să ciugulească ceva. Înainte

de venirea ei în casă, gustarea lui de după-amiază consta de obicei într-o prăjitură de ciocolată sau câteva gogoşi cu cremă de ciocolată. Dusese o adevărată bătălie ca să îl determine să renunţe la gogoşi, şi în această privinţă îl compătimise. Nu e deloc uşor să renunţi la ciocolată.

— Sarah?

În loc să se ducă în bibliotecă, venea spre bucătărie. Sarah schimbă o privire uimită cu Leona, apoi zise:

— Sunt aici, domnule.

Pe lângă obişnuitul teanc de reviste, cataloage, facturi şi scrisori, mai ţinea în mână un mic pachet.

— Ăsta e pentru tine.

De obicei îi punea corespondenţa, atunci când primea ceva, pe măsuţa din hol.

— Ciudat, zise ea ridicând tava. Nu am comandat nimic.

— Nu e trecută adresa expeditorului. Nu îmi place chestia asta. Ar putea fi o

bombă.

Cu câţiva ani în urmă, un judecător din Birmingham fusese ucis de o scrisoare ce conţinea o bombă — asta era de-ajuns ca să-l neliniştească pe orice judecător atunci când se afla în posesia unui pachet suspect, iar scrisorile din Florida contaminate cu antrax

înrăutăţiseră lucrurile.

— De ce mi-ar trimite mie cineva o scrisoare cu bombă? întrebă ea străbătând holul cu tava, în timp ce el venea în urma ei cu corespondenţa şi pachetul.

Aşează serviciul de cafea pe birou, unde îi plăcea lui, dar el nu se

aşează. Îşi puse corespondenţa pe birou şi rămase în picioare cu pachetul în mână, privindu-l cu suspiciune. În mod normal ea îşi deschidea scrisorile seara în camera ei, dar simţi că judecătorul nu avea să se liniştească până ce nu se convingea că pachetul nu conţinea nimic letal.

— Hai să vedem ce e înăuntru, spuse întinzând mâna după pachet.

Spre surpriza ei, nu vru să i-l dea.

— Poate că ar trebui să chemăm o brigadă de genişti.

Sarah nu râse. Dacă era atât de îngrijorat, nu era de râs.

— Dacă ar fi fost o bombă înăuntru, nu s-ar fi declanşat când aţi ridicat pachetul?

— Nu. Dacă ar fi fost sensibilă la mişcare, nu ar fi trecut de poştă. Bombele din scrisori sunt dotate cu dispozitive de presiune sau de fricţiune.

— Atunci, să analizăm

situaţia. Cine mă cunoaşte şi mi-ar trimite ceva aici?

— N-ar fi trebuit să facem reportajul ăla, spuse el clătinând din cap. I-a făcut pe toţi nebunii să iasă din bârloguri.

— Mai întâi cineva încearcă să mă angajeze, iar acum primesc pachete. Ce-ar fi să-l punem în apă?

Poate că întrebarea ei îl

făcuse să se vadă împreună cu ea aruncând pachetul în cadă şi apoi chemând geniştii, pentru că se relaxă brusc şi zâmbi.

— Sunt puţin paranoic, nu-i aşa? Dacă ar fi fost o bombă în pachet, ar fi trebuit să îmi fie adresat mie.

— E bine să fii prudent

pe timpurile astea.

El oftă.

— Îmi dai voie să îl deschid eu?

Sarah îşi muşcă buzele. Era treaba ei să îi asigure protecţia, nu invers. Însă judecătoral făcea parte din generaţia care considera că bărbaţii trebuie să protejeze femeile şi înţelese că el dorea acest

lucru.

— Te rog, insistă el.

Consimţi din cap, foarte impresionată de gestul lui.

— Da, sigur.

Judecătorul se dădu câţiva paşi înapoi, luă un cuţitaş şi tăie banda adezivă de pe pachet. Sarah se trezi că îşi ţine

răsuflarea în timp ce deschidea pachetul, dar nu se întâmplă nimic.

Conţinutul era învelit în hârtie maro de ambalaj. Desfăcu hârtia, se uită şi o expresie uşor perplexă îi apăru pe faţă.

— Ce este?

— O cutie de bijuterii.

Puse pe masă ambalajul şi ridică o cutiuţă

plată, având cam zece centimetri. Era albă, cu numele magazinului imprimat cu litere aurii. O zgâlţâi, dar nu se auzi niciun zgomot.

— Cred că se poate afirma că nu conţine nicio bombă, spuse el întinzându-i cutia.

O deschise şi ridică

stratul subţire de vată. Înăuntru, aşezat pe un alt strat de vată, se afla un pandantiv de aur în formă de lacrimă, cu diamante mici încadrând un rubin. Lanţul de aur fusese bine fixat ca să nu zornăie.

Rămaseră amândoi cu ochii la pandantiv. Era minunat, dar neliniştitor. Cine putea să îi trimită o

asemenea bijuterie?

— Pare scumpă.

Judecătorul o evaluă din ochi.

— Aş zice că face câteva mii de dolari. E doar o presupunere, dar diamantul e veritabil.

— Cine naiba să-mi trimită mie o bijuterie scumpă?

Uluită, luă cutia maro în care fusese expediată şi trase hârtia dinăuntru. Un cartonaş alb căzu pe podea.

— Aha!

Se aplecă, îl luă de jos şi îl întoarse să vadă ce scria pe el. Îl întoarse din nou, dar pe verso nu scria nimic.

— Scrie cine l-a trimis?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Mi se face pielea de găină.

El văzuse că era ceva scris pe cartonaş.

— Ce scrie?

Ridică spre el ochii plini de uimire şi

îngrijorare şi îi întinse cartonaşul.

— Scrie: *Un mic semn al stimei mele.* Dar cine l-a trimis?

Capitolul 7

Fusese foarte uşor să îi afle programul. Ar fi putut să angajeze un detectiv particular care să supravegheze casa, dar nu voia să implice o terţă persoană care mai târziu să tragă concluzii ce nu i-ar fi convenit. Trecu de câteva

ori pe stradă cu maşina, căutând un loc unde să parcheze şi să supravegheze casa; traficul nu era intens, dar treceau totuşi destule maşini ca să îşi dea seama că nu va fi observat. Problema era că nu avea unde să parcheze. Strada era rezidenţială, cu vile de ambele părţi, iar oamenii intrau şi ieşeau tot

timpul.

Dar cu timp şi perseverenţă totul se rezolvă. În zilele următoare trecu pe acolo din oră în oră. Observă când veneau grădinarii şi notă totul într-o agendă pe care şi-o cumpărase special pentru asta; avea coperte îmbrăcate în piele moale,

fiind mult mai de bun-gust decât cele din carton colorate strident pe care le preferă şcolarii. O femeie mai în vârstă, care bănui că era bucătăreasa, venea în fiecare zi în jur de ora zece şi pleca la cinci. Notă, de asemenea, cu grijă şi orele la care veneau şi plecau cei de la o firmă de curăţenie.

Miercuri, Sarah

plecase de dimineaţă şi nu se întorsese până seara. Încercase să o urmărească, dar o luase brusc pe Autostrada 31 şi o pierdu când fu nevoit să oprească la semafor. Decât să rătăcească pe străzi fără ţintă, se opri la un telefon public şi sună acasă la judecător. Numărul nu era

trecut în cartea de telefon, dar făcuse rost de el la scurtă vreme după ce o văzuse pe Sarah la televizor. Avea multe cunoştinţe care de-abia aşteptau să îi facă o favoare. A fost suficient să ceară şi în câteva ore avusese numărul.

O femeie răspunse la telefon şi el ceru cu

„Sarah“, gândindu-se că folosind numele mic dădea de înţeles că între ei era o anumită familiaritate, care de fapt nu exista. Sau mai degrabă nu exista *încă*. Simţea că o cunoaşte deja, îi cunoştea devotamentul, loialitatea, felul perfect în care arăta, se purta şi chiar sunetul vocii.

— Sarah nu este azi, spuse femeia pe un ton vesel.

— A, da... Staţi puţin... m-am încurcat. Astăzi e ziua ei liberă?

Vorbi într-o manieră şi pe un ton mai familiare decât normal.

— Da, e ziua ei liberă.

— Azi e miercuri? Am

pierdut şirul zilelor. Am crezut toată ziua că e joi.

Femeia râse.

— Îmi pare rău, dar e miercuri.

— Bine, am să o sun diseară. Mulţumesc.

Închise înainte ca femeia să apuce să îi ceară numele şi numărul şi notă informaţia cu litere mici şi sigure: MIERCURI— ZI

LIBERĂ.

Simţi un fior de emoţie. Ca să îşi poată îndeplini planul, ea trebuia să fie plecată. Se gândi că avea toate datele necesare, dar avea să continue să ţină casa sub observaţie ca să fie sigur că nu îi scapă nimic. Asta este cheia succesului: să nu laşi nimic

la voia întâmplării.

I-ar fi plăcut să o urmărească toată ziua şi să vadă ce face, ce o interesa şi ce pasiuni avea, dar poate că era mai bine aşa.

Îşi aminti cum arătase când ieşise cu maşina de pe aleea din faţa casei, cu părul liber şi ochelari negri de soare ascunzându-i ochii. Dădea impresia că e

distantă, misterioasă şi un pic exotică. Îşi conducea maşina cu pricepere, exact cum şi-o imaginase. Faptul că urmase cursuri de conducere defensivă era un alt semn al devoţiunii ei. Se pusese cu totul la dispoziţia bătrânului, care nu făcuse niciodată nimic ca să merite atâta

devotament. Nici măcar nu îşi câştigase averea prin munca lui, ci o moştenise. Ceea ce nu era cazul moştenirii lui, pentru că el o *salvase* de hotărârile stupide ale tatălui său. Lowell nu făcuse decât să stea pe scaunul lui de judecător şi să împartă sentinţe. Sarah merita mai mult decât îi putea oferi

bătrânul. Merita... totul.

Voia să îi facă un cadou, ceva care să îi amintească de el de câte ori privea obiectul respectiv. Şi mai dorea să fie un lucru pe care să îl poată purta, ca să şi-o imagineze cum îl poartă în fiecare zi, cum îl atinge cu veneraţie. Nu avea să îi

dăruiască ceva de îmbrăcat — era prea vulgar. Iar florile se veştejesc şi mor, după care sunt aruncate.

Se hotărî să îi cumpere o bijuterie. Nu asta oferă domnii aleselor inimii lor de când e lumea? Au existat întotdeauna bijuterii speciale impregnate cu o aură de mister, intrigă şi chiar blesteme, deşi

bineînţeles că darul ales de el nu avea să aibă nimic blestemat. Şi nici nu avea să fie ceva unic, pentru că nu avea timp să facă o bijuterie la comandă. Avea să cumpere ceva de serie, dar va avea grijă să găsească ceva deosebit.

Trebuia să meargă la un magazin unde nu mai

fusese niciodată, ca să nu fie recunoscut. Plata cu cec sau carte de credit ieşea din discuţie, pentru ca nimeni să nu poată lua urma darului. Cu timpul, *ea* va afla, dar totul avea să rămână numai între ei.

Se duse la bancă şi scoase cinci mii de dolari; plecă de acolo iritat pentru că funcţionarul de la

ghişeu îi ceruse permisul de conducere. Mai târziu însă a înţeles că măsura fusese corectă. Nu suporta să fie reţinut undeva mai mult decât voia sau să fie chestionat, dar uneori trebuie să accepţi astfel de neplăceri.

De acolo se duse la Complexul Comercial

Galleria, unde putea fi sigur că se va pierde în aglomeraţia specifică acelui loc, chiar şi într-o zi obişnuită de lucru. Erau mai multe magazine de bijuterii şi intră în toate înainte să se hotărască asupra cadoului, lui Sarah i se potrivea ceva simplu şi clasic; vulgaritatea o oripila în mod sigur, ca şi pe el,

dar nici nu putea să îi ofere ceva meschin.

Se decise într-un târziu asupra unui pandantiv în formă de lacrimă, cu un rubin minunat înconjurat de diamante şi prins de un lanţ subţire. Combinaţia rubin şi diamante exprima perfect esenţa făpturii ei, gândi el, căldură exotică

împresurată de o răceală perfectă.

Spre uimirea vânzătorului, plăti în numerar. Puse cutiuţa plată în buzunar şi se duse la alt magazin de bijuterii unde cumpără un lanţ simplu, ambalat într-o cutie asemănătoare celei cu pandantivul cu rubin. Lanţul fusese ieftin, doar o

sută de dolari, însă pe el îl interesa cutia.

După aceea se opri la o librărie şi cumpără o cutie mică de carton pentru expediere, material de umplutură ca să protejeze conţinutul şi o rolă de scotch. Nu uită să cumpere şi un foarfece cu care să taie banda adezivă. În mod

obişnuit toate nimicurile acestea l-ar fi plictisit îngrozitor, dar de data asta se dovedi răbdător şi făcu totul ca la carte. La urma urmei, era pentru Sarah.

În maşină, scoase lanţul ieftin din cutie şi îl înlocui cu pandantivul. Perfect. Dacă Sarah suna la magazinul de bijuterii al cărui nume era imprimat

pe cutie, avea să fie informată că nimeni de acolo nu își amintea să fi vândut un pandantiv cu diamante și rubine și că, de fapt, nici nu aveau așa ceva în stoc. Și-o imagină întinsă în pat mângâind ușor medalionul de la gât și întrebându-se cine îi trimisese un cadou atât de

minunat.

Aşează cutiuţa cu bijuteria în cutia de carton, puse şi un bilet ca să îi arate cât de deosebită era pentru el, introduse materialul de umplutură şi sigilă cutia. Îşi dădu seama prea târziu că nu cumpărase un pix ca să scrie adresa. Încruntat, îşi scoase stiloul de aur din

buzunarul hainei. Cartonul aspru putea să îi distrugă peniţa.

S-ar fi putut duce la un alt magazin să cumpere un pix, dar dintr-o dată simţi că ajunsese la capătul răbdării. Deşurubă capacul preţiosului stilou şi scrise repede numele ei şi adresa pe cutie, atât de iritat, încât

apăsă prea tare cu peniţa. La nevoie avea să îşi cumpere alt stilou, dar cutia trebuia pusă la poştă fără întârziere.

Oficiul poştal era aglomerat şi, în ciuda precauţiilor de securitate, funcţionarul tracasat nu observă că nu era menţionată adresa expeditorului. Pe lângă

asta, ştia că înfăţişarea lui inspiră încredere. Demenţii care trimit bombe nu au o înfăţişare distinsă şi demnă, ci mai degrabă sunt lăţoşi şi dezgustători, din câte văzuse el. Pregătise oricum o adresă falsă pentru cazul în care funcţionarul ar fi observat omisiunea, dar prefera ca

pachetul să rămână un mister total pentru destinatar.

Observase că judecătorul Roberts se plimba prin cartier în fiecare zi la aceeaşi oră, iar la întoarcere lua corespondenţa din cutia poştală. Era dificil să treacă cu maşina exact la momentul respectiv şi de

fapt ajunsese cu câteva secunde mai târziu. Nu putuse să oprească în stradă ca să privească, aşa că fu nevoit să se mulţumească cu o privire aruncată prin oglinda retrovizoare. Bătrânul scoase cutia şi rămase cu ea în mână, apoi privi atent în susul şi în josul străzii.

Strada se curba şi îl pierdu pe nemernicul bătrân din raza vizuală. Naiba să îl ia, de ce rămăsese încremenit acolo? Ce făcea? Era gelos că cineva îi trimisese un pachet lui Sarah?

Da, asta era. Bineînţeles că era gelos. Era bătrân, dar probabil că

era o mare mângâiere pentru orgoliul său ca o femeie tânără să locuiască cu el şi să-i poarte de grijă.

Gândul acesta îl făcu să îşi încleşteze mâinile atât de tare pe volan, că încheieturile degetelor i se albiră. Aproape că îl auzea trăncănind şi chicotind cu prietenii lui ca nişte adolescenţi cu gânduri

murdare.

Trebuia să o scape de toate acestea.

♦ ♦ ♦

Sarah pusese cutia pe bufetul din bucătărie şi, în timp ce lua cina, privirea îi fugea mereu în direcţia aceea. Pandantivul era superb, fără îndoială, dar nu voia să îl atingă. Un dar

e una, însă unul anonim e cu totul altă mâncare de peşte. I se părea cumva... ameninţător, ca şi cum cineva îi trimisese un şarpe deghizat. Se gândi că judecătorul avea dreptate şi că reportajul atrăsese vreun ciudat care făcuse o fixaţie pentru ea.

Nu avea de gând să îl poarte vreodată. Purta

foarte rar bijuterii şi de regulă doar o pereche de cercei rotunzi din aur şi ceasul. Bijuteriile în exces nu numai că nu se potriveau cu meseria ei, dar nici nu îi plăceau. Nu suporta să se simtă încărcată, iar colierele nu o atrăgeau deloc.

În plus, nu avea de

unde să ştie cine îi trimisese pandantivul. Putea fi oricine, un individ pe lângă care trecea în magazinul alimentar sau care să se fi aflat în preajma ei în librărie. Dacă ar fi ştiut cine era, l-ar fi putut evita. Dar neştiind şi purtând pandantivul, persoana respectivă putea să o vadă şi putea

interpreta aceasta ca un fel de semnal. Nici nu voia să își imagineze ce putea declanșa acest semnal.

Era instruită să observe dacă cineva îi urmărea mașina și era întotdeauna vigilentă când îl avea pe judecător în mașină. Când era singură, se putea relaxa conducând, dar acum

nemernicul acela îi răpise această plăcere. Trebuia să fie tot timpul în alertă şi să îi privească bănuitor pe toţi cei care se apropiau de ea, şi ura acest lucru.

Era însă posibil să nu mai urmeze nimic. Sunt nebuni care dau înapoi când obiectul obsesiei lor nu are reacţia aşteptată. Sau, dacă observa că

cineva o urmăreşte, poate că era bine să nu scape de persoana respectivă, ci să îl lase să o urmărească până la sala de tir unde să o privească exersând. Asta ar fi trebuit să îi potolească ardoarea.

Cântărind bine lucrurile, se gândi că ar fi preferat să primească o

ameninţare cu moartea; cel puţin cu aşa ceva se putea duce la poliţie. Pe când un pandantiv cu diamante şi rubin însoţit de un cartonaş pe care scria *Un mic semn al stimei mele* nu puteau fi considerate amenințătoare. Ciudate, da, însă amenințătoare, nu. Persoana nu încălcase nicio lege şi, dat fiind că

preferase să rămână anonimă, nici măcar nu putea să îi înapoieze darul cu rugămintea să o lase în pace.

Magazinul de bijuterii nu îi fusese de niciun ajutor. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să sune la magazinul al cărui nume era imprimat pe cutie.

Nimeni de acolo nu îşi amintea să fi vândut acea bijuterie şi nici măcar să fi *avut* la vânzare un astfel de pandantiv. Le mulţumise şi închisese telefonul frustrată. Probabil că expeditorul folosise o cutie goală de bijuterii în care a pus pandantivul. Ajunsese într-un punct mort: în Birmingham erau o

mulţime de magazine de bijuterii, plus cele de amanet, de unde ar fi putut cumpăra medalionul. De fapt, l-ar fi putut lua de oriunde. Tuscaloosa se afla la numai o jumătate de oră pe autostrada interstatală 59, Montgomery — la doar o oră, iar la Atlanta se putea ajunge în câteva ore.

Şi acestea erau numai oraşele mari; dar magazine de bijuterii se găsesc şi în oraşele mici.

Asta însemna că nu putea face nimic şi nu avea cum să dea de individul respectiv decât dacă venea el la ea să o întrebe de ce nu poartă cadoul pe care i-l făcuse. Nu era sigură că şi-ar fi dorit aşa ceva, chiar

dacă astfel ar fi putut să-i ceară să o lase în pace. Având de-a face cu un nebun, nu ştia cum să procedeze. Cine ştie ce îl putea îndemna la acte şi mai demente?

Nu se considera expertă în arte marţiale, dar era destul de bine pregătită să se protejeze pe

ea şi pe patronul ei. Avea o bună condiţie fizică, era o excelentă ţintaşă şi o foarte bună conducătoare auto. Dar prefera să nu fie nevoită să recurgă la aceste abilităţi. Voia să administreze gospodăria judecătorului şi să aibă grijă de el — doar atât. Pe lângă asta, artele marţiale îţi sunt de folos numai

până la un anumit punct, aşa că situaţia de faţă o neliniştea şi chiar o speria puţin. Neprimind nicio ameninţare o dată cu pachetul nu putea trage concluzia că era urmărită, însă în mintea ei se strecurase această posibilitate şi nu se mai putea gândi la altceva.

Dracu' să îl ia, pentru că îi răpise liniştea!

Singurul lucru pe care îl putea face era să îşi ia măsuri de precauţie şi să fie cu ochii în patru. Ura acest sentiment de neputinţă mai mult decât orice. Ar fi vrut să *facă* ceva, dar ce? Prin firea şi prin instruirea ei, era

pregătită să treacă la ofensivă, dar în acest caz singura ei opţiune era defensiva.

Nu putea face nimic decât să îşi joace cartea pe care o primise, oricât de mult îi displăcea. Era pregătită să se confrunte cu situaţia şi trebuia doar să fie foarte atentă. Poate că incidentul nu avea să mai

fie urmat de nimic. Poate că individul respectiv avea să sune mâine să se convingă că ajunsese cadoul la destinaţie. Era o persoană politicoasă, dar în acelaşi timp era fiică şi soră de militari şi cunoştea arta de a descuraja. La nevoie, putea fi chiar dură.

Bun, deci totul

depindea de ea, cu condiţia ca individul să nu facă ceva evident ameninţător. Cu toate acestea, ar fi fost o prostie să nu informeze Departamentul de poliţie ca să afle ce părere aveau şi ei.

Ce părere aveau şi *ei?* Ce părere avea *el,* mai bine zis. Avea cartea lui de vizită, adică judecătorul o

avea. Coborî în bibliotecă, unde îl găsi întins în fotoliul din piele uitându-se fericit la noul său televizor de înaltă fidelitate, cu ecranul lat. Ridică ochii auzind bătaia ei politicoasă în uşă.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, mai aveţi cartea de vizită a detectivului

Cahill? Cred că ar fi bine să informez poliţia despre acest cadou, chiar dacă ei nu pot face nimic.

— Bună idee. Cartea de vizită e în dosarul din biroul meu.

Dădu să se ridice, dar Sarah îi tăcu semn să rămână pe loc. Dragul de el, pur şi simplu nu se putea obişnui cu ideea că

nu trebuia să facă nimic pentru ea, că de fapt ea era acolo doar pentru a-l servi. I se părea normal să îi servească masa şi să aibă grijă de garderoba lui — pentru cei din generaţia judecătorului, acestea erau treburi femeieşti -, dar atunci când era vorba de altceva, trebuia să stea tot

timpul la pândă, altfel era gata să facă tot felul de lucruri pentru ea, de pildă, să îi deschidă uşa.

— O iau eu. Nu vă ridicaţi, vă rog.

Nu avea în birou decât un dosar cu coperte cafenii pe care scria: TENTATIVĂ DE JAF. Zâmbi în timp ce îl deschidea. Dosarul

conţinea raportul poliţiei, articolul pe această temă decupat din ziar, câteva fotografii pe care le făcuse chiar el şi o copie a cererii înaintate companiei de asigurare. Cartea de vizită a detectivului Cahill era prinsă de raportul poliţiei, împreună cu altele două.

Notă numărul şi

închise dosarul.

— Mulţumesc. Mai aveţi nevoie de ceva în seara aceasta?

— Nu, mulţumesc, spuse el şi îi făcu semn să plece.

Era absorbit de o urmărire poliţienească de pe canalul *Court TV.* Probabil că era o chestie care plăcea tuturor

bărbaţilor, gândi ea oftând. Şi tatăl ei urmărea emisiunea aceea.

Se întoarse în apartamentul ei şi formă numărul lui Cahill la telefonul mobil, dar întrerupse brusc legătura înainte ca telefonul de la celălalt capăt să apuce să sune. Cei care dispun de

radioreceptoare pot asculta apelurile de la telefoane celulare. Nu avea nimic confidenţial de discutat, dar ideea că ciudatul ar putea să îi asculte convorbirile i se părea revoltătoare.

Faptul că reuşise să îi invadeze întreaga viaţă cu un singur gest o înfurie şi mai tare. Nu era normal să

îşi facă probleme din cauza apelurilor pe care le dădea de pe celular. La naiba, viaţa ei ar fi trebuit să se desfăşoare în mod normal!

Se duse în dormitor şi ridică receptorul liniei împământate. În timp ce forma din nou numărul, scoase o pernă de sub cuvertură, o strânse ghem

şi şi-o puse la spate.

Cahill răspunse după al treilea apel, pe un ton puţin cam morocănos.

— Cahill.

Foarte morocănos, de fapt.

— Domnule detectiv Cahill, sunt Sarah Stevens.

Urmă o scurtă pauză, ca şi cum încerca să îşi aducă aminte cui aparţinea

numele.

— Da, cu ce vă pot fi de folos?

Sarah auzi în fundal zgomotul făcut de televizor, dar nu şi alte voci. Nici de copii jucându-se, nici şoapta soţiei întrebând: „Cine este?“. Părea să fie singur, ceea ce era o uşurare. O

uşurare prea mare, dacă se gândea mai bine.

— Ştiu că Departamentul nu poate face nimic, dar am vrut totuşi să vă anunţ că am primit un cadou anonim azi prin poştă, care m-a cam neliniştit.

— Anonim?

— Nu există adresa expeditorului pe pachet şi

nici vreo carte de vizită în interior.

— Şi ce conţinea, o pisică moartă?

Ea rămase tăcută, iar el oftă.

— Mă iertaţi. Aţi fi surprinsă să aflaţi câţi oameni primeau pisici moarte prin poştă. Chestia asta a încetat când oficiile

poştale nu au mai acceptat pachete fără adresa expeditorului.

— Iată că de data asta au acceptat. Are ştampila poştei, dar nu e trecută adresa expeditorului.

— Ce e înăuntru?

— Un pandantiv scump cu diamante şi un rubin.

— Cât de scump?

— Judecătorul Roberts zice că valorează câteva mii de dolari. Există şi un cartonaş pe care scrie: *Un mic semn al stimei mele,* dar nu e semnat. Nu are nimic amenințător, dar... m-a neliniştit. Judecătorul s-a alarmat — crede că reportajul a atras atenţia vreunui nebun care a făcut

o fixaţie pentru mine.

— E posibil, dar sunteţi sigură că nu vi l-a trimis prietenul dumneavoastră?

— Nu am prieten.

Ar fi putut să răspundă că e sigură că nu e de la prietenul ei, dar nu o făcuse. *Nu am prieten.* Mesajul era cum nu se poate mai clar. Dacă era

interesat cât de cât, avea să reacţioneze.

Urmă o altă pauză scurtă. Apoi el zise:

— Aveţi dreptate, nu putem face nimic...

— Ştiu. Voiam doar să ştiu ce ar trebui să fac *eu* în caz că lucrurile iau o întorsătură mai serioasă.

— Păstraţi tot ce

primiţi. Ţineţi evidenţa tuturor telefoanelor ciudate, inclusiv când vi se închide telefonul sau auziţi o respiraţie grea la celălalt capăt al firului. Telefonul dumneavoastră e dotat cu sistem de identificare a apelantului?

— Nu. Nu am aşa ceva pe linia mea particulară.

— Ar fi bine să vă

instalaţi. Şi cumpăraţi-vă un telefon mobil dacă nu aveţi încă. Nu vă duceţi nicăieri fără el, absolut nicăieri.

— Am telefon mobil. Îl ţin tot timpul în maşină.

— Nu îl lăsaţi în maşină sau în geantă. Ţineţi-l în buzunar, ca să îl aveţi la îndemână. În mod

normal aş spune că nu aveţi de ce să vă faceţi griji, dar un cadou scump e... neobişnuit.

— Aşa mi-am zis şi eu, îl aprobă ea oftând şi masându-şi fruntea. Nu-mi place deloc chestia asta. Nu s-a întâmplat nimic de fapt, dar am senzaţia că c e v a *e pe cale* să se întâmple.

— Nu vă lăsaţi afectată. Folosiţi-vă bunul-simţ, fiţi prudentă şi sunaţi imediat dacă se mai întâmplă ceva.

— Bine. Mulţumesc pentru sfat.

— Cu plăcere.

Închise, iar Sarah râse încet în timp ce închidea şi ea. În legătură cu cel puţin

un lucru, obţinuse un răspuns: detectivul Cahill nu era implicat într-o relaţie, dar persoana ei nu o interesa deloc. Comportamentul lui fusese atât de impersonal încât nu mai era nimic de adăugat.

Când se întoarse în camera de zi, observă că draperiile erau date în lături. Le trase imediat, cu

inima bătându-i nebunește. Dacă individul era afară? Dacă o privea?

Capitolul 8

Nu se mai întâmplă nimic. Niciun telefon, niciun alt cadou şi, dacă cineva ar fi urmărit-o, ar fi observat. O dată i se păru că o urmărea cineva, dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, persoana respectivă nu se pricepea

prea bine, iar un Jaguar alb nu era cea mai potrivită maşină pentru o urmărire, fiind prea uşor de sesizat. În curând, Jaguarul alb dispăruse din raza oglinzii ei retrovizoare, fiind înghiţit de traficul bară la bară. Probabil că fusese cineva care locuia tot în Mountain Brook şi care o vreme avusese acelaşi

drum.

Vorbise cu mama ei, iar Noel o sunase şi el, aşa că se asigurase că fratele ei era bine deocamdată. Daniel nu luase legătura cu ei de când plecase, dar ar fi aflat dacă i s-ar fi întâmplat ceva, aşa că totul era în regulă acasă. Jennifer se gândea să mai aibă un

copil, al treilea, însă soţul ei, Farrell, nu era prea entuziasmat — doi băieţi îi ajungeau. Cunoscând-o pe Jennifer, Sarah făcu un pariu cu ea însăşi că într-un an va avea încă un nepot sau o nepoată.

Discuţia cu mama ei o făcuse să se simtă mai bine. Totul era normal, şi doar atât voia să ştie. Totul

părea normal şi aici, cu excepţia pandantivului pe care îl primise; de câte ori îl privea, îşi amintea că ceva nu era în ordine şi că există cineva care considera normal să trimită un cadou scump unei femei pe care nu o cunoaşte.

În jumătatea ei de zi

liberă, care săptămâna aceasta se nimeri într-o sâmbătă, îşi aranjă părul, îşi făcu manichiura, apoi se duse la film. Tot timpul studia oamenii şi traficul din jurul ei, dar nu observă nimic ieşit din comun. Absolut nimic. Nu văzu aceeaşi faţă apărând în două locuri diferite şi nu o urmărea nimeni. Îşi dădea

seama că nu e încă momentul să se liniştească, dar se simţea un pic mai bine când se întoarse acasă.

Miercuri, următoarea ei zi liberă, lucrurile se petrecură la fel. Nimeni nu o urmări când se duse la exerciţiile de karate şi de kick-boxing. Petrecu multă

vreme la sala de tir pentru că asta o făcea să se simtă mai bine, apoi se duse la cumpărături la Summit — şi asta o făcea să se simtă mai bine. O rochie nouă îţi ridică moralul.

Stătu o oră în librărie, apoi luă cina la un restaurant, după care se duse să vadă încă un film. Îi plăceau filmele şi cel

puţin o dată la două săptămâni mergea la cinema, dar era conştientă că acum se preocupa să-i ofere necunoscutului şansa de a o aborda dacă voia. În cazul în care se mai afla încă pe urmele ei, trebuia să ştie cine era, cum arăta. N-avea de gând să trăiască cu grija că toţi bărbaţii pe

care îi vedea puteau fi el; i-ar fi plăcut să îi poată asocia o faţă, să nu mai fie doar o umbră ameninţătoare. Dorea să îl determine să se aşeze lângă ea, să o abordeze.

Dar stătu singură în sala întunecată de cinema, fără ca cineva să îi vorbească sau măcar să o atingă când filmul se

termină şi ieşi din sală; nici în parcare în drum spre camionetă nu se petrecu nimic.

Totul părea normal când ajunse acasă. Luminile de pe veranda din faţă erau aprinse, la fel şi luminile de siguranţă şi văzu lumină în dormitorul de la etaj al judecătorului.

Ceasul electronic de pe bord arăta ora zece, aşa că probabil se pregătea de culcare.

Îşi parcă maşina în locul ei obişnuit de sub portic şi intră prin spate. După ce încuie uşa, făcu un tur rapid al casei, ca de obicei, să se asigure că toate uşile erau încuiate. Mergând spre partea din

faţă a casei, auzi televizorul în bibliotecă. Aruncă o privire în direcţia aceea şi văzu lumină. Deci nu se culcase încă.

În mod ciudat, uşile duble de la intrare nu erau încuiate. Trase zăvorul şi o luă înapoi să verifice uşile solariului.

Judecătorul nu

obişnuia să lase luminile aprinse sus; întorcea automat comutatorul de câte ori ieşea dintr-o cameră, chiar dacă urma să se întoarcă repede. Se opri în dreptul scării din spate simţind un fior de gheaţă alunecându-i pe şira spinării. Poate că se dusese sus pentru o clipă şi urma să se întoarcă să se uite la

ştirile de ora zece. Nu auzea niciun zgomot de sus, dar nici nu avea cum să audă cu televizorul mergând în bibliotecă.

Se opri în pragul bibliotecii şi aruncă o privire înăuntru. Una dintre veioze era aprinsă, cum îi plăcea când se uita la televizor. Stătea ca de

obicei în fotoliul de piele, cu capul lăsat într-o parte. Probabil că adormise urmărind o emisiune. Dar de ce era lumina de sus aprinsă?

Apoi simţi mirosul. Era dificil de identificat, o combinaţie de fecale cu... altceva. Strâmbând din nas şi cu toate instinctele brusc în alertă — era cumva

bolnav, avusese vreo criză? — intră în bibliotecă. Văzându-l dintr-un alt unghi, îngheţă.

Nu! *Nu!*

Toată camera era plină de pete întunecate la culoare şi, cu toată lumina difuză, observă că unele pete conţineau materie solidă. Înghiţi greu şi

rămase nemişcată cu auzul la pândă. Auzi ticăitul ceasului, bătăile inimii ei, dar nu părea să mai fie nimeni acolo... numai dacă intrusul nu era la etaj.

Ar fi vrut să se ducă la judecător. Ar fi dorit să îi îndrepte capul şi să îi şteargă sângele de pe gât, prelins de la rana mică dintr-o parte a capului.

Voia să îi acopere... să îi acopere gaura căscată în partea cealaltă a capului, unde craniul fusese spulberat. Ar fi vrut să plângă, să urle, să zboare sus şi să îl caute pe criminal — să îl caute şi să îl omoare pe loc.

Nu făcu nimic din toate acestea. Ieşi cu

spatele din bibliotecă, având grijă să nu atingă nimic ca să nu distrugă eventualele amprente şi se duse în bucătărie unde îşi lăsase geanta pe masă. Îşi pusese telefonul mobil în geantă, pentru că nu i se părea necesar să îl ţină în buzunar când era acasă. Dar se înşelase.

Scoase şi pistolul şi se

retrase într-un colţ cu spatele lipit de perete, pentru ca intrusul să nu îi poată sări în spate dacă mai era încă în casă. Mâinile îi tremurau în timp ce deschise telefonul şi aştepta tonul. I se păru că durează o veşnicie, deşi probabil nu trecuseră decât cele câteva secunde

obişnuite. Formă 911 şi aşteptă să i se răspundă.

— Nouă sute unsprezece?

Simţi nevoia să închidă ochii, dar nu îndrăzni. Dădu să vorbească, dar nu se auzi niciun sunet.

— Nouă sute unsprezece. Alo?

Înghiţi şi reuşi să scoată un sunet slab.

— Telefonez... telefonez din strada Briarwood, numărul două mii şapte sute treisprezece. Patronul meu a fost împuşcat. E mort.

♦ ♦ ♦

Spre deosebire de prima oară când Cahill fusese aici, casa era inundată de lumină. Aleea,

strada, chiar şi trotuarul erau înţesate de vehicule, majoritatea cu girofaruri. Banda cu care poliţia împrejmuise locul îi ţinea pe vecini la distanţă, pentru că de data asta incidentul era atât de grav, încât uitaseră că nu e frumos să caşte gura. Luminile erau aprinse în toate casele de pe stradă, iar oamenii se

adunaseră dincolo de banda galbenă vorbind între ei în şoaptă. Un poliţist filma mulţimea, fiindcă de multe ori criminalul rămâne prin preajmă să privească spectacolul.

Furgonetele staţiilor locale de televiziune începuseră să apară şi

Cahill se aplecă şi trecu repede pe sub bandă înainte să fie abordat de vreun reporter.

Uşa de la intrare era închisă şi păzită de un poliţist în uniformă, care îl salută din cap şi îi deschise. Criminaliştii se puseseră deja pe treabă, luând cu grijă amprente, catalogând şi fotografiind.

Personalul de pe ambulanţă stătea în expectativă, pentru că în mod sigur lor nu le mai rămăsese nimic de făcut. Nu exista nicio viaţă de salvat, nicio rană de tratat, doar un cadavru de transportat.

O crimă în Mountain Brook era o ştire de

senzaţie. Ultima se petrecuse... când, cu cinci ani în urmă? Iar când victima era un judecător federal pensionat, ştirea era şi mai fierbinte. Presiunea avea să fie imensă pentru acest caz.

— Cine a anunţat crima? întrebă el, deşi bineînţeles că ştia deja.

— Femeia majordom.

E în camera de acolo, îi răspunse polițistul arătând cu capul spre o încăpere din stânga.

Era vorba despre camera pentru micul dejun, cum bănuia că i se spune, fiind alături de bucătărie. Stătea la masă ținând strâns în mâini o ceașcă de cafea. Era palidă

şi stătea nemişcată privind fix faţa de masă.

De data aceasta nu mai era îmbrăcată în pijama. Purta haine de stradă şi încă mai avea ruj pe buze.

— Maşina din spate e a dumneavoastră? o întrebă el.

Ea dădu din cap aprobator fără să ridice privirea.

— E parcată sub portic, îi răspunse cu vocea slabă.

— Ce model e?

-TrailBlazer.

Tonul ei era lipsit de orice urmă de interes sau de curiozitate. Cahill traversă bucătăria şi ieşi în holul unde era uşa din spate. Camioneta ei era

parcată chiar în faţa intrării. Puse mâna pe capotă — încă era caldă.

Se duse din nou în bucătărie şi îşi turnă o cafea. Vasul era aproape plin, probabil îşi turnase şi ea o ceaşcă, se aşezase la masă, dar uitase să o bea.

Stătea exact în aceeaşi poziţie. Îi luă cafeaua aproape rece din mâinile

care nu opuseră nicio rezistenţă, o vărsă la chiuvetă şi îi turnă o ceaşcă proaspătă pe care i-o aşeză în faţă.

— Beţi.

Ascultătoare, luă o înghiţitură. Cahill se aşeză la masă în dreapta ei, îşi scoase agenda şi un pix.

— Spuneţi-mi ce s-a

întâmplat.

Era un îndemn vag, fără a pune vreo întrebare directă.

— Azi e miercuri, spuse ea pe acelaşi ton slab.

— Aşa este.

— E ziua mea liberă. Am făcut ce fac de obicei...

— Adică?

— Am fost la cursul de karate, apoi la cel de kick-boxing şi la poligonul de tir.

— Între ce ore?

Îi spuse şi Cahill notă orele respective, după care o întrebă unde anume se ţineau cursurile. Avea să verifice ca să se asigure că fusese unde spunea că

fusese şi între orele respective.

— Ce aţi făcut apoi?

— M-am dus la cumpărături la Summit.

— Aţi cumpărat ceva?

— O rochie de la Parisian şi câteva cărţi.

— Cam la ce oră?

— Cred că între patru şi cinci. Trebuie să fie trecută ora pe bonuri.

Nu ridicase deloc privirea şi mai luă încă o gură de cafea.

— După aceea aţi venit acasă?

Clătină uşor din cap.

— Nu. Am luat cina în oraş. La... nu reţin numele restaurantului. Cel italian din Summit. Ar fi trebuit să vin acasă după aceea,

cum fac de obicei, dar în seara asta m-am dus la un film

— De ce ar fi trebuit să veniţi acasă?

— Pentru că ar fi trebuit să fiu aici. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă aş fi fost aici.

— Ce film aţi văzut?

De data asta ridică privirea, dar ochii îi erau

lipsiţi de orice expresie.

— Nu îmi amintesc.

Se caută prin buzunarele blugilor şi scoase o jumătate dintr-un bilet.

— Ăsta.

El notă numele filmului şi ora.

— M-am gândit şi eu să mă duc să-l văd. E bun?

o întrebă pe un ton neutru.

— Destul de bun. M-am dus la film ca să îi dau ocazia să mă abordeze în caz că mă urmărea.

— Cum? o întrebă neînţelegând. Cine?

— Nu ştiu. Bărbatul care mi-a trimis pandantivul.

— Aha, bine, zise el lăsând chestiunea deschisă

pentru mai târziu. La ce oră v-aţi întors acasă?

— În jur de zece. Lumina în dormitorul judecătorului era aprinsă. De obicei se culcă pe la zece, dar uneori mai stă să se uite la ştiri.

— Nu are televizor în dormitor?

— Nu, răspunse ea şi

buzele îi tremurară. Spunea că i dormitoarele sunt pentru dormit.

— Deci se uita la televizor în... ?

— Bibliotecă. Acolo l-am găsit.

— Hai să ne întoarcem puţin. Ce aţi făcut când aţi ajuns acasă?

Cahill sorbi din cafea, iar ea făcu la fel.

— Am început să verific dacă toate uşile sunt încuiate. Fac asta întotdeauna înainte să mă culc. Uşa de la intrare nu era încuiată. Asta m-a surprins. Am auzit televizorul şi m-am întrebat de ce ce era lumina aprinsă sus dacă era încă în bibliotecă.

— Ce aţi făcut?

— M-am dus să mă uit în bibliotecă. Stătea în fotoliu cu capul lăsat într-o parte de parcă adormise.

Aşteptă să continue fără să intervină.

— Am simţit mirosul, murmură ea cu glasul înecat.

Cahill ştia la ce miros

se referă.

— Şi am crezut că poate a avut un atac, ori a făcut un infarct şi s-a scăpat pe el. Era aprinsă o singură veioză, aşa că nu era prea multă lumină. Dar când am intrat şi am privit dintr-un alt unghi, am văzut... âîngele. Şi cealaltă parte a capului. Petele...

Vocea i se stinse.

— Mi-a fost teamă că e încă în casă, continuă. La etaj. Am gândit că de aceea era aprinsă lumina. Am vrut să mă duc sus...

— Sper că nu aţi făcut-o.

— Nu, dar am vrut, şopti ea. Am vrut să-l prind. Dar în loc de asta m-am întors în bucătărie,

mi-am luat pistolul şi telefonul mobil, m-am băgat într-un colţ şi am sunat la nouă sute unsprezece.

— Unde vă e pistolul acum?

— În geantă. L-am pus acolo când a sosit prima maşină.

— Pot să-l văd?

— E pe bufet.

— Mi-l aduceţi dumneavoastră, vă rog?

Se ridică şi se duse în bucătărie mişcându-se maşinal. Cahill se duse după ea şi o privi cum scoate pistolul. Era pus în teacă şi, când verifică încărcătorul, constată că era plin.

— Îl reîncarc

întotdeauna după ce mă duc la tir, zise ea masându-şi fruntea.

Nu îl curăţase încă — deşi putea să parieze că o făcea în mod regulat — şi încă se mai simţea mirosul de praf de puşcă ars. Ştia că examenul balistic avea să constate că nu acesta era pistolul cu care se trăsese asupra judecătorului; era

prea deşteaptă să facă o astfel de greşeală. Nu credea că ea îl omorâse pe bătrân, dar nici nu îşi putea permite să elimine această posibilitate. În general oamenii sunt ucişi de cei apropiaţi, aşa că avea să o păstreze pe lista suspecţilor până ce va dispune de probe ca să o excludă.

Îl privea cu faţa lipsită de expresie şi cu ochii goi. Se închisese total în ea; unii oameni fac faţă stresului în acest fel, retrăgându-se în sine.

— Haideţi să ne aşezăm iar, sugeră Cahill şi ea se supuse. Aţi mai primit vreun cadou sau vreun telefon ciudat?

— Nu, doar darul de care v-am spus. Nimic altceva. La un moment dat am avut impresia că mă urmăreşte cineva, dar m-am înşelat

— Sunteţi sigură?

— Persoana a luat-o în altă direcţie. Şi era într-un Jaguar alb. Nu pleci în urmărire într-un Jaguar

alb.

— Doar dacă nu ai altă maşină.

Însă cei care îşi permit un Jaguar, îşi permit în mod sigur să aibă şi alte maşini. Jaguarul bate prea tare la ochi.

Deci probabil că nu fusese urmărită. Totuşi, acesta fusese primul lucru la care se gândise când

intrase şi descoperise cadavrul judecătorului Roberts.

— Mi-aţi spus data trecută că judecătorul Roberts a primit ameninţări cu moartea. Ce ştiţi despre ele?

— Familia dumnealui vă poate da toate detaliile. Eu nu ştiu prea multe.

Totul s-a întâmplat înainte de a începe să lucrez aici. Familia dumnealui... Doamne, trebuie să îi sun!

— Vom anunţa noi familia, o asigură el pe un ton blând, pentru că ideea păruse să o doboare brusc. Aveţi numele şi numerele lor de telefon?

— Da, bineînţeles, spuse ea şi din nou îşi

masă fruntea. Are doi fii şi o fiică.

Îi dădu numele şi numerele lor de telefon, apoi se cufundă în tăcere privind fix faţa de masă.

— Mă întorc imediat, zise el ridicându-se.

Voia să se ducă în bibliotecă să vadă scena crimei, iar apoi să arunce o

privire prin restul casei. Era aproape de uşă când ea întrebă:

— Era sus?

Cahill se opri.

— Nu mai era nimeni în casă când au verificat poliţiştii.

Ştia acest lucru din raportul pe care îl primise în timp ce se afla pe drum.

— N-a ieşit pe vreo

fereastră de sus sau ceva de genul ăsta?

— Nu există niciun semn că a fost cineva în casă. Nicio fereastră deschisă şi nimic deranjat de la locul lui.

Nu putea să îi spună mai mult de atât.

— Sper că n-a fost sus, zise ea aproape pentru

sine. Sper că nu l-am lăsat să scape. Ar fi trebuit să mă duc sus. Ar fi trebuit să verific.

— Nu, n-ar fi trebuit...

— L-aş fi omorât, declară ea pe un ton sec.

Capitolul 9

Sarah se simţea încordată, epuizată şi sleită când o întâmpină pe Barbara şi pe familia ei la aeroportul din Birmingham la ora şase a doua zi dimineaţă. Îi aşteptă la parter în zona de primire a bagajelor, cu un pahar de

cafea în mână. Pierduse şirul cafelelor băute de când îl găsise pe judecător mort, dar era absolut sigură că numai cofeina o mai ţinea în picioare.

Nu dormise deloc; nu avusese cum, chiar dacă ar fi vrut. Cahill continuase să se întoarcă să o bombardeze cu întrebări şi în restul timpului nu

avusese niciun minut liber. Trebuia să anunţe personalul; poliţia se ocupase de familie, iar ea o sunase pe Leona trezind-o din somn să îi dea vestea îngrozitoare, ca să nu afle de la ştirile de dimineaţă. Apoi începuseră să curgă telefoanele de la membrii familiei, atât de multe, că

de câteva ori vorbise în acelaşi timp şi la telefonul fix şi la cel mobil.

Trebuise să facă aranjamente pentru cazarea familiei. Randall şi soţia lui, Emily, aveau trei copii, cu toţii căsătoriţi, având şi ei copii la rândul lor. Dat fiind că locuiau cu toţii în Huntsville, deci destul de aproape, doar

Randall şi Emily aveau să vină să stea până după înmormântare, iar restul — trei copii împreună cu soţii şi soţiile acestora, plus patru nepoţi — urma să vină cu o zi înainte de înmormântare.

Jon şi soţia lui, Julia, locuiau în Mobile. Aveau doi fii, unul căsătorit şi

unul necăsătorit. Toţi veneau să stea pe întreaga durată. Barbara, Dwight şi cei doi copii ai lor locuiau în Dallas şi aveau să rămână şi ei cu toţii până după înmormântare. Asta însemna că Sarah trebuia să aranjeze în toiul nopţii cazarea a unsprezece persoane, inclusiv a ei, pentru a doua zi dimineaţă

devreme... *foarte* devreme. Avea să se ocupe de restul familiei lui Randall după ce făceau toate pregătirile pentru înmormântare.

Rezervase camere pentru toţi la Wynfrey. Probabil că o să mănânce la tot felul de ore, aşa că le trebuia un loc care să asigure serviciu în cameră

şi în plus adolescenţii se puteau plimba prin complexul comercial Galleria, situat alături. Pentru ea rezervase o cameră la Mountain Brook Inn. Fusese un şoc să afle că nu îi era permis să rămână în casă şi nici măcar să îşi strângă hainele. Îi dăduse lui Cahill o listă cu lucrurile de care

avea nevoie, iar el aranjase să i le aducă cineva.

Pistolul îi fusese reţinut, la fel şi vechiul revolver de serviciu al judecătorului, pe care îl ţinea încuiat într-o casetă. Cahill îi spusese că ambele arme îi vor fi înapoiate după încheierea anchetei, adică după ce se stabilea

dacă vreuna dintre ele fusese folosită pentru comiterea crimei.

Era evident că o considerau suspectă, şi aceasta numai pentru că locuia în casa lui. Avea acces nelimitat la casă, poseda un pistol şi Cahill însuşi văzuse cu câtă competenţă îl folosea. Putea dovedi unde se

aflase în seara aceea, deşi deocamdată dovezile erau numai chitanţe şi bilete, dar mai presus de toate nu avea niciun motiv să îl ucidă pe judecător, aşa că nu îşi făcea griji pentru sine; nici nu ar fi putut, cu imaginea cadavrului judecătorului jucându-i permanent în faţa ochilor.

Păruse atât de fragil în moarte, de parcă spiritul său îi împiedicase pe toţi să vadă cât de tare îşi pusese timpul amprenta asupra lui. Se bucura foarte tare că nu îl găsise altcineva, că mai avuseseră un ultim moment numai pentru ei doi înainte să vină străinii şi să îl ia de acolo. Morţii

nu mai au demnitate, dar ştia cât i-ar fi displăcut faptul că pierduse controlul asupra intestinelor sale şi nu ar fi vrut ca familia să îl vadă în această stare. Nu ar fi vrut nici ca *ea* să îl vadă aşa, dar asta era cea mai puţin supărătoare dintre variante.

Scara rulantă începu să aducă pasagerii avionului

care aterizase de curând; Barbara şi familia ei coborâră printre primii. Barbara era o femeie subţire şi drăguţă, cu frumoase şuviţe cenuşii în părul blond scurt; avea ochii roşii şi era palidă, dar se ţinea bine. O văzu pe Sarah încă de pe scară şi când ajunse jos se duse

imediat la ea şi se îmbrăţişară. Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi; toată noaptea aceea îngrozitoare simţise nevoia disperată să o îmbrăţişeze cineva, să nu se mai simtă atât de singură.

— Ai vreo veste de la Jon? întrebă Barbara desprinzându-se din braţele

lui Sarah şi ştergându-se la ochi cu un şerveţel mototolit.

— Au plecat din Mobile pe la două dimineaţă, aşa că trebuie să ajungă la hotel din clipă în clipă.

— Sper că are grijă cum conduce.

— L-am convins să o

lase pe Julia la volan.

— Fii binecuvântată, spuse Barbara şi o îmbrăţişă din nou. Eşti la înălţime, ca întotdeauna. Are poliţia vreun indiciu?

Sarah clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu fac parte din familie, aşa că mie nu-mi spun nimic.

Cahill o considera suspectă, aşa că oricum de

la el nu ar fi aflat nimic.

— Eram sigură că unul dintre nenorociţii ăia va ieşi din închisoare şi va veni să îl omoare, zise Barbara înfiorată. Eram sigură.

Sarah fu cotropită de un nou val de vinovăţie.

— Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Prostii! exclamă

Barbara cu vehemenţă întorcându-se spre ca. Era ziua ta liberă şi nu exista niciun motiv să fii acolo. Nu aveai cum să fii lângă el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Probabil că monstrul a supravegheat casa şi te-a văzut plecând. Dacă e vina cuiva, atunci e a mea, pentru că nu am angajat o

gardă de corp să îl păzească tot timpul. Nu e vina ta şi nu vreau să-ţi mai treacă aşa ceva prin cap, m-ai auzit?

Prea târziu pentru aşa ceva. Sarah se gândea la asta în permanenţă. În acele prime minute de groază şi oroare, îi trecuse prin minte că judecătorul

fusese ucis de dementul care îi trimisese pandantivul. Dacă, de fapt, o căuta pe ea? Uciderea judecătorului nu era o mişcare logică, dar asemenea oameni nu au nicio logică. Ştiuse că exista un nebun pândind în umbră pe undeva, aşa că ar fi trebuit să fie acasă în loc să alerge prin oraş ca să îl

determine să iasă la lumină.

Când Cahill o întrebase despre amenințările cu moartea își dădu seama că aceasta ar fi fost de fapt ipoteza cea mai probabilă. Logic, realiza acest lucru, dar emoțional nu se putea elibera de prima impresie.

— Nu e nici vina ta,

zise ea cu fermitate. E vina celui care a apăsat pe trăgaci şi a nimănui altcuiva. Trebuie să ne repetăm asta tot timpul.

Totuşi, ar fi trebuit să fie acasă. Şi dacă n-ar fi fost pandantivul acela nenorocit, s-ar fi aflat acasă.

Dwight, soţul Barbarei, era la banda rulantă luând

bagajele, ajutat de fiul lor de nouăsprezece ani, Shaw. Blair, de cincisprezece ani, stătea de una singură cu o figură nefericită cum numai la adolescenţi poţi vedea. Părul galben ca mierea avea şuviţe vopsite bleu metalic, iar în sprânceana stângă erau înfipte acum

două inele de aur.

— Mamă, mamă! exclamă Sarah apropiindu-se de ea şi îmbrăţişând-o. Două inele! Când ţi l-ai pus pe celălalt?

— E doar de formă, răspunse Blair. Am vrut să îl fac pe bunicul să îşi iasă din minţi când urma să-l văd, dar... dar acum nu mai pot!

Faţa i se schimonosi şi se aruncă la pieptul lui Sarah, îngropându-şi faţa în umărul ei. Trupul zvelt se cutremura de suspine.

Barbara îşi luă fiica în braţe şi o strânse la piept legănând-o, de parcă era încă bebeluş. Dwight şi Shaw se apropiară încărcaţi de bagaje, părând

stânjeniţi de scenele femeilor. Barbara o calmă pe Blair şi se îndreptară cu toţii spre maşina lui Sarah. Barbara se urcă în spate cu copiii, iar Dwight se aşeză pe locul din dreapta şi îşi puse centura de siguranţă.

— La ce oră ajung Randall şi Emily? întrebă el.

— Pe la unsprezece.

Copia testamentului judecătorului se află într-un seif, iar banca deschide la nouă. S-a gândit că ar fi bine să aibă acest document.

Barbara îşi frecă fruntea.

— Nu vreau să mă gândesc la asta acum.

— Ar putea conţine

instrucţiuni cu privire la înmormântare, îi spuse Dwight cu blândeţe.

— Totuşi, mi-aş dori... zise Barbara şi oftă. Nu contează. Dorinţele nu mai folosesc la nimic.

Respiră adânc şi Sarah o luă spre ieşire către parcare.

— Sarah, ai idee când ne va lăsa poliţia să intrăm

în casă?

— Va mai dura cel puţin câteva zile.

Trebuia să angajeze pe cineva să cureţe biblioteca înainte ca familia să intre în casă; nu voia să îi lase să vadă în ce hal se afla acum, plină de pete de sânge. Ar fi dat orice să nu fi văzut nici ea scena şi să-

şi poată şterge din memorie ultimele douăsprezece ore. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, ar fi procedat altfel; nu şi-ar fi pierdut vremea prin Summit, s-ar fi dus acasă şi ar fi avut ea grijă de criminal, iar judecătorul ar fi fost acum în viaţă. Dar nu se mai putea întoarce în timp. Nimeni nu putea face

asta.

— Detectivul va veni să vă vadă la hotel, îi avertiză ea. Încercaţi să dormiţi puţin dacă puteţi.

— O să fii şi tu acolo când va veni să stea de vorbă cu noi? întrebă Barbara şi vocea îi tremură puţin.

— Da, dacă vreţi.

Mai devreme simţise nevoia disperată să fie îmbrăţişată de cineva, iar acum simţea nevoia la fel de disperată să fie singură, să dea drumul durerii şi lacrimilor reţinute. Ţinuse totul în ea, mai mult din cauza şocului, dar acum şocul începea să dispară făcând loc cumplitei

realităţi.

— Te rog! Sunt atât de... nu pot gândi clar.

Sarah era convinsă că nici ea nu gândea prea clar, dar dacă Barbara dorea să fie acolo, avea să se ducă. Dacă Cahill îi mai lăsa câteva ore, putea cel puţin să facă un duş şi să se schimbe, poate chiar să aţipească puţin şi să

mănânce ceva. Dar imediat ce se gândi la mâncare, i se făcu greaţă. Nu putea încă să mănânce. Poate mâine.

Mâine. Ce avea să facă mâine? Probabil va ajuta familia. Va rezolva toate treburile cărora ei nu le puteau face faţă. Iar când totul avea să fie pus în ordine, ce urma?

Nu era pregătită. Crezuse că mai are câţiva ani la dispoziţie ca să îşi pună Planul în mişcare. Crezuse că judecătorul avea să sc stingă încet sau poate că un infarct sau un atac avea să îl răpească dintre ei, dar oricum gândea că moartea lui va fi naturală. L-ar fi plâns, ca

ei toţi, dar nu ar fi simţit acest regret sfâşietor că viaţa îi fusese curmată brusc. Nimeni nu fusese încă pregătit să se despartă de el. Şi nu în felul acesta.

Îi instală pe toţi la hotel şi, exact când se pregătea să plece, sosi Jon împreună cu familia lui. Aşa că mai rămase un timp să îi ajute şi să răspundă la întrebările

lui. Simţindu-se mai îmbărbătaţi să se afle împreună, Barbara, Dwight şi copiii lor li se alăturară şi, într-un târziu, când Sarah plecă, îi lăsă adunaţi pe toţi în salonul apartamentului, plângând puţin, dar înfruntând durerea. Ultimele aranjamente aveau să fie

făcute când sosea Randall, ca să poată decide împreună, dar Barbara luase deja o foaie de hârtie şi întocmea o listă.

Barbara avea să îşi revină. Suferea, dar se apucase deja să facă o listă. Ăsta e modul în care femeile fac faţă, ocupându-se de lucrurile care trebuie rezolvate.

Era o zi înnorată şi mai rece decât în ultima perioadă. Sarah se bucură de aerul proaspăt în timp ce se îndrepta spre maşină. Pentru moment, nu avea nimic de făcut şi asta i se păru ciudat. Barbara avea numărul ei de mobil şi numărul camerei de la Mountain Brook Inn şi

urma să o sune ca să o anunţe ora la care urma să vină Cahill. Probabil că avea câteva ore până atunci. Putea să facă duşul la care se gândea.

Când ajunse în camera ei, liniştea i se păru apăsătoare. În ultimele ore fusese ocupată, înconjurată de oameni, voci, lumini. Chiar şi când răspunsese la

întrebări numai, tot avusese ceva de făcut. Acum era singură şi nu mai avea nimic de făcut pentru altcineva.

Îşi despachetă cu grijă cele câteva lucruri pe care le avea cu ea, atârnă rochia în baie pentru ca aburul să o netezească în timp ce făcea duş şi intră în cele

din urmă sub jetul de apă caldă şi relaxantă. Acolo putu în sfârşit să dea drumul lacrimilor.

Plânse multă vreme, rezemată de marginea căzii, cu faţa îngropată în mâini şi cu jetul de apă curgându-i în cap. Orele de stres şi durere o ajunseseră. Ar fi vrut să spargă ceva, să lovească,

să ucidă, voia... îl voia pe judecător înapoi, dar asta era imposibil.

Într-un târziu, suspinele violente se potoliră şi se linişti. Se spălă, îşi înfăşură prosopul gros în jurul capului şi se prăbuşi goală pe pat. În cameră era semiîntuneric şi răcoare, aşa că adormi

aproape imediat.

Telefonul o trezi la ora zece. Bâjbâi după el, făcând efortul să pară vioaie.

— Sarah la telefon.

— Sarah, sunt Barbara. Detectivul Cahill vine aici la unsprezece. Poţi să ajungi?

— Am să fiu acolo, promise ea ridicându-se

din pat.

Părul ei arăta groaznic, încă umed şi încurcat. Dădu drumul filtrului de cafea, apoi îşi uscă repede părul şi se spălă pe dinţi, cafeaua era gata când termină, aşa că îşi turnă o ceaşcă pe care o sorbi în timp ce se îndrepta spre baie pentru ultimele

pregătiri. Nu avea prea multe de făcut; nu îi păsa cum arată azi, aşa că îşi dădu cu cremă şi cu puţin luciu de buze şi gata.

În privinţa hainelor nu avea prea multe opţiuni. O singură rochie şi două costume de majordom. Nu avea nici măcar o jachetă, iar astăzi probabil că ar fi avut nevoie de una. O să

îşi punǎ bluza albǎ obişnuitǎ, pantalonii negri şi vesta neagrǎ. Poate îl va ruga pe Cahill sǎ trimitǎ pe cineva sǎ îi aducǎ mai multe haine în cazul în care nu îi dǎdeau voie sǎ intre în casǎ pânǎ a doua zi.

Norii începuserǎ sǎ aducǎ o burniţǎ uşoarǎ şi

în drum spre maşină frigul o pătrunse până la os. Primul lucru pe care îl făcu după ce porni motorul fu să dea drumul dispozitivului de încălzire a scaunului, şi apoi să îşi pună ochelarii de soare pentru a-şi acoperi ochii roşii şi congestionaţi.

În mod normal, drumul până la Wynfrey era scurt,

zece — cincisprezece minute, dar avusese loc un accident pe şoseaua 280 care o făcu să întârzie şi ajunse la hotel la unsprezece fără cinci. Din întâmplare, Cahill intra în hol o dată cu ea.

— Ce e cu dumneavoastră aici? o întrebă el răstit.

— Familia a dorit să vin, răspunse ea puţin surprinsă de vocea ei răguşită.

Cahill dădu din cap şi nu mai vorbiră nimic în timp ce se îndreptau spre lift. Era prea obosită şi golită pe dinăuntru ca să poată rosti ceva potrivit pentru momentul acela. Iar

el probabil că nu avea pentru ea decât alt gen de întrebări, aşa că se bucură că se abţinuse. Pe de altă parte, probabil că era la fel de obosit ca şi ea, sau poate mai obosit.

Îi aruncă o privire cu coada ochiului. Găsise timp să facă duş, să se bărbierească şi să se schimbe. Dacă era epuizat,

nu o arăta. Poate că reuşise să şi doarmă câteva ore.

Purta haină şi cravată. Haina lui îi aminti că îi era frig.

— Puteţi să rugaţi pe cineva să îmi aducă o haină din casă? întrebă ea. Nu contează care.

O măsură de sus până jos. Probabil că observă că

tremura.

— O să mă ocup de asta.

— Mulţumesc.

Toată familia era adunată în apartamentul Barbarei. Sosiseră şi Randall cu Emily, iar Sarah simţi din nou un sentiment acut de vinovăţie. Ar fi trebuit să fie acolo când ajunseseră şi

să îi ajute să se instaleze. Randall îi strânse mâna, iar Emily, de obicei rezervată, o îmbrăţişă, ceea ce îi umplu din nou ochii de lacrimi.

Barbara, gazda perfectă, comandase fructe, brânzeturi şi pateuri. Mai erau pregătite sticle cu apă şi o cafetieră

plină cu cafea proaspătă. Sarah îi întrebă pe toţi ce doresc să bea şi începu să îi servească în linişte. Avea un talent special de a-şi aminti cum prefera toată lumea cafeaua, iar înclinaţiile native îi fuseseră rafinate de cursurile urmate la şcoala pentru majordomi. Unii majordomi ţin minte

preferinţele unor grupuri mici de cinci sau şase persoane, alţii trebuie să îşi noteze, dar dintr-un motiv sau altul în creierul ei informaţiile erau stocate diferit. Dacă, de exemplu, i s-ar fi cerut să îl descrie pe Randall, ar fi spus că are un metru optzeci, păr cărunt, ochi căprui şi că îi

place cafeaua cu multă frişcă. Emily avea un metru şaizeci şi nouă, părul roşcat închis vopsit la fiecare două săptămâni, ochi căprui, două linguriţe de zahăr, fără frişcă.

Cahill, după cât îşi amintea din noaptea trecută în care băuse nenumărate ceşti de cafea, prefera cafeaua neagră.

Când îi întinse ceaşca, îi mulţumi din cap, apoi o întrebă:

— Vă supără lumina?

Uitase de ochelarii de soare.

— Scuze, murmură ea scoţându-i. Am uitat de ei.

Toţi cei din cameră aveau ochii roşii şi umflaţi, aşa că nu conta.

— Ai mâncat ceva? o întrebă Barbara venind lângă ea şi punându-i mâna pe umăr.

— Nu încă.

— Atunci stai jos şi mănâncă. Acum. Dacă eu pot, poţi şi tu.

La insistenţele Barbarei, îşi luă nişte fructe şi un pateu pe o

farfurie micuţă, apoi se uită în jur căutând un scaun. Barbara ceruse de la hotel câteva scaune în plus ca să aibă cu toţii pe ce să stea; familiile erau, desigur, grupate împreună, iar singurul loc liber era lângă Cahill. Se aşează şi, sub privirea de vultur a Barbarei, luă cu furculiţa o bucăţică de ananas şi o

duse la gură.

Se forţă să mestece, dar simţea cum bucata de ananas începea să se mărească. Dacă ar fi fost singură, ar fi scuipat-o. Închise ochii o clipă şi se luptă cu senzaţia de greaţă, dar continuă să mestece.

— Înghiţiţi, o îndemnă Cahill în şoaptă.

Încercă. Reuşi să înghită abia la a doua încercare. Pentru că trebuia să mănânce, abordă această sarcină cu aceeaşi hotărâre cu care făcea totul. Ascultând întrebările familiei şi răspunsurile concise ale lui Cahill, desprinse bucăţi mici din pateu şi îşi concentră toate

eforturile asupra mestecatului şi înghiţitului.

Prezenţa detectivului era cumva liniştitoare. Deşi nu îşi amintea să fi mai avut loc vreo crimă în Mountain Brook în cei aproape trei ani de când locuia acolo, el părea obişnuit cu morţile violente şi ştia ce trebuie făcut. Spiritul lui practic

împiedică familia să se lase pradă emoţiilor şi încercară inconştient să adopte şi ei aceeaşi atitudine. Chiar şi Sarah era într-un fel recunoscătoare pentru prezenţa lui; cât timp se afla acolo, avea el grijă de tot. Ea nu trebuia decât să mestece şi să înghită.

Îi ascultă întrebările

calme şi concise referitoare la ameninţările cu moartea primite de judecător în trecut. Barbara întocmise chiar un dosar pe această temă, reamintindu-i lui Sarah cât de mult semăna fiica cu tatăl la caracter şi obiceiuri. I-l întinse lui Cahill, care îl răsfoi, apoi ridică ochii.

— Mi-l puteţi lăsa o

vreme?

— Da, sigur, zise Barbara apăsându-şi mâinile pe genunchi. Mi-e greu să vă întreb, dar... unde e tata? Trebuie să organizăm înmormântarea.

— E la morgă, răspunse Cahill. Vă vor încredinţa corpul după autopsie.

Toate capetele din cameră se înălţară.

— Autopsie? întrebă Randall. De ce e nevoie de autopsie?

— E obligatorie în cazurile de omor. Aşa prevede legea statului.

— E ridicol, protestă Barbara. E logic în cazul în care nu se cunoaşte cauza

morţii, dar tata a fost *împuşcat.* Cauza morţii e clară.

Vocea îi tremură când rosti „cauza morţii“, dar îşi reveni imediat.

— Cauza morţii *pare* clară, dar uneori victima e împuşcată , sau arsă ca să se ascundă adevărata cauză a morţii, cum ar fi otrăvirea sau strangularea.

— Ce mai contează asta acum? întrebă Julia.

— Felul în care a fost omorât ne spune multe lucruri despre ucigaş. De exemplu, cine are acces la o anumită otravă? Cine e destul de puternic ca să-l fi strangulat? Şi eu cred că motivul decesului tatălui dumneavoastră e clar,

plagă prin împuşcare, însă ultimul cuvânt îl are medicul legist.

— Deci când vom putea să îl... luăm pe tata?

— Nu pot să vă spun sigur, dar aş zice că mâine.

— Bine.

Barbara se ciupi de nas, apoi se uită spre fraţii ei.

— Astăzi e joi. Dacă

ni-l dau mâine, putem aranja ca înmormântarea să aibă loc duminică sau luni. Ce părere aveţi?

— Duminică, zise Randall imediat. Tuturor le va fi mai uşor să participe.

— Sunt de acord, interveni Jon.

— Atunci rămâne pentru duminică, zise ea şi

notă pe listă.

Cahill se uită la Randall.

— Domnule Roberts, aţi spus că sunteţi în posesia unei copii a testamentului tatălui dumneavoastră. O aveţi aici?

— Da, e în servietă.

— Îi cunoaşteţi conţinutul?

— Nu, e sigilat. Vreau să spun că ştim cu toţii clauzele generale, dar nu şi pe cele speciale.

— Pot să-l văd şi eu, vă rog?

Randall ridică din sprâncene.

— Pot să vă întreb de ce?

— Uneori moştenirea

constituie motivul unei crime.

Barbara se înecă.

— Sugeraţi că unul dintre noi l-a ucis pe tata?

Toţi cei prezenţi se zbârliră imediat.

— Nu, doamnă, nu există nicio probă care să indice aşa ceva. Însă trebuie să procedez ca la carte. Nu vreau să scap din

vedere niciun amănunt care ar putea ajuta la rezolvarea cazului.

Randall aduse un plic mare. Cum spusese, era bine sigilat. Cahill îi ceru permisiunea din ochi. Randall consimţi cu un gest. Cu o mişcare hotărâtă, detectivul rupse clapa plicului şi scoase un

document gros.

Îi cercetă conţinutul rapid, dând paginile repede. Dintr-o dată, se opri şi înălţă capul fixându-şi ochii albaştri şi pătrunzători asupra lui Sarah.

— Domnişoară Stevens, ştiaţi că prin acest testament urmează să moşteniţi o importantă

sumă de bani?

Capitolul 10

Sarah clipi des, mai mult confuză decât uimită. Se simţea puţin ameţită şi era atât de obosită, încât nu era sigură că auzise bine. Vrând parcă să verifice că în cameră nu

mai era o altă domnişoară Stevens, privi în jur. Era clar, despre ea era vorba şi se uită din nou la Cahill, care o privea fix.

— Vă referiţi la mine? întrebă ea nefăcând încă legătura.

— Majordomul judecătorului Roberts, Sarah Stevens. Dumneavoastră sunteţi,

nu? ,

Ea dădu din cap şi începu să îşi frece uşor fruntea. Din cauza oboselii sau a numeroaselor cafele, începuse să o doară capul îngrozitor.

— Mi-a lăsat ceva mie?

Spre groaza ei, vocea i se frânse şi buza începu să

îi tremure, aşa că şi-o muşcă tare. Însă lacrimile care îi umpluseră ochii nu avea cum să şi le ascundă.

— Sigur că da, interveni Barbara. Ne-a spus că o să-ţi lase.

— Mie... mie nu mi-a spus nimic.

— I-a fost teamă să o să te împotrivești, explică Jon.

— Scuzaţi-mă, spuse Sarah brusc şi fugi în baie ca să nu se facă de râs izbucnind în plâns ca un copil în faţa lor.

Cum închise uşa băii, faţa i se strâmbă şi îşi puse un prosop la gură ca să înăbuşe zgomotul suspinelor. Cu un efort de voinţă, îşi recăpătă

stăpânirea de sine şi îşi şterse lacrimile cu un şerveţel. Respiră adânc de câteva ori şi se mai linişti puţin.

Nimic nu o impresionase vreodată mai puternic decât vestea că judecătorul o trecuse în testamentul lui. Fusese bine plătită şi îi făcuse mare plăcere să îl

îngrijească. Chiar îl iubise, pentru bunătatea şi umorul lui, pentru manierele lui demodate şi pentru integritatea lui. Nu se aşteptase la nicio moştenire şi, într-adevăr, s-ar fi împotrivit dacă ar fi ştiut. Fusese alături de el numai trei ani şi nu se considera îndreptăţită să primească

ceva din ceea ce li se cuvenea copiilor lui şi prietenilor lui de o viaţă.

Dar se pare că nici el, nici familia lui nu gândiseră aşa. Gândul la generozitatea lor îi aduse din nou lacrimi în ochi, pe care şi le şterse cu un gest hotărât. *Nu* avea să plângă — nu în clipa aceea şi nu acolo. Familia avea şi aşa

destule de îndurat fără să o mai vadă şi pe ea cum îşi pierde controlul.

Îşi şterse obrajii şi fruntea cu un prosop ud. I-ar fi plăcut să se relaxeze pe un pat cu o pungă de gheaţă la cap, dar, ca şi lacrimile, şi acest lucru trebuia amânat.

Simţindu-se mai calmă,

se întoarse în salon.

— Îmi cer scuze, murmură ea aşezându-se din nou lângă Cahill.

— Înţeleg că n-aţi ştiut.

Ea clătină din cap. O credea sau nu, treaba lui. Nu avea destulă energie ca să îi pese.

— Tata ne-a pus să jurăm că o să păstrăm secretul, zise Barbara

zâmbind trist. Se bucura ca un copil că poate să îţi ascundă ceva. Zicea că e singurul lucru pe care a putut să ţi-l ascundă vreodată.

— Ne-a spus că i-ai confiscat ciocolatele Snickers, adăugă Shaw zâmbind larg şi uitând pentru o clipă de tristeţe.

Mânca una după alta când venea la noi în vizită, pentru că acasă nu îi dădeai voie.

— Şi Twinkies la fel. Îi dădeam Twinkies pe furiş de câte ori venea, mărturisi Blair.

Sarah gemu privind camera plină de feţe vinovate şi brusc zâmbitoare.

— Nu e de mirare că m-am chinuit atât să îi scad colesterolul!

Barbara o bătu pe genunchi.

— Te-a iubit pentru grija pe care i-ai purtat-o. Şi *noi* te iubim pentru că l-ai îngrijit. Când ne-a spus că te-a trecut în testament, am fost cu toţii de acord.

Cahill îşi drese glasul atrăgându-le atenţia asupra lui.

— Vă mulţumesc pentru informaţii, zise el ridicându-se. Ştiu că treceţi prin clipe grele şi apreciez ajutorul dumneavoastră. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat şi vă asigur că facem totul să-l

găsim pe ucigaş. O să îi verific pe indivizii aceştia şi, cu puţin noroc, s-ar putea să găsim vreunul dintre ei prin zonă.

Se ridicară cu toţii şi urmă o cascadă de mulţumiri şi de strângeri de mână în timp ce Cahill se apropia încet-încet de uşă. Reuşise cumva să o prindă pe Sarah de cot şi o trăgea

după el.

— Vă conduc la maşină, îi spuse.

Ea îşi ascunse un oftat. Probabil că mai avea câteva întrebări. Descoperirea că era trecută în testament îi sporise mai mult ca sigur suspiciunile. Dar nu îşi făcea decât meseria, aşa că îşi luă

geanta şi ochelarii, le spuse la revedere tuturor rugându-i să o sune dacă aveau nevoie de ceva, apoi ieşiră împreună.

În lift mai era un cuplu, aşa că nu putea s-o întrebe nimic. Când ieşiră, vântul rece şi umed o lovi drept în faţă făcând-o să tremure. Părea din ce în ce mai frig, iar burniţa se

transformase în ploaie în toată regula. Ea își duse brațele la piept și spuse:

— Nu l-am ucis eu.

— Sunt destul de sigur de asta, replică el cu blândețe.

Uimită, ridică ochii spre el.

— Atunci de ce atâtea întrebări suspicioase?

— Asta îmi e meseria. Trebuie să vă verific şi să vă chestionez.

— Şi să nu lăsaţi nicio piatră neîntoarsă.

— Exact, confirmă el, apoi îşi scoase haina şi i-o ţinu deasupra capului. Să mergem.

Tremurând, porni repede prin parcare

ghemuită sub haină, ca un pui luat sub aripa lui ocrotitoare. Cum urca în TrailBlazer, avea să pornească încălzitorul scaunului.

— La ce cameră staţi? întrebă el. O să trimit pe cineva să vă aducă o haină. Asta dacă vă întoarceţi acum la hotel.

Îi dădu numărul

camerei şi adăugă sec:

— Sper să reuşesc să ajung fără să adorm la volan.

Brusc, el îi strânse cotul mai tare, forţând-o să se oprească.

— Vă duc eu până acolo.

— Asta ar însemna să îmi las maşina aici.

Mulţumesc, dar mă descurc. Sunt ameţită şi mă doare îngrozitor capul, dar cafeaua o să mă ţină trează.

— Ar trebui să mâncaţi ceva.

— Am mâncat, zise ea uimită de grija pe care i-o arăta. Doar aţi văzut.

— Aţi luat patru înghiţituri. Le-am numărat.

— De abia le-am înghiţit şi pe alea. Nu încercaţi să mă forţaţi, domnule Cahill.

El manevrase în aşa fel încât se afla între ea şi maşină, umerii lui largi ferind-o de vânt. Ploaia îl pătrunsese până la piele, dar nu părea să îi pese şi continua să o privească în

tăcere, cu o expresie impenetrabilă. Cu toată oboseala, simţi începutul unei neliniști.

— Ce este? întrebă ea dându-se un pas înapoi.

El clătină din cap.

— Nimic. Sunteţi epuizată. Încercaţi să dormiţi.

— Aşa am să fac.

Se dădu într-o parte şi

Sarah deschise imediat uşa cu telecomanda, grăbindu-se să scape din vânt şi ploaie.

— Sarah, zise el în timp ce băga cheia în contact.

Încă ţinea haina în mână, în loc să şi-o pună pe el.

— Da?

— Probabil că nu e nevoie să îţi spun, dar nu părăsi oraşul.

♦ ♦ ♦

Cahill merse în urma ei până la Mountain Brook Inn ca să se asigure că a ajuns cu bine, fără să pună în pericol nici viaţa ei, nici pe a celorlalţi participanţi la trafic. Când intră în

parcarea hotelului, el claxonă uşor în semn de rămas-bun. Sarah ridică o mână, dar nu întoarse capul.

Se ţinea bine, dar expresia şocată şi îndurerată din ochii ei negri îi trezea instinctele protectoare. Nu instinctele de poliţist, ci pe cele de bărbat, ceea ce era exact

lucrul de care nu avea nevoie.

Spusese adevărul când declarase că era destul de sigur că nu ea îl ucisese pe judecător. Însă destul de sigur nu însemna sută la sută sigur. Nici măcar nu întrebase câţi bani urma să moştenească, ceea ce nu era normal. Poate că era

normal să se abţină în faţa familiei, dar ar fi trebuit să îl întrebe când rămăseseră singuri... numai dacă nu ştia deja. Iar dacă ştia că urma să moştenească o sută de mii de dolari, însemna că exista un motiv pentru a-l ucide pe bătrân; Dumnezeu ştie câţi oameni au fost ucişi pentru mult mai puţin.

Totuşi, durerea şi şocul ei păreau sincere. Avea ochii roşii şi umflaţi de plâns; sau îşi dăduse cu ceva în ochi ca să pară că plânsese. Ori era o criminală inteligentă şi o bună actriţă, ori suferea cu adevărat.

Instinctul îi spunea că suferea cu adevărat. Dar

cum instinctul îi cerea cu insistenţă şi să încerce să facă dragoste cu ea, trebuia să ia în considerare şi factorul dorinţă, care îi mai întunecase judecata şi altă dată.

Încercase să ignore atracţia pe care o simţea faţă de ea, dar nu reuşise. Figura ei avea obiceiul enervant să îi apară brusc

în minte de câte ori încerca să se relaxeze. Nu avea probleme cât se afla la lucru, dar seara când se aşeza să vadă ştirile sau să citească un ziar, *Bum!* — îi apărea în faţa ochilor. O vedea stând pe scări în pijamaua subţire, sau în picioare la sala de tir, concentrată total asupra

ţintei, cu soarele colorându-i şuviţe aurii şi roşcate în păr. Un bărbat ştie că a dat de necaz când începe să observe că părul unei femei străluceşte în mai multe culori. E obligatoriu să îi remarci sânii, dar şuviţele în nuanţe diferite?

Ridicând greutăţi în subsol întins pe bancă, se

gândea cum ar fi fost să o aibă pe Sarah deasupra şi să o ridice pe ea în sus şi în jos şi se excita imediat. Iar când făcea flotări, se gândea cum ar fi fost să o aibă pe Sarah dedesubt şi rezultatul era acelaşi.

Adevărul era că nu se mai putea gândi la altceva. Era un miracol că reuşise

să nu se apropie de ea, pentru că nu mai fusese atât de obsedat de sex de la şaisprezece ani. Nu, de fapt nu era niciun miracol; îi era frică pur şi simplu. O dorea *prea* mult. Nu îşi amintea să fi fost atât de disperat să se culce cu Shannon nici în primele zile ale iubirii lor. Dar se culca deja cu Shannon în

acele zile de început, aşa că nu era o comparaţie bună.

Numai ancheta îl oprea să întoarcă maşina şi să o ia înapoi spre Mountain Brook Inn. Până nu era eliminată de pe lista suspecţilor, nu se putea apropia de ea. Avea acele chitanţe, avea marfa

menţionată pe chitanţe, semnătura de pe cartea ei de credit se potrivea cu cea de pe bonuri şi avea biletul de cinema. Mai era nevoie doar de câteva verificări, inclusiv ale situaţiei ei financiare, şi gata. La naiba, copiii judecătorului Roberts urmau să moştenească mult mai mult decât Sarah; aveau cu toţii

alibiuri, dar mai există şi ucigaşi plătiţi.

Cahill avea presimţiri sumbre în legătură cu acest caz. Majoritatea crimelor sunt comise de cineva apropiat victimei, un membru al familiei, un vecin sau un prieten. Iar cazul acesta părea să fie dintre cele mai grele —

ucigaşul fiind după toate probabilităţile un străin. Care era legătura? Ce îl făcuse pe criminal să vină acasă la judecător? Era unul dintre cei care fuseseră condamnaţi de el? Părea logic, numai că nu exista niciun semn de intrare forţată sau de luptă. Parcă i-ar fi deschis el uşa criminalului, l-ar fi invitat

înăuntru şi ar fi stat la taclale în bibliotecă. Parcă l-ar fi cunoscut. Aşa că se întorceau la scenariul cu vecinul, membrul familiei sau prietenul.

Cahill facu o analiză mentală a situaţiei. Niciun vecin nu observase vreo maşină pe aleea din faţa casei, dar era greu să

observe pentru că era întuneric. Sarah ajunsese acasă cu puţin înainte de ora zece şi la scurt timp găsise cadavrul; sunase la 911 la 10:43, iar poliţia ajunsese la faţa locului în cinci minute şi chiar el fusese acolo la cincisprezece minute după telefonul ei. *Rigor mortis* de-abia începuse să se

instaleze, ceea ce însemna că decesul survenise între orele şase şi opt, sau opt jumătate. Nu mai devreme, pentru că la ora şase seara nu era încă întuneric.

Judecătorul îi deschisese uşa ucigaşului. Nu se trăsese niciun glonţ chiar atunci, deşi acela era cel mai potrivit moment în

cazul în care criminalul era cineva care stătuse la închisoare din cauza lui şi era pornit să se răzbune. Dimpotrivă, se duseseră în bibliotecă şi se aşezaseră, sau cel puţin judecătorul se aşezase. Nu fusese îngrijorat deloc, dimpotrivă, chiar relaxat şi îşi sprijinise picioarele pe rezemătoarea fotoliului.

Deci criminalul nu era un străin, nu era cineva care îl ameninţase pe judecător în trecut.

Era interesant de văzut ce amprente adunaseră criminaliştii. Ale judecătorului, ale lui Sarah, probabil ale bucătăresei şi în mod sigur ale femeilor care se ocupau

de curăţenie. Sarah fusese de acord să i se ia amprentele încă din noaptea aceea, pentru comparaţie. Bucătăreasa, Leona Barksdale, fusese programată pentru dimineaţă, deşi le spusese plângând că nu mai intrase de câteva săptămâni în camera aceea. Menajerele urmau să vină după-

amiază. Cine mai rămânea? În casă se făcea curăţenie regulat, aşa că orice alte amprente erau noi.

Tuturor vecinilor trebuia să li se ia declaraţii; oricare dintre ei ar fi putut să se apropie de casă la adăpostul întunericului, să îl împuşte pe judecător şi

să se întoarcă liniştit acasă. Dar din nou se ridica problema motivului. Din câte constatase până acum, bătrânul judecător era iubit de toată lumea. Nu existau secrete murdare în legătură cu el. Nu obişnuia să înşele, nici la cărţi, nici în viaţa profesională. Nu juca jocuri de noroc, nu bea în exces şi, din câte reuşise să

afle până acum, nu avusese legături romantice de la moartea soţiei lui survenită cu opt ani în urmă.

Deci, de ce ar fi dorit să îl omoare cineva care *nu* primise o condamnare în sala lui de judecată. Dacă motivul nu ţinea de răzbunare, sex sau bani, ce mai rămânea?

Nimic, nu mai rămânea nimic. Aşa că motivul trebuia să fie totuşi unul dintre cele trei. Se îndoia că fusese vorba de răzbunare, pentru că judecătorul îl cunoscuse pe ucigaş, îl invitase înăuntru. Sex? Omul avea optzeci şi cinci de ani, nu se întâlnea cu femei şi, din câte

spunea toată lumea, îi fusese credincios soţiei sale cât trăise. Rămâneau deci banii. Într-un fel sau altul, toate păreau să se întoarcă la bani până la urmă.

Şi astfel cercul se încheia şi se întorcea din nou la Sarah. Copiii lui crescuseră într-o casă bogată. Ştiuseră întotdeauna că vor moşteni

o avere. Deci, de ce să îl ucidă acum? De ce nu cu zece ani în urmă, sau anul trecut? De ce să nu mai aştepte câţiva ani şi să îl lase să moară de moarte bună? În afară de cazul în care vreunul dintre ei avea dificultăţi financiare — ceea ce avea să afle — nu exista niciun motiv de

crimă pentru nici unul. Unul dintre nepoţi probabil? Merita cercetat.

Dar tot Sarah era suspectul numărul unu.

La dracu'!

♦ ♦ ♦

Sarah se trezi la ora trei, dezorientată şi ameţită. Rămase întinsă în pat ascultând huruitul înfundat al aparatului de

aer condiţionat, privind printre gene draperiile groase de la fereastră şi încercând să îşi amintească unde se află. Se simţea de parcă avea vată în loc de creier; îi era greu să gândească, cu atât mai mult să se mişte.

Apoi îşi aminti, şi o clipă lungă durerea îi

prinse gâtul şi pieptul ca o gheară. Strânse din ochi, dar nu o ajută. Tot îl vedea pe judecător stând liniştit în fotoliul său din piele şi camera plină de sânge şi fragmente din creier împroşcate. Încă mai simţea mirosul îngrozitor de sânge şi fecale. Îşi înăbuşi un ţipăt şi deschise ochi..

Încet, cu dureri în toţi muşchii, se ridică în pat. Era goală, pijamalele nefiind pe lista de haine pe care i-o dăduse lui Cahill. Plânsese până adormise şi îşi simţea pleoapele grele, de parcă ar fi avut nisip în ochi. Nu mai semăna deloc cu un majordom ultracapabil, gândi ea, şi

nici măcar cu unul incompetent.

Era frig în cameră. Cu toate că ziua era rece, dăduse drumul la aer condiţionat când se întorsese, pentru că avea nasul înfundat, iar căldura ar fi făcut-o să respire şi mai greu. Tot ce voia era să se prăbuşească în pat, aşa că pusese la uşă

plăcuţa cu NU DERANJAŢI şi scosese telefonul din priză. Îşi pusese telefonul mobil pe măsuţa de lângă pat pentru ca familia să o poată contacta în caz de nevoie, dar în afară de asta nu voia să vorbească cu nimeni.

În cameră era *prea* frig. Încăperea era pur şi

simplu îngheţată. Se ridică repede dintre pături, răsuci comutatorul la *Cald*, apoi se repezi la loc sub pături tremurând.

Observă ceva alb pe podea lângă uşă. Mesaje. Oftând, se ridică şi le luă, apoi se retrase din nou în pat. Aprinse o veioză şi îşi ridică o pernă la spate ca să le poată citi.

Unul era de la recepţie. I se adusese o haină şi i-o păstrau acolo. Celălalt era de la Cahill şi unul concis: *Sună-mă.* Ora trecută pe mesaj era două şi jumătate.

Suspinând, îşi luă telefonul mobil şi sună la numărul înregistrat pe mesaj. Cahill răspunse aproape imediat.

— Cahill.

Vocea lui adâncă era alertă; probabil că trepida de atâta cafeină.

— Sunt Sarah Stevens. Mi-ai lăsat un mesaj.

— Dormeai?

— Da. Am dormit vreo patru ore. Apropo, mulţumesc că mi-ai trimis haina.

— Cu plăcere. Uite de ce te-am căutat, ştii cumva dacă exista vreo persoană care să îi datoreze bani judecătorului Roberts? Era îngrijorat în legătură cu vreuna dintre investiţiile lui?

Sarah îşi trecu mâna peste faţă.

— Împrumuta bani tot

timpul, dar erau mai mult daruri, pentru că dacă cineva încerca să îi înapoieze, nu voia să îi ia.

— A împrumutat vreun vecin bani de la el?

— Din câte ştiu eu, nu. Cine să aibă nevoie de un împrumut în cartierul acela?

— Depinde. Putea fi cineva care să aibă

probleme cu jocurile de noroc sau cu drogurile. Ori cineva care să dorească să acopere banii pe care îi cheltuieşte cu amanta. Există tot felul de posibilităţi. Dar familia? Are vreunul dintre ei probleme financiare?

— N-a pomenit niciodată despre aşa ceva.

Nu cred că există vreo oaie neagră rătăcită printre ei.

Se opri concentrându-se asupra raţionamentului pe care îl făcea, apoi spuse cu răceală:

— O să-ţi trimit o copie a extrasului meu de cont şi al portofoliului meu de investiţii. Vrei şi cecurile anulate?

— Te rog, spuse Cahill

păstrându-şi tonul energic şi profesional.

— De fapt, va trebui să ţi le iei singur. Sunt acasă la judecător.

— Unde?

— În debara se află un seif. Toate actele sunt înăuntru.

— Mulţumesc, spuse el şi închise.

Sarah închise şi ea. De dimineaţă păruse câteva clipe puţin mai cald şi mai uman, dar acum revenise la bruscheţea cunoscută. Constată cu îngrijorare că nu conta dacă se purta prietenos sau nu; avea ceva care o făcea să dorească să se agaţe de el. Nu avea importanţă nici măcar

faptul că îi cerceta situaţia financiară încercând să găsească un motiv pentru care ea l-ar fi ucis pe judecător, pentru că în cele din urmă întregul proces avea să o absolve. Trebuia să investigheze toate pistele, altfel i-ar fi putut scăpa ceva esenţial.

Barbara şi restul familiei erau convinşi că

ucigaşul era vreun fost condamnat din trecutul judecătorului. După ce iniţial intrase în panică presupunând că de vină era dementul care îi trimisese pandantivul, dădu ascultare logicii, fiind de acord cu ceilalţi. Însă Cahill nu părea să fie pe aceeaşi lungime de undă; se

concentra mai mult asupra ei şi a familiei. Descoperise oare poliţia ceva ce ea nu ştia?

Ştia că ea era nevinovată şi că nimeni din familie nu era vinovat, îi observase pe toţi de-a lungul ultimilor ani, de sărbători şi în vacanţe, şi se convinsese că toţi îl iubeau pe judecător. El îşi adora

copiii şi nepoţii şi se înţelegea bine cu ginerele şi nurorile. Deci, ce ştia Cahill iar ei îi scăpase?

Se făcuse mai cald în cameră. Coborî din pat şi se strâmbă când se văzu în oglindă, făcând o grimasă de nemulţumire. Era trasă la faţă, palidă şi avea ochii umflaţi. Se simţea slăbită şi

nesigură pe picioare — rezultatul a douăzeci şi patru de ore aproape fără mâncare. Patru bucăţele de pateu şi câteva de fructe nu înseamnă mare lucru. Trebuia să se forţeze să mănânce ceva. Poate avea să se ducă la restaurantul hotelului mai târziu. Pentru moment, puse din nou de cafea, dădu drumul la

televizor şi se târî la loc în pat. Avea nevoie de ceva care să îi abată gândurile mai mult decât avea nevoie de mâncare.

Nu avea nimic de făcut. Dar ea era obişnuită să aibă tot timpul *ceva* de făcut. În consecinţă, viaţa ei era foarte organizată, pentru ca fiecare treabă să

fie îndeplinită. În clipa aceasta ar fi trebuit să se ocupe de cheltuielile casei; făcea acest lucru în fiecare joi.

S-ar fi putut duce să își cumpere o pijama. În apropiere se aflau trei mari centre comerciale: Brookwood, Summit și Galleria. Dar ploua încă, era epuizată și ameţită și

sincer nu îi păsa absolut deloc dacă dormea în pijama sau nu.

Descoperi că cel mai interesant program la ora trei şi jumătate după-amiaza se transmitea pe canalul meteorologic. Închise televizorul, stinse veioza şi îşi trase pătura peste cap. Dar imediat ce

închise ochii, îi apăru imaginea judecătorului în fotoliu, cu capul căzut într-o parte — şi simţi mirosul acela. Se ridică repede şi aprinse veioza.

Ce era în capul ei? Se apucase să pregătească o cafea. Nu îi venea să creadă că pusese de cafea şi apoi se culcase din nou. Nu era o tragedie, în afară

de faptul că ar fi urmat să bea o cafea amară şi stătută. Atât ea cât şi judecătorul preferau cafeaua proaspătă...

Venea mereu în bucătărie dimineaţa devreme, fără să aştepte să îi ducă ea cafeaua. Stăteau acolo la taclale, sorbind din cești și bucurându-se de

ceea ce amândoi considerau a fi una dintre cele mai rafinate plăceri ale vieţii. Nu aveau să mai bea niciodată împreună acea minunată cafea.

Ca o peliculă ce se derulează mereu de la capăt şi nu se opreşte niciodată, îi apăru din nou imaginea judecătorului: capul lăsat într-o parte,

dâra întunecată care i se prelingea pe gât. Părul era puţin ciufulit; în lumina obscură fusese primul lucru care i se păruse ciudat. Mâinile îi erau aşezate relaxat pe braţele fotoliului, rezemătoarea pentru picioare era ridicată, de parcă tocmai aţipise.

Mâinile îi erau aşezate

relaxat. Rezemătoarea pentru picioare era ridicată.

Sarah privea fix, nevăzând decât oribila scenă din noaptea trecută. Simţea că pământul se clatină sub ea, de parcă ieşise din realitate şi păşea pe nisipuri mişcătoare.

Rezemătoarea pentru picioare era ridicată.

Stătea aşezat în fotoliu,

rezemat comod pe spate.

Uşa de la intrare era mereu încuiată. O încuia chiar el, imediat ce se întorcea după plimbarea de după-amiază. În tot timpul cât lucrase pentru el, nu îşi amintea să fi lăsat vreodată uşa descuiată.

Se putea ca prima oară când o *lăsase* descuiată să

fi dai buzna criminalul? Nu prea părea posibil. La naiba, nu părea posibil absolut deloc. Era foarte preocupat de siguranţa sa, după ameninţările pe care le primise şi mai ales după tentativa de jaf.

Nu uitase să încuie uşa; o *descuiase.* Ca să invite pe cineva înăuntru? De ce ar fi lăsat un străin

înăuntru? Răspunsul era simplu: nu ar fi făcut-o.

Nu existase nicio urmă de luptă. Niciun semn de intrare forţată — cel puţin Cahill nu pomenise de aşa ceva şi era convinsă că le-ar fi spus dacă ar fi existat.

Simţi cum i se strânge stomacul. Era îngrozitor, dar logic. Judecătorul

lăsase pe cineva cunoscut să intre în casă. Se duseseră în bibliotecă... să stea de vorbă? Se aşezase în fotoliul său favorit din piele; era relaxat, cu picioarele ridicate pe rezemătoare. Iar cunoştinţa lui scosese un pistol şi îl împuşcase în cap.

Asta dedusese Cahill, fără să îi spună şi ei.

Judecătorul nu se simţise ameninţat deloc de criminal. Îl cunoştea şi fusese liniştit şi relaxat în prezenţa lui.

Îi veni aproape să vomite, pentru că asta însemna că îl cunoştea şi ea.

Capitolul 11

Se simţea bine. Uitase cât de bine este să ai atâta putere în propriile tale mâini, să preiei controlul asupra propriului destin. Trecuse... cât timp? Şapte ani? Asta dovedea că

deţinea Controlul, că nu era unul dintre acei maniaci sclavi ai dorinţelor nestăpânite. În cei aproape şapte ani de când se ocupase de problema cu tatăl său, asta era doar a treia oară când fusese silit să acţioneze în acest mod. Numai de patru ori în aproape treizeci de ani.

Luând toate acestea în

considerare, se simţea pe bună dreptate mândru de el. Nu mulţi dintre cei care cunosc bucuria pură a actului se pot controla atât de bine. Şi, lucru şi mai important, nu mulţi sunt destul de inteligenţi ca să scape basma curată.

Bătrânul era acum scos din circulaţie, iar Sarah era

liberă. Nimic nu îi mai stătea în cale; acum putea veni la el.

♦ ♦ ♦

Cahill stătea la biroul său răsfoind dosarele şi extrasele de cont luate din seiful lui Sarah. într-un târziu băgă totul într-un plic mare şi se lăsă pe spate în scaun frecându-se la ochi. Doamne

Dumnezeule! Nu se putea spune că femeii i-ar fi lipsit banii.

Nu că o sută de mii de dolari nu ar fi fost o sumă considerabilă, dar nu avea nevoie de ei. Cât de frumos trebuie să fie, gândi el, să nu ai nevoie de o sută de mii. Există unii oameni care nu lasă să le

scape nimic şi nicio sumă nu e vreodată de ajuns, dar genul acesta nu urmează cursuri de instruire pentru o slujbă plătită pentru ca apoi să se dedice meseriei şi să economisească fiecare bănuţ. Nu, cei care nu sunt interesaţi decât de bani îi fură, comit fraude, se căsătoresc cu persoane bogate şi apoi încearcă să îi

omoare apelând la multitudinea de medicamente pe care toţi bătrânii par să le ia, dar nu muncesc niciodată pentru aceşti bani.

Era evident că Sarah îşi pusese deoparte cea mai mare parte a salariului de când începuse să lucreze. îşi investise economiile şi,

din câte văzuse, o făcuse în mod inteligent. Nu îşi băgase toţi banii în acţiuni ale companiilor de informatică şi telecomunicaţii, iar dacă achiziţionase asemenea acţiuni, le vânduse imediat ce cota lor de piaţă începuse să se prăbuşească. Investise în companii solide, în case de

ajutor reciproc şi în industria de maşini-unelte. Depusese bani într-un fond de pensii, îngrijindu-se de viitor. De-abia împlinise treizeci de ani şi, adunând tot ce avea, bătea deja la uşa clubului milionarilor.

Era o femeie deşteaptă. Şi atunci de ce să rişte totul numai ca să adauge încă o

sută de mii în contul ei şi aşa destul de mare. Banii sunt relativi. Dacă lucrezi pentru un salariu minim şi trăieşti de pe o zi pe alta, o sută de mii de dolari înseamnă o sumă enormă. Cunoscuse mame care îşi uciseseră copiii pentru o poliţă de asigurare de cinci mii de dolari. Dar dacă ai deja destui bani o sută de

mii nu te mai impresionează şi riscurile cântăresc mai greu decât setea de agoniseală.

Aşa că posibilul ei motiv nu mai stătea în picioare. Cu atât mai bine.

— Ai găsit ceva? întrebă locotenentul oprindu-se în faţa biroului lui.

— Nu majordomul a comis crima.

— Parcă era prima pe lista ta.

— Motivul s-a evaporat.

— Banii? Cum ar putea banii să se evaporeze?

— Are deja o grămadă de bani. Ai idee cât cîştigă

un majordom?

Locotenentul se scărpină pe nas.

— Presupun că mai mult decât ne-am imaginat.

— Mai mult decât noi doi la un loc.

— Nu mă-nnebuni!

— Exact asta mi-am spus şi eu, clătină Cahill din cap. Avea totul de pierdut şi nu prea mult de

câştigat. Chiar deloc, dacă ne gândim că într-un an câştiga mai mult lucrând pentru el decât i-a lăsat în testament. Ar fi fost mai avantajată dacă el era în viaţă Aşa că motivul s-a dus pe apa sâmbetei. Pe lângă asta, era foarte ataşată de bătrân.

Locotenentul era un

om cumsecade şi avea încredere în anchetatorii lui.

— Deci ce ne mai rămâne?

— Nu cine ştie ce. Vecinii n-au văzut nimic şi au cu toţi alibiuri. La fel şi membrii familiei, până acum. Dacă cei de la medicină legală nu vin cu ceva concludent, nu stăm

bine deloc.

— N-au trecut încă nici douăzeci şi patru de ore.

Dar nu mai era mult până acolo, iar o crimă care nu e rezolvată rapid tinde să nu mai fie rezolvată niciodată.

— Ce e cu condamnaţii de la care a

primit amenințări cu moartea? Ai găsit ceva?

— Nici unul dintre ei nu se află în zonă. Unul e în prezent în custodia statului la închisoarea St. Clair trăind din banii contribuabililor. Unul e într-o închisoare federală. Numai doi sunt în libertate, iar unul dintre ei se află în Eugene, Oregon. Ultimul

domiciliu cunoscut al celui de-al doilea în ianuarie era în Chicago.

Cahill puse pe birou o fotografie a unui bărbat solid cu mustaţă.

— Carl Jarmond. Nu cred că el e făptaşul.

— Dar e o posibilitate.

Cahill clătină din cap.

— De ce l-ar fi lăsat

judecătorul pe individul ăsta să-i intre în casă? Nu prea cred. Toate uşile care dau spre exterior au vizor, aşa că ştia cui deschide uşa.

— Ai verificat apelurile date şi primite?

— Am verificat numerele apelate de la toate telefoanele din casă. Nimic suspect. Doamna

majordom şi-a sunat părinţii, iar victima şi-a sunat bancherul şi un vechi prieten — care are şi el un alibi. Apelurile primite sunt mai interesante. La telefonul din bibliotecă s-a primit un apel de la un telefon public din Galleria.

— Ai aflat ora apelului?

— Tocmai întocmim lista cu apelurile primite şi date.

— Dar nu avem cum să ştim cine a dat telefonul, nu-i aşa?

Cahill clătină din cap. Ora apelului avea să le dezvăluie unele lucruri, de pildă dacă fusese dat în jurul orei când s-a comis

crima, dar cam asta era tot. Galleria era un centru comercial aglomerat; dacă nu aveai părul verde, guler cu ţepi şi nu purtai un costum extrem de excentric, sau dacă nu umblai gol-goluţ, nimeni nu îţi acorda prea multă atenţie. Şansele de a obţine o amprentă valabilă de pe telefon erau demne de râs.

Dar camerele video fixate deasupra intrărilor în magazine ar fi putut înregistra ceva. Era o pistă care merita cercetată şi îi spuse asta locotenentului.

— Bună idee, doctore, zise locotenentul şi se uită la ceas. Ocupă-te de asta mâine dimineaţă. Acum du-te acasă şi odihneşte-te.

N-ai dormit azi-noapte şi astăzi ai lucrat toată ziua.

— Am apucat să dorm vreo trei ore azi-dimineaţă. Mă simt bine.

Se obişnuise în armată să facă faţă cu mult mai puţin somn şi pentru perioade mai lungi.

— Dar cred că o să pun punct aici.

Avea ceva de făcut, un

lucru care nu mai suferea amânare. Era momentul să încerce marea cu degetul.

♦ ♦ ♦

La ora opt seara, televizorul era deschis tot pe canalul meteorologic şi Sarah urmărea aceleaşi fronturi atmosferice de patru ore. Nu se schimbase nimic. Se simţea încă

ameţită şi prin minte i se plimbau toate cunoştinţele judecătorului, vecinii, toţi cei pe care nu ar fi ezitat să îi primească în casă. Problema era că judecătorul cunoştea mulţi oameni pe care ea nu îi ştia. Îi cunoştea cercul de prieteni apropiaţi, vecinii din jur şi încă alte câteva persoane, dar bineînţeles

că mai avea vechi amici din şcoală şi din facultate şi colegi pe care ea nu îi întâlnise niciodată. Ce motiv ar fi avut oricare dintre aceştia să îl ucidă? Acest *de ce* o înnebunea.

Dacă ar şti de ce, se gândea, ar putea să deducă şi cine o făcuse. Cine avea vreun motiv să îl omoare,

în afară de cei pe care îi condamnase la închisoare? Iar dacă era vreun fost puşcăriaş, de ce îi dăduse voie să intre în casă şi apoi se aşezase relaxat în fotoliu? Imposibil.

— *De ce?*

Telefonul sună şi se grăbi să răspundă, bucuroasă că ceva îi distrage atenţia; poate

Barbara avea nevoie de ceva, iar asta îi va ocupa timpul câteva ore.

— Ai luat cina?

Nu era nevoie să se prezinte; recunoscu imediat vocea profundă şi tonul repezit al lui Cahill.

— Cina?

— Dar prânzul?

— Dormeam, aşa că

am sărit peste prânz.

— Hai să mergem la Milo’s să mâncăm un hamburger.

Sarah îşi trecu mâna prin păr. Trebuia să mănânce, dar simţea încă noduri în stomac. Făcu o pauză lungă.

— Sarah?

— Sunt aici. E... nu am niciun chef de

mâncare.

— îÎmbracă-te. Vin să te iau în zece minute.

Închise, iar ea rămase privind uimită telefonul. Zece minute! Deşi era slăbită, în zece minute se îmbrăcase, se spălase pe dinţi şi pe faţă şi tocmai îşi trecea peria prin păr când bătu la uşă.

— Arăţi ca naiba, spuse el în loc de salut.

— Şi tu eşti la fel de frumos, răspunse ea cu răceală, făcând un pas înapoi ca să îl lase să intre în cameră.

Faptul că se îmbrăcase nu însemna că avea de gând să iasă undeva cu el. La urma urmelor, era goală

când sunase.

— Pune-ţi pantofii, o îndemnă el privindu-i picioarele goale. Şi şosete. E destul de rece.

— N-am chef de mâncare, repetă.

— Atunci o să te uiţi la mine cum mănânc.

— Ai un farmec enorm.

În ciuda sarcasmului şi

a tuturor celor întâmplate, se pomeni zâmbind pentru prima oară în ziua aceea. Nu era chiar un zâmbet în toată puterea cuvântului, dar venea din inimă. Semăna cu un tanc Sherman, fără pic de finețe, dar plin de forță.

— Da, știu. Nu-l întrece decât

dimensiunea... se opri aruncându-i o privire scurtă.... Ego-ului meu, încheie el şi putea să jure că pomeţii i se coloraseră.

Era evident că poliţiştii nu au voie să facă comentarii riscante în faţa suspecţilor. Se aplecă, îi luă pantofii şi i-i întinse. Avu impresia că o să i-i pună chiar el dacă ar fi

refuzat să se încalţe singură.

Se aşează pe pat şi îşi puse şosetele şi pantofii.

— Presupun că ţi-e foame şi vrei să stăm de vorbă, aşa că împuşti doi iepuri dintr-o dată.

El dădu din umeri.

— Poţi să presupui ce vrei.

Asta ce mai voia să însemne? Întâmplător şi ea voia să discute cu el despre concluziile la care ajunsese referitor la uciderea judecătorului şi nu o deranja să îl privească mâncând în timp ce stăteau de vorbă.

Se opriră la recepţie pentru ca Sarah să îşi ia

puloverul. Era din lână şi îl îmbrăcă mulţumită în timp ce ieşeau din hotel. Ploaia se oprise, dar nu de mult, pentru că din copaci încă mai picurau stropi de apă. Pavajul era întunecat şi strălucea.

Nu venise cu maşina pe care o ştia Sarah, ci o conduse spre o camionetă albastru închis. I se

potrivea mai bine — fără prea multe accesorii elegante, dar foarte puternică. Avea şi treaptă, aşa că putea urca fără ajutor. Îi deschise uşa, aşteptă să se aşeze, apoi o închise şi ocoli maşina spre locul lui.

Hamburgerii de la Milo’s erau o tradiţie în

Birmingham, localnicii jurând că aici se preparau cei mai gustoşi hamburgeri din lume şi cel mai bun ceai cu gheaţă. Nu se serveau cu tot felul de brizbrizuri ca salată, roşii şi murături — doar cu brânză dacă voiai -, ci cu un sos închis la culoare care îţi punea papilele gustative la grea încercare să îi

ghicească ingredientele. Asta era tot: două straturi de carne tocată, ceapă tăiată mărunt şi sosul. Înotau în sos. Oamenii cumpărau vase pline cu sos. Înmuiau cartofii prăjiţi în el, îşi mai turnau o porţie pe hamburgeri şi îl luau şi pentru hamburgerii pregătiţi acasă.

Inutil de precizat că un astfel de hamburger nu era uşor de manevrat. Chiar dacă i-ar fi dat voie stomacul, Sarah tot nu ar fi avut chef să se mânjească toată. Când Cahill o întrebă dacă e sigură că nu vrea nimic, îi răspunse afirmativ şi se duse să se aşeze la o masă lângă

perete.

El veni la masă cu o tavă încărcată cu două pahare înalte din carton cu ceai la gheaţă, trei hamburgeri şi două porţii de cartofi prăjiţi. Pe tavă se mai aflau păhărele cu ketchup şi pliculeţe de sare. Ea făcu ochii mari văzând cât comandase.

— E adevărat că ai

spus că ţi-e foame, dar nu credeam că eşti atât de lihnit.

El puse tava pe masă şi se aşează vizavi de ea.

— O parte e pentru tine. Sper că îţi place ceapa, pentru că mie îmi place. Mănâncă.

Îi puse în faţă un pahar cu ceai, un hamburger şi o

porţie de cartofi.

— De ce te interesează dacă îmi place sau nu ceapa? murmură ea încercând să îşi convingă stomacul să se destindă.

Trebuia să mănânce şi în mod normal îi plăceau şi ei hamburgerii de la Milo’s. Dar nu era sigură că poate înghiţi, sau că nu va vărsa tot chiar dacă

reuşea să înghită.

— Dacă-mi pierd cumva controlul şi te sărut, nu vreau să te deranjeze mirosul de ceapă, declară el fără să ridice privirea şi începu să îşi pună sare pe cartofi.

Sarah simţi că i se clatină pământul sub picioare. Privi repede în jur

să se convingă că nu păşise într-un univers paralel.

— Ce-ai spus? întrebă pe un ton pierit, sigură că nu auzise bine.

— Ai auzit foarte bine, răspunse el aruncându-i o privire plină de subînţeles. Te porţi ca şi cum niciun bărbat n-ar mai fi fost atras de tine până acum.

Avea să se aventureze

să mănânce ceva, pentru că îi trebuia o ocupaţie în timp ce se adapta acestei devieri neaşteptate a discuţiei. Luă un cartof prăjit, îl înmuie în ketchup şi muşcă din el. Cartoful fierbinte şi condimentat îi trezi la viaţă papilele gustative. Mestecă şi înghiţi fără grabă, ca să se

asigure că îi poate răspunde pe un ton normal.

— Să zicem că puţini bărbaţi mi-au arătat mai clar ca tine ca *nu* au niciun interes pentru mine.

— Când o i-au la goană speriat, o fac cu toată convingerea. [1]

Îşi desfăcu primul

hamburger din ambalaj, îl presără cu sare şi muşcă o bucată bună. Ea îşi găsi refugiul într-un alt cartof prăjit. După alţi trei sau patru, decise că avea nevoie de ceva mai consistent, aşa că îşi desfăcu şi ea hamburgeral. Sosul mânjisc hârtia cerată şi picura dintre cele două jumătăţi ale chiflei. Luă o

înghiţitură — Doamne, era *delicios!* — meditând la spusele lui. Schimbarea lui de atitudine era prea bruscă; în mod sigur sc ascundea ceva în spatele ei. A, da, asta trebuia să fie.

— Crezi că eu l-am ucis pe judecător, dar nu ai nicio dovadă, aşa că îţi

închipui că, apropiindu-te de mine, în cele din urmă îmi va scăpa ceva incriminator.

— Eşti foarte perspicace, zise el privind-o drept în ochi. Fosta mea soţie s-ar grăbi să te asigure că sunt un nemernic şi poate că ar avea dreptate. Vreau să te avertizez de la început că

n-am fost o companie prea plăcută de la divorţ încoace. A fost îngrozitor şi durează până să treci peste aşa ceva. N-am vrut să mă mai implic în nicio relaţie. Nu m-a interesat decât...

— Sexul, completă ea.

— Nu voiam să fiu atât de direct, dar într-adevăr,

aşa e.

Deci trecuse printr-un divorţ dureros. Vindecarea unei astfel de traume nu era uşoară şi cerea timp. Asta făcea din el o investiţie riscantă, deşi, deocamdată, nu era interesată de o relaţie.

— Cât a trecut de atunci?

— Doi ani de când am

descoperit că mă înşela, un an de la pronunţarea divorţului.

— Foarte neplăcut.

Ce femeie putea fi atât de idioată încât să înşele un astfel de bărbat? Nu îl cunoştea prea bine, dar dacă instinctele ei feminine ar fi fost pisici, în momentul acesta ar fi tors

cu toatele ca răspuns la valul de testosteron pe care îl emana.

— Da, a fost neplăcut. Dar s-a terminat şi acum sunt atras de tine. Am încercat să ignor chestia asta, dar n-a mers. Apropo, am văzut extrasul de cont şi portofoliul de investiţii. N-ai nevoie de banii judecătorului.

— Deci am ieşit de pe lista suspecţilor?

— În ceea ce mă priveşte, da.

Asta merita încă o înghiţitură sau două de hamburger, urmate de un cartof prăjit.

— S-ar putea crede că vrei să pui mâna pe banii mei. Momentul pe care l-ai

ales ca să-ţi declari sentimentele cam dă de bănuit.

— Cam dă, conveni el. Câştigi de trei ori mai mult decât mine, cu toate că poliţiştii din Mountain Brook sunt bine plătiţi. Dar cred că toţi bărbaţii cu care te-ai întâlnit câştigau mai puţin decât line, aşa că pentru tine nu-i o noutate.

— Bărbaţii cu care m-am întâlnit nu mi-au văzut mai întâi extrasul de cont, remarcă ea sec.

— Uite cum stă treaba, e plăcut să ai bani, dar nici eu nu duc lipsă. Şi nu mă simt rănit în orgoliu de faptul că o femeie câştigă mai mult decât mine.

— Ştiu, mi-ai spus; ai

un orgoliu enorm.

Pomeţii i se colorară din nou. Fascinată, urmări cum roşeaţa i se risipeşte în timp ce el se apucă de al doilea hamburger. În ciuda circumstanţelor, începuse să se simtă bine. El se şterse la gură.

— Bun, deci susţii că încerc să mă apropii de tine cu intenţia de a strânge

dovezi ca să te acuz de crimă — un fel de misiune sub acoperire — şi de faptul că nu mă interesează decât banii tăi. Altceva?

— Te anunţ dacă îmi mai vine ceva în minte.

— Chiar te rog. Până atunci, eu ţi-am mărturisit deja că mă simt foarte atras de tine. Cum stau

lucrurile în ceea ce te priveşte?

Chiar că avea fineţea unui tanc. Pe de altă parte, genul acesta de francheţe era într-un fel reconfortantă. O femeie ştie întotdeauna pe ce picior dansează cu un astfel de bărbat, întrebarea era ce avea ea de gând să facă în situaţia asta.

Sinceritatea lui o obliga să fie şi ea la fel de directă.

— În ce mă priveşte lucrurile stau cam la fel. Asta nu înseamnă că e o idee bună să ne angajăm într-o relaţie.

Gura lui se arcui într-un zâmbet de satisfacţie pur masculină.

— Păi ăsta e tot şpilul.

Milioane de oameni se chinuie să înceapă o relaţie. Gândeşte-te la câte ore de muncă grea se prestează în barurile pentru celibatari.

— N-am pus niciodată piciorul într-un bar pentru celibatari. Asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— N-ai avut nevoie. Dacă nu ai un prieten,

înseamnă că nu îţi doreşti acest lucru.

Rămase tăcută privind faţa de masă. Îşi dădu seama că mâncase jumătate din hamburger şi toţi cartofii prăjiţi. Metoda lui de a-i distrage atenţia dăduse rezultate. Se simţea mult mai bine acum având ceva în stomac, chiar dacă

nu era vorba decât de semipreparate. Aproape că simţea cum îi creşte nivelul energiei.

— Putem s-o luăm cât de încet vrei, zise el. Nu e cel mai bun moment pentru tine şi probabil că nici pentru mine. Am vrut doar să ştii că sunt interesat de tine, adăugă el şi înălţă din umeri. Nu e nevoie să

treci prin asta singură, decât dacă aşa vrei.

La naiba! Reuşise să uite de durere pentru scurt timp. Îşi simţi ochii înotând în lacrimi şi începu să clipească des.

— Ah, n-am vrut să... Hai să mergem.

Strânse resturile şi şerveţelele, aruncă totul

într-un coş de gunoi şi puse tava deasupra. Ea îl urmă supusă, ieşiră din restaurant şi, mergând spre maşină, îi înconjură umerii cu braţul.

— Iartă-mă, o rugă, dându-i o batistă.

Îşi şterse ochii sprijinindu-se de trupul lui puternic şi cald. Îi placea să îi simtă braţul în jurul

umerilor. Ar fi vrut să își pună capul pe umărul lui și să dea drumul lacrimilor, dar în loc de asta inspiră adânc.

— A fost un om atât de bun. O să mai plâng mult după el.

El descuie ușa mașinii și Sarah urcă, apoi întinse mâna după centura de

siguranţă. O opri punându-şi mâna peste a ei şi se aplecă spre ea. Nu făcu nicio încercare să se ferească de buzele lui. Nu dorea să se ferească. Voia să afle cum sărută, ce gust are. Gura lui era caldă, iar atingerea uşoară, blândă, de parcă dorea mai mult să o aline decât să o facă să vibreze.

Asta ţinu cam două secunde. Apoi el înclină capul, îşi desfăcu buzele şi adânci sărutul. Limba lui pătrunse în gura ei, iar ea îi înconjură gâtul cu braţele. Simţi un gol în stomac şi întreg trupul i se încordă. Îşi dădu seama că instinctul nu o înşelase. Dumnezeule, cât de bine

sărută omul ăsta!

Înălţă capul şi îi trecu limba peste buza de jos savurându-i gustul.

— A fost bine, şopti el.

— Aşa e, confirmă ea cu respiraţia întretăiată.

De unde mai venise şi asta? Niciodată nu i se mai tăiase respiraţia în felul acesta.

— Vrei s-o mai facem

o dată?

— Mai bine nu.

— În regulă, zise el şi o sărută din nou.

Bărbatul ăsta era periculos. Dacă nu avea grijă, se putea trezi implicată într-o relaţie cu el înainte să îşi dea seama ce se întâmplă — poate chiar înainte de ivirea zorilor.

Fără îndoială că nu era momentul potrivit şi trebuia să se controleze cât încă mai putea. Întâi o tratase cu răceală, iar acum se mişca cu viteza luminii în direcţie opusă — un lucru de natură să deconcerteze pe oricine.

Cu efort, reuşi să îşi desprindă buzele de ale lui, respirând greu.

— Gata, domnule detectiv. Ne oprim.

Se dădu puţin înapoi respirând şi el greu.

— Pentru totdeauna? o întrebă nevenindu-i să creadă.

— Nu! ripostă ea cu prea multă forţă. Doar... pentru moment adăugă şi respiră adânc. Avem

lucruri mai importante de discutat.

— Cum ar fi?

— Cred că judecătorul îl cunoştea pe ucigaş.

Faţa lui se goli de orice expresie. Îi închise uşa, înconjură maşina, urcă la volan şi porni motorul. Începuse din nou să burniţeze şi porni ştergătoarele de parbriz.

— Ştiu că îl cunoştea, spuse el. Dar *tu* de unde ştii?

Capitolul 12

Se pare că, de fapt, nu era chiar atât de convins de nevinovăţia ei. Gândul îi domoli avântul şi îi oferi distanţa de care avea atâta nevoie.

— Îl cunosc pe

judecător... l-am cunoscut, se corectă ea. Niciodată, absolut niciodată nu a lăsat uşile descuiate. Făceam turul casei în fiecare seară înainte să mă culc şi n-a lăsat vreo uşă descuiată nici măcar o dată. Îşi formase un fel de automatism: când intra în casă, încuia imediat uşa. Cred că s-a obişnuit să

procedeze astfel după ce a primit prima amenințare cu moartea. Doamna Roberts încă mai trăia. Dar noaptea trecută...

Doamne, se întîmplase doar noaptea trecută? Parcă trecuse o săptămână.

— ... uşa de la intrare era descuiată.

— Se poate să fi fost o

coincidenţă?

— Că a lăsat uşa descuiată chiar în noaptea în care a venit criminalul? întrebă ea aruncându-i o privire ironică. Nu prea cred. Sunt sigură că judecătorul îl cunoştea aşa că l-a invitat înăuntru. Când l-am găsit, era aşezat în fotoliul lui preferat, cu rezemătoarea pentru

picioare ridicată. Era relaxat. Nu se simţise în pericol. Deci îl cunoştea pe individ.

— Eşti sigură că a fost un bărbat? întrebarea o luă prin surprindere.

— Cred că gândesc în termeni generali. E mai uşor decît să spun „ucigaşul” de fiecare dată.

Iar puşcăriaşii care l-au ameninţat cu moartea erau bărbaţi, aşa că ideea mi-a rămas în subconştient. În plus, ciudatul care mi-a trimis pandantivul e mai mult ca sigur bărbat şi primul meu gând a fost că *el* a făcut-o.

— Hmm... mormăi Cahill scărpinându-şi falca dus pe gânduri. Te-a mai

contactat? Ţi-a mai trimis ceva? Te-a sunat cineva şi apoi ţi-a închis, sau alt gen de apeluri ciudate?

— Nu, nimic altceva. Doar pandantivul. Un singur incident nu creează un sistem, nu-i aşa?

— Ştii cum se zice: o singură dată nu înseamnă nimic.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Cahill se strecura cu abilitate prin traficul de pe autostrada 280.

— Aseară ai zis că te-ai dus la film ca să-i dai ocazia să te abordeze în caz că te urmărea.

Fusese în stare de şoc noaptea trecută, dar îşi

amintea că exact acelea fuseseră cuvintele ei. Lui Cahill nu îi scăpa nimic.

— Aşa e.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Ce te-a făcut să crezi că te urmărea?

— Nimic, doar că darul acela m-a făcut suspicioasă. Nu reuşeam să mi-l scot din minte.

Lucrurile de genul ăsta... te neliniştesc. Nu ştiu cum să îţi descriu altfel, spuse ea simţind că o trece un frison. Mi se face pielea de găină doar la gândul că s-ar putea să mă urmărească, să mă ţină sub supraveghere. Iar faptul că nu ştiu cine este înrăutăţeşte şi mai tare

situaţia, aşa că m-am gândit să-i dau ocazia să iasă la lumină. Cel puţin aş fi ştiut cum arată.

— Dar nu s-a apropiat nimeni de tine?

— N-a încercat nimeni să se aşeze lângă mine sau să îmi vorbească şi nici măcar n-am observat ca cineva să se fi uitat mai lung la mine.

— Îţi dai seama că dacă cineva a făcut o fixaţie asupra ta şi e destul de nebun ca să te urmărească, nu e o idee prea bună să îi dai ocazia să te abordeze.

— Probabil că nu, conveni ea. Dar m-am gândit că, dacă încearcă ceva, am să pot să îl iau

prin surprindere.

— Te referi la karate? Dacă se pricepe şi el la aşa ceva?

— Atunci aş fi dat de bucluc. Dar m-am gândit că totuşi sorţii sunt în favoarea mea.

Cahill începu să bată cu degetele în volan.

— Nu suport ideea că ai încercat să momeşti pe

cineva în felul ăsta. Asta e reacţia mea personală. Reacţia ca poliţist ar fi: nu căuta necazul cu lumânarea.

— Păi e acelaşi lucru, zise ea amuzată.

— Serios? Uite ce e, dacă se întâmplă ceva deosebit, dacă ai impresia că eşti urmărită, dacă mai

primeşti vreun cadou sau vreun telefon ciudat, anunţă-mă imediat. Indiferent că e zi sau noapte.

— Mă îndoiesc că ai fi prea încântat dacă te-aş suna la trei dimineaţa să-ţi spun că am primit un telefon de la un beţiv care a greşit numărul.

— Am zis la orice oră

şi aşa rămâne. Cine ştie, poate că nu va trebui decât să te întorci pe o parte şi să-mi dai un pumn în spate.

Ea îşi masă fruntea. Avusese dreptate că se mişca cu viteza luminii. Cel mai greu era că lucrul acesta nu o deranja deloc. Oricât de repede avansa,

hormonii ei ţineau pasul. Pentru sănătatea ei psihică, ar fi avut nevoie să înceapă să o suspecteze din nou. Asta i-ar fi dat ocazia să dea înapoi. Altfel... nici nu voia să se gândească ce se putea întâmpla altfel.

Fusese întotdeauna rezervată în privinţa întâlnirilor şi a relaţiilor serioase. În parte pentru că

nu se potriveau cu planurile ei actuale şi în plus pentru că avea o fire extrem de independentă. Nu îi era uşor să deschidă cuiva drumul spre inima ei, pentru că asta însemna să renunţe la o parte din libertatea personală. Îşi facea prieteni uşor, îl iubise pe judecător şi îi

simpatiza familia, dar existase întotdeauna o părticică a sufletului ei unde nu lăsa pe nimeni să pătrundă. Cahill, gândi ea, s-ar fi putut strecura acolo.

Era un caz tipic de atracţie reciprocă, dar apărută la un moment nepotrivit. Nu era pregătită încă să se aşeze, iar Cahill nu îşi revenise complet de

pe urma divorţului. Poate că era în căutarea unei relaţii, dar se îndoia că voia ceva permanent. Nu este niciodată o idee bună să te încurci cu cineva care nu s-a vindecat încă de rănile lăsate de fostul partener. Poate că într-un an, un an şi ceva Cahill nu va mai fi o investiţie atât de riscantă.

Dar cine putea şti unde avea să fie ea peste un an? În concluzie, nu era o idee bună să încurajeze atracţia dintre ei.

El îi trecu mâna prin faţa ochilor.

— Mai eşti aici?

Sarah îi dădu mâna la o parte.

— Mă gândeam.

— Mă bucur să aflu

asta. Credeam că ideea de a te culca cu mine te-a făcut să intri în transă.

Izbucni în râs.

— Chestia asta ţi se întâmplă des, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să zic. Dacă mă gândesc bine, cred că s-a întâmplat o dată sau de două ori...

Râse şi el şi dădu din

umeri, iar Sarah izbucni din nou în râs.

— Probabil imensul tău farmec e de vină.

— Credeam că ego-ul meu este imens.

— Şi ego-ul.

Îi stătu pe limbă să îl întrebe ce alte virtuţi imense mai avea dar se opri la timp. Tachinările sexy sunt distractive, dar la

viteza cu care mergea el situaţia putea oricând să scape de sub control. Dintr-o glumă în alta se putea trezi direct în pat cu el dacă nu era atentă. Era prea vulnerabilă în ceea ce îl privea, dar cel puţin era conştientă de asta.

— Cahill...

— Mă cheamă

Thompson. Unii îmi spun Tom, alţii îmi spun „doctorul”. Tu poţi să-mi spui „dragule”.

Ea chicoti.

— Eşti mereu atât de sigur pe tine?

— Mă dau şi eu mare. Dacă nu îţi place, pune-mă la punct sau plesneşte-mă. Dar ai zis că atracţia e reciprocă şi te-am crezut

pe cuvânt.

Intră în parcare, găsi un loc liber, opri motorul şi stinse farurile. Picăturile de ploaie acoperiră imediat parbrizul deformând luminile şi imaginile.

— Nu mă arunc niciodată cu capul înainte într-o relaţie, mai ales cu un bărbat care de-abia a

divorţat şi duce în spate o povara destul de mare.

Se întoarse spre ea, cu un braţ pe volan şi celălalt pe spătarul banchetei ei, invitând-o parcă să vină mai aproape. De ce nu putuse să aibă o maşină cu scaune separate în locul banchetei? I se păru că până şi maşina se înclină spre stânga; dacă ar fi stat

pe un scaun separat i-ar fi fost mai uşor să rămână pe locul ei.

— Poverile sunt normale, spuse el. Le avem cu toţii. Recunosc că aş prefera să nu fiu un misogin atât de înrăit, dar...

Se opri când o auzi râzând.

— Aşa mai merge, zise el cu o expresie mai blândă şi dându-i o şuviţă de păr peste ureche. Parcă încercai să te convingi de ceva cu argumentul ăla legat de povara mea. Nu analiza totul prea mult, Sarah. Hai să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Poate o să ne

plictisim de moarte unul pe celălalt într-o săptămână.

— Da, vezi să nu, pufni ea.

— Se mai întâmplă.

O mângâie uşor cu degetul pe obraz. Fără să îşi dea seama, întoarse capul şi îşi lipi obrazul de mâna lui şi simpla atingere îi făcu sfârcurile să se întărească. El zâmbi, de

parcă îşi dădea seama de efectul pe care îl avea asupra ei.

— După ce vei reuşi să îţi depăşeşti rezervele astea ciudate pe care le ai la gândul că ai putea face dragoste pasional cu un bărbat pe care de-abia îl cunoşti, o să ne distrăm foarte bine.

Sarah coborî din maşină şi încă mai râdea când intră în holul hotelului şi îşi flutură mâna spre el în semn de rămas-bun. I se părea ciudat că poate să râdă după toate cele întâmplate în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar îi făcea bine. Râsul nu alunga durerea, însă o

făcea mai uşor de suportat.

Cahill reuşise dintr-o singură lovitură să o hrănească, să îi abată atenţia, să o excite şi să o amuze. Nu mulţi bărbaţi sunt atât de pricepuţi, gândi ea urcând cu liftul. Faptul că putea fi atât de mucalit o uimise, amintindu-şi cât de dur se arătase în noaptea în care o

interogase în legătură cu tentativa de jaf.

Unde o duceau toate acestea? I-ar fi plăcut foarte mult să lase deoparte prudenţa şi bunul-simţ şi să se avânte într-o relaţie fierbinte cu el. Sexul ar fi fost... Nici măcar nu îşi putea imagina cum ar fi putut să fie,

pentru că nu mai simţise niciodată o atracţie atât de puternică pentru cineva. Şi asta era marea problemă. Nu sexul, ci ceea ce simţea. Dacă nu era atentă, avea să se îndrăgostească până peste urechi şi asta nu putea să ducă decât la suferinţă.

Cel mai înţelept ar fi fost să înceapă să-şi caute

de lucru în alt stat. Poate în Florida, într-una din acele vile imense din Palm Beach. Ar fi fost şi mai aproape de părinţii săi. Sau în California, ori Hampton; îşi putea găsi o slujbă oriunde. Trebuia oricum să îşi actualizeze curriculum vitae, pentru că în clipa de faţă nu mai avea nici

serviciu, nici unde să locuiască. Până acum nu îşi dădu prea bine seama de asta, fiind prea absorbită de cele întâmplat dar starea de şoc începuse să se diminueze şi trebuia să gândească la toate implicaţiile.

Probabil că o relaţie plină de pasiune nici măcar nu reprezeuta o

opţiune pentru ea, decât cu condiţia să fie scurtă, sau la distanţă. Însă Cahill nu părea omul cu care să ai o relaţie la distanţă. Aşa că anxietatea şi indecizia erau doar o pierdere de timp; trebuia să privească realitatea în faţă, iar realitatea îi impunea să îşi găsească de lucru. Îşi

alesese un domeniu foarte specializat, ceea ce însemna că nu îşi putea găsi o slujbă chiar oriunde. Trebuia să se limiteze la comunităţile bogate, ca Beverly Hills, Buckhead sau Mountain Brook.

Putea rămâne şi în Mountain Brook; primise deja o ofertă de serviciu, deşi se îndoia că mai este

valabilă după ce o refuzas atât de categoric. Asta presupunând că postul i-ar fi convenit fiindcă interviul este ca o stradă cu două sensuri. Nu numai angajatorul trebuia să o placă, dar şi ea trebuia să îl placă pe angajator. Ea era cea care trebuia să se integreze în casa

respectivă, creând un nucleu al rutinei şi confortului. Dacă persoana respectivă nu îi plăcea, i-ar fi fost greu să i se dedice cu totul şi asta ar fi făcut-o nefericită.

Se simţea mai bine acum că reuşise să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut, alungându-şi din minte

posibilitatea ispititoare a unei relaţii cu Cahill. Simţea că păşeşte pe teren mai solid. Îi putea ţine piept dacă îşi păstra judecata limpede. Avea de meditat asupra unor lucruri mai importante în următoarele câteva zile.

♦ ♦ ♦

Ploaia continuă şi a

doua zi, mai puternică şi mai rece. Cei de la morgă dădură voie familiei să ridice trupul judecătorului şi începură să facă ultimele pregătiri. Sarah se ocupă de ferpar şi se puse cu totul la dispoziţia familiei.

Îi duse cu maşina la casa de pompe funebre ca să aleagă sicriul şi să reglementeze chestiunile

financiare, judecătorul dorise să fie îngropat alături de soţia sa şi cumpărase un mormânt lângă al ei, iar numele lui era deja săpat pe piatra funerară, aşa că de asta nu mai trebuia să se ocupe. Însă alegerea sicriului îi distruse. Randall şi Jon se stăpâneau mai bine, dar

păreau incapabili să ia o decizie. Se uitau întruna la Barbara, care plângea în tăcere.

Sarah se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— Ştiu, murmură ea cu înţelegere, dar trebuie s-o facem şi pe asta.

Barbara se întoarse spre ea cu ochii plini de lacrimi.

— Ţie care îţi place?

Întrebarea o zdruncină. Se uită încurcată la sicrie, apoi la Randall şi la Jon. O priveau amândoi cu expresii disperate şi imploratoare. Era cum nu se poate mai evident că ei nu erau în stare de aşa ceva.

Sarah respiră adânc.

— Îmi place cel din bronz.

Era scump, dar şi-l puteau permite şi aveau să se simtă mai bine ştiind că luaseră ce era mai bun pentru tatăl lor.

— Şi mie tot cel din bronz îmi place mai mult, se grăbi Randall să spună.

Barbara îşi şterse ochii.

— Cel din bronz? întrebă ea cu o voce tremurândă şi îl privi mai bine. E foarte frumos, nu?

— E cel mai frumos, interveni directorul de la pompe funebre.

La urma urmelor, afacerile erau afaceri.

— Îmi place culoarea, zise Barbara şi respiră

adânc, apoi se întoarse spre Sarah. Ai dreptate. Îl luăm pe cel din bronz.

După aceea se duseră la o florărie să comande florile. Serviciul funerar avea să se ţină duminică la ora două, în biserica uriaşă unde obişnuia judecătorul să meargă. Sarah rezervase deja camere pentru restul membrilor familiei, care

urmau să vină chiar în ziua aceea, vineri, după orele de serviciu sau de şcoală. Priveghiul avea să se ţină la casa de pompe funebre sâmbătă seara şi înainte de asta mai avea cumpărături de fãcut.

Sarah avusese prezenţa de spirit să ceară să i se aducă din dulapul de acasă

un taior gri închis şi pantofi negri cu tocuri joase, dar îi trebuia ciorapi şi încă alte câteva lucruri. Barbara hotărî că hainele pe care le adusese cu ea nu erau potrivite, iar Blair se confesă în lacrimi că nici măcar nu *avea* vreo haină închisă la culoare. Julia, soţia lui Jon, hotărî că şi ei îi trebuia altceva. Numai

Emily venise pregătită.

Cel mai logic era să înceapă cumpărăturile la Galleria, fiind lângă hotel, dar Blair cutreierase deja tot complexul de sus până jos şi nu găsise nimic care să îi placă. Barbara găsi o pereche do pantofi la „Parisian“, iar Sarah îşi

cumpără şi ea repede tot ce îi trebuia, inclusiv câteva umbrele negre, dat fiind că ploaia nu dădea semne să se oprească.

Până seara, colindaseră deja prin Summit, Brookwood şi prin toate magazinele de lux pe care le ştia Sarah. Barbara se hotărî până la urmă să cumpere un taior negru

elegant, cu fusta lungă şi îngustă, care erau foarte potrivite având în vedere prognoza meteo. Blair îşi alese o fustă neagră până deasupra genunchilor şi o jachetă scurtă şi mulată de culoare violet închis. Îşi scosese cercelul din sprânceană şi îşi spălase şuviţele colorate din păr.

Înmormântarea e o treabă serioasă, şi din punct de vedere afectiv şi al vestimentaţiei. Julia se dovedise mult mai hotărâtă decât cele două, alegându-şi de la primul magazin pe care îl vizitaseră în Summit o rochie bleumarin cu o tunică asortată.

Când le aduse înapoi la hotel, pe Sarah o dureau

picioarele atât de tare, că aproape şchiopăta. Plouase fără încetare făcând ziua şi mai nepotrivită pentru cumpărături, fiind nevoite să jongleze şi cu umbrelele pe lângă toate sacoşele. Pantofii îi erau îmbibaţi cu apă, ciorapii uzi şi îi era frig, deşi avea puloverul de lână. Nu mai voia decât un

duş fierbinte şi să se odihnească. Telefonul mobil nu sunase toată ziua şi la hotel nu o aştepta niciun mesaj. Poate că se putea odihni liniştită acum.

Telefonul din cameră sună în timp ce îşi scotea ciorapii uzi. Gemu şi se trânti pe pat gândindu-se să nu răspundă. Dar putea fi un membru al familiei,

aşa că ridică receptorul după al şaselea apel.

— Domnişoară Stevens, sunt Greg Holbrook de la *News*. Am dori să vă luăm un interviu în legătură cu moartea tragică...

— Nu dau interviuri, zise ea cu fermitate.

Închise, apoi sună

imediat la recepţie şi ceru o altă cameră sub un nume fals. Următoarea oră şi-o petrecu mutându-şi lucrurile. Ar fi trebuit să se gândească mai demult la presă şi să îşi ia măsuri de precauţie.

Noua cameră, care nu fusese ocupată toată ziua, era rece. Dădu drumul la maxim la căldură şi când

aerul începu să se mai dezmorţească, începu să se dezbrace ca să facă duşul de care avea nevoie disperată acum. Exact în clipa aceea îi sună telefonul mobil.

Cel puţin nu putea fi vreun reporter, dar dacă era cineva din familia judecătorului, însemna că

intervenise ceva ce trebuia rezolvat.

— Unde eşti? întrebă Cahill enervat. Cei de la recepţie mi-au zis că ai plecat.

— Bravo lor, spuse ea cu adâncă recunoştinţă. M-a sunat un reporter în cameră, aşa că m-am mutat în alta sub un nume fals.

— Foarte bine. Ai luat cina?

— Am mâncat ceva pe ziua de azi, dacă la asta te referi.

— Nu mă refer la asta. Întrebam de cină.

— Nu, n-am luat cina, şi n-o să mă poţi scoate din camera asta nici cu dinamită. Am dus trei

doamne la cumpărături azi şi mă dor picioarele, mi-e frig şi vreau un duş fierbinte. Punct.

— Biata de tine, o compătimi el şi după ton îşi dădu seama că zâmbeşte. Ce număr are noua cameră?

— Nu-ţi spun. Nu vreau companie.

— Sunt expert în

masaj.

Gândul la un masaj la picioare aproape că o făcu să geamă Dar avu prezenţa de spirit să spună:

— Poate altă dată. Sunt epuizată şi o întâlnire cu tine consumă multă energie. Nu sunt în stare de aşa ceva în seara asta.

— Ăsta e cel mai tare

refuz de care am avut parte. Bine, atunci ne vedem mâine. Somn uşor.

— Mâine?

A doua zi era sâmbătă. Avea... nu avea nimic de făcut. Asta i se păru atât de ciudat, înct se simţi dezorientată. Era întotdeauna ocupată sâmbăta. Dacă îşi lua o jumătate de zi liberă,

atunci dimineaţa trebuia să pună totul la punct pentru judecător. Dacă nu îşi lua jumătatea de zi liberă, însemna că era nevoie de ea acasă. În ambele cazuri, sâmbetele ei erau ocupate.

— Eu lucrez, zise Cahill. Am de verificat câte ceva. Dar ne vedem mâine seară la casa funerară.

Da, acolo era în siguranţă.

— Când voi avea acces în casă?

— Poate duminică. Cred că am cam terminat ce aveam de făcut acolo.

— Mă anunţi, te rog, din timp? Vreau să curăţ biblioteca înainte ca familia să intre în casă.

— Sigur, spuse el cu înţelegere. Somn uşor, îi mai ură o dată şi închise.

♦ ♦ ♦

Ziua înmormântării fu senină, dar friguroasă, cu un vânt care te pătrundea până la oase. Era probabil ultima răbufnire a iernii, gândi Sarah — iarna zmeurii, adică valul

trecător de frig care bântuie imediat după ce înfloresc tufele de zmeură. Şi, într-adevăr, prognoza meteo anunţa că vremea avea să se încălzească. Pentru luni se anunţau şaptesprezece grade, pentru marţi douăzeci şi patru, iar până la sfârşitul săptămânii temperatura avea să ajungă la douăzeci

şi şapte de grade.

La insistenţele familiei, se aşează lângă ei în biserică. Cahill stătea undeva în spate. O salutase când venise, îi atinsese uşor mâna, apoi se retrăsese în spate să observe. Nu era sigură *ce* căuta, dar nu îi scăpa nimic.

În sinea ei, îşi luă rămas-bun de la judecător. Aproape că îi simţea spiritul plutind prin apropiere, probabil luându-şi adio de la cei dragi. Buzele îi tremurau în timp ce îşi amintea toate lucrurile hazlii pe care le spunea, strălucirea din ochii lui, dragostea lui

pentru viaţă. Simţea că îşi pierduse un bunic şi întotdeauna avea să rămână un mic gol în inima şi în viaţa ei pe care numai el l-ar fi putut umple.

Biserica era ticsită de oameni. Vechii lui prieteni erau distruşi şi păreau cu toţii mai fragili decât cu câteva zile în urmă, de

parcă şi o parte din spiritul lor se dusese o dată cu el. Aerul era greu de respirat din cauza parfumului de trandafiri, garoafe şi gardenii de seră cu mirosul lor dulce îmbătător. Probabil că nu mai rămăseseră multe flori în Birmingham, gândi Sarah privind zidul uriaş de

coroane din spatele coşciugului.

Înmormântările sudiste sunt pline de sentimentalism şi, în ultimă instanţă, alinătoare prin ceremonia şi tradiţiile lor. Pentru că judecătorul era veteran de război, regimentul lui trimisese o gardă de onoare. Când procesiunea funerară se

îndreptă spre cimitir, toate maşinile cu care se întâlniră opreau cu farurile aprinse şi trăgeau pe dreapta. Maşinile poliţiei blocaseră intersecţiile pentru ca procesiunea să poată trece nestingherită. Pe Sarah o amuzase întotdeauna această etichetă de trafic pentru

înmormântări, dar astăzi, făcând parte din procesiune, se simţea recunoscătoare pentru consideraţia arătată.

La mormânt se mai ţinu o slujbă scurtă, apoi familia se dădu la o parte şi începu munca sumbră a groparilor. După ce mormântul fu umplut şi acoperit cu mulţimea de

flori, Barbara şi Blair îşi aleseră fiecare câte un trandafir ca amintire. Randall şi Jon păreau nehotărâţi, ca şi cum ar fi vrut şi ei să ia un trandafir, dar fiind bărbaţi nu puteau ceda unui impuls atât de sentimental. Soţiile lor schimbară o privire cu Barbara, după care îşi

aleseră şi ele câte o floare.

În mod normal după înmormântare se dă o masă acasă la cel decedat. Dar accesul în casa judecătorului fiind încă interzis şi cum nu părea decent să fie primiţi oaspeţi în locul unde fusese asasinat -, unul dintre prietenii lui îşi pusese cu generozitate propria casă la

dispoziţie. Majoritatea celor prezenţi la înmormântare se îndreptară într-acolo ca să mănânce, să bea şi să depene amintiri despre cel dispărut, însă Sarah se strecură neobservată spre maşina ei. În mulţime se aflau şi câţiva reporteri şi voia să dispară înainte ca

aceştia să o încolţească.

Cahill o prinse din urmă când se aşezase deja la volan.

— Poţi să chemi un serviciu de curăţenie, zise el. Am să ţin familia la distanţă până mâine ca să ai timp să aranjezi totul.

— Mulţumesc.

Acum că înmormântarea se

terminase, era dezorientată. Nu mai avea nimic de făcut în afară de curăţenie.

— Pot să îmi iau din lucruri?

Se gândea în special la laptop, de care avea nevoie ca să îşi actualizeze curriculum vitae. El păru surprins.

— Poţi să stai acolo dacă vrei.

Ea se cutremură.

— Nu acum. Întâi să cureţe biblioteca.

El dădu din cap şi îi întinse o carte de vizită.

— Firma asta e specializată în înlăturarea petelor dificile.

Adică de sânge şi

creier. Sarah aruncă o privire peste numele firmei.

— Mulţumesc. Îi sun mâine dimineaţă la prima oră.

— Poţi să îi suni şi acum. Al doilea număr este telefonul de acasă al patronului. Sunt obişnuiţi cu urgenţele.

Curăţarea locurilor

unde a avut loc o crimă nu poate fi o ocupaţie prea plăcută. Dar cineva trebuie să facă asta, iar în astfel de cazuri e mai bine să laşi totul în seama profesioniştilor. Ştia că ea nu ar fi putut să o facă, deşi învăţase să scoată tot felul de pete.

— Crezi că te

descurci? o întrebă, iar ochii lui albaştri îi studiară faţa obosită.

Se aşează în aşa fel încât umerii lui blocau uşa, dându-le iluzia intimităţii.

— Am puţină treabă, dar dacă ai nevoie să fii cu cineva...

— Nu.

Îi atinse mâna, dar şi-o retrase imediat, căci până

şi acea atingere scurtă reprezenta o tentaţie puternică.

— Mulţumesc, dar e în ordine. Am şi eu câteva lucruri de făcut.

— Atunci te sun mâine.

Se aplecă înăuntru şi o sărută pe obraz.

— Ţine-ţi telefonul

mobil deschis ca să nu fiu nevoit să alerg după tine.

— Ai de gând să mă arestezi?

— Mai avem câteva chestiuni de discutat şi câteva decizii de luat. Dacă e nevoie, o să te şi arestez.

Se îndepărtă, iar ea rămase cu ochii la spatele lui larg, simţind fiori coborându-i pe şira

spinării. Dacă voia să fugă, trebuia să o facă repede. Cât mai repede.

Capitolul 13

Cahill ura casetele de supraveghere. Unghiurile de filmare sunt ciudate, calitatea imaginii proastă şi cam toate sunt foarte plictisitoare. Dar în acelaşi timp sunt de nepreţuit dacă

se întâmplă ceva interesant pe raza de acţiune a camerei. Până acum nu găsise nimic demn de atenţie.

Telefoanele publice din Galleria erau aşezate prin tot complexul, unele în apropierea parcărilor, iar altele în jurul scărilor rulante. Cel de la care fusese sunat judecătorul

Roberts se afla lângă una dintre scările rulante. Cu puţin noroc, Galleria ar fi putut să aibă camere de supraveghere orientate spre uriaşul hol principal, dar nu se întâmplă aşa. Trebui să se mulţumească cu casetele obţinute de la magazinele de lângă acel telefon public. Camerele

de supraveghere îndreptate spre intrările în magazine erau singurele care ar fi putut înregistra traficul de la acel telefon.

Majoritatea imaginilor nu erau bune de nimic. Unghiul era prost, una dintre camere se stricase şi nu mai înregistrase nimic de câteva săptămâni, ceea ce îi dovedea lui Cahill cât

de des erau verificate. Majoritatea casetelor de supraveghere sunt reglate să meargă în circuit închis; dacă nu le opreşti înainte de încheierea circuitului, o iau de la început. Dacă întârzii prea mult, toate imaginile filmate într-o anumită perioadă sunt şterse.

Partea cea mai bună era că pe toate e notată data şi ora. Ştia exact când primise judecătorul telefonul, aşa că nu trebuia să se uite la casete de la început până la sfârşit. Lăsând o marjă pentru discrepanţele care ar fi putut să apară la cronometre, începu cu

cincisprezece minute înainte de ora respectivă şi se mai uită încă cincisprezece minute după. Asta însemna o jumătate de oră pentru fiecare casetă, privind oamenii care treceau pe lângă intrările magazinelor, comparându-i cu cei de pe următoarea, apoi de pe următoarea. În cele din

urmă găsi ceva: un bărbat într-un costum deschis la culoare folosi acel telefon, iar ora înregistrată pe bandă era cu două minute după cea la care compania telefonică plasase apelul. Cahill continuă să privească, dar nimeni numai folosise acel telefon în următoarele cinci

minute. Următoarea persoană fu o tânără în blugi largi şi bocanci greoi.

Bingo! Bărbatul în costum deschis la culoare era suspectul cel mai probabil. Asta era vestea cea bună. Vestea proastă era că unghiul de filmare era groaznic şi nu se vedea decât partea de jos a trupului individului.

Se întoarse la celelalte casete încercând să îl zărească pe bărbatul în costum deschis la culoare în timp ce trecea prin faţa magazinelor în drum spre telefon.

Într-un târziu găsi o imagine neclară, în care omul era cu faţa întoarsă, dar tot era ceva. După ce o

măreau, poate că aveau să găsească ceva care să îi conducă la individ. Poate că Sarah sau cineva din familie îl va recunoaşte.

♦ ♦ ♦

— Sarah, rămâi, te rog, o imploră Barbara aplecându-se ca să îi prindă ambele mâini.

Erau singure în salonul apartamentului de hotel.

— Casa trebuie închisă şi vândută şi nici unul dintre noi nu are timp să se ocupe de asta acum. Am discutat şi suntem cu toţii foarte prinşi. Sunt atâtea chestiuni legale de rezolvat, Blair e încă în şcoală, nepoata lui Randall urmează să facă operaţie pe cord deschis — avem

nevoie de tine. Salariul tău va fi acelaşi.

Sarah îi strânse mâinile.

— Sigur că rămân. Nu trebuie să mă convingi. Am să stau cât aveţi nevoie de mine.

— Nici nu îţi dai seama ce dar ceresc ai fost pentru noi. Nu cred că aş fi scos-o la capăt dacă n-ai

fi fost aici.

Barbara era obosită şi trasă la faţă, dar avea ochii uscaţi.

— Ai idee cam cât...

— O lună, poate mai mult. Trebuie să îi punem la punct afacerile, lucrurile lui personale trebuie împachetate şi totul trebuie depozitat. Nu vrem să

lăsăm casa nesupravegheată până se vinde; casele se deteriorează rapid dacă nu locuieşte nimeni în ele. S-ar putea să se vândă imediat, dar s-ar putea să dureze.

O vilă din zona luxoasă a Briarwood-ului? Se putea ca unii să aibă reţineri în privinţa unei

case în care s-a comis o crimă, dar zona în care era situată şi casa însăşi aveau probabil să compenseze asta. Sarah s-ar fi mirat dacă rămânea chiar şi o lună întreagă pe piaţă. Pentru ea, era o situaţie temporară perfectă: îşi putea permite să îşi caute pe îndelete un nou loc de

muncă fără să îşi cheltuiască din economii şi fără să fie nevoită să îşi strângă lucrurile şi să plece în grabă. Iar tranziţia spre o nouă slujbă, o nouă casă şi noi responsabilităţi avea să fie mai uşoară.

— Presupun că vrei ca terenul şi casa să fie întreţinute şi curăţate cu regularitate.

— Bineînţeles. Casa se va vinde mai uşor dacă arată îngrijită. Mi-e atât de greu să mă gândesc la vânzarea ei, spuse ea şi vocea i se frânse. A trăit aici aproape cincizeci de ani. Am crescut aici. E o casă minunată, plină de amintiri şi a îngrijit-o atât de bine. Poate că nu ştii,

dar mama a desenat proiectul. A fost casa ei de vis.

— Nu aţi putea să o păstraţi în familie?

— Nu. Nici unul dintre noi nu vrea să se mute înapoi aici, iar impozitele pe proprietăţi sunt uriaşe, chiar împărţite la trei. Ştiu că tatei i-ar fi plăcut ca unul dintre noi să locuiască

aici, însă dată fiind situaţia de faţă...

Dădu din umeri a neputinţă şi trecu la alt subiect.

— Mâine, când poliţia ne va permite accesul în casă, Randall, Jon şi cu mine vrem să ne alegem câteva amintiri. Tata a lăsat indicaţii pentru lucrurile

mari, dar sunt câteva obiecte mai mici pe care le dorim. Randall şi Jon sunt cu maşinile, aşa că şi le vor putea lua cu ei, dar eu am să te rog să mi le împachetezi şi să mi le expediezi.

Sarah îşi scoase carneţelul pe care îl avea tot timpul în geantă şi îşi notă totul.

— Vrei să vă pregătesc masa pentru mâine? Leona ar fi foarte fericită să vă prepare orice doriţi.

Barbara ezită, apoi clătină din cap.

— Nu ştiu exact la ce oră vom veni sau cât ne va lua să ne uităm prin lucruri. Nu ştiu nici măcar câţi vom fi.

— Se poate aranja ceva totuşi, spuse Sarah. Măcar supă şi sandvişuri.

— Ar fi minunat. Sau ne-am putea duce cu toţii la Milo's. Shaw a început să se plângă că încă n-a mâncat un hamburger.

Sarah simţi un mic fior când auzi de Milo's. Poate că într-o bună zi nu va mai

asocia săruturile lui Cahill cu hamburgerii, dar acum erau prea strâns legate în mintea ei. Îi veni dintr-o dată o poftă nebună să mănânce un hamburger.

Rămânând în Mountain Brook însemna că o să îl vadă din nou. Nu își dădea seama dacă era bine sau rău, dar ideea o electriza.

Barbara nu ştia că firma de curăţenie se afla acasă chiar acum. Tarifele erau mai mari duminica, dar Sarah considera că merită pentru ca familia judecătorului să poată vizita casa a doua zi dimineaţă devreme. Barbara şi ai ei urmau să se întoarcă în Dallas cu

avionul după-amiază. După ce pleca de la Wynfrey, Sarah urma să se ducă să verifice dacă făcuseră treabă bună, dar apoi avea să se întoarcă la hotel. Deşi apartamentul ei era complet separat, nu era încă pregătită să rămână singură acolo. Întoarcerea nu va fi uşoară, gândi ea.

Şi se dovedi că avusese

dreptate. Seara târziu când ajunse acolo, cei de la firma de curăţenie plecaseră şi trebui să facă un efort ca să intre, să străbată holul şi să se uite în bibliotecă. O cuprinse o senzaţie puternică de deja vu şi îngheţă în pragul uşii. Oare judecătorul stătea încă în fotoliu, cu sângele

şi fragmentele de creier împrăştiate pe perete şi pe covor? Mirosul mai era încă ncolo?

Nu, mirosul dispăruse. L-ar fi simţit de unde stătea dacă ar mai fi fost prezent. Miasma fusese foarte puternică, reuşind să invadeze holul, camera pentru micul dejun şi chiar bucătăria. Acum nu simţea

decât o aromă de curat şi de citrice.

Îşi luă inima în dinţi şi intră în bibliotecă. Cei de la firmă curăţaseră bine tot covorul şi peretele. Fotoliul dispăruse; nu avea nici cea mai vagă idee unde era. Poate îl luase poliţia, deşi nu îşi putea imagina la ce le-ar fi folosit. Sau poate

că îl scoseseră din cameră cei de la curăţenie, neputând să îndepărteze mirosul din piele.

Mâine avea să se intereseze unde se afla fotoliul. Putea fi în garaj, dar nu avea de gând să îl caute în seara aceea. Ieşi încet din cameră cu spatele, stingând lumina şi închizând uşa. Nu avea să

mai intre niciodată în acea încăpere, pentru nimic în lume.

Nu îşi ridicase corespondenţa de miercuri, dar cineva, probabil Cahill, îi adusese plicurile în casă şi le pusese pe masa din bucătărie. Bănuia că se şi uitase peste ele să vadă dacă nu exista ceva

suspect. Trecu repede în revistă teancul de scrisori; dacă existase ceva neobişnuit, fusese luat de Cahill, pentru că nu găsi decât facturi, cataloage şi reviste.

Lăsă corespondenţa pe masă şi urcă în apartamentul ei. Văzu dintr-o ochire că cineva răscolise fiecare centimetru

pătrat, dar lăsase lucrurile într-o relativă ordine. Cel puţin conţinutul sertarelor nu fusese răsturnat şi lăsat pe podea. Îndreptă cărţile din bibliotecă, cele câteva reviste, puse ghivecele cu plante la locul lor, aranjă o vază şi câteva fotografii înrămate.

În dormitor, patul îi

fusese desfăcut. Adună cearşafurile şi le puse în coşul de rufe, apoi se duse în baie şi începu să facă ordine metodic. Nu avea cum să îşi recapete vechea viaţă, dar cel puţin îşi putea reconstrui ambianţa.

Schimbă prosoapele şi îşi puse cosmeticele în ordine, apoi se întoarse în dormitor unde pregăti patul

şi îşi atârnă hainele la loc pe umeraşe aranjându-le în aşa fel încât să le aibă la îndemână pe cele pe care le purta mai des. Pantofii erau în dezordine totală; îi scoase pe toţi din debara, se aşează pe podea, îi sortă pe perechi şi îi puse la loc pe şiruri ordonate.

Detesta să i se umble

în sertarul cu lenjerie intimă. Era puţin fanatică în privinţa asta din cauza fraţilor ei cărora le făcea mare plăcere să o necăjească ascunzându-i lucrurile sau făcându-şi praştie din sutienele ei. Este tare greu să ai fraţi mai mari. Şi-ar fi dorit acum să aibă o casetă video cu Noel purtând pe

cap prima pereche de bikini din dantelă; le-ar fi arătat-o cu plăcere colegilor lui din marină. Cu Jennifer nu se purtaseră niciodată aşa, pentru că ea nu ar fi făcut decât să izbucnească în lacrimi, iar asta nu era amuzant deloc. Sarah îi fugărea cu ochi furioşi şi inima plină de

răzbunare; dacă ar fi reuşit să îi prindă, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge.

Fusese nevoită ani de zile să îşi ascundă lenjeria intimă în locuri neobişnuite, unde Daniel şi Noel nu s-ar fi gândit să o caute. Abia după ce plecaseră de acasă putuse să aibă un sertar special pentru aceste lucruri. Îşi

împăturea cu grijă fiecare articol, iar cele sexy din dantelă aveau un loc separat. Nu le despărţea pe culori — nu ajunsese chiar până acolo — dar o enerva să îşi vadă lucrurile deranjate şi amestecate.

Cahill însuşi îi răscolise sertarul cu lenjerie. Părea genul căruia îi plăcea să

facă aşa ceva. Parcă îl vedea ţinând în mâini o pereche de bikini negri din dantelă...

Da, nu îi era greu să şi-l imagineze. Simţi un val de căldură. Situaţia nu era deloc roză dacă gândul că îi umblase prin sertarul cu lenjerie o excita în loc să o înfurie.

Ce-ar fi fost dacă uita

de orice prudenţă şi se arunca cu capul înainte? Nu se implicase niciodată în vreo relaţie, dar poate că acest Cahill era un bărbat de care merita să se îndrăgostească. Dacă pierdea pentru totdeauna şansa unei relaţii reale şi permanente pentru că îşi asculta raţiunea şi nu

inima? Era adevărat că trecuse printr-un divorţ dificil şi un an nu e de ajuns să te refaci. Recunoştea chiar el asta. Da, după toate aparenţele, omul constituia un risc în clipa de faţă. Dar uneori nu câştigi decât dacă îţi asumi riscuri.

Avea oare curajul să se implice total şi să îşi lase

deoparte toate reţinerile? Se folosise întotdeauna de scuza cu Planul pentru a fugi de orice relaţie care ar fi putut să aibă o finalizare; scuza era reală, fiindcă dorea într-adevăr să îşi pună Planul în aplicare, dar mai exista o părticică a minţii ei care crezuse întotdeauna că a iubi pe

cineva înseamnă a renunţa la o parte din controlul asupra propriei tale persoane, iar ea preţuise acest lucru mai mult decât pe orice bărbat pe care îl cunoscuse.

Dacă avea o relaţie cu Cahill, până la urmă se puteau despărţi, iar asta îi va frânge inima. Bănuia că îl putea iubi cum nu mai

iubise pe nimeni până atunci dacă îl lăsa să se apropie prea mult

Orice hotărâre ar fi luat, existau riscuri — şi încă mari. Risca să se îndrăgostească de el şi să îl piardă, sau să rateze o posibilă mare dragoste din pricina reţinerii. Dar lui Sarah nu îi plăcea să dea

dovadă de laşitate niciodată.

♦ ♦ ♦

— Îl recunoaşteţi pe bărbatul acesta? întrebă Cahill a doua zi dimineaţă lăsând o fotografie neclară să alunece pe masă dintr-un plic mare.

Poza fusese mărită, dar asta nu ajutase prea mult. Însă altceva nu avea. Sarah

privi fotografia şi clătină hotărât din cap. Randall, Barbara şi Jon se strânseră în jurul mesei şi o priviră cu atenţie.

— Nu cred, zise Randall cu îndoială. Nu îmi dau seama fără să-i văd faţa. Dar nu îmi pare cunoscut. De ce?

— E cel care l-a sunat

ultimul pe tatăl dumneavoastră, de la un telefon public din Galleria.

Barbara se dădu un pas înapoi ca muşcată de şarpe.

— Adică ar putea fi ucigaşul?

— N-aş putea să susţin acest lucru, zise Cahill calm. Aş vrea, dar nu pot. Oricum, tatăl

dumneavoastră ar fi putut să-i pomenească ceva despre un musafir pe care îl aştepta sau un alt amănunt care ne-ar ajuta. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu omul ăsta.

Priviră cu toţii fotografia din nou concentraţi. Bărbatul era îmbrăcat îngrijit într-un

costum deschis la culoare şi avea părul cărunt sau blond. Ţinea capul întors, aşa că din profil nu i se vedea decât falca şi pometele stâng. Nu îl puteai recunoaşte decât dacă îl cunoşteai bine.

Sarah îi dădu lui Cahill o ceaşcă de cafea şi se uită din nou la fotografie.

— Poartă costum,

remarcă ea. A fost cald miercurea trecută.

Randall şi Jon ridicară privirea.

— Era prea cald ca să porţi haină, spuse Jon, decât dacă mergeai la birou în costum.

— Şi ce e cu asta? întrebă Barbara neînţelegând.

— Rezultă că are o muncă de birou, explică Cahill.

Barbara oftă.

— Toţi prietenii tatei au avut muncă de birou.

— Dar sunt pensionari, interveni Sarah. Omul ăsta nu e.

— Deci e mai tânăr ca tata, asta e evident şi din

poză. Sau a făcut un lifting facial, adăugă Barbara arătând spre linia fermă a maxilarului.

— Haideţi să recapitulăm, îi îndemnă Cahill. Mai tânăr decât tatăl dumneavoastră — să zicem în jur de cincizeci de ani — şi are muncă de birou. Părul cărunt sau blond cenuşiu. Zvelt, cam

un metru optzeci înălţime. Nu vă vine nimeni în minte?

Clătinară toţi din cap cu regret.

— Anunţaţi-mă dacă vă vine vreo idee, spuse Cahill şi puse fotografia la loc în plic. Lăsaţi deoparte prietenii apropiaţi şi concentraţi-vă asupra

cunoştinţelor.

— Sarah vă poate ajuta mai mult decât noi, spuse Jon. Suntem plecaţi din zonă de mulţi ani, aşa că nu îi ştim cunoştinţele din ultima vreme, adăugă el şi faţa i se crispă. Mă gândesc la cei pe care i-a cunoscut în ultimii zece ani.

— Mai mult, oftă

Barbara. Dwight şi cu mine ne-am mutat în Dallas înainte de naşterea lui Shaw, care a împlinit nouăsprezece ani. Deci cam acum douăzeci de ani. Mă tem că nu avem cum să vă ajutăm, domnule detectiv. Sarah e singura dumneavoastră speranţă.

Îşi îndreptară cu toţii

privirile spre Sarah, care clătină din cap.

— Judecătorul cunoştea o mulţime de oameni. Tot timpul se saluta cu cineva, iar apoi spunea că nu îşi mai aminteşte numele persoanei respective, dar că lucraseră împreună la un moment dat. Nu prea vorbea decât despre

prietenii lui apropiaţi.

— Deci nu avem cum să aflăm identitatea acestui individ, zise Cahill bătând cu degetul în plic, decât dacă mai sună din nou,

— Mă tem că da. Dar s-ar putea să îl recunoască vreun vecin sau vreunul dintre prietenii judecătorului. Erau foarte

apropiaţi.

— O să mă ocup de asta, hotărî el şi se uită spre ceilalţi Acum trebuie să mă întorc la lucru, dar pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră?

Barbara îi zâmbi cu tristeţe.

— Nu facem decât să împachetăm fotografii şi câteva lucruri personale pe

care vrem să le păstrăm. Vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut şi pentru sfaturi. Ştiu că veţi face tot posibilul să îl prindeţi pe cel care l-a omorât pe tata.

— Da, doamnă, am să fac absolut totul, o asigură el şi aruncă o privire spre Sarah. Vreţi să veniţi cu mine până la maşină,

domnişoară Stevens?

Era mai cald decât cu o zi în urmă, dar totuşi destul de răcoare, aşa că îşi luă o jachetă în drum spre ieşire. Soarele strălucea punând în evidenţă culorile proaspete ale primăverii — rozul azaleelor, verdele crud al frunzelor tinere, albul şi verdele florilor de sânger. Sarah făcu ochii

mici şi îşi duse mâna pavăză la ochi.

— Ce este, domnule detectiv?

— Nimic, doar că voiam să fim singuri un minut. Ce planuri ai? Vor să vândă casa, nu? Ce intenţionezi să faci?

— Stau aici deocamdată. Trebuie să

plece cu toţii după-amiază, aşa că rămân să mă ocup de împachetatul lucrurilor şi de pregătirea casei pentru a fi pusă în vânzare.

— Rămâi aici? În casă?

— Mă pot ocupa mai bine de toate dacă stau aici.

— Nu te deranjează să stai singură aici?

— Mă deranjează că judecătorul e mort. Nu pot intra în bibliotecă pentru că îi văd tot timpul trupul acolo şi simt... simt mirosul acela. Dar nu mă deranjează să stau singură. Cred că ceea ce s-a întâmplat i-a fost destinat lui în mod direct, deşi n-am idee de ce. Aşa că nu

sunt în niciun fel de pericol.

Se opri când văzu expresia dură de pe faţa lui.

— Sau sunt? E ceva ce nu mi-ai spus?

— Nu, nimic. După părerea mea eşti în siguranţă. Mă gândeam doar că eşti foarte curajoasă. Cunosc mulţi

bărbaţi care n-ar sta aici singuri.

— Cine spune că bărbaţii au mai mult curaj decât femeile?

Provocarea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

— Nimeni. Bărbaţii au tendinţa să facă lucruri prosteşti din mândrie. Acum că am recunoscut că

suntem cu toţii nişte idioţi, vrei să iei masa cu mine diseară?

— Cum? Să ies cu un idiot?

— Ar putea fi amuzant.

— Ai dreptate, îi zîmbi ea. Mi-ar face plăcere. La ce oră şi in iile mergem?

— Şase jumătate şi mergem undeva fără

pretenţii, dacă eşti de acord.

— Sigur.

Îi facu cu ochiul în timp ce urca în maşină.

— Ne vedem la şase jumătate.

Intră în casă cu inima mai uşoară. Suferea încă, dar viaţa merge mai departe; clişeele pot fi

plictisitoare, dar exprimă întotdeauna adevărul. Deprimarea şi durerea îngrozitoare de la început mai slăbiseră şi privea deja spre viitor. Avea multe lucrul de pus în ordine şi trebuia să îşi găsească un serviciu.

Dar peste câteva ore avea întâlnire cu Cahill.

Capitolul 14

— N-ai să ghiceşti niciodată, îi zise ea în loc de salut când îi deschise uşa în seara aceea, ce am primit azi prin poştă.

El se încordă.

— Încă un cadou?

— Şi mai rău, îngână ea. Două oferte de serviciu.

Cahill înălţă din sprâncene.

— Şi ce e rău în asta?

— Ştampila poştei indică data de sâmbătă. Oamenii ăştia s-au apucat să scrie scrisorile imediat după ce au auzit de

moartea judecătorului.

— Repet: ce e rău în asta?

Ea îi aruncă o privire impacientată.

— Sunt vulturi. Exact ca cei care citesc ferpare şi o sună pe văduvă să îi ceară o întâlnire imediat după înmormântare.

— După părerea mea, e o mişcare inteligentă

dacă te vor neapărat. Au vrut să fie primii care îţi trimit o ofertă.

— Prea târziu, pentru că am mai primit o ofertă acum două săptămîni, imediat după reportajul de la televizor.

— Dar oamenii ăştia nu aveau de unde să ştie. Şi eu aş face la fel, zise el

practic. Te văd, te vreau şi mă mişc imediat ca să o iau înaintea altora care vor acelaşi lucru.

Ea pufni indiferentă şi îşi puse jacheta.

— Nu e o analogie prea bună, Cahill. Tu ai văzut şi ai fugit.

— Nu primesc niciun punct pentru că mi-am adunat curajul şi m-am

întors?

— Nu. Nu folosesc sistemul ăsta.

— Atunci va trebui să recurg la constrângere fizică.

O prinse de reverele jachetei şi o trase spre el. Sarah înălţă capul şi de-abia când gura lui o atinse pe a ei îşi dădu seama câtă

nevoie avea să fie din nou în braţele lui. Limbile lor se angajară într-o luptă dulce, alunecând, cercetând, învăluindu-se. El nu se grăbea deloc şi nici ea.

— Capitulezi? murmură el.

— Nu încă. Mai străduieşte-te.

Buzele lui se rotunjiră

într-un surâs şi îşi rezemă fruntea de a ei.

— Nu vreau să depăşesc limitele. Spune-mi care sunt regulile. Mă plesneşti dacă o iau razna şi îmi pierd controlul? Chestia e să ştiu exact când să mă opresc.

Sarah ridică din sprâncene.

— Eu nu plesnesc, dau şuturi în fund.

— Aha! Interesant. Cu pantaloni sau fără?

Îşi îngropă faţa în haina lui chicotind.

— Trebuia să ghicesc că eşti un pervers.

— Băieţilor le place să se distreze.

Mâna lui mare şi caldă

îi alunecă în sus şi în jos pe spate cu o mişcare nerăbdătoare care arăta că nu-i plăceau restricţiile.

— Dacă nu plecăm repede, s-ar putea să fie nevoie să mă iei la şuturi. N-am ştiut niciodată când să mă opresc.

Dimpotrivă, se pricepea foarte bine să curteze o femeie. Îi arăta

foarte clar că o place, dar ştia că nu trebuie să fie prea insistent în prima fază, când de-abia încercau să se cunoască. Era total vrăjită de umorul lui sec, mult mai fermecată decât lăsa să se vadă. Dacă ar fi insistat, gândi ea, ar fi putut foarte uşor să ajungă cu el în pat şi îl aprecia

foarte mult pentru faptul că se abţinea, cu atât mai mult cu cât bănuia că îşi dă seama exact cât de vrăjită era. Cahill era un tip al naibii de perspicace.

— Ţi s-a părut interesantă vreuna dintre oferte? o întrebă în timp ce îi deschidea uşa maşinii.

— Nu. Ambii vor să încep imediat, iar asta e

exclus. Mai stau aici cel puţin o lună. După ce termin tot ce e de făcut, mă îndoiesc că familia va dori să mă plătească în continuare doar ca să stau în apartamentul meu, aşa că nu cred că va dura mai mult de o lună, dar până atunci nu sunt liberă.

— Nu crezi că vor

aştepta? Majordomii nu se găsesc la tot pasul pe aici.

Ea dădu din umeri.

— Poate da, poate nu. Dar cred că mă vor numai pentru factorul celebritate, ca să zic aşa, iar asta nu mă încântă.

— Eşti calificată şi ca bodyguard. Te gândeşti numai la posturi care să implice şi asta?

— N-ar fi rău. Salariul e mult mai mare. Dar nu, sunt mult mai multe lucruri pe care le iau în considerare. În primul rând, cât de mult îmi place familia. Dacă există sau nu oferte care să includă şi munca de majordom şi pe cea de bodyguard, în ce parte a ţării va trebui să mă

deplasez şi lucruri de genul ăsta.

— Sunt anumite părţi ale ţării care nu-ţi plac?

— Nu e vorba de asta. Am crescut într-o familie de militari şi sunt obişnuită să trăiesc oriunde. Însă părinţii şi sora mea locuiesc în Florida şi mi-ar plăcea să-i pot vizita mai des.

— Eşti apropiată de ai tăi?

— Vorbim mult la telefon. Nu îi văd atât de des pe cât aş dori, poate de trei sau patru ori pe an, dar aş spune că suntem apropiaţi. Fraţii mei sunt amândoi în armată şi sunt trimişi prin toată lumea, însă reuşim să vorbim la

telefon destul de des. Dar tu?

— Ai mei sunt din zona asta, aşa că am mătuşi, unchi şi veri prin toată Alabama. Sora mea, DeeDee, locuieşte în Redneck Riviera — adică Gulf Shores pentru necunoscători iar fratele meu, Dudley Do-Right, în Montgomery.

— DeeDee şi Do-Right? întrebă ea amuzată.

— Au botezat-o după bunicile noastre, Devonna şi Damelle. Ţie cum ţi-ar plăcea să ţi se spună?

— DeeDee, fără îndoială.

— Dudley — numele lui adevărat e Thane — e poliţist călare şi poartă

faimoasa uniformă. Amândoi m-au făcut unchi de cinci ori. DeeDee e cea mai mare, cu doi ani mai mare decât mine. Apropo, eu am treizeci şi şase.

— Tu nu ai copii?

— Nu, slavă Domnului. Ăsta a fost singurul lucru bun în legătură cu divorţul meu, că nu au existat copii

cărora să le distrugem vieţile. Toată familia mă considera un prost că nu îmi reproduc specia, dar acum se bucură şi ei.

— Şi părinţii tăi?

— Şi ei mă considerau prost.

Ea îl lovi cu pumnul în braţ.

— Faci pe deşteptul?

El râse, apoi se încruntă şi îşi masă braţul.

— Au! Ai mâna grea.

— De-abia te-am atins. Eşti un smiorcăit.

Avea braţul atât de tare, încât ar fi putut să îşi rupă articulaţiile lovindu-l.

— Părinţii tăi? repetă ea întrebarea.

— Locuiesc în

Kentucky. Probabil că au avut ei un motiv să se mute acolo, dar eu încă n-am reuşit să-mi dau seama care a fost.

— Ce ai împotriva statului Kentucky?

— Ninge acolo.

— Şi ce ai împotriva zăpezii?

— Am lucrat ca poliţist de patrulare. Ai văzut

vreodată ce se întâmplă aici când ninge?

Izbucni în râs amintindu-şi ce haos creau doi centimetri de zăpadă pentru trafic. Sudiştilor nu le plăcea zăpada, iar pentru poliţiştii de circulaţie reprezenta o mare bătaie de cap, cu toate accidentele care aveau loc.

Pentru ea, care petrecuse o iarnă memorabilă în nordul statului New York, alarma pe care o provocau aici câţiva fulgi de zăpadă era ilară.

Brusc, observă că ieşiseră din oraş şi mergeau spre sud.

— Unde mergem?

— Îţi place base-ball-ul de liceu?

— E o întrebare retorică sau încerci să îmi spui ceva?

— Unul dintre verii mei are un meci dublu în seara asta. Vom pierde prima repriză până mâncăm ceva şi până ajungem pe teren, dar vom fi la timp pentru a doua. JoJo joacă la a treia bază.

JoJo era, evident, vărul lui.

— Îmi place base-ball-ul, dar jacheta asta e prea subţire ca să stau ore întregi afară în frig.

— Am o pătură groasă de lână în spatele banchetei. Putem să ne cuibărim sub ea în tribună şi nimeni n-o să ştie dacă

te pipăi din când în când.

— O să ştiu *eu*.

— Sper! Altfel ar însemna că mi-am pierdut îndemânarea.

Era mai sigur să meargă cu el într-un loc public.

— Bine. De acord. Am putea să ne luăm un hot dog pe stadion ca să nu pierdem prima repriză.

— Ştiam eu că eşti fată bună, spuse fericit.

Orele petrecute lângă el pe banca rece, înconjuraţi de părinţi, fraţi şi surori, profesori şi o mulţime de elevi care ţipau şi râdeau se dovediră mai distractive decât îşi amintea de pe vremea când Daniel şi Noel jucau base-ball.

Verii lui Cahill — veniseră vreo zece — erau cu toţii trăsniţi. Se întrebă dacă simţul umorului nu era o trăsătură de familie. Iar cuibăritul cu el sub pătură fu... mai mult decât distractiv.

Pătura mare era, aşa cum promisese, din lână groasă. Cahill o înfăşură în jurul amândurora înainte

să se aşeze, aşa că şi picioarele le erau protejate de frig. Căldura trupului lui împreună cu pătura îi ţinură foarte bine de cald, deşi noaptea era atât de rece încât le ieşeau aburi din gură. Stătea lipit de ea cu braţul drept în jurul ei, în afară de momentele în care se simţea obligat să sară în picioare şi să îl

împroaşte cu insulte pe arbitrul care se dovedi a fi tot un văr.

De câteva ori reuşi câte un scurt pipăit, cum promisese. Mângâierea era subtilă, degetul mare trecut pe lângă sân ca din întâmplare, dar ştia că el o făcuse în mod deliberat. Prima oară ridică imediat ochii spre el şi constată că

urmărea meciul cu nevinovăţie, zâmbind uşor. Se răzbună plimbându-şi mâna în susul coapsei lui, încetişor, oprindu-se chiar la sud de zona sensibilă. El se încordă şi surâsul îi pieri de pe buze. Deşi nu îşi luă ochii de la meci, privirea i se aburise şi îşi dădu seama că nu mai vedea ce e întâmplă pe teren.

Se simţea teribil de îndrăzneaţă să facă astfel de lucruri în public, chiar dacă erau înfăşuraţi ca nişte mumii în minunata pătură şi nimeni nu îşi dădea seama ce se petrecea la adăpostul ei. Ar fi vrut să lase deoparte tachinările şi să meargă drept la ţintă cu o atingere care să-l facă

să i se rostogolească ochii în cap; ar fi vrut să se răsucească puţin pentru ca mâna lui să îi cuprindă tot sânul.

Dar nu fu nevoie, pentru că el se descurca foarte bine şi fără ajutor. I se tăie răsuflarea când îi simţi apăsarea caldă a mâinii şi degetul mare mângâindu-i sfârcul. Nu

conta că între piele şi mâna lui se aflau sutienul, bluza şi jacheta; sânii şi sfârcurile i se întăriră şi întreg corpul i se contractă.

— Te simţi bine? o întrebă calm, ca şi cum voia să ştie dacă nu îi era frig.

Ar fi dorit cu adevărat să îl atingă şi ea, dar nu îi

stătea în fire ca la prima întâlnire să atingă organele genitale ale unui bărbat. Se mulţumi să îi bage mâna sub cămaşă şi să îl tragă de părul de pe piept. Atât de tare, că îl făcu să tresară de durere.

— Mi-e cald, zise ea pe un ton la fel de calm. Hai să desfacem pătura puţin.

— Bună idee, replică el cu vocea puţin sugrumată.

Îşi coborâră pătura până la talie şi luară câte o cafea fierbinte ca să le ţină până la terminarea meciului.

Pentru că lucra a doua zi, după meci o duse direct acasă. Când o sărută de

noapte bună, avu prezenţa de spirit să îl ţină de mâini. El ridică capul zâmbind.

— N-am mai fost ţinut de mâini în timp ce sărutam o fată de pe vremea liceului.

— Nici eu n-am mai fost pipăită în timpul unui meci tot de-atunci.

— A fost distractiv, nu-i aşa?

— Da, a fost, zâmbi ea.

— Ce faci mâine seară? Şi în restul serilor din săptămâna asta?

— Mă inviţi în oraş în fiecare seară?

— Trebuie să îţi slăbesc rezistenţa. Altfel ce şanse am să trec la etapa următoare? Uite care e

planul: mâine mergem la bowling...

— *Bowling?*

— Bowling cosmic. E super.

Nu se obosi să îl întrebe cum era la bowling cosmic.

— Şi miercuri?

— La film.

— Joi?

— La un concert

simfonic.

De la ridicol la sublim. Clătină din cap uimită — cel puţin nu avea să fie plictisitor.

— Vineri?

— Sper ca până atunci să trecem la sex sălbatic.

Ea izbucni în hohote de râs, iar el zâmbi rezemat de cadrul uşii.

— Eşti de acord cu programul?

— Cu excepţia celui de vineri.

— Mai vedem, zise el şi o luă spre maşină fluierând. Fără îndoială, era un tip machiavelic.

Capitolul 15

Marţi dimineaţă apăru în ziar un articol cu titlul: POLIŢIA SE CONFRUNTĂ CU LIPSA DE DOVEZI ÎN CAZUL DE CRIMĂ DIN MOUNTAIN BROOK.

Cahill mârâi dispreţuitor întimp ce citea articolul.

Departamentul de poliţie Mountain Brooknu oferă nicio informaţie, în afară de „nu comentăm", în cazid uciderii judecătorului federal Lowell Roberts. Ancheta pare să se afle în impas şi cetăţenii preocupaţi se

întreabă dacă departamentul, care nu a mai investigat o crimă de cinci ani, are destulă experienţă pentru a se ocupa de un astfel de caz.

— Ce porcărie! mormăi el aruncând ziarul pe birou.

Toţi anchetatorii din

departament erau iritaţi. Locotenentul era nervos. Practic toată lumea era agitată. Ancheta era într-adevăr în impas, dar asta nu avea nimic de-a face cu incompetenţa sau lipsa de experienţă. Dacă idiotul care scrisese articolul şi-ar fi făcut treaba cum trebuie, ar fi aflat că Mountain Brook avea un

Departament de poliţie de elită, cu profesionişti de primă clasă şi echipament excelent. Tehnicianul şef al secţiei se ocupase de strângerea probelor şi o făcuse ca la carte. Cahill însuşi făcuse un stagiu la Departamentul de poliţie din Birmingham, unde cazurile de crimă erau mult

mai frecvente; toţi detectivii erau experimentaţi. Ştiau să conducă o anchetă, dar nu puteau fabrica probe.

Totul ţinea de lipsa mobilului. Judecătorul Roberts nu fusese împuşcat dintr-o maşină în timp ce mergea pe stradă. Uciderea sa fusese deliberată, planificată şi

executată cu precizie — un asasinat, de fapt. Criminalul ştiuse că era ziua liberă a lui Sarah şi că judecătorul avea să fie singur acasă. Telefonul dat din complexul comercial Galleria de către individul misterios era singura lor pistă, dar până acum nimeni nu îl recunoscuse

pe bărbatul din fotografie. Stătuseră de vorbă cu prietenii, vecinii şi cu familia, dar nu se aleseseră cu absolut nimic.

Cazul era mai mult decât complicat. Lucrurile s-ar fi simplificat dacă judecătorul ar fi fost împuşcat în timp ce descuia uşa sau mergea spre maşină — mobilul ar

fi fost în mod evident răzbunarea. În loc de asta, Cahill era nevoit să revină la concluzia inevitabilă că judecătorul îl cunoştea pe ucigaş şi îl poftise de bunăvoie în casă.

Şi astfel se întorcea la bărbatul misterios de pe caseta de supraveghere. Ora la care dăduse

telefonul se potrivea. Un individ pe care judecătorul îl cunoştea, probabil din afara oraşului, îl sunase şi îi spusese: *Hei, sunt în zonă;* iar judecătorul îl invitase în casă şi fusese ucis. Acesta era scenariul susţinut de circumstanţe. Dar cine şi de ce? Vechiul truism era valabil şi în acest caz — află *de ce* şi

vei şti cine. Din păcate, nu avea nici cea mai vagă idee.

Îşi trecu mâinile peste faţă. Presimţirea rea pe care o avusese în legătură cu acest caz nu dispăruse. Răspunsul era pe undeva, dar ei nu se apropiau deloc şi se temea că nu o vor face niciodată. Dosarul

avea să fie clasat la „nerezolvate“. Ura infracţiunile de orice fel nerezolvate, însă o crimă îl dădea peste cap. Chiar şi în copilărie puzzle-urile îl sâcâiau şi nu se putea opri până nu le rezolva. Cubul Rubik îi mâncase zilele până reuşise să prindă mişcarea. Pe o scară de la unu la zece, ar fi

evaluat cubul Rubik la cinci, iar o crimă la zece trilioane. Atât de tare îl irita. Era la un pas de a ajunge obsedat de cazul ăsta.

Era mai personal decât ar fi trebuit, pentru că era implicată şi Sarah. Dacă ar fi fost acasă şi nu la film, ar fi putut fi omorâtă şi ea.

Se simţea vinovată crezând că ar fi putut împiedica crima, dar pe el îl trecea un val de transpiraţie rece de câte ori se gândea că ar fi putut fi acasă când venise ucigaşul. S-ar fi dus probabil în apartamentul ei lăsându-i pe cei doi... prieteni? cunoştinţe? stând de vorbă în bibliotecă; poate nici n-ar fi auzit

împuşcătura dacă arma avea amortizor. Apoi, pentru că îl văzuse, criminalul ar fi urcat încet scările spre camera ei. Ar fi fost luată prin surprindere şi nu ar fi fost înarmată, aşa că ar fi ucis-o. Faptul că se dusese la film îi salvase viaţa şi se dusese pentru că voia să îi

dea idiotului care îi trimisese pandantivul ocazia să o abordeze. Ciudat cum se întâmplă în viaţă: trimiţându-i pandantivul şi tulburând-o atât de tare, dementul îi salvase viaţa.

Sarah era... nu ştia exact cum era Sarah. Fascinantă. Sexy. Puternică şi tandră în

acelaşi timp. Nu ştia ce avea să se întâmple între ei şi nici nu voia să se gândească la ce se putea întâmpla sau la ce nu se putea întâmpla. Cu ea trăia numai în prezent. Când erau împreună, nu se gândea la trecut şi nu îi păsa de viitor. Ba nu, asta era o minciună, pentru că,

dacă ar fi fost după el, viitorul includea neapărat să îi scoată hainele şi să facă dragoste înfocat, sălbatic şi cu pasiune. Ăsta era planul lui de viitor.

Era mai bine să fie preocupat de o singură femeie decât să aibă acele întâlniri pasagere care parţial îl eliberau din tensiune, dar a doua zi se

simţea la fel de singur. Îi plăcea să se joace cu Sarah şi asta era exact ceea ce făceau: se jucau. Se distrau. Trecuse prea mult de când nu se mai distrase, prea mult de când nu mai simţise fiorul de a fi pe aceeaşi lungime de undă cu o femeie.

Cum se întâmplase

seara trecută; ar fi vrut să îl prindă de testicule drept răzbunare, dar se hotărâse să nu meargă până acolo cu intimitatea. Ochii ei negri fuseseră calmi şi provocatori, dar el îşi dăduse seama ce gânduri îi treceau prin minte, le citise în tensiunea trupului ei bine lucrat. Fusese gata să suporte puţină durere — se

îndoia că l-ar fi schilodit, dar nu ar fi ezitat să-i provoace puţină durere — ca să accelereze lucrurile între ei. Păcat că nu dăduse curs primului impuls, căci dacă i-ar fi provocat durere, ar fi pus-o să îl sărute ca să îi treacă. Târgul i-ar fi convenit

Cum nu era o idee

bună să aibă o erecţie la serviciu, lăs;l deoparte incidentul. Avea o lună la dispoziţie ca să o cucerească, cît estimase că îi va lua să împacheteze totul şi să închidă casa Apoi avea să îşi găsească o altă slujbă; spera că va fi în zon;i asta, dar nu existau garanţii. Cum spusese şi ea, ar fi fost mul! mai bine

plătită dacă găsea un post unde să își poată oferi și serviciile de majordom și pe cele de bodyguard, dar cîți aveau nevoie de un bodyguard în regiunea asta? Șansele să părăsească zona erau destul de mari, așa că trebuia să se miște repede. Cine știe? Dacă începeau o relație, poate

accepta o slujbă prin apropiere şi în felul acesta aveau timp să vadă unde puteau ajunge.

Se avîntase prea mult în viitor, aşa că reveni cu picioarele— pe pămînt. Trebuia să se preocupe doar de momentul de faţă. Avea să se vadă cu Sarah în fiecare seară, iar restul timpul îl va dedica

investigării crimei şi celorlalte cazuri care mai apăreau.

♦ ♦ ♦

Articolul din ziar spunea că poliţia nu are niciun indiciu în asasinarea judecătorului Roberts. Mare păcat.

Era mulţumit de sine; încă o dată se dovedise mai

inteligent decât ceilalţi. Bineînţeles că nu existau indicii. Mai întâi aşteptase ca Sarah să intre la film, apoi se dusese în Galleria şi sunase de la un telefon public. Mii de oameni trec prin complexul comercial în fiecare zi; nu aveau cum să stabilească că trecuse şi el pe acolo. Judecătorul Roberts, fraier bătrân,

fusese încântat să discute cu prietenul unui prieten despre o chestiune legală şi astfel pătrunsese cu uşurinţă în casă.

Cu toate că amprentele lui nu erau înregistrate în nicio bază de date pentru simplul motiv că nu i se luaseră niciodată, avusese totuşi grijă să memoreze

tot ce atinsese cât stătuse în casă şi apoi ştersese atent toate acele suprafeţe înainte să plece. Refuzase ceva de băut, aşa că nu trebuise să mai aibă şi grija unei cești sau unui pahar. Recuperase şi tubul cartuşului de pe covor şi îl aruncase la gunoi a doua zi. Gunoiul fusese ridicat, aşa că orice urmă

dispăruse.

Era la adăpost. Acum se putea concentra asupra lui Sarah. Nu voia să repete oferta prea curând ca să nu o ofenseze. Dar nici nu îşi putea permite să aştepte prea mult, pentru că serviciile ei aveau să fie foarte căutate. Aflase prin reţeaua sa de cunoştinţe

din zonă — nu îi putea numi *prieteni* — că familia Roberts scotea casa la vânzare şi că aranjaseră ca pentru moment ea să rămână şi să supravegheze treburile.

Era perfect. Avea timpul necesar, o perioadă de graţie cum s-ar spune, să mediteze atent cum să îşi formuleze următoarea

ofertă. Data trecută făcuse greşeala să nu ia în considerare loialitatea ei şi să reducă totul la o chestiune strict pecuniară. Sigur că merita suma oferită, de fapt merita mult mai mult, dar o femeie atât de conştiincioasă ca ea avea nevoie de încă ceva pe lângă bani: un ţel precis.

Trebuia să o facă să creadă că are nevoie de ea. Şi chiar avea, mai mult decât şi-ar fi putut imagina. De când o văzuse prima oară înţelesese că era femeia perfectă pentru el, pe care o aşteptase întreaga viaţă şi fără de care nu se putea simţi împlinit.

Aproape că îl luă

ameţeala când şi-o imagină aici, în casa lui. Avea să-i dea tot ce îşi dorea şi o va proteja de o lume care nu avea cum să îi aprecieze pura perfecţiune. Trebuia să fie un chin să aibă de-a face mereu cu oameni nedemni de ea. Problema aceasta nu se va mai pune când o să fie cu el. Nu va mai avea nevoie de alţii.

Împreună vor atinge perfecţiunea.

♦ ♦ ♦

Marţi fu o zi incredibil de tristă şi de pustie. Era prima zi când se afla complet singură în casă; ieri fusese familia aici până după-amiază, apoi ieşise cu Cahill, ceea ce îi mai îndepărtase gândurile de la

singurătate. După cum bănuia, Cahill i-ar fi putut îndepărta gândurile şi de la moarte.

Dar azi nu se afla aici. Ştia că avea să îl vadă seara şi ăsta era singurul punct luminos al zilei. Trebuia să se pună pe treabă şi erau o mulţime de lucruri de făcut.

Începu să lucreze

metodic la strângerea şi împachetarea lucrurilor din fiecare cameră cu ajutorul unui plan de inventar schiţat de ea şi introdus în laptop, în care nota ce conţinea fiecare cutie şi cărei camere aparţineau obiectele. Cutiile aveau apoi să fie numerotate şi pe fiecare va lipi un plic cu

lista obiectelor dinăuntru. Treaba cerea mult timp şi era epuizantă, totuşi nu era de ajuns să o facă să uite că se afla singură în casa imensă, sau să o împiedice să îşi amintească ce se întâmplase în bibliotecă de câte ori trecea pe acolo.

Telefonul suna încontinuu. Cei care apelau nu erau rău intenţionaţi cu

întrebările lor despre familie şi cu intenţiile acesteia, dar întreruperile repetate o împiedicau să realizeze ce-şi propusese şi în acelaşi timp i-l ţineau pe judecător proaspăt în minte. Nu voia să îl uite, dar i-ar fi plăcut să poată ţine durerea la distanţă.

Distanţa aceasta îi era

oferită când se gândea la Cahill. Poate că se gândea la el mai mult decât era cazul, dar... asta era.

Departe de a fi omul lipsit de haz cum crezuse la început, avea o doză de umor care o făcea să râdă şi o ţinea tot timpul în alertă. Simţea că e foarte atent cu ea — nu pentru că ar fi fost fragilă, ci mai

degrabă pentru că nu era.

Sarah îşi cunoştea foarte bine valoarea şi forţele; nu era niciun şerveţel pe care îl foloseşti şi apoi îl arunci neglijent, niciun fluturaş care zboară repede de la o floare la alta. Cahill o dorea, însă îl speria orice era mai mult decât o relaţie sexuală,

superficială şi nu era sigură cât de serios era în privinţa ei. Se distrau bine împreună, dar într-un fel erau ca doi boxeri de categorie grea, rotindu-se unul în jurul celuilalt, testându-şi forţele, nefiind dispuşi să se angajeze până nu ştiau care sunt riscurile.

Îl plăcea mai mult decât pe toţi bărbaţii cu

care se văzuse până acum — dar cum să nu îi placă cineva care o ducea şi la popicărie şi la un concert? Fusese de la început conştient de atracţia dintre ei — *copleşitoare*. Totuşi, atracţiei fizice îi putea rezista dacă ştia că asta era tot. În ce-l privea pe Cahill, era seducător ca o

sirenă ademenind-o spre el.

Prânzul se reduse la un sandviş şi un pahar cu apă şi îl luă în apartamentul ei. Tăcerea o chinuia şi i se părea că îşi aude propriile bătăi ale inimii. Spălă cuţitul pe care îl folosise şi paharul şi le puse la locul lor. Apoi izbucni în lacrimi.

O jumătate de oră mai târziu stătea pe treptele ce coborau dinspre verandă spre grădina de flori. Razele strălucitoare ale soarelui îi ardeau faţa şi braţele goale, iar aerul era încărcat de prospeţimea dulce a primăverii. Păsările ciripeau zgomotos în copaci şi zburau de colo-

colo fulgerându-şi culorile penajului. Albinele zumzăiau de la o floare la alta îmbătate de nectar. În casă era multă tristeţe, dar afară totul era plin de viaţă şi de căldură.

Auzi paşi în spatele ei, întoarse capul şi dădu cu ochii de Cahill.

— Bună, o salută el aşezându-se lângă ea. Nu

ai răspuns când am sunat la uşă, aşa că am venit încoace să văd dacă maşina ta e aici.

— Eram aici, precizează ea inutil. Am luat o pauză.

Îi studie faţa încordată şi ochii umflaţi, apoi o luă cu blândeţe în braţe şi îi lipi capul de umărul său.

— Ai o zi grea, nu-i

aşa?

— Groaznică până acum.

Doamne, ce bine că o ţinea cineva în braţe! Cahill era solid şi puternic, dar ea îşi lipi faţa de gâtul lui ca să îi adulmece mirosul şi căldura trupului. Îi puse un braţ în jurul gâtului şi cu celălalt îi înconjură spatele; îşi îngropă degetele în

muşchii lui puternici, apoi le lăsă să alunece de-a lungul coloanei vertebrale.

El dădu capul pe spate şi o sărută, aşezându-i mâna fierbinte pe sân. Se lăsă mângâiată, lipindu-se de el şi abandonându-se cu totul sărutului. În clipa aceea avea nevoie să fie alintată, aven nevoie de

confortul fizic oferit de prezenţa lui, aşa că nu protestă când îi descheie bluza şi îi desfăcu sutienul îndepărtându-l. Aerul proaspăt îi adie pe piele înfiorându-i sânii, acoperiţi imediat de mâna lui aspră şi bătătorită.

— Doamne, ce frumoasă eşti! zise el răguşit. Uită-te aici!

Deschise ochii şi se uită. Sânii ei erau de culoarea laptelui, cu sfârcuri rozalii. Nu era prea dotată, dar îi umpleau palma, degetele lui puternice şi bronzate alcătuind un contrast izbitor cu rotunjimile ei feminine. Îşi trecu degetul mare peste unul din

sfârcuri, care se întări şi mai mult, căpătând o nuanţă roşiatică.

Din gâtul lui ieşi un sunet ca un tunet îndepărtat. Ridică ochii şi îi văzu fruntea acoperită de o peliculă de transpiraţie.

— Trebuie să mă întorc la lucru, spuse el cu glasul dogit.

— Nu s-ar zice,

murmură ea.

Ar fi vrut să stea ore întregi la soare lăsându-se dezmierdată de el. Numai că *nu ar fi stat* aşa ore întregi, ci s-ar fi trezit curând întinsă pe spate pe dalele verandei — care n-ar fi fost un loc confortabil pentru dragoste.

— Am trecut doar să

văd ce faci. Nu pot să stau.

O sărută din nou, continuând să îi mângâie sânii, apoi îi dădu drumul fără nicio tragere de inimă. De fapt, îi dădu drumul ca şi cum îndepărtarea de ea îi provoca o durere acută.

— Nu uita unde am rămas, ca să continuăm de acolo diseară.

Simţindu-se mult mai

bine, îşi închise sutienul şi începu să îşi încheie nasturii bluzei.

— Îmi pare rău, dar nu merge aşa. Va trebui să o iei de la capăt.

— Nicio problemă, zise el zâmbind.

— Nici nu credeam că ar fi vreuna, spuse ea şi surâse. Mulţumesc că ai

trecut pe aici. Eram deprimată.

— Am observat. Ne vedem tot la şase jumătate?

Aprobă din cap.

— O să fiu gata.

— Şi eu la fel.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ei, la naiba!

Deja simţea cum zâmbetul i se lărgeşte gata

să se transforme în hohote de râs.

— Întoarce-te la muncă, Cahill, şi nu uita un lucru: nu lua niciodată nimic drept sigur.

— Ei, la naiba! repetă el.

Capitolul 16

Miercuri, la o săptămână după crimă, Sarah începu să intre în ritmul vechiului program. Uitase să își reprogrameze orele de karate și kick-boxing, așa că lucră până

veni timpul pentru sport, după care se devotă celui mai susţinut antrenament din ultima vreme. Astăzi se face o săptămână, îi răsuna în cap tot timpul. Exact o săptămână. Miercurea trecută cel mai important lucru pentru ea era să afle cine îi trimisese pandantivul. Azi nici nu îşi mai amintea cum arată acel

pandantiv. Ceea ce se întâmplase în noaptea aceea făcuse ca obiectul acesta să-şi piardă orice importanţă.

Plănuise ca seara să meargă la film cu Cahill. Amintindu-şi că fusese la un film şi miercurea trecută, îşi dădu seama că nu se poate duce. Sună la

numărul pe care i-l dăduse şi acesta răspunse imediat.

— Sarah la telefon. îmi pare rău, dar nu pot să merg la film diseară.

El rămase tăcut o clipă.

— A intervenit ceva?

— Nu, doar că... azi se împlineşte o săptămână şi am fost la film şi în ziua aceea.

— Bine, zise el cu

blândeţe. O să facem altceva.

— Nu, eu...

Voia să fie cu el, dar poate că după noaptea trecută o perioadă de pauză era bine venită. Reuşise să ţină lucrurile sub control şi să le împiedice să avanseze mai mult decât se întâmplase

deja, dar simţea cum hotărîrea i se clatină. Avea nevoie de o perioadă de pauză.

— Nu în seara asta. Planurile pentru mâine rămân neschimbate, dar în seara asta nu aş fi o companie prea bună.

— Ai început să te sperii?

Puteai să te aştepţi că

el va lăsa deoparte compasiunea şi politeţea şi va ataca direct miezul problemei!

— Te asigur, spuse ea sec, că spaima mea e bazată pe motive bine întemeiate.

Cahill respiră zgomotos.

— M-ai făcut să nu

mai pot sta pe scaun.

— Sper că nu te aude nimeni.

El îi ignoră remarca.

— Mă găseşti acasă dacă te răzgândeşti sau dacă ai nevoie de companie.

— Mulţumesc, Cahill. Eşti un dulce.

— Eram sigur că o să ajungi la concluzia asta.

Oricare ar fi fost situaţia, era în stare să îi ridice moralul, închise, simţindu-se uşor euforică, ca de fiecare dată când se afla în preajma lui, iar sentimentul acesta o ajută să treacă prin restul acelei zile grele.

Joi seara, în drum spre concert, el îi spuse:

— Am un prieten care mă bate la cap că vrea să te cunoască. E o lepădătură care crede că poate să mi te răpească, dar, dacă chestia asta nu te deranjează, ar vrea mult să exerseze cu tine la tir. Am un pistol în plus pe care îl poţi folosi, dat fiind că al tău e încă la noi.

Ea râse.

— Zici că e o lepădătură? Sigur, mi-ar face mare plăceresă-l cunosc.

— Aşa mă gândeam şi eu. E bine mâine la două la acelaşi poligon?

— La două? Nu lucrezi? Sau mă trimiţi singură cu lepădătura?

— Am jumătate de zi liberă mâine, plus tot week-end-ul, zise el şi îi aruncă o privire admirativă. Îmbracă-te tot în rochia asta.

Asta era o remarcă tipic masculină!

— La poligon? Visezi!

— Habar n-ai tu ce visez eu, îi spuse el cu

plăcere.

Într-o oscilaţie caracteristică primăverii, temperatura urcase spre douăzeci şi opt de grade şi nu se răcorise prea mult o dată cu apusul soarelui. Sarah se îmbrăcase corespunzător, cu o rochie de mătase fără mâneci, care îi punea în evidenţă strălucirea pielii, şi îşi luase

şi un şal în eventualitatea că se răcorea. Rochia i se mula pe corp, iar decolteul era destul de adânc. Cahill nu îşi desprinsese ochii din acel loc de când o luase de acasă.

Prudentă, nu îl întrebă despre visele lui, pentru că ştia că nimic nu-l va opri să i le împărtăşească. Nu avea

nicio fărâmă de timiditate în el.

Simfonia fu minunată; îi plăcea foarte mult muzica clasică, iar Cahill îi vorbi în cunoştinţă de cauză despre program, dovedind că nu o adusese aici doar ca să o impresioneze.

— Mergi des la concerte? îl întrebă.

— Nu atât de des cum aş vrea, dar cel puţin de câteva ori pe an. Am un program destul de încărcat.

— Sigur, e greu să-ţi faci timp cu atâtea meciuri de base-ball şi de bowling.

El râse amuzat.

— Recunoaşte că ţi-a plăcut bowling-ul cosmic.

— N-am mai lovit

niciodată popicele pe întuneric.

Adevărul era că se distrase de minune. Mingile şi popicele erau date cu vopsea fosforescentă, luminile sălii erau stinse şi se aprindeau lumini ultraviolete. Tot ce era alb — dinţii, pantofii sau tricourile — căpăta o strălucire nepământeană.

Era puţin cam derutant să îţi apară dintr-o dată în faţă nişte dinţi zâmbindu-ţi în întuneric. Data viitoare avea să îl pună pe Cahill să poarte o cămaşă albă ca să ştie exact unde se află.

După ce o conduse acasă, mai lucră puţin şi se trezi devreme a doua zi dimineaţă ca să mai

împacheteze câte ceva şi să-i rămână timp pentru prietenul lui Cahill. Adevărul era că lucra mai mult acum decât pe vremea când trăia judecătorul, pentru că nu voia cu niciun chip să înşele aşteptările familiei. Cahill avea o metodă proprie de a-i răpi din timp, aşa că voia să îşi

asigure o rezervă de ore lucrate în timpul săptămânii.

Ziua era la fel de caldă, aproape treizeci de grade. Îşi puse o pereche de pantaloni largi şi confortabili cu bandă de elastic în talie, dat fiind că avea să transpire mult la tir, un tricou cu mâneci

scurte şi decolteu în formă de V şi îşi dădu cu loţiune de protecţie solară pe toată pielea expusă.

— La naiba, zise Cahill când veni să o ia, speram că o să te răzgândeşti şi o să porţi totuşi rochia.

— Da, parcă mă văd aplecându-mă să ridic cartuşele în rochia aia.

— Doamne, şi eu la

fel! suspină el.

Prietenul lui, Rick Mancil, era bărbatul scund şi îndesat cu care îl văzuse data trecută la tir. Rick avea păr negru, ochi verzi şi deborda de energie. Cum o văzu, îi spuse:

— Dacă te saturi vreodată de nemernicul ăsta, sună-mă şi te conduc

la altar cât ai zice peşte.

— Poţi să-l crezi, o asigură Cahill. A mai făcut-o de două ori.

Sarah clipi repede.

— S-a însurat cu prietenele tale?

— Doar m-am însurat, o corectă Rick. Să nu intrăm în amănunte.

Simţi cum Cahill voia să se dea mare în faţa lui

Rick cu priceperea ei de a trage la ţintă şi îi făcu pe plac. Îşi luară ţinte alăturate, iar Rick pierdu o grămadă de vreme cu exclamaţii despre pistolul lui, cât de precis era, cum nu se bloca niciodată şi aşa mai departe. Sarah îi aruncă o privire lui Cahill, care stătea rezemat

neglijent de un stâlp cu gleznele încrucişate. Dădu din umeri spre ea zâmbind:

— Nu oboseşte niciodată, îi zise.

— Ăsta e un lucru bun la un bărbat, spuse Rick făcându-i cu ochiul.

Sarah se uită din nou la Cahill.

— Tu nu tragi?

El clătină scurt din cap.

— Lasă-l să stea deoparte, zise Rick. Mă bate de fiecare dată şi îi place să se dea mare. Instrucţia militară de care a avut parte îl pune în avantaj.

Ăsta era un lucru de care se făcea vinovată şi ea. Instrucţia ei fusese particulară şi o datora

tatălui său, dar instrucţia e instrucţie.

Începură cu ţintele destul de aproape şi le mutară din ce în ce mai în spate după fiecare încărcător golit. Sarah trase foc constant, la fel de concentrată ca atunci când concura cu fraţii săi. Patul pistolului îi era la fel de familiar în mână ca volanul

maşinii; aproape că nici nu trebuia să se gândească la ceea ce făcea.

— Nu îmi vine să cred, se plânse Rick fără ranchiună. Doctorul mi-a zis că eşti bună, dar şi *eu* sunt bun şi m-ai bătut la toate ţintele.

— Trage şi cu stânga, o îndemnă Cahill.

Rick rămase cu gura căscată.

— Cu stânga? Trage cu ambele mâini?

Sarah mută pistolul dintr-o mână în alta şi porni să golească încărcătorul în ţintă. Ca de obicei, ai fi putut acoperi toate găurile de gloanţe cu o carte de joc.

— Nemernicule! exclamă Rick incredul. M-ai păcălit! E profesionistă, nu-i aşa?

— Sunt majordom, îl corectă Sarah.

Trebuia să admită că se amuza, mai ales de râca dintre cei doi.

— Scoate banii, spuse Cahill întinzând mâna.

Bombănind, Rick scoase portofelul şi îi puse în palmă cinci hârtii de douăzeci de dolari.

— Stai puţin, interveni ea indignată. Ai făcut un pariu pe ascuns fără să împărţi cu mine nimic?

— Ce ţi-am spus eu? interveni Rick. E un nemernic.

— Şi *tu* ai mers pe şest, spuse ea, îşi lăsă arma deoparte şi se uită urât la amîndoi.

-Ă…

— Zi: „Şi eu sunt un nemernic", îl îndemnă Cahill aproape în şoaptă.

— Şi eu sunt un nemernic, repetă Rick tare.

Ochii verzi îi străluceau

de încântare.

— Aţi fost colegi de liceu? îi întrebă ea. Eram curioasă.

— Doamne, nu! Cum îţi poţi imagina aşa ceva? râse Cahill punând banii în buzunar.

— Nu fără să mă cutremur.

Cahill îl bătu pe Rick pe umăr.

— Ei, prietene, a fost amuzant. Poate repetăm figura când stau prost cu banii, da? Acum o să te părăsim. Am acasă nişte fripturi puse la marinat. O să ne gândim la tine la fiecare înghiţitură.

— Chiar vă rog, zise Rick compunându-şi o expresie oropsită.

Îşi flutură mâna trist în urma lor, ca un copilaş părăsit de ceilalţi care nu vor să îl ia cu ei la joacă.

— Doamne, cât e de obositor! zise Sarah în maşină. Amuzant, dar obositor.

— Cele două foste soţii au spus la fel. Dacă există vreun maniaco-depresiv

care e maniac tot timpul, ăla e Rick.

— El ce spune despre tine? În afară că eşti un nemernic?

— Că sunt şmecher. Şi încăpăţînat.

— Sunt de acord, dar în cazul unui poliţist astea se transformă în calităţi.

— Hmm... Deci crezi că sunt şmecher?

Sarah îl privi cum stătea relaxat la volan, cu picioarele lungi încălţate în bocanci acoperite de blugi strimţi şi cu un tricou alb mulat pe bust. Zâmbea uşor, de parcă ştia unde voia să ajungă. Da, era al naibii de şmecher.

— Ce e cu „fripturile care se marinează acasă“?

E prima oară când aud de ele şi cu atât mai puţin de locul unde se află.

— Am un grătar înzidit, e vineri şi e cald afară. Ce altceva poate să facă un sudist sută la sută decât să pregătească o masă în aer liber? Pe lângă asta, eu ştiu unde locuieşti. Nu vrei să ştii şi tu unde stau?

Ba da, voia. Voia să ştie dacă era dezordonat, dacă nu avea decât un scaun şi un televizor uriaş şi dacă frigiderul lui nu conţinea decât mâncare congelată, brânză şi bere. Voia să afle clacă spăla chiuveta după ce se bărbierea şi dacă îşi făcea patul dimineaţa sau lăsa

păturile aruncate pe jos. Se aprinsese rău după el, atât de rău că îi venea să urle.

— Unde locuieşti mai exact? întrebă ea, iar Cahill zâmbi în faţa capitulării ei.

— Pe autostrada 280, în districtul Shelby.

Birmingham se extindea cu viteză spre sud, iar Shelby era districtul cel mai înfloritor

din Alabama, cu afaceri şi subdiviziuni răsărite peste noapte, ceea ce făcea ca traficul pe autostrada 280, principala arteră înspre Birmingham, să fie un coşmar. Valoarea terenurilor în Shelby creştea pe zi ce trece.

— De când locuieşti acolo?

— Doar de un an, de la pronunţarea divorţului. Am avut mare noroc că am găsit casa asta. A fost a unui văr care a fost transferat în Tucson. Casa în care am stat cu Shannon s-a vândut foarte repede, aşa că am dat avansul din partea care mi-a revenit mie şi am obţinut rate

rezonabile la ipotecă.

— Credeam că stai într-un apartament.

— Îmi place să am casa mea. Nu e nouă; a fost construită în anii ’70 şi a trebuit pusă la punct. Sunt destul de îndemânatic, aşa că am făcut eu toate reparaţiile.

Nu se îndoia că era priceput; avea acel aer de

competenţă ce spunea că putea face tot ce îl interesa. Nu ştia cum sunt alte femei, dar ei bărbaţii cu un ciocan în mână i se păreau sexy.

Nu ştia la ce se aşteptase, dar casa era una tradiţională din cărămidă, cu o curte ce şerpuia spre spatele casei şi un trotuar

îngrijit, mărginit de un gard viu frumos tuns. Cărămizile erau dc un roşu cald, obloanele albastru închis, iar uşa vopsită într-o nuanţa puţin mai închisă. Aleea din faţă înconjura casa şi se pierdea în spate.

— Există şi un subsol mare, spuse el. Pe vremuri a fost garajul acolo, dar vărul meu l-a transformat

în spaţiu de joacă pentru copii. Casa e mult prea mare pentru o singură persoană, dar îmi place să am spaţiu.

Parcă pe alee şi o conduse înăuntru. Ori folosea un serviciu de curăţenie, gândi ea, ori era foarte ordonat. Lambriurile de pe hol străluceau şi în

aer se simţea un miros proaspăt de lămâie.

Îi simţea mâna caldă pe spate.

— Asta e camera de zi, îi spuse arătând spre stânga.

Camera era complet goală, covorul fără o pată, iar draperiile trase.

— Nu am la ce să o folosesc, aşa că nu m-am

obosit să cumpăr mobilă. La fel şi sufrageria. Mănânc în bucătărie. Biroul e acolo.

Biroul era confortabil, cu un şemineu larg, ferestre mari dând spre curtea din spate şi un televizor mare. Interiorul era tipic pentru un bărbat. Avea şi ceva mobilă: o

canapea moale, două fotolii mari, plus numărul necesar de măsuţe şi veioze. Biroul era separat de bucătărie printr-un perete înălţat până la jumătate, cu un şir de stâlpi albi decorativi, în partea de sus din lemn.

— Am avut mult de lucru în bucătărie. Am vopsit dulapurile şi am pus

masa aceea.

Dulapurile din lemn erau date cu un lac auriu. Masa era din acelaşi lemn, cu o suprafaţă netedă pentru preparat mâncarea, înconjurată de plăci din ceramică.

În chiuvetă nu erau vase murdare. Pe bufet se aflau un suport pentru

cuţite, un cuptor cu microunde şi un filtru de cafea. În celălalt capăt era o altă masă cu suprafaţa din plăci de ceramică galbene şi albastre, înconjurată de patru scaune vopsite în aceeaşi nuanţă de galben, iar covoraşul de dedesubt era albastru.

— Eşti sigur că n-ai

fost în marină? întrebă ea privind bucătăria de o curăţenie impecabilă.

Marinarii sunt învăţaţi să pună lucrurile la locurile lor bine stabilite, pentru că pe un vas nu există prea mult spaţiu liber.

— Ce te aşteptai să găseşti, o cocină? râse el, încântat. Se adună un

maldăr cam mare de rufe murdare uneori, dar în rest sunt destul de curat. Am pe cineva care vine la două săptămâni şi face curăţenia de bază, pentru că eu nu mă gândesc la unele lucruri, cum ar fi ştersul prafului. Hai să-ţi arăt şi restul casei.

Restul casei consta într-un grup sanitar lângă

bucătărie, două dormitoare în partea din faţă a casei separate de o baie mare şi dormitorul principal împreună cu baia în partea din spate a casei. Avea un pat imperial, exact aşa cum bănuise. Şi era strâns. Camera era curată, dar nu în perfectă ordine. O cămaşă atâna pe spătarul

unui scaun, iar pe măsuţa de toaletă se afla o cană cu un rest de cafea.

— Uite unde o lăsasem, zise el luând cana. Am căutat-o prin toată casa azi-dimineaţă.

Îi plăcu faptul că nu se apucase să facă ordine, nu că ar fi fost foarte necesar. Nu trebuia să fie totul perfect şi era bine că nu

încerca să o impresioneze. Dar în mod pervers fu impresionată oricum de încrederea şi siguranţa lui de sine.

— Nu ştiu ce părere ai tu, zise el, dar mie mi-e foame. Hai să pregătim grătarul şi să dăm drumul la fripturi.

Fileurile erau groase de

cinci centimetri şi atât de fragede, încât aproape că nu aveai nevoie de cuţit. În timp ce se făceau, Sarah puse doi cartofi la copt în cuptorul cu microunde, făcu salata şi încălzi chiflele. În loc de vin el scoase o cană mare cu ceai de la gheaţă.

Nu puse nici muzică romantică şi sentimentală,

ci dădu drumul la televizor şi îl lăsă să meargă pe canalul de ştiri Fox. Poate că nu încerca să o seducă — cel puţin nu părea că face ceva special în acest sens -, dar ea oricum se simţea sedusă.

După masă spălară vasele şi făcură ordine în bucătărie, lucrând repede

şi eficient împreună.

— Vreau să îţi arăt şi subsolul, îi spuse el. Cred că o să-ţi placă.

Coborâră scările şi Cahill aprinse plafonierele puternice. Observă ca prim lucru că pereţii erau netencuiţi, ţevile nemascatc de-a lungul zidului de cărămidă. Înţelese că tipul făcea antrenamente

serioase aici.

În partea stângă era un set impresionant de greutăţi libere şi de o grindă atârna un sac de box. Mai era un aparat cu greutăţi care se putea converti pentru mai multe tipuri de exerciţii şi o bandă de alergare.

Rămase în uşă în timp

ce ea se îndreptă agale spre greutăţile libere şi îşi plimbă degetele peste metalul rece al bilelor, apoi examină aparatul cu greutăţi şi banda computerizată de alergare. Cheltuia o mulţime de bani şi de efort ca să se menţină în formă, deşi putea să parieze că nu folosea banda de alergare decât pe

vreme foarte urâtă. Un pic de ploaie nu putea ţine în casă un astfel de om, ci doar un adevărat potop cu tunete şi fulgere. Se întrebă în treacăt câţi kilometri alerga zilnic, dar cel mai mult o interesa salteaua mare de exerciţii care acoperea jumătate din podeaua subsolului. Nu

putea exista decât o singură utilizare pentru o astfel de saltea.

Îşi dăduse seama că studiase karate după lovitura de picior pe care i-o aplicase spărgătorului, dar nu mai pomenise niciodată despre asta şi ea uitase să îl întrebe, cu toate câte se întâmplaseră de atunci. Se întrebă de ce

nici el nu mai adusese vorba despre asta, ştiind că şi ea studiase karate. Nu putea fi din cauză că ar fi fost la un nivel inferior faţă de ea; Tom Cahill nu era un bărbat cu cu un ego fragil. Dimpotrivă.

— Faci exerciţii de karate aici?

— Am studiat karate,

judo, dim mak, silat. Dar ceea ce îţi foloseşte într-adevăr în viaţa de toate zilele e o combinaţie de lupte greco-romane cu vechea bătaie de stradă.

Probabil că se pricepea foarte bine la bătăile de stradă, gândi ea şi inima începu să îi bată mai repede. De ce naiba i se părea lucrul ăsta sexy? Dar

totul la el era sexy, de la trupul zvelt şi musculos până la acea imobilitate tulburătoare pe care o arbora cu atâta efect. Era ca şi cum ar fi fost pândită de o pisică uriaşă care se pregătea să sară dintr-o clipă în alta.

În timpul mesei se tachinaseră degajaţi, iar

acum simţea atracţia pulsând fierbinte în amândoi. Atmosfera era grea şi încărcată prevestind dezlănţuirea unei furtuni — nu afară, ci aici înăuntru. Nu era naivă; ştia exact ce fel de furtună se apropia şi dacă voia să scape trebuia să plece *acum*.

— S-a făcut târziu,

zise ea repede, luând-o spre uşă unde din păcate stătea el, şi ar trebui să...

— Rămâi, zise el.

Rămâi. Cuvântul rostit pe ton coborât îi atinse pielea ca o catifea. Promisiunea din vocea lui, tentaţia conţinută în acel singur cuvânt o făcu să încremenească pe loc.

Orice urmă de tachinare şi frivolitate dispăruse.

Era sigură că sexul cu el avea să fie bun. Mai bun şi decât îngheţata. Răscolitor.

Se răsuci cu spatele la el. Privi fix sacul de box cu inima bătându-i ca un ciocan în piept şi sângele alergându-i cu viteză prin vene, tremurând ameţită

şi... excitată. Stomacul i se strânse involuntar, de parcă îl avea deja înăuntrul ei. Îl dorea cu o intensitate care îi întuneca judecata. Încercă disperată să se gândească la toate motivele pentru care o relaţie cu el nu era indicată, cu *excepţia* uneia sexuale, dar, Dumnezeule mare, sexul...

Atracţia fizică dintre ei se intensificase mai mult decât îşi imaginase că e posibil, ca un câmp electric pe care îl simţea cu toţi porii.

Nu avu curaj să se întoarcă, nu îndrăzni să se uite la el sau să îl lase să o privească. Avea să îşi dea seama dintr-o privire, dacă nu o făcuse deja, cât era de

aproape de marginea abisului. Nu voia să îl lase să îi vadă dorinţa aprigă din ochi şi nici ea nu voia să îi citească semnele excitării pe faţă şi în mişcările trupului.

Rămâi... nu doar pentru o cafea sau conversaţie. Voia să rămână toată noaptea, în

patul lui.

— Nu, zise ea şi efortul de a rosti cuvântul o făcu aproape să plângă.

Îi simţi mâna uşoară pe ceafă, apoi degetele urcând spre rădăcina părului. Nu îl auzise apropiindu-se şi tresări puternic, în încercase să o ia în braţe, iar atingerea lui nu era decât o mângâiere uşoară.

Ar fi putut să plece de lângă el dacă ar fi vrut. Problema era că nu voia, că îl dorea. Pielea sensibilă a gâtului o furnică sub atingerea mâinii lui aspre. Fără să vrea, își imagină cum ar fi să îi simtă mâinile dure pe restul corpului și spatele îi fu străbătut de un fior.

O domina cu înălţimea lui, făcând-o să se simtă mică şi fragilă. Capul îi ajungea până sub bărbia lui. Căldura de furnal a trupului lui o învălui din toate părţile. Era solid şi probabil dominator, dar ea şi-l putea imagina lăsând-o pe ea să impună ritmul...

— Rămâi, repetă el, ca

şi cum nu îi auzise refuzul.

Se agăţă de ultima rămăşiţă de bun-simţ.

— N-ar fi o mişcare înţeleaptă.

— La dracu’ cu înţelepciunea!

Respiraţia lui fierbinte îi trecu prin părul de pe ceafă înfiorând-o din nou. Vocea lui coborâtă transforma cuvintele în

arme, stabilind o intimitate şi mai profundă între ei.

— O să fie atât de bine...

O mângaie pe gât, în locul unde respiraţia lui îi înfierbântase pielea.

— Dacă îţi place încet, am să mă mişc încet. Dacă îţi place tare şi repede, exact asta am să-ţi dau.

Buzele lui luară locul degetelor, apoi îi simţi limba alunecându— i uşor pe piele şi fiorul se transformă într-un tremur ce o zgudui din cap până în picioare.

— Cum vrei? murmură el. Încet... sau repede? Încet...

Îi coborî limba pe gât,

pe umăr, apoi o muşcă uşor. Senzaţia fu electrică; vibră toată, gemu şi capul îi căzu pe umărul lui, ca o margaretă prea grea pentru lujerul ei.

— ... sau repede?

Îi cuprinse sânii în mâini, masându-i sfarcurile cu degetele mari. Îi simţea pe spate erecţia ca de piatră. Picioarele i se

înmuiaseră şi îşi auzea respiraţia rapidă, aproape gâfâită.

— Uşor? îi şopti iar în ureche. Sau tare?

Tare. Dumnezeule, tare! Se întoarse şi se dădu un pas înapoi rezemându-se cu mâinile de peretele din spate. O pândea ca un tigru răbdător: flămând,

dar sigur că prada era a lui. Şi aşa era. Ştiau amândoi. Singurul lucru care rămânea de negociat era gradul de dificultate, iar mândria îi cerea să îi facă victoria cât mai greu de obţinut.

— Am o regulă, zise ea.

Ochii lui deveniră atenţi.

— Oare vreau să ştiu despre ce e vorba?

— Probabil că nu, dădu ea din umeri.

El îşi trecu o mână peste barba care începuse să îi crească.

— Spune.

Zâmbi sigură pe ea.

— Nu mă culc cu un bărbat pe care îl pot

învinge în luptă. El o privi fix nevenindu-i să creadă.

— La dracu'! Vrei să mă lupt pentru asta?

— Nu m-aş exprima atât de dur, dar... da.

El respiră adânc.

— Sarah, nu cred că e o idee bună. Nu vreau să-ţi fac vreun rău.

— N-ai să-mi faci, zise ea cu încredere.

Ochii lui începură să se îngusteze.

— Chiar atât de bună te crezi?

Îi aruncă un zâmbet sardonic peste umăr. Avea să fie învinsă, dar nu fără luptă.

— Sunt sigură că o să te dai peste cap să nu-mi faci niciun rău.

Începu să înţeleagă ce era în capul ei şi nu îi plăcu deloc.

— Adică îţi închipui că o să stau de lemn şi o să te las să mă transformi în sac de box? Că o să te las să câştigi?

Ea respiră adânc.

— Dacă îmi rupi maxilarul sau mă faci

knock-out, n-o să mai am niciun chef pentru ce ai tu în cap.

— Da, iar dacă te las să mă baţi măr, n-o să mai fiu eu în stare de nimic.

Ea înălţă delicat din umăr.

— Ce dilemă!

Cahill îşi trecu mâna din nou peste faţă.

— La naiba!

Nu rezistă să nu îl tachineze.

— Dar dacă eşti destul de bun, cine ştie...

O privi o clipă, apoi păru să ia o hotărâre şi expresia feţei i ne înăspri.

— Bine, dar uite cum facem: lupte pe dezbrăcate.

Lupte pe dezbrăcate?

Era diabolic.

— Nu e cinstit. N-am studiat luptele şi ai vreo treizeci şi cinci de kilograme mai mult decât mine.

— Mai degrabă vreo cincizeci.

Sarah înghiţi greu. Asta însemna că era mai musculos decât crezuse.

— Haide, a fost ideea

ta. Nu putem să stăm unul în faţa altuia şi să ne cărăm pumni, aşa că asta e singura alternativă. Şi în felul ăsta nu vei păţi nimic. Accept şi un handicap.

Dacă accepta un handicap, lupta avea să fie interesantă. Nu îşi făcea iluzii că avea şanse să câştige, dar cel puţin putea

să îl stoarcă de puteri.

— De acord.

Îşi puse mâinile în şolduri şi o privi atent.

— Uite cum facem: eu trebuie să te pun cu umerii la pământ, dar tu nu trebuie decât să mă trânteşti şi poţi folosi ce metodă vrei. Pierde cel care rămâne gol primul.

Simţi că îi sare inima

din piept. Ideea de a se lupta goală cu el o făcea să ameţească.

— *Şi,* continuă el, hotărâm acum ce intră în categoria îmbrăcăminte şi pornim amândoi cu acelaşi număr de articole.

Ea dădu din cap aprobator.

— Corect.

O privi din cap până în picioare.

— Va trebui să îţi scoţi cerceii. Sunt cu şurub şi pot să te rănească.

Îşi scoase cerceii de aur în tăcere şi îi puse deoparte.

— Brăţara ta se compensează cu ceasul meu, zise el şi se uită la

picioarele ei încălţate în sandale. Nu ai şosete, iar eu am.

— Hai să pornim amândoi desculţi, spuse ea scoţându-şi sandalele.

Îşi scoase şi el bocancii şi şosetele.

— Bun, câte articole de îmbrăcăminte ţi-au mai rămas?

— Patru, fără brăţară.

Pantaloni, bluză, bikini.

— Eu nu am decât trei.

— Pune-ţi şosetele la loc şi le considerăm un singur articol

El îşi puse din nou şosetele şi păşi pe saltea.

— Asta înseamnă că lupta se va termina după cea de-a cincea culcare la pământ. Nu va dura mult.

Era sigur de victorie, îngâmfatul naibii! Ştia şi ea că va fi învinsă — conta pe asta -, dar dacă se gândea că va câştiga aşa uşor, subestima cam mult femeia din faţa lui. Punctul ei tare era viteza şi începu cu o mişcare fulgerătoare, ducându-şi piciorul în spatele piciorului lui şi

trântindu-l în fund înainte să apuce să îi contracareze lovitura. Îi zâmbi şi făcu un pas în spate.

— Şosetele, spuse ea.

Şi le scoase în tăcere, le aruncă într-o parte şi se ridică în picioare.

— Eşti rapidă, remarcă el, pus acum în gardă.

— Aşa spune şi *sensei*-ul meu.

Cincisprezece minute mai târziu, Cahill zise:

— Eşti ţintuită la pământ.

Respirând greu, se rostogoli într-o parte. Privirea i se plimbă peste sânii ei goi, zăbovind asupra sfârcurilor întărite.

— Suntem din nou la egalitate. Scoate-ţi bikinii.

Stomacul ei se strânse în anticipare. Gâfâind, încercând să își controleze respirația rapidă, ridică încheietura mâinii:

— Dar brățara?

— O păstrez pentru final.

Sarah se ridică în picioare clătinându-se. Făcuse apel la toată forța ei

ca să îi reziste şi probabil că el nu dăduse tot ce putea ca să nu o rănească. Confruntarea dura mai mult decât crezuse şi nu ştia cât avea să mai suporte frecuşul de trupul lui aproape gol. Se uită la el şi îşi dădu seama că nici el nu mai putea suporta multă vreme. Erecţia îi umfla partea din faţă a chiloţilor

şi pielea îi era acoperită cu broboane de transpiraţie. Felul în care îşi încleşta fălcile îi făcu stomacul să i se strângă de încântare.

Respiră de câteva ori, îşi împinse bikinii în jos şi îi lăsă să cadă în jurul gleznelor cu mişcări circulare ale şoldurilor. El scoase un sunet înăbuşit cu

ochii aţintiţi la triunghiul întunecat al părului ei pubian. Fără să îşi desprindă privirea, îşi lăsă şi el chiloţii să cadă pe podea şi ieşi din ei.

Fu rândul ei să îşi înăbuşe un geamăt. Eliberat, penisul izbucni pulsând în afară, atât de mare că nu ştiu dacă să se bucure sau să se

îngrijoreze. Uau! Se clătină pe picioare, dar îşi reveni imediat.

— Stai puţin, spuse ea cu vocea îngroşată. Nu i-am câştigat încă.

— Consideră că îi am încă pe mine, zise el şi în următoarea clipă atacă.

Se trezi la pământ înainte să apuce să

clipească, dar în ultima secundă reuşi să se răsucească, evitând să fie ţintuită cu umerii la saltea. Greutatea lui o copleşea, ca de fiecare dată când o culcase la pământ. Îi aprecia eforturile de a nu îi face niciun rău, dar era neputincioasă în această poziţie. Singura ei speranţă era să rămână în picioare şi

să se eschiveze, dar o culcase deja la pământ.

Disperată, își înfipse un picior în saltea și împinse cu putere, căutând să se elibereze. Îi contracară imediat mișcarea alunecând în V-ul format de picioarele ei depărtate, astfel încât penisul fierbinte îi apăsă

labiile. Asta îl făcu să încremenească şi să scoată un sunet ca un mârâit. Împinse parcă din instinct şi capătul gros începu să o penetreze.

O fracţiune de secundă, Sarah uită de toate şi nu îi rămase decât dorinţa arzătoare de a se arcui şi de a-l primi înăuntru. În ultimul

moment se răsuci cu frenezie îndepărtându-l şi se rostogoli spre perete. El mârâi din nou, aproape arătându-şi colţii şi fu din nou deasupra ei înainte să apuce să se ridice în picioare.

Greutatea trupului său o copleşi, o sufocă, culcând-o la pământ. Îi

simţi mâinile pe umeri ţintuind-o pe saltea.

— Eşti la pământ, anunţă el răguşit şi meciul se încheie.

Cahill se ridică în picioare gâfâind.

— Nu te mişca.

Sarah nu se mişcă. Era prea epuizată şi prea înfierbântată ea să se mişte, chiar dacă ar fi

putut. Închise ochii respirând cu lăcomie şi ascultând fâşâitul hainelor lui. Îşi ia un prezervativ, gândi ea şi deschise gura să îi spună că nu era nevoie, dar era deja înapoi şi îi ridica mâinile deasupra capului. Îşi simţi încheieturile prinse de un metal rece, apoi auzi un

clinchet.

Uimită, se uită la el. Cătuşe? Dădu capul pe spate să se uite. Prinsese cătuşele de o ţeavă înainte să i le pună pe mâini. Încercă să îşi mişte mâinile. Nu le strânsese foarte tare, dar destul ca să nu-şi poată trage mâinile.

— Chiar e nevoie de astea?

— Da.

Respiră adânc şi îşi trecu mâna uşor peste sânii ei.

— În caz că îţi vine pofta să mai încerci o luptă.

— Nu îţi reneg victoria, Cahill. Îşi arcui bustul spre mâna lui savurându-i atingerea pe

sfârcuri.

— Iar eu nu risc.

Îşi coborî capul şi o sărută. Fu un sărut de învingător, adânc şi apăsat, dar ştiuse când îl provocase la luptă că îi va trezi toate instinctele de războinic-cuceritor. Se înmuie sub el aşteptând, tremurând de dorinţă, ridicându-şi coapsele

instinctiv.

— Nu încă, gemu el. Sunt prea aproape. N-aş rezista nici zece secunde.

Nici eu, gândi ea, dar nu scoase o vorbă. Nu era fraieră; dacă voia să o ia încet, treaba lui.

Doamne, cât era de greu! Trupul îi era tare ca stânca şi transpirat din

cauza efortului. Îşi depărtă mai mult picioarele ca să îi ofere mai mult spaţiu, apoi îşi înălţă coapsele şi bazinul în căutare. Erecţia lui o atinse din nou şi îşi roti bazinul instinctiv încercând să îl atragă înăuntru.

El scoase o înjurătură şi se lăsă mai jos, îndepărtându-se de sursa

ispitei.

— La naiba! Nu te laşi, nu-i aşa? mormăi. Am zis nu încă.

— Sadicule!

Nu mai avea astâmpăr; dorinţa o rodea ca o foame cumplită. Trupul ei începu să danseze sub al lui chemându-l cu coapsele îndepărtate şi parfumul

fierbinte al pielii.

— Masochist, vrei să spui.

O sărută pe gât coborând spre sâni, apoi îi prinse un sfârc în gură şi supse tare. Un curent electric o străbătu de la sâni spre abdomen, arcuindu-i trupul din nou; îi strecură mâna sub coapse şi o ţinu nemişcată

în timp ce trecea la celălalt sân.

Nu o trata cu blândeţe. Apăsarea gurii lui o aducea în pragul durerii, în acel delicios prag dintre suferinţă şi plăcere. În clipa când fu la un pas să treacă dincolo de acest prag, îşi desprinse buzele şi alunecă mai jos, sărutând

şi muşcând uşor. Îi strecură limba în buric făcând-o să scoată un ţipăt de uimire şi înălţându-şi iar coapsele. Doamne, avea să o aducă la orgasm doar sărutându-i buricul! Dar el plecă imediat şi de acolo alunecând mai jos, în timp ce cu mâna liberă îi mângâia coapsele şi abdomenul, apoi se lăsă să

îi alunece între picioare.

Da... acolo... Asta aştepta. Se agită sub mâna lui, dar el şi-o ţinu acolo nemişcată, acoperind-o cu palma, lăsând-o să îi simtă dogoarea şi puterea. Coapsele i se ridicară într-un fior de anticipare dureroasă. Voia să îi simtă degetele în ea, îi voia gura

deasupra ei.

— Hai odată, şopti ea printre dinţii încleştaţi. Te rog!

El scoase un hohot răguşit şi îşi coborî capul spre interiorul coapsei ei. Îi simţi răsuflarea ca o arsură pe piele. Îi simţi degetul mare desfăcându-i labiile ca să o vadă în întregime. Gemu rostogolindu-şi

capul dintr-o parte în alta pe saltea în timp ce îi masa clitorisul cu mişcări circulare de tachinare. În clipa când crezu că o să ţipe de frustrare, îşi coborî gura şi începu să îşi mişte limba cu mişcări rapide coborându-şi degetul mare şi apăsându-l adânc înăuntru.

Înnebunită, prinse ţeava din spatele ei şi o strânse tare. Ajunse la orgasm şi puncte colorate îi dansau în faţa ochilor, iar întregul trup îi zvâcnea în sus. Îşi auzi propriile strigăte răguşite, dar parcă veneau de departe şi parcă altcineva le-ar fi scos. Câteva clipe lungi şi

magice nu mai există nimic decât corpul ei şi avalanşa de senzaţii, dar încet-încet contracţiile se atenuară. Îi înconjurase gâtul cu coapsele, care acum îi căzură fără vlagă.

El continua să o mângâie cu limba. La început, atingerile domoale fură alinătoare. Scoase murmure mici de plăcere

în timp ce limba lui îi explora intrarea, dar pe măsură ce explorările şi mângâierile limbii continuară, dulcea moleşeală începu să fie înlocuită de căldura şi tensiunea cunoscute.

— Ce mai aştepţi? gâfâi ea răsucindu-se puţin.

— Vreau să fii

pregătită.

Îi simţi răsuflarea rece pe carnea supraîncălzită.

— *Sunt* pregătită!

Dorinţa revenise cu atâta viteză că rămăsese fără răsuflare.

— Nu încă, murmură el prinzându-i uşor clitorisul cu dinţii şi torturând-o cu mişcări agile ale limbii.

Gemu sub năvala plăcerilor, dar oricât de bine se simţea, voia mai mult. Îl voia înăuntrul ei. *Acum*.

— Încă puţin, şopti mângâind-o din nou cu degetul mare.

Apoi buzele luară locul mâinii şi o sărută adânc explorând cu limba, iar

degetul mare coborî puţin şi intră în ea cu o mişcare îndrăzneaţă şi şocantă, care o făcu să vadă stele verzi. Ajunse din nou la orgasm cu trupul cuprins de convulsii, ţipând şi încercând să îl dea la o parte, pentru că plăcerea era aproape insuportabil de intensă. O ţinu pe loc prelungind momentul,

ţinând-o pe culmile plăcerii.

Într-un târziu se prăbuşi tremurând şi cu urechile ţiuindu-i, chinuindu-se să îşi recapete măcar o fărâmă de control.

— La naiba! exclamă el dogit ridicându-se deasupra trupului ei inert. Nu mai pot să aştept până

eşti pregătită din nou.

Ei nu îi păsa. Nu mai avea putere pentru aşa ceva şi nu fu în stare nici măcar să deschidă ochii când se aşează între coapsele ei şi îşi ghidă penisul spre intrarea umedă în ea, apoi începu să o penetreze.

Dumnezeule mare! Sarah îşi înfundă capul în

saltea forţându-se să respire egal. Era destul de mare pentru ca penetrarea să nu fie uşoară; dacă nu ar fi fost complet relaxată şi atât de udă după două orgasme, pătrunderea lui ar fi fost dureroasă. Dar astfel unirea lor fu perfectă, atât de perfectă că îi dădură lacrimile. Îl învălui strâns,

iar el pătrunse adânc. Împinse încă o dată şi dintr-o dată atinse un punct din adâncul ei care, deşi părea imposibil, îi aprinse din nou dorinţa. Nu ar fi crezut că mai poate ajunge la orgasm încă o dată, dar pe măsură ce mişcările lui se intensificau îşi dădu seama că se înşelase.

Îi desfăcu picioarele şi mai mult şi o penetră cu mişcari ca de ciocan, condus acum doar de propria lui dorinţă năvalnică. Fiecare atingere înăuntrul ei o aducea mai aproape şi mai aproape de clipa în care tensiunea avea să devină prea intensă, arşiţa prea mare, iar

terminaţiile nervoase nu vor mai putea suporta. Împingea din ce în ce mai tare, vintrele li se uneau şi se depărtau ritmic şi aproape că ajunsese acolo... era atât de aproape... atât de...

El ajunse la orgasm şi trupul său puternic se arcui şi se zbătu tremurând spasmodic. Strigăte

răguşite îi izbucniră din gât în timp ce îi prinse strâns coapsele şi o lipi de el. Apoi, încet, se prăbuşi peste ea.

Un ţipăt mic şi sălbatic îi vibră în gât. Aproape... acolo. Voia ca el să se mişte din nou, să îl simtă înăuntru adânc. Trase înnebunită de cătuşe.

— Scoate-le! gâfâi.

— Ce...

Nu ridică capul. Întreg trupul îi tremura după încordarea uriaşă.

— Cătuşele!

De abia putea vorbi; vocea îi era guturală. Se arcui căutând acea ultimă atingere care să o arunce spre cer. Era încă în

erecţie, încă în ea, dar îl voia mai adânc, avea nevoie de el mai adânc.

— Scoate-le!

— Dumnezeule! gâfâi el. Lasă-mă un minut.

— *Acum!* ţipă ea înnebunită de finalul pânăla care mai avea doar un milimetru.

Se luptă cu cătuşele ca o nebună.

— *Scoate-le!*

— Bine, potoleşte-te!

O ţinu pe loc în timp ce scoase cheia de sub marginea saltelei unde o ascunsese. Se întinse spre cătuşe împingându-şi penisul mai adânc şi un fel de urlet izbucni printre buzele ei. Alarmat, temându-se că îi provocase

durere, desfăcu repede cătuşele şi dădu să se retragă din ea.

Sarah îl prinse şi îl înfăşură cu picioarele ca într-o menghine împingându-l cât de adânc putea. Acolo, chiar acolo — *ah*! Îşi roti copsele şi simţi momentul culminant din ce în ce mai aproape... mai aproape... Ţipă în

mrejele unui orgasm mai intens decât celelalte, atât de intens că nu mai putea respira, creierul i se golise de orice gânduri şi nu mai vedea nimic. Îl auzi scoţând un sunet neomenesc şi începu să împingă tare, gemând, strângând-o cu putere în braţe şi ajunse şi el din nou

la orgasm.

Leşină sau adormi, nu era sigură care dintre ele. Îşi reveni încet simţind suflarea aerului rece pe pielea ei umedă, salteaua lipită de trupul ei gol şi greutatea bărbatului prăbuşit peste ea. Ritmul respiraţiei lui revenise aproape de normal, ceea ce îi spuse că trecuseră cel

puţin câteva minute. Simţea sub fundul gol umezeala lipicioasă a spermei lui care se prelinsese din ea.

Oare adormise? Reuşi să ridice o mână şi să îl atingă pe umăr. El se răsuci şi îşi puse capul între gâtul şi umărul ei.

— Dumnezeule,

murmură cu vocea înăbuşită. E prima oară când mi-am dat drumul de două ori cu aceeaşi erecţie. Aproape că m-a omorât.

Era o chestie atât de tipic masculină, că zâmbi. Ar fi râs dacă ar fi avut putere, dar în realitate şi ea era mai mult moartă decât vie.

Încet, fiecare mişcare

cerând eforturi imense, el se rostogoli lângă ea. Se aşează pe spate cu mâinile la ochi respirând adânc. După o clipă, scoase o înjurătură.

— Te rog, spune-mi că iei anticoncepţionale!

— Iau anticoncepţionale, repetă ea ascultătoare, ca un

papagal.

El oftă adânc.

— Pe naiba!

De data asta chiar râse, deşi cu hohote firave.

— Nu, serios, chiar *iau* anticoncepţionale.

Ridică o mână şi o privi cu un singur ochi.

— Serios?

— Da.

— Nu îţi baţi joc de

mine, o biată epavă infirmă?

— Nu când e vorba de aşa ceva.

— Slavă Domnului! exclamă el şi dădu să se ridice, dar căzu imediat la loc. Mă ridic într-o clipă.

Bravo lui. Ea era sigură că nu aveau să o ţină picioarele.

— Eşti sigur că poţi?

— Nu, recunoscu el şi închise ochii.

Capitolul 17

Cahill se prăbuşi peste ea cu trupul tremurând în convulsiile orgasmului. Erau în patul lui, în dormitorul răcoros şi cufundat în întuneric. Sarah nu avea idee cât era

ceasul; ar fi putut să ridice capul şi să se uite la ceasul electronic de pe noptieră, dar nu avea energia necesară. Şi nici nu conta ora; nu conta decât faptul de-acum sigur, că era în bucluc până la gât.

Nu putea spune că nu ştiuse ce face. Se aruncase cu capul înainte şi ochii larg deschişi, conştientă că

era deja mult prea vulnerabilă în ceea ce îl privea, la un pas de a se îndrăgosti şi ştiind că dacă se culca cu el devenea şi mai vulnerabilă. Ştiuse, dar o făcuse oricum. Şi nu era vorba numai de sex, deşi cuvântul care descria cel mai bine actul sexual dintre ei era *prea:* prea fierbinte,

prea sălbatic, prea intens. Însă nu era doar sex, ci mai degrabă împerechere... cel puţin în ceea ce o privea. Şi exact asta era problema.

Nu voise să se îndrăgostească de el. Crezuse — sperase – că nu se va implica sufleteşte. Eşuase jalnic, sau poate spectaculos, pentru că nu

fusese pregătită pentru faptul de necontestat că el era perechea ei din toate punctele de vedere. Nu doar fizic, ci şi afectiv şi chiar la nivelul personalităţii erau egali. Era posibil să nu mai găsească niciodată un bărbat cu care să se potrivească aşa de bine, iar

dacă relaţia lor nu avea să meargă ştia că va suferi multă, multă vreme.

Ţinea încă braţele în jurul gâtului lui şi cu picioarele îi încolăcise strâns spatele. De când veniseră sus şi se prăbuşiseră pe pat, iar asta fusese cu ore în urmă, nu credea că trecuseră mai mult de cinci minute fără

să se atingă. Stătuseră cuibăriţi unul în braţele celuilalt, se mângâiaseră şi se sărutaseră, aţipiseră cu braţele şi picioarele încolăcite şi făcuseră dragoste cu o foame sălbatică. Nu era numai urmarea abstinenţei sexuale, deşi pentru ea trecuse mult timp; şi nici

nu era numai fascinaţia de început a unei prime iubiri. Era altceva, mult mai mult decât atât.

În timp ce se odihneau, bătăile inimilor li se potoliră şi căpătară acelaşi ritm. Cahill o sărută pe gât, apoi se rostogoli încet într-o parte.

— Doamne, ce foame îmi e!

Cu asta reuşi să îi spulbere gândurile negre şi să o facă să izbucnească în râs.

— Ar trebui să spui ceva romantic, Cahill. Măcar: „Ai fost minunată, iubito”.

El căscă şi se întinse.

— Am înţeles asta cam după a patra oară.

Întinse mâna şi aprinse veioza, se propti într-un cot şi o privi cu ochi somnoroşi şi plini de satisfacţie.

— Dacă asculţi atent, cred că o să auzi şi tu cum te strigă un baton cu ciocolată.

— Un baton cu ciocolată? De ce n-ai zis

aşa de la început?

Coborî din pat şi o luă spre baie.

— Ne vedem în bucătărie.

— Îţi plac calde sau reci? o întrebă punându-şi o pereche de pantaloni scurţi negri.

— Cleioase.

— Deci calde.

Când intră în bucătărie,

el turna lapte în două pahare. Cuptorul cu microunde dădu un clinchet şi el scoase dinăuntru un platou plin cu batoane de ciocolată.

— Ţi-am luat un tricou, spuse ea aşezându-se. Sper că nu te deranjează.

Tricoul îi venea până la

jumătatea coapsei acoperindu-i părţile cele mai importante. El o privi.

— Arată mai bine pe tine decât pe mine.

Se aşează în faţa ei şi puse platoul la mijloc.

— Dă-i drumul.

Îl ascultă. Batoanele erau calde şi pufoase, cu ciocolata topită doar cât să devină cleioasă, exact cum

îi plăceau.

— Cât e ceasul? îl întrebă după ce mâncase jumătate din al doilea baton.

— Aproape patru.

Ea gemu.

— Se face ziuă curând şi nu am dormit deloc. Sau aproape deloc.

— Ce contează? E

sâmbătă. Putem să dormim cât vrem.

— Nu, nu pot. Trebuie să mă duc acasă.

— De ce?

Ea privi fix firimiturile care se desprinseră din baton după ce mai muşcă o dată din el.

— Adică în afară de faptul că acolo se află anticoncepţionalele mele?

O privi peste buza paharului în timp ce lua o înghiţitură zdravănă de lapte.

— Da, răspunse el încet. În afară de asta. Nu că pastilele n-ar fi importante.

— Ştii vorba aia: dacă uiţi să iei una, eşti proastă. Dacă uiţi să iei două, eşti

mămică.

Respiră adânc. Merita să îi vorbească deschis.

— Trebuie să îmi revin.

— Din ce să îţi revii?

— Din toate astea. Tu. Sexul. Toate astea sunt... sunt...

— ... nişte chestii al naibii de intense, îi completă el propoziţia. Şi

pentru mine la fel. Deci ce te face să fugi?

— Nu fug, mă retrag doar puţin.

Îşi plimbă degetul peste marginea paharului apoi ridică ochii spre el şi îl văzu observând-o cu ochii lui de poliţist şi obrajii întunecaţi de barba nebărbierită de ieri.

— Cred că toate astea sunt mai intense pentru mine decât pentru tine şi implică riscuri mari.

— Nu eşti singură în asta, Sarah. Nu poţi discuta despre intensitatea sentimentelor ca şi cum ai compara termometrele.

— Ba pot, dacă al meu înregistrează mai mult.

— N-ai cum să fii sigură de asta.

Ea clipi privindu-l cum continuă să își mănânce batonul.

— Ce vrei să spui?

— A venit momentul confesiunilor? întrebă Cahill masându-şi ceafa. La naiba, nu mă pricep la discuţiile astea, mai ales la

ora patru dimineaţa. Bine, uite cum stă treaba: nu ştiu exact ce este între noi, dar ştiu că este ceva. Şi mai ştiu că nu vreau să pleci. Te doresc cum n-am mai dorit pe nimeni şi mi-am dat seama că nu eşti genul de femeie care se joacă. Nici pentru mine nu e un joc. Ai două opţiuni: te retragi pentru că ţi-e frică

să îţi asumi riscuri, sau rămâi şi vedem ce se întâmplă.

Îl privi fix simţind cum o cuprinde un val de fericire, ca o floare care îşi desface petalele. Se aşteptase să dea înapoi când îi mărturisise implicarea ei afectivă. Nu rostise cuvîntul cu „D“, dar

era ca şi cum o făcuse; implicaţia fusese clară. Oricum, situaţia nu se schimbase prea mult — nici el nu rostise cuvântul cu „D“. Dar nici nu căpătase expresia aceea speriată pe care o au bărbaţii când o femeie începe să se agaţe şi când nu-şi mai doresc altceva decât să o şteargă cât mai

repede.

Cahill se arsese rău în trecut; ea, pe de altă parte, reuşise să evite leziunile grave şi poate de aceea se temea atât de tare să nu sufere. Dar dacă el era dispus să îşi asume riscurile, însemna că şi ea putea.

— Bine, zise ea calmă.

Deci ce facem acum?

— Eu aş zice să ne terminăm laptele şi batoanele şi să mergem la culcare.

— Şi după aceea?

O privi uşor exasperat.

— Ai de gând să notezi totul în vreo agendă sau ce?

— Organizarea e punctul meu forte. Fă-mi

pe plac.

— Bine. Ştiu că ai o carieră. Şi eu la fel. Vor fi unele zile în care eu nu voi avea prea mult timp liber şi altele în care tu nu vei avea. Dacă nu cumva eşti dispusă să te muţi cu mine... Nu? întrebă când o văzu clătinând din cap. Aşa mă gândeam şi eu. Nu

încă, oricum. Atunci vom continua să ne vedem când avem timp liber, cum am făcut şi săptămâna asta. Probabil că nu vom ajunge prea des la bowling cosmic...

— Dar mi-a plăcut aşa de mult, murmură ea, făcându-l să zâmbească apreciativ.

— ... dar îţi promit că

îmi voi da toată silința să te distrez. Ce părere ai?

— Hmm, nu știu. La ce te-ai gândit?

— Păi, pentru început mă gândeam să facem sex până nu mai putem să ne mișcăm. Iar după ce ne revenim, facem iar sex până nu mai putem să ne mișcăm.

— Exact ce îmi place mie, îl asigură ea. Varietatea.

El puse platoul cu batoane pe bufet şi paharele goale de lapte în chiuvetă.

— Dacă îţi place varietatea, spuse el şi o trase în picioare, ce zici de masă?

Inima începu să îi bată cu putere când îi văzu expresia feţei şi ochii cu pleoapele grele privind-o concentrat, ceea ce însemna că se excitase.

— E o masă foarte drăguţă.

— Mă bucur că-ţi place, zise el şi o ridică pe masă.

♦ ♦ ♦

Petrecură week-end-ul împreună. Ea insistă să treacă şi pe acasă ca să mai lucreze puţin la împachetat şi la inventar, iar el veni să o ajute. Nefiind casa ei, nu consideră potrivit să îl invite să rămână peste noapte, aşa că îşi luă câteva haine şi câteva

cosmetice şi se întoarseră la el acasă unde petrecură restul zilei în pat. Spre încântarea ei, duminică lucrurile decurseră la fel ca sâmbătă. Lăsă toate grijile deoparte şi permise naturii să îşi urmeze cursul. Ce altceva putea să facă, decât să dea bir cu fugiţii? Prudenţa era o trăsătură a caracterului ei, dar fuga

nu.

Luni se întoarse acasă dimineaţa devreme şi se puse pe treabă hotărâtă. Barbara o sună la ora zece întrerupând-o din împachetatul unei grămezi de prosoape care ar fi ajuns pentru o mică armată.

— Am vorbit cu un

agent imobiliar, o anunţă Barbara. O să treacă pe acolo astăzi să pună afişul „De vânzare“, aşa că nu te speria dacă vezi pe cineva prin curte. M-au sunat o mulţime de cunoştinţe care cunosc persoane interesate să cumpere o casă în Mountain Brook, aşa că s-ar putea să se vândă repede.

— Aşa cred şi eu, replică Sarah, gândindu-se că probabil nu v a rămâne aici o lună întreagă.

— Vin în week-end-ul ăsta să te ajut să împachetezi hainele tatei şi lucrurile lui personale, spuse ea şi vocea îi tremură puţin. Mi-e greu să mă gândesc la asta, dar

trebuie făcut. Încă nu mă pot obişnui cu ideea şi poate... poate că strângerea lucrurilor lui mă va ajuta.

— Vrei să vin să te iau de la aeroport?

— Nu, o să închiriez o maşină, nu e cazul să te deranjez. Poţi să-mi reţii o cameră la Wynfrey? Nu cred că pot să stau în casă.

— Sigur. Vrei un

apartament?

— O cameră e de ajuns, fiindcă vin singură. Mai e ceva, Sarah, ştii cât de mult durează procedeul de autentificare a unui testament. Am vorbit cu Randall şi cu Jon şi suntem cu toţii de acord. Dacă ai nevoie de banii pe care ţi i-a lăsat tata, putem să ţi-i

dăm acum de la noi şi îi oprim după aceea din moştenire când se va reglementa totul.

— Nu, nu e nevoie, zise Sarah şocată. Nu am nevoie de bani şi nu vreau să...

— Nu te împotrivi, spuse Barbara cu fermitate. Tata ţi-a lăsat banii şi trebuie să-i

primeşti.

Lui Sarah nu îi mai rămase mare lucru de spus.

— Mulţumesc, dar te asigur că nu am nevoie stringentă de aceşti bani.

— Bine, dar dacă te răzgândeşti, spune-mi neapărat. Apropo, ţi-am făcut o scrisoare de recomandare. Am s-o aduc

cu mine, aşa că aminteşte-mi să ţi-o dau. Ai fost minunată; nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine.

— Mi-a făcut plăcere, zise Sarah cu tristeţe, pentru că fusese într-adevăr o plăcere să lucreze pentru judecător şi pentru familia lui.

Primi prin poştă încă o ofertă de serviciu în ziua

aceea. O citi şi o puse împreună cu celelalte. Aceasta nu îi cerea să înceapă imediat, aşa că era o posibilitate. Îşi puse în gând să sune mai târziu şi să facă o programare pentru un interviu.

Spre uimirea ei, fiecare zi îi aduse câte o ofertă de serviciu prin poştă şi încă alte câteva prin telefon. Pe

acestea le elimină imediat, preferând abordarea mai formală. Dar numărul ofertelor o ului; salariul pe care îl cerea era destul de mare, aşa că nu se aşteptase la o asemenea abundenţă.

— Reportajul acela e de vină, zise Cahill când îi povesti joi seară.

Se uitau la televizor

stând într-un fotoliu mare, el ţinând-o în braţe. Era fericită că se uitau la televizor împreună, fiind prima noapte când nu se duceau direct în pat după cină.

— Eşti un fel de celebritate, aşa că sunt oameni care vor să te angajeze indiferent dacă au nevoie de tine sau nu.

— Nu îmi doresc o astfel de slujbă — să fiu doar un simbol pentru statutul social al cuiva. Judecătorul Roberts avea într-adevăr *nevoie* de cineva care să îi organizeze şi să îi conducă gospodăria. Era în vârstă, locuia singur, avea unele probleme de sănătate şi nu

mai putea face faţă tuturor detaliilor.

— În plus, avea nevoie de tine ca bodyguard.

Sarah amuţi, pentru că nu făcuse nimic pentru el în calitate de bodyguard. Când avusese cea mai mare nevoie de ea, nu fusese acolo.

— Hei, zise Cahill încet. N-a fost vina ta. N-

ai fi putut împiedica nimic. Nu aveai cum să fii suspicioasă în privinţa criminalului, pentru că judecătorul îl cunoştea şi l-a invitat în casă. Ai fi rămas cu ei în cameră în timp ce stăteau de vorbă?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci, cum ai fi

putut împiedica crima? Individul a folosit probabil un amortizor, aşa că nu ai fi auzit împuşcătura.

— Dar l-aş fi putut identifica...

Se opri brusc căzându-i fisa.

— M-ar fi omorât şi pe mine.

Cahill o strânse mai tare.

— Obligatoriu. I-ai fi ştiut numele şi cum arată. Slavă Domnului că te-ai dus la film!

O sărută pe frunte, apoi îi dădu capul pe spate şi o sărută pe gură, prelungind atât de mult sărutul încât se gândi că nu se vor mai uita mult la televizor.

— Când ai zis că vine doamna Pearson? o întrebă ridicând capul.

— Mâine seară.

— Asta înseamnă că nu poţi dormi aici?

— Nu pot, zise ea cu regret.

— Atunci de ce mai pierdem timpul?

Mai târziu, după ce

stinseseră lumina şi stăteau întinşi unul lângă altul moleşiţi, îi spuse:

— Ai ceva împotrivă să îi verific pe cei care ţi-au trimis oferte de angajare?

— De ce? întrebă ea uimită, ridicându-şi capul. Crezi e ceva în neregulă?

Ea nu vedea ce ar putea fi.

— Nu, nimic deosebit. E doar o măsură de precauţie. Te rog.

— Bine, dacă ţii neapărat.

— Ţin neapărat, spuse el hotărât.

Capitolul 18

— Dăm o mulţime de recepţii.

Merilyn Lankford sorbi din ceaşca de cafea din porţelan fin. Diamantul galben uriaş de pe deget

sclipi prinzând o rază de soare.

— Şi călătorim, aşa că avem nevoie de cineva să aibă grijii de casă cât suntem plecaţi.

Zâmbi dintr-o dată şi ochii îi străluciră.

— Îi spun tot timpul lui Sonny că am nevoie de o nevastă. Domnişoară Stevens, vrei să te măriţi

cu mine?

Sarah izbucni în râs. Doamna Lankford era minionă, plină de energie, cu păr negru în care se amestecau şuviţe vopsite artistic ca să îi acopere firele albe, ochi verzi ce invitau lumea întreagă să râdă împreună cu ea şi un program nonstop. Avea

două fete, cea mai mare căsătorită şi cealaltă în ultimii ani de colegiu. Lucra în domeniul afacerilor imobiliare, se ocupa de diverse acţiuni caritabile, iar soţul ei conducea două firme înfloritoare al căror succes depindea de relaţii şi legături pentru a-şi realiza programul de vânzări, şi de

aici numeroasele recepţii, judecătorul Roberts îşi moştenise averea; familia Lankford era proaspăt îmbogăţită şi se bucura de fiecare bănuţ.

Cu doi ani în urmă îşi construiseră o vilă cam întortocheată şi ostentativă în stil spaniol, cu firide şi culoare peste tot, alcovuri

arcuite, curte din cărămidă cu o fântână arteziană în centru şi tot ce le mai trecuse prin cap. Piscina avea dimensiuni olimpice. Domnul Lankford avea ceea ce el numea camera de media, înţesată cu tot ce exista în domeniul electronicelor, de la computer la combină stereo, televizor cu ecran

mare — fără de care se pare că niciun bărbat nu se simte împlinit, aparat de proiecţie cu ecran şi sistem audio-stereo, plus zece fotolii tapiţate luxos în catifea. Soţii Lankford aveau fiecare baia proprie îmbrăcată în marmură, şi dulapuri cât casa, zece băi, opt dormitoare şi bani de

nu ştiau ce să mai facă cu ei.

Întregul ansamblu era atât de exagerat, că lui Sarah îi veni să râdă. Era, de asemenea, evident că lui Merilyn îi plăcea totul la noua ei casă. Ştia că e ostentativă, dar nu îi păsa. Îşi dorise cada îngropată din marmură, şi-o putea permite, aşa că şi-o

comandase şi gata.

Lui Sarah îi plăcură soţii Lankford, în special Merilyn. Din punctul ei de vedere, era un aranjament bun; i se oferea locuinţă : separată — un bungalou în stil spaniol complet mobilat, amplasat în spatele piscinei şi ascuns pe jumătate de un perete

de iederă. Merilyn cheltuise probabil o avere să aducă iedera matură, dar efectul era minunat.

Însă cel mai important lucru, gândi Sarah, era că Merilyn avea într-adevăr nevoie de ea. Simţise că ceilalţi potenţiali angajatori o voiau mai mult ca pe un trofeu sau un simbol al statutului lor social.

Primise chiar o a doua ofertă din partea bărbatului care încercase să o angajeze după ce o văzuse în reportajul de la televizor. Oameni ca aceştia nu aveau cu adevărat nevoie de ea. Pentru Sarah, atitudinea conta mult în luarea unei decizii.

Întregul proces devenise puţin ciudat. Ea ar fi trebuit să fie cea intervievată, nu invers, însă avea din ce în ce mai des sentimentul că oamenii aproape că dădeau audiţii pentru ea. Instruirea ei nu o învăţase cum să se descurce în astfel de cazuri, aşa că se prefacea

că nu observă. Indiferent de postul pe care avea să îl accepte, după o vreme lucrurile urmau să se aşeze şi angajatorul avea să se obişnuiască să o trateze aşa cum trebuia.

Soţii Lankford erau a patra familie la care fusese pentru interviu şi avea impresia că şi ultima. Vânzarea casei

judecătorului mersese mai repede decât anticipase familia; la numai o săptămâna după scoaterea casei la vânzare, agentul imobiliar primise o ofertă serioasă şi cumpărătorii voiau să încheie imediat contractul de vânzare-cumpărare. La instrucţiunile Barbarei,

Sarah angajase personal suplimentar care să ajute la împachetat şi mutare. Casa era aproape goală; nu mai rămăseseră decât lucrurile din apartamentul ei.

Mobila nu îi aparţinea, nici vesela şi celelalte ustensile de bucătărie. Avea câteva rânduri de lenjerie de pat, pentru că prefera cearşafurile de

mătase, dar în cea mai mare parte nu avea de mutat decât lucrurile ei personale — haine, obiecte de toaletă, cărţi, combină muzicală şi colecţia de casete şi CD-uri. Cahill îi spusese că nu trebuia să se grăbească să accepte un nou post şi că mai bine se muta cu el ca să poată

căuta pe îndelete, dar ei nu i se părea potrivit să procedeze astfel. Voia să aibă independenţă, oricât timp ar fi petrecut la el acasă.

După ce discută cu Merilyn despre salariu, îndatoriri, avantaje şi zile libere, Merilyn îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Deci când poţi să

începi?

Sarah luă o hotărâre pe loc.

— În două zile. Dacă nu te deranjează, am să-mi aduc lucrurile în bungalou mâine. Va trebui să am o discuţie cu tine şi cu domnul Lankford ca să trecem în revistă programul şi nevoile

voastre şi, dacă e posibil, mi-ar trebui o schiţă a casei.

— Schiţa casei? O să-ţi dau o copie a planului. Ne-au mai rămas vreo zece sau cincisprezece copii, zise Merilyn veselă. Deşi e construită de noi, uneori tot mai trebuie să mă întorc şi să mă uit pe fereastră ca să văd unde

mă aflu.

— Trebuie să fie distractiv, zise Sarah zâmbind.

— Mai distractiv decât îţi poţi imagina. Construcţia casei a fost o adevărată aventură. L-am înnebunit pe arhitect, pentru că veneam cu idei noi în fiecare zi, dar i-am

dat prime peste prime, aşa că până la urmă a fost mulţumit. Ne-am gândit că e singura casă pe care o vom construi vreodată — numai dacă, Doamne fereşte, nu arde până în temelii sau ceva de genul ăsta — aşa că ne-am dat toată silinţa. În prima noapte în care am dormit aici, ne-am jucat de-a v-aţi

ascunselea ca doi copii. De-abia aştept să am nepoţi ca să mă joc cu ei, fiindcă există o mulţime de ascunzători grozave.

Brusc, îşi dădu o palmă peste frunte.

— Ce naiba tot vorbesc? Sunt prea tânără ca să devin bunică! Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. De

vreun an şi ceva îmi tot scapă comentarii de genul ăsta. Crezi că am nevoie de estrogen sau de altceva?

Sarah râse.

— Sau de nepoţi.

— Bethany, fata mea mai mare, are numai douăzeci şi patru de ani. E prea tânără ca să aibă copii şi sper să mai aştepte câţiva ani. Însă eu am avut-o pe

ea la douăzeci de ani şi nu mi s-a părul că eram prea tânără.

— Niciodată nu ni se pare, murmură Sarah.

Căzură de acord asupra unui contract foarte simplu, după care Merilyn îi dădu cheile de la bungalou şi de la casă, codurile de securitate de la

intrare şi ale sistemului de alarmă şi o copie a planului casei — un sul imens de cel puţin treizeci de pagini cântărind vreo două kilograme. Un pic năucită de viteza cu care se mişca Merilyn, Sarah se întoarse acasă şi o sună pe Barbara să o anunţe că terminase cu strânsul şi împachetatul şi că, dacă nu intervenea

nimic neprevăzut, avea să se mute a doua zi, lăsând casa libera pentru noii proprietari.

— Unde voi putea să te găsesc? o întrebă Barbara. Nu vreau să pierdem legătura, Sarah. Aproape trei ani ai făcut parte din familia noastră şi vreau să ştiu unde eşti şi

cum se pot contacta.

— Mi-am găsit un post la soţii Sonny şi Merilyn Lankford, pe Brookwood.

— Aha, zise Barbara. Proaspăt îmbogăţiţi.

Amplasamentul vorbeşte de la sine.

— Foarte proaspăt îmbogăţiţi şi bucurându-se din plin de bani.

— Atunci Dumnezeu

să îi binecuvânteze. Ai numărul lor la îndemână?

— Voi avea propriul meu număr. Ţi-l dau chiar acum.

Îl memorase deja, aşa că îl turui imediat.

— Mai ai încă numărul meu de mobil, nu?

— Da, în agenda telefonică. O să sun la

bancă să îţi transfere salariul în cont mâine. Să ai grijă de tine, da?

— Da. Şi tu la fel.

Sarah închise şi se uită o clipă în jur prin cele două camere confortabile care fuseseră casa ei, apoi lăsă deoparte tristeţea şi nostalgia şi începu să îşi strângă cărţile. În timp ce le împacheta, o sună pe

mama sa şi îi dădu toate amănuntele legate de noua ei slujbă, inclusiv numărul de telefon şi adresa. Tatăl ei era bine, Jennifer avea impresia că este însărcinată — mare surpriză, doar se străduia de câtă vreme, o lună? -, iar Daniel se întorsese la baza din Kentucky. Cu toţii erau

bine şi se ştia unde se află.

Îşi continuă treaba gândindu-se deja la ceea ce văzuse în casa soţilor Lankford şi la metodele de a curăţa sutele de ferestre de stratul gros de humă. Curăţenia în sine era treaba menajerei sau a firmei de curăţenie, însă ea trebuia să supravegheze totul. Casa era de două ori mai

mare decât a judecătorului, ceea ce însemna că existau mai multe responsabilităţi.

Soneria telefonului mobil o făcu să tresară. Îl scoase repede din geantă.

— Alo?

— Te-am sunat să văd la ce oră vii acasă, zise Cahill pe un ton lejer şi relaxat.

Sarah se uită la ceas şi se strâmbă. Nu îşi dăduse seama cum trecuse timpul; se făcuse aproape şapte.

— Scuză-mă. Îmi strângeam lucrurile şi nu m-am uitat la ceas. Eşti acasă?

— În drum spre casă. Am întârziat şi eu. Vrei să ne întâlnim undeva să luăm

cina?

Ea îşi privi hainele; blugii în care se schimbase înainte să se apuce de împachetat erau pătaţi şi prăfuiţi.

— Sunt prea murdară ca să ies în oraş. Vrei să cumpăr ceva în drum spre casă?

— Mă ocup eu de asta. Ce zici de un platou de la

Jimmie’s?

Jimmie ’s era un restaurant de familie unde se serveau platouri cu friptură şi garnitură din trei tipuri de legume la preţul de cinci dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi, sau mâncare din patru feluri de legume la preţul de patru dolari şi optzeci şi cinci de

cenţi, plus chiflă sau pâine din făină de mălai. Meniul săptămânal nu varia niciodată. Astăzi era marţi — ziua de ruladă cu carne la Jimmie’s.

— De acord. Doar legume pentru mine şi pâine din mălai. Ştii ce legume îmi plac.

Sigur că ştia, doar fuseseră acolo de vreo

şapte ori în ultimele două săptămâni.

— Cât mai stai?

— Termin acum. Oricum sunt aproape gata.

— Atunci ne vedem într-o jumătate de oră. Dacă ajungi înaintea mea, lasă-ţi bagajele în maşină şi le aduc eu în casă când vin.

Închise, iar Sarah se strîmbă spre telefon.

— L anaiba! mormăi ea.

Cahill credea că se muta cu el, deşi de fiecare dată când pomenise de asta ea nu fusese de acord.

Poate că era demodată sau chiar fraieră, dar nu agrea ideea de a locui cu

el. Una era să rămână la el peste noapte — şi de fapt rămăsese la el aproape în fiecare noapte de când deveniseră amanţi. Dar ca să se mute cu un bărbat trebuia să fie căsătorită sau cel puţin logodită cu el. Cahill îi ceruse o mulţime de lucruri, dar de căsătorie nu pomenise. Până când avea să o facă...

Până când avea să o facă? Tresări puternic. Îşi *dorea* să se mărite cu el? Uitase de pericolele de a se implica într-o relaţie serioasă cu un bărbat care trecuse printr-un divorţ urât nu cu multă vreme în urmă? Era atât de îndrăgostită de el încât se gândea deja să îşi petreacă

tot restul vieţii împreună?

La naiba, se părea că da. Prostia ei era întrecută numai de optimismul de care dădea dovadă. Închise ochii, amuzată şi disperată în acelaşi timp. Omul cât trăieşte, speră. Nu îi rămânea decât să joace cartea pe care o trăsese şi să aştepte să vadă ce avea să se mai întâmple.

Puse în maşină câteva dintre cutiile cu lucruri, se spălă pe mâini şi încuie casa, verificând ca de obicei uşile şi ferestrele şi având grijă să conecteze alarma. Nu mai trebuia să facă toate acestea decât o singură dată, după care avea să se concentreze exclusiv asupra soţilor

Lankford, asupra confortului şi rutinei lor.

Probabil că era aglomeraţie la Jimmie's, întrucât Cahill nu ajunsese acasă. Descuie cu cheia pe care i-o dăduse el şi se duse direct la duş. Apoi se înfăşură în halatul din velur pe care şi-l lăsase acolo. Când ieşi din dormitor, auzi uşa din

spate deschizându-se.

— Iubito, am ajuns! strigă el, făcând-o să zâmbească în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

— Şi eu. De ce ai întârziat atît?

— O femeie şi-a dus copilul de trei ani la pediatru, iar doctorul a observat că puştiul era plin

de vânătăi. Maică-sa pretinde că a căzut pe scări, dar doctorul nu a fost convins şi ne-a anunţat pe noi. Am făcut câteva investigaţii şi am constatat că nu au scări. Nenorociţii! Pe lângă asta, mai avem de revizuit şi câteva cazuri mai vechi.

Însemnând de fapt că încă mai cerneau probele

luate din casa judecătorului, încercând să găsească vreun detaliu care le scăpase. Cazul era deja vechi şi se învechea cu fiecare minut care trecea, dar ei încă se străduiau. Arăta obosit, dar cum să nu fii când ai de-a face cu oameni care maltratează copii de trei ani?

— Am mai fost la un interviu azi, îi spuse în timp ce se aşezau la masă. Sonny şi Merilyn Lankford, pe Brookwood; au o vilă mare în stil spaniol.

— Da, ştiu unde e. Cum a mers?

— Am acceptat postul.

El se opri în timp ce se

pregătea să bage ceva în gură şi îi aruncă o privire ascuţită.

— Acelaşi aranjament ca la judecător? Locuieşti la ei?

— Da, am un bungalou separat. Week-end-urile sunt libere, cu excepţia cazurilor când au o petrecere, iar atunci îmi iau liber în timpul

săptămânii.

— Când începi?

Își luase expresia și vocea de polițist, rece și detașată. Se așteptase să se mute cu el și nu îi convenea că lucrurile nu ieșeau cum sperase el.

— Poimâine.

— Deci noaptea de mâine e ultima pe care o

petreci aici.

Pofta de mâncare o părăsea rapid.

— De mâine nu voi mai petrece *toate* nopţile cu tine. Dacă va fi sau nu ultima depinde de tine.

— Adică?

— Adică am o slujbă şi intenţionez să mi-o fac bine. Dar când sunt liberă şi dacă mă doreşti, voi fi

aici.

— Da, spuse el încet, te doresc.

— Dar eşti furios că am acceptat postul.

— Nu, ştiam că trebuie să îţi găseşti un alt serviciu. Ceea ce nu îmi place e că nu vei mai fi aici. Sunt două lucruri diferite.

— M-am simţit

extraordinar aici cu tine, Cahill. Dar am ştiut amândoi că e ceva provizoriu. Mă refer la nopţile noastre împreună.

— Bine, bine, zise el frustrat. O să ne descurcăm noi. Doar că nu-mi place. Oricum, vreau să îi verific pe oamenii ăştia înainte să te instalezi acolo. Aşa am

stabilit, ţii mine, nu?

— Nu cred că Merilyn Lankford e teroristă sau spală bani pentru mafie, zise ea uşurată că nu încerca să o convingă să renunţe la post.

— Nu se ştie niciodată. Oamenii pot ascunde tot felul dc secrete murdare. Pentru liniştea mea, da?

Îşi scoase agenda din buzunarul hainei agăţată pe spătarul scaunului.

— Mai spune-mi o dată numele lor complet şi adresa.

I le spuse din nou oftând.

— *Sonny* e numele lui adevărat? Nu e o poreclă?

— Aşa cred.

— O să aflu eu. Mă interesează tot, chiar şi amenzile de circulaţie pe care le-au primit.

Îşi puse agenda la loc în buzunar şi continuă să mănânce.

O deviere de la atmosfera de familie nu era de ajuns să îi alunge pofta de mâncare, observă ea

amuzată începând şi ea să mănânce.

Inevitabil, gândurile i se întoarseră la judecător; analogia era logică, dat fiind că uciderea lui era motivul pentru care Cahill ţinea neapărat să îi verifice pe soţii Lankford. Mâine o să se împlinească patru săptămâni de la crimă; toate miercurile erau

aniversări triste. Nu ştia dacă avea să mai existe vreo zi de miercuri în viaţa ei în care să nu retrăiască cele întâmplate.

— N-a apărut nimic nou, nu-i aşa? întrebă ea, deşi era sigură că dacă ar fi apărut ceva i-ar fi spus.

Sau poate că nu i-ar fi spus; era un om destul de

secretos.

— Nu, n-a apărut nimic. Dar nu ne dăm bătuţi. Trebuie să fi existat un mobil şi mai devreme sau mai târziu îl vom afla. Cineva va vorbi până la urmă. Sau cineva se va supăra şi ne va suna să ne spună ce ştie. Încă mai arătăm poza în jur încercând să zgâlţâim

memoria oamenilor. O să aflăm ce s-a întâmplat. Mai devreme sau mai târziu vom afla.

Capitolul 19

Nu îi veni să creadă când află şi bineînţeles că află imediat; Mountain Brook e un oraş mic, în care toată lumea cunoaşte pe luată lumea şi toţi vorbesc între ei. Începuse

să lucreze pentru acea familie de parveniţi, Lankford, care îşi construiseră casa aceea înfiorătoare ce stătea mărturie parvenirii lor. Primise o scrisoare de la ea anunţându-l politicos că acceptase o altă ofertă dar aflase vestea înainte să ajungă scrisoarea ei.

Ţinea scrisoarea în

mână privindu-i fix semnătura fermă. O citise de vreo douăzeci de ori de când o primise, dar mesajul rămânea acelaşi. I se părea că hârtia e impregnată cu mirosul ei discret şi proaspăt, care îl lovea ca un cuţit, pentru că ar fi trebuit să fie *aici*. Ar fi trebuit să fie cu *el*. Cu

fiecare zi, durerea absenţei ei devenea mai acută, ca şi cum ceva esenţial lipsea din viaţa lui. Era intolerabil.

Îşi apăsă foaia de hârtie pe faţă, căutând alinare în gândul că degetele ei atinseseră hârtia, că i-o trimisese personal. Cum putea să îi facă aşa ceva? Nu ştia...? Nu, sigur că nu.

Nu avea de unde să ştie. Nu trebuia să se supere pe ea, fiindcă, la urma urmei, nu îl cunoştea. În clipa în care avea să îl cunoască, îşi va da seama cât de perfectă va fi viaţa lor împreună. Probabil că îi fusese milă de idioţii aceia şi încerca să aducă o fărâmă de stil în viaţa lor

mizerabilă. Efortul era inutil, dar Sarah a lui era o fiinţă curajoasă. Avea să încerce şi să tot încerce, până când îşi va da seama că totul fusese zadarnic şi inima i se va frânge.

De fapt, îi cunoştea pe soţii Lankford. Afacerile sunt afaceri. Dar nu fusese niciodată la ei acasă. Poate că era timpul să le facă o

vizită. Nu îi era greu să obţină o invitaţie. Dădeau petreceri peste petreceri, de parcă nu aveau nici cea mai vagă idee câtă plăcere poţi găsi în singurătate şi linişte.

O vizită la soţii Lankford era o idee minunată; avea să o vadă pe Sarah, care supraveghea

totul. Poate că îi va fi chiar prezentată. În mod normal personalul de serviciu nu este prezentat oaspeţilor, dar Merilyn era destul de necioplită ca să o facă. Nu că Sarah ar fi fost o servitoare în sensul obişnuit al cuvântului; în felul ei era o regină, însă regatul asupra căruia domnea se afla mereu în

culise. Merita să domnească asupra lumii *lui,* şi nu asupra lumii acelor monumente de grosolănie.

De dragul ei şi, bineînţeles, pentru el însuşi, trebuia să o scoată de acolo. Trebuia să acţioneze şi cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Dar cu multă prudenţă. Planul trebuia bine chibzuit şi dus la capăt cu abilitate. Provocarea îl incita.

♦ ♦ ♦

Oamenii sunt robii obişnuinţei; se împotmolesc în rutină şi rămân acolo pentru că e mai uşor decât să se zbată să iasă din ea. Psihologii spun că majoritatea

oamenilor preferă situaţiile cunoscute, chiar dacă sunt îngrozitoare, decât să dea piept cu nesiguranţa necunoscutului. Femeile rămân lângă soţi care le maltratează nu din speranţa că aceştia se vor schimba, ci din teama de a înfrunta viaţa pe cont propriu. Numai sufletele îndrăzneţe

sau aflate la limita disperării au curajul să spargă rutina.

Oamenii tind să trăiască după acelaşi şablon zi după zi şi săptămână după săptămână. Poţi să fii sigur că vei găsi aceleaşi persoane în acelaşi loc şi aproximativ la aceeaşi oră. Cahill nu se aştepta ca bărbatul din fotografie să

utilizeze acelaşi telefon public la aceeaşi oră, dar spera să găsească pe cineva care obişnuia să vină în Galleria la aceeaşi oră şi care fusese acolo şi în noaptea în care fusese ucis judecătorul Roberts şi observase... ce anume? Ceva. Orice.

Nu găsise niciun

vânzător care să fi observat ceva, dar treaba lor e să fie cu ochii pe ceea ce se întâmplă în magazin, nu afară. Însă mai erau şi oamenii care stau pe bănci sau se plimbă, grupurile de adolescenţi chicotind şi încercând să facă pe grozavii, tinerele mame împingând încoace şi încolo cărucioare în timp

ce mănâncă un corn cu scorţişoară. Veneau toţi aceştia în complexul comercial în fiecare seară? În fiecare miercuri seară? Oare făcuseră din asta o rutină?

Dintr-un impuls, Cahill se duse în Galleria cam la ora la care fusese dat telefonul şi îi opri pe toţi

cei care treceau prin locul unde se afla telefonul arătându-le fotografia. Îl cunoaşteţi pe acest bărbat? Cunoaşteţi pe cineva care seamănă cu el? L-aţi mai văzut cumva pe aici?

Primi o mulţime de priviri ciudate, răspunsuri negative şi clătinări din cap. Unii de-abia aruncau o privire fotografiei,

spuneau „nu“ şi plecau mai departe. Alţii o studiau pe îndelete, după care i-o dădeau înapoi. Nu, îmi pare rău. Nu îl cunosc.

Cahill nu se lăsă. Nu apăruse niciun alt indiciu; nu existau niciun fel de zvonuri şi nimeni nu dădea vreun telefon ca să îşi regleze conturile cu cineva.

Zidul de care se loveau era înalt şi lung. Aveau glonţul tras în judecător, dar nu şi cartuşul. Nu aveau nicio amprentă care să fie înregistrată în baza de date. Nu aveau arma crimei, nici martori, nici mobilul. Nu aveau absolut nimic.

Situaţia începea să îl înfurie. Nimeni n-ar trebui

să poată comite o crimă şi să scape basma curată. Nu. se întâmpla pentru prima oară, dar pe el îl afecta profund în acea parte din sine care îl determinase să se facă poliţist.

Opri un tip de vreo douăzeci şi ceva de ani, de braţul căruia atârna ca o umbrelă o fată dată cu ruj

negru. Nici unul nu părea prea binevoitor, dar se uitară totuşi la fotografie.

— Nu ştiu ce să zic, spuse tipul încruntându-se puţin. Îmi aminteşte de cineva, dar nu ştiu de unde să-l iau.

Cahill încercă să păstreze o atitudine neutră. La nevoie putea fi extrem de afurisit, dar în seara

aceasta adoptase deliberat un comportament blajin pentru ca cei care ar fi avut ceva de spus să nu se intimideze.

— Cineva pe care l-ai mai văzut aici, în Galleria?

— Nu. Stai puţin, ştiu! Seamănă cu bancherul meu!

— Bancherul tău?

— Da... WilliamTeller!

Se îndepărtară râzând.

— Foarte nostim, comentă Cahill în şoaptă.

Se întoarse şi se abţinu să îi dea vreo replică glumeţului, dar să îl ferească Dumnezeu să îi apară în cale în caz că făcea ceva ce n-ar fi trebuit — şi, de altfel, părea genul

care putea să facă ceva împotriva legii.

Continuă să îi abordeze pe cei veniţi la cumpărături până ce sc auzi anunţul de închidere a complexului. Nu obţinuse nimic, dar dacă persevera pe această linie poate că mai devreme sau mai târziu va apărea ceva.

Totul era cufundat în

întuneric când ajunse acasă. Rămase o clipă pe alee privind spre ferestre.

— La dracu’! mormăi.

Nu îl mai deranjase până acum să se întoarcă într-o casă pustie, dar acum simţea nevoia să pocnească pe cineva. În numai două săptămâni se obişnuise atât de mult să o

aibă pe Sarah aici, încât faptul de a *nu* o avea îl făcea să se simtă aproape la fel de trist ca atunci când se despărţise de Shannon.

Într-un fel era şi mai rău. Nu îi dusese dorul lui Shannon. Faptul că îl înşela ucisese în el orice urmă de sentiment, cu excepţia furiei. Dar de Sarah îi *era* dor şi asta îl

făcea să simtă o durere surdă. Putea uita de ea cât timp lucra, dar îşi amintea din când în când că seara nu avea să o găsească acasă şi simţea un gol în stomac.

Într-un tîrziu, coborî din maşină şi intră în casă. Aprinse luminile, dădu drumul la televizor şi îşi

pregăti ceva de băut. Asta făcea în fiecare seară, dar acum nu mai era de ajuns. Pustietatea casei îl înfuria.

Sarah petrecuse noaptea de sâmbătă cu el, iar sexul fusese atât de plin de pasiune, încât simţise că era pe punctul de a exploda. Nu se mai sătura de ea, ceea ce era înfricoşător. Era plină de

senzualitate, se dăruia cu totul şi se bucura intens de fiecare clipă. Aproape că îl speria uneori cât de bine se potriveau, şi în pat şi în afara patului.

Orice lucru care părea perfect îi stârnea suspiciuni, însă potrivirea dintre el şi Sarah părea... perfectă. Chiar şi când se

contraziceau, ştia că nu o intimida — şi nici nu era sigur dacă putea fi intimidată. Iar asta era perfect. Nu trebuia să se poarte cu mănuşi cu ea. Sexul era fierbinte şi înfocat: perfect. Se făceau unul pe altul să râdă: perfect. Poate datorită faptului că se trăgea dintr-o familie de militari, părea să

îl *înţeleagă* mai bine decât oricare altă femeie: perfect.

Singura imperfecţiune era că nu se afla lîngă el. Ura faptul că locuia în bungaloul acela afurisit. Ura chestia asta cu intensitate, dar se ferea să i-o arate. Fusese rezonabil în legătură cu cariera ei; la naiba, fusese chiar

înţelegător. Când îl anunţase că îşi găsise un post şi că urma să locuiască acolo, se abţinuse să urle: „Să crezi tu! Peste cadavrul meu!“, deşi acestea fuseseră cuvintele care îi veniseră pe buze. Nu era deloc uşor să fii rezonabil.

Dar cel mai tare îl afecta faptul că nu avea

niciun drept să se împotrivească. Erau amanţi, nimic mai mult. Nu îi spusese niciodată ceva mai mult decât: „Hai să vedem ce o să iasă“. Nu îşi luase niciun angajament şi nu îi ceruse nici ei să o facă, spunându-şi că era de la sine înţeles că nici unul dintre ei nu avea să se vadă

cu altcineva. Iar lipsa oricărui angajament îl rodea acum. Ar fi trebuit să fi spus ceva, pentru că acum poate că era puţin cam târziu. Sarah îşi asumase nişte obligaţii, semnase un contract şi o cunoştea destul de bine ca să ştie că nu avea nici măcar să încerce să modifice în vreun fel acel

contract pentru cineva care nu îi era decât amant.

Asta îl deranja şi mai tare. Nu voia să îi fie amant şi nimic mai mult. Voia să fie centrul vieţii ei.

Sarah era o persoană destul de flexibilă, dar ştiuse întotdeauna că are un set de standarde personale foarte bine precizate. Era unul dintre

motivele pentru care se simţea atât de atras de ea. Dacă spunea că face ceva, nu se lăsa până nu îşi ducea până la capăt promisiunea. Când avea să se căsătorească, soţul ei putea fi sigur că nu va fi înşelat. Putea să îl părăsească şi să divorţeze, dar coarne nu avea să îi pună niciodată — iar pe ea

numai un prost ar fi înşelat-o.

Cele două săptămâni de sex intens şi fără obligaţii fuseseră nemaipomenite, dar fusese un tâmpit să îşi închipuie că asta avea să o ţină. Niciodată nu îşi neglijase treburile pe care le avea de făcut pentru familia

Roberts şi îşi văzuse mai departe de interviuri. Iar el presupusese că nu se va grăbi să se angajeze şi că vor petrece mai mult timp împreună.

Dar până la urmă tot aici ar fi ajuns. Peste două săptămâni sau două luni, tot s-ar fi angajat în cele din urmă. Poate că trebuia să fie recunoscător că îşi

găsise un post atât de repede, pentru că dacă ar fi continuat să caute, putea găsi ceva departe, în Atlanta sau cine ştie pe unde, iar asta ar fi fost mult mai neplăcut.

Dacă voia să o ţină aici, ar fi trebuit să pună piciorul în prag şi să îşi ia un angajament faţă de ea.

Dar, Dumnezeule, singurul lucru care ar fi reţinut-o ar fi fost o propunere de căsătorie şi numai gândul de a se căsători din nou îl acoperea de o transpiraţie rece. Poate o logodnă lungă era mai potrivită.

Nu, cu aşa ceva nu avea să o convingă. Şi asta presupunând că era dispusă să se mărite cu el.

Avea planul acela măreţ de a călători prin toată lumea şi făcea eforturi mari să şi-l îndeplinească, îşi dorea foarte mult asta şi îşi organizase viaţa în aşa fel încât să rămână liberă şi fără obligaţii. Nu îşi dădea seama cum s-ar potrivi un astfel de plan cu o căsătorie, sau dacă ea ar fi

fost de acord să se mărite înainte, ori ar fi insistat să aştepte până după călătoria visată.

Îi dăduse de înţeles că îl iubeşte. *Ştia* că îl iubeşte. Cu toate astea, el nu făcuse nimic ca să consolideze sau să pecetluiască relaţia lor. Se mulţumise să se lase dus de val având drept acoperire chestia cu „hai să

vedem ce o să iasă“, iar asta îl costase. Îl costase scump.

Sarah nu era o femeie căreia să nu îi acorzi prea multă importanţă sau cu care să îţi permiţi prea multe. Nu credea că se făcuse vinovat de vreuna dintre aceste crime, dar nici nu îi arătase cât de

importantă devenise pentru el.

Ar fi putut să lase lucrurile cum erau acum; aveau să îşi petreacă week-end-urile împreună mulţumindu-se cu atât. Putea vorbi cu ea la telefon şi uneori poate ieşeau să ia prânzul împreună dacă programul le permitea. Iar în week-end avea să fie

numai a lui.

Dar nu era de ajuns. Voia să o aibă lângă el în fiecare noapte. Voia să stea împreună la masă şi să discute despre ceea ce făcuseră în timpul zilei. Voia să împartă ziarul de dimineaţă cu ea, certându-se care avea să ia primul pagina întâi. Voia să se

mai lupte împreună; deşi era mult mai solid, ea era atât de rapidă, încât diferenţa aproape se compensa. Fie că se întreceau la karate, kick-boxing sau lupte pe dezbrăcate, finalul fusese întotdeauna acelaşi — sex exploziv. Acum nici măcar la serviciu nu se mai putea gândi la asta fără să capete

o erecţie. Subsolul era impregnai de mirosul ei, de mirosul sexului şi de amintirile legate de meciurile lor de acolo.

La naiba, chiar şi masa unde îşi lua micul dejun îi stârnea amintiri.

Îi era dor de ea.

Se uită repede la ceas,

apoi ridică receptorul şi formă numărul ei.

— Bună, îi zise când îi auzi vocea.

— Bună şi ţie, răspunse ea şi aproape că îi simţi zâmbetul.

— Te-am trezit?

Sarah trebuia mai tot timpul să se trezească devreme; nu era o pasăre de noapte, aşa că cel târziu

la zece era în pat, iar uneori chiar la nouă. Îşi asumase un risc telefonându-i.

— Nu. Sunt în pat, dar citeam.

— Cu ce eşti îmbrăcată?

Ea izbucni în râs.

— E un telefon obscen?

— S-ar putea.

— Sunt îmbrăcată într-o pijama de bumbac. O ştii.

— Serios?

Nu îşi amintea să fi purtat ceva în pat, nici măcar vreun tricou de-al lui.

— O purtam prima oară când ne-am văzut. Nu

se poate să fi uitat. Stăteam pe scări, curentul era întrerupt şi doi indivizi puşi pe rele zăceau pe podea.

— A, da, îmi amintesc vag. M-am gândit atunci că eşti pipiţa care îi încălzeşte patul judecătorului Roberts.

— Cum? întrebă ea indignată.

— O tipă tânără şi

superbă locuind cu un bătrân — ce altceva să creadă un poliţist?

— Poate că tipa e majordom, exact aşa cum îi spusese?

— Poliţiştii nu cred tot ce li se spune. Dar după ce am stat de vorbă cu tine câteva minute, mi-am dat seama că aşa era.

— Ai făcut bine că nu mi-ai spus atunci ce îţi trecea prin cap.

— Sunt un băiat deştept. Mi-e dor de tine, Sarah.

Ea rămase tăcută o clipă.

— Şi mie mi-e dor de tine. Dar nu avem ce face.

— Nu în clipa asta, dar

putem să aducem câteva îmbunătăţiri situaţiei de faţă şi să găsim o metodă să fim mai mult timp împreună. O să vorbim despre asta în week-end.

— Nu pot să vin la tine sâmbătă. Soţii Lankford dau o petrecere şi va trebui să fiu aici. Dar o să am duminică şi luni liber.

El scrâşni din dinţi.

Pierdea o zi, pentru că luni lucra. Dar cel puţin avea să se trezească alături de ea.

— Bine, ne vedem duminică. Sau poate vii sâmbătă noaptea, după petrecere.

— O să se termine târziu. Foarte târziu. Spre dimineaţă probabil.

— Nu contează. Să mă

trezeşti.

— S-a fãcut, zise ea.

Capitolul 20

Aleea era plină de maşini şi toate luminile vilei imense păreau să fie aprinse. Oaspeţii se plimbau prin camere, prin curte şi pe lângă piscină. Merilyn avea firma ei

preferată furnizoare de alimente, aşa că Sarah aranjă toate detaliile cu patroana, o femeie subţire şi elegantă pe nume Brenda Nelson, care dirija cu aplomb nebunia din spatele scenei. Chelnerii circulau printre oaspeţi ducând tăvi încărcate cu băuturi şi aperitive. Un bufet uriaş fusese aranjat

lângă piscină, gemând sub mulţimea mâncărurilor. Existau şi două baruri, unul lângă piscină şi altul în casă.

În mod inevitabil, mai cădeau farfurii şi pahare. Sarah se strecura nevăzută încercând să detecteze astfel de incidente imediat ce se produceau, ca să le

poată rezolva imediat şi discret. Curăţenia generală avea să se facă luni dimineaţa, când chemasc deja o firmă specializată să se ocupe de treburile grele, dar lichidele şi mâncarea căzută pe jos trebuia şterse imediat, ca nu cumva cineva să alunece şi să cadă.

Brenda avusese grijă să

aducă destule pahare şi farfurii, însă mai existau nenumărate alte mărunţişuri de care trebuia să se ocupe Sarah, cum ar fi scrumiere suficiente pentru fumători, care nu erau totuşi prea mulţi şi se duceau afară să fumeze, în ciuda asigurărilor vesele ale lui Merilyn: „Fumaţi aici,

vă rog, nu mă deranjează deloc“. Scrumierele trebuia golite, spălate şi aduse la loc. Mai trebuia avut grijă de şervetele de hârtie cu monogramă din baie pentru şters mâinile, lucrurile musafirilor trebuia supravegheate, giugiulelile dintre o doamnă beată şi un domn nu chiar atât de beat întrerupte până nu

atingeau o fază jenantă, cheile pierdute trebuia găsite, iar când o doamnă pe tocuri înalte se împiedică şi căzu în piscină, Sarah se asigură mai întâi că nu păţise nimic, apoi o ajută să se usuce, îi aduse farduri, un uscător de păr şi haine în caz că voia să se aranjeze

şi să se alăture din nou petrecerii. Din fericire, doamna respectivă avea o fire veselă, dimensiuni normale şi se distra prea bine, aşa că nu plecă din cauza incidentului.

Merilyn era pretutindeni, stând de vorbă şi râzând cu toată lumea. Făcea parte din gazdele care adoră

petrecerile, iar plăcerea ei era contagioasă. La un moment dat se afla într-un grup de bărbaţi — flirtând nici mai mult nici mai puţin când o văzu pe Sarah şi îi făcu semn să se apropie. Oftând în sinea ei, fiindcă se părea că urma să fie expusă privirilor, Sarah adoptă o expresie afabilă şi

profesională şi se apropie.

— Sarah, tocmai am aflat că aceşti doi domni au încercat şi ei să te angajeze după tragedia cu judecătorul Roberts, zise Merilyn. Carl Barnes, Trevor Densmore, ea e Sarah Stevens, specialist în administrarea gospodăriilor.

— Îmi pare bine,

murmură ea cu o plecăciune scurtă.

Nu le întinse mâna — acesta era prerogativul unei femei, nu al unui majordom. Dacă cineva îi întindea mâna, avea să i-o strângă, dar aştepta ca ei să facă primii acest gest.

Trevor Densmore era un bărbat înalt şi zvelt, cu

păr cărunt şi un zâmbet timid; chiar roşi când Sarah îi zâmbi uşor. Dar Carl Barnes, un bărbat blond cu trăsături aspre şi ochi reci, o măsură de sus până jos dus pe gânduri, de parcă se întreba dacă Sonny Lankford obişnuia să îşi facă drum noaptea spre bungaloul ei. Recunoscu ambele nume;

Trevor Densmore era cel care îi trimisese două oferte de angajare. Carl Barnes îi trimisese o ofertă atât de generoasă, încât fusese nevoită să se întrebe cc îndatoriri se mai aştepta să îndeplinească pe lângă administrarea casei. Probabil că îşi închipuise că o astfel de propunere

avea să o dea pe spate; în loc de asta, nu reuşise decât să îi trezească suspiciuni.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse domnul Densmore cu o voce la fel de moale şi timidă ca şi zâmbetul său.

Roşi din nou şi îşi privi pantofii.

— Merilyn, dacă aş fi

în locul tău, nu l-aş scăpa din ochi pe Sonny, zise Carl Barnes pe un ton puţin cam ridicat. Nu poţi şti ce idei îi vin unui bărbat când are aşa o femeie prin preajmă.

Presupunând că femeia respectivă nu ar avea nimic împotrivă, gândi Sarah ascunzându-şi enervarea.

În mod normal s-ar fi abţinut de la orice fel de replică, dar văzând-o pe Merilyn încurcată şi rămasă o clipă fără glas, răspunse cu subînţeles:

— Un *gentleman* nu ar face niciodată aşa ceva.

Domnul Barnes roşi şi îi aruncă o privire piezişă. Merilyn îşi reveni şi îi dădu o palmă peste braţ.

— Carl, dacă ai de gând să fii nepoliticos, du-te şi retrage-te singur într-un colţ ca să nu îmi superi oaspeţii. Nu ţi-am prezentat-o pe Sarah ca să o insulţi. Şi nici pe Sonny sau pe mine.

Reuşi să adopte un ton destul de ferm ca să arate că vorbeşte serios, dar fără

să fie dezagreabilă.

— A fost doar o glumă, mormăi el ascunzându-se în spatele cunoscutei scuze pasiv-agresive.

— Sunt sigură de asta, spuse Merilyn şi îl bătu uşor pe mână. Haide să o găsim pe Georgia. Vreau să îi spun ceva.

Îl trase după ea în

căutarea soţiei lui. Sarah privi în urma lor ascunzându-şi un zâmbet. Individul îşi închipuia că totul se aplanase, dar de fapt Merilyn îl ducea în custodia soţiei sale.

— Îmi pare rău, zise domnul Densmore. Carl poate să devină grosolan când bea prea mult.

— Nu m-am simţit deloc afectată, minţi Sarah fără scrupule. Mă bucur să vă cunosc, domnule Densmore. Îmi amintesc scrisorile dumneavoastră; mi-aţi făcut o ofertă extrem de atrăgătoare.

— Mulţumesc, zise el şi zâmbi timid. Nu ştiam dacă ar trebui... vreau să

spun că nu ştiam cum să vă contactez. Sper că nu v-am supărat.

Cum să o supere o ofertă de serviciu?

— Am fost flatată, îl asigură ea şi privi în jur. Mă scuzaţi, domnule Densmore, am o mulţime de treburi de făcut.

— Înţeleg. Şi eu mă bucur că v-am cunoscut,

domnişoară Stevens.

Sarah fu uşurată să scape şi să se întoarcă pe un teritoriu mai familiar. Avu totuşi grijă să păstreze distanţa de Cali Barnes.

♦ ♦ ♦

Era frumoasă. Se întrebase cum avea să fie îmbrăcată, dacă va purta pantaloni, sau poate un

smoching în versiune mai feminină, deşi petrecerea soţilor Lankford nu era formală. Însă alegerea ei era mult mai potrivită: fustă lungă neagră, îngustă dar fără să fie exagerat de strâmtă, la care asortase o bluză albă şi o jachetă neagră scurtă. Costumul era vag militar, dar fără fireturi sau nasturi de

alamă. Părul negru şi des era strâns într-un coc perfect şi în urechi avea cercei mici şi rotunzi din aur. Nu purta pandantivul.

La început se simţi jignit, dar apoi îşi dădu seama că nu se potrivea cu poziţia pe care o ocupa. Cum o numise soţia lui Lankford? A, da, specialist

în administrarea gospodăriei. Nu putea să poarte diamante şi rubine în această postură când îndeplinea o astfel de funcţie. Pandantivul era destinat clipelor când aveau să fie singuri.

Dar poate că dăduse dovadă de zgârcenie când cumpărase pandantivul. Comparat cu inelul cu

diamant imens purtat de Merilyn Lankford, pandantivul devenea insignifiant. Nu obişnuia să cumpere bijuterii, aşa că se putea să fi greşit. Ce umilitor ar fi gândi el, ca Sarah să nu îşi fi pus bijuteria nu pentru că nu ar fi fost potrivit, ci pentru că era meschină!

Nu, nu era genul acela de femeie. Era o adevărată doamnă. Uite, ca dovadă, felul în care îl pusese la punct pe bădăranul acela infect de Carl Barnes. Nici măcar nu clipise când îi dăduse replica aceea în şoaptă despre felul în care s-ar purta un „gentleman” — ceea ce Barnes, în mod

evident, *nu era.* Fusese foarte mândru de ea.

O urmărise toată seara. Era rezervată, discretă şi acorda o permanentă atenţie tuturor detaliilor. Orice incident, oricât de mărunt, era rezolvat imediat, discret şi fără complicaţii. Devotamentul ei îţi încălzea inima pe

vremurile acestea când angajaţii consideră o adevărată pedeapsă obligaţia de a-şi servi patronii.

Cum să fie Merilyn Lankford în stare să aprecieze onoarea pe care i-o făcea Sarah aflându-se aici? Bineînţeles că nu putea. Merilyn nu avea nici cea mai mică idee ce

comoară avea sau că nu se va bucura de ea prea mult timp.

Situaţia era şi mai intolerabilă decât presupusese. Sarah a lui era expusă unor remarce vulgare ca cea făcută de Carl Barnes. În casa lui avea să fie ferită de aşa ceva. O va proteja de

lumea întreagă. Totul era aproape gata; mai erau câteva pregătiri de făcut, după care avea să vină clipa să o aducă la el acasă.

♦ ♦ ♦

Petrecerea se sparse pe la unu şi jumătate, deci nu foarte târziu. Invitaţii erau oameni de afaceri, stâlpi ai comunităţii şi majoritatea mergeau regulat la biserică;

trebuia să se scoale devreme dimineaţă ca să meargă la slujbă.

Merilyn arăta la fel de proaspătă ca la începutul petrecerii, iar ochii verzi îi străluceau.

— Ei bine, a fost un succes! declară ea privind dezordinea din camera ei de zi de mărimea unei săli

de bal.

Nu era nimic distrus, dar niciun lucru nu mai părea să se afle la locul lui.

— N-a vomitat nimeni, nu a ars nimic şi nu s-a luat nimeni la bătaie. A fost foarte bine, chiar dacă o spun chiar eu!

Sonny îşi privi soţia cu indulgenţă şi dragoste. Era un bărbat cărunt, scund,

îndesat şi glumeţ.

— Poţi să o spui în drum spre dormitor, zise el deschizând braţele larg, făcând gestul de a o conduce spre scări. Sunt frânt. Mai la culcare.

— Dar mai sunt atâtea...

— Eu şi Brenda o să avem grijă de toate, o

asigură Sarah zâmbind. O să încui şi o să programez alarma când plec.

Merilyn nu suporta să plece la culcare câtă vreme în casă se mai afla cineva care nu dormea, temându-se să nu piardă ceva, chiar dacă acel ceva nu însemna decât strângerea unor teancuri de farfurii şi nenumărate pahare.

— Dar...

— Nici un dar, replică Sonny, de data aceasta chiar împingând-o spre scări. Toate astea pot aştepta până dimineaţă.

Ea se supuse, aruncând priviri în spate ca un copil care era tras cu forţa de pe terenul de joacă. Când soţul ei reuşi să o facă să

urce scările, Sarah flutură mâna în semn de noapte bună, apoi se alătură Brendei şi echipei ei în bucătărie.

Lucrurile stăteau bine, pentru că Brenda pusese pe cineva să spele vesela încă de la început. În felul acesta exista în orice moment o rezervă ce putea fi folosită la nevoie, iar la

sfârşitul petrecerii nu se adunase o avalanşă de vase ce trebuia spălate pentru a fi puse în cutii şi duse înapoi la firmă. Drept rezultat, ultima serie de farfurii şi pahare murdare fusese deja spălată, iar membrii echipei împachetau repede vesela caldă încă şi împătureau un

mic munte de feţe de masă.

Convingându-se că totul era în regulă pe acel front, Sarah începu un tur al casei, aşezând câte un ghiveci răsturnat, ridicând câte o linguriţă rătăcită pe jos, adunând prosoape şi — hopa! — lenjeria intimă a cuiva. Ori cineva fusese foarte uituc, ori în baie

avusese loc un rendez-vous.

Aruncă chiloţii, goli coşurile de gunoi, dădu peste tot cu deodorant de cameră şi aranjă pernele şi scaunele. Brenda veni să îi spună că încărcaseră totul în furgonete şi erau gata de plecare După ce îi conduse, Sarah mai făcu o

dată turul casei verificând ferestrele şi uşile. În final, puţin după ora trei, fixă alarma, ieşi în curte închizând uşa în urma ei, trecu pe lângă piscină şi o luă pe poteca scurtă spre bungaloul ei.

Era atât de obosită, că o durea întreg corpul, dar nu îi era somn deloc. Făcu un duş să se învioreze; de

obicei un duş fierbinte o relaxa, dar în noaptea asta o făcu să se simtă şi mai trează decât înainte. Se gândi să se aşeze în pat şi să citească, dar Cahill îi spusese să vină la el indiferent de ora la care se termina petrecerea.

Avea liber până marţi, tocmai făcuse duş şi nu îi

era somn deloc, iar bărbatul care îi plăcea la nebunie nu se afla prea departe.

— Decizii, decizii, spuse cu voce tare.

Sigur. Ca şi cum ar fi existat vreo îndoială. Ridică receptorul. Avea cheia lui, dar numai un prost dă buzna neanunţat peste un bărbat care

doarme cu pistolul încărcat pe noptieră.

— Cahill.

Îşi dădu seama că îl trezise, dar vocea îi era clară şi sigură; dat fiind că un detectiv e de fapt de serviciu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, era obişnuit cu telefoanele în toiul nopţii.

— Petrecerea s-a terminat. Vin spre tine.

— Te aştept.

Fredonând, îşi luă repede geanta pregătită din timp, cu câteva schimburi, fardurile, obiectele de toaletă şi o carte sau două. Nu că ar fi avut timp de citit când era împreună cu el, dar nu se ştie niciodată.

Încuie casa, îşi puse lucrurile în TrailBlazer şi în douăzeci de minute oprea pe aleea din faţa casei lui. Lumina din bucătărie ora aprinsă.

Aproape că zbură pe trepte până la uşa de la intrare, care sc deschise înainte să ajungă acolo. Cahill stătea în cadrul uşii cu silueta conturată în

lumina ce venea dinăuntru, înalt, cu umerii laţi şi purtând doar o pereche de pantaloni scurţi sexy, pe care şi-i pusese numai pentru că ştia că va trebui să îi deschidă uşa.

— Bună, frumosule, spuse ea îngroşându-şi vocea, apoi dădu drumul poşetei şi sacoşei de voiaj

şi se aruncă în braţele lui.

El o prinse şi o ridică astfel încât ea îi încolăci mijlocul cu picioarele şi se lăsară pradă unui sărut lung şi înfometat.

Când reuşiră să se smulgă din transă, îi linse buza de jos în stilul lui specific de a o gusta.

— Planul tău are multe lipsuri, spuse muşcându-i

buzele uşor.

— Da? se miră ea trăgându-se puţin înapoi. Unde am greşit?

— În primul rând, eşti în blugi.

O sărută din nou, băgându-i bagajele înăuntru cu o lovitură de picior şi încuind uşa pe bâjbâite.

— Dacă ai fi gândit lucrurile aşa cum trebuie, te-ai fi îmbrăcat în fustă şi fără chiloţi.

— Puteam să răcesc, zise ea şi se aplecă să îl sărute din nou.

O prinse de şolduri, o lipi de el şi porniră pe hol spre dormitor.

— Dar aş fi fost deja

în tine, şopti el.

— Ai dreptate, a fost o greşeală incredibilă din partea mea.

Se mişcă frecându-se în sus şi în jos de el şi i se tăie respiraţia când valul bine cunoscut de căldură începu să o cuprindă.

— Poţi să te revanşezi faţă de mine.

O trânti pe pat, îi

desfăcu blugii şi începu să i-i tragă în jos

— Serios? Cum anume?

— Există mai multe modalităţi.

— Sunt legale în statul ăsta?

— Nu.

— Sunt şocată. Pur şi simplu şocată. Ai făcut un

jurământ să veghezi la respectarea legii.

— Ai dreptul ca cetăţean să mă arestezi, dar după aceea.

Îi trase bluza tricotată peste cap şi o aruncă într-o parte. Nu purta sutien şi rămase goală. Când venea vorba să o dezbrace, viteza lui stabilea adevărate recorduri mondiale.

— Să te arestez, murmură ea visătoare. Asta înseamnă că pot să-ţi pun cătuşe?

— Vrei să spui că îţi plac şi ţie perversităţile?

Îşi scoase pantalonii scurţi, o trase spre marginea patului şi îi puse mâinile sub coapse ridicându-le şi

îndepărtându-le. Ea îşi ţinu respiraţia când îi simţi penisul alunecând uşor dincolo de intrarea strâmtă în ea. Se aplecă peste ea împingând uşor şi adânc, iar ea începu să respire din nou. Îşi arcui şoldurile primindu-l înăuntru cu totul.

Lumina din hol rămăsese aprinsă

desenându-i silueta aplecată peste ea, cu umerii largi blocând lumina. Nu mai spuseră nimic, concentrându-se asupra ritmului şi senzaţiilor, asupra căldurii şi umezelii, ea asupra plenitudinii pe care o simţea, iar el asupra strânsorii pe care o simţea.

Degetul lui mare îi masă uşor clitorisul, făcând-o să îşi arcuiască trupul. Sarah gâfâi şi întinse mâinile spre el, dorind să îi simtă greutatea corpului. Îi dădu ceea ce dorea, lăsându-se pe ea şi strivind-o de saltea cu forţa împingerilor sale, ridicându-i coapsele cu mâinile şi lipind-o şi mai tare de el. Ajunse la

orgasm zvârcolindu-se sub el, înfigându-şi călcâiele în coapsele lui şi unghiile în umerii lui. Prima oară se întâmpla totdeauna repede, repede şi extraordinar de intens. El termină imediat după ea şi rămaseră întinşi unul lângă altul. Sarah simţi cum o cuprinde somnul, simţindu-se

satisfăcută până la ultima celulă a corpului ei. Locul ei era chiar aici, lângă el. De fapt „aici“ putea fi oriunde câtă vreme era alături de Cahill.

Capitolul 21

Sarah fu trezită de aroma cafelei proaspete. Se rostogoli pe o parte căscând şi întinzându-se. Nu dormise prea bine de când se mutase în bungalou, dar acasă la

Cahill dormea întotdeauna dusă... cât o lăsa să doarmă mai bine zis.

Îi fusese dor de el, şi afectiv, şi fizic. Nu era numai sexul, oricât de pătimaş şi de extraordinar ar fi fost. Mai mult decât asta, îi lipsea prezenţa lui lângă ea în pat, căldura, forţa şi protecţia. Mai tot timpul dormea cu capul pe

umărul lui sau lipită de spatele lui. Dacă nu îl atingea ea, o atingea el, ca un fel de semnal subconştient că erau împreună.

Cahill intră în dormitor îmbrăcat doar în blugi şi cu o cană de cafea în mână. Ea se ridică şi îşi dădu părul din ochi.

— Dacă e pentru mine, voi fi sclava ta pentru totdeauna.

— E pentru tine, aşa că va trebui să discutăm condiţiile.

Îi întinse cana, iar ea sorbi, savurând cu ochii închişi prima înghiţitură. Salteaua se lăsă când se aşeză lângă ea. Sarah mai

luă o înghiţitură.

— Pentru început, nu sunt eliberată pentru conduită ireproşabilă.

— În niciun caz, conveni el mângâind-o pe braţ. Fără eliberare temporară, deşi cred că ai putea obţine... privilegii speciale dacă te dai bine pe lângă gardian.

— Desigur, murmură

ea trecându-şi un deget peste umflătura din blugii lui. Când încep?

Colţurile gurii lui se începură să se ridice într-un zâmbet în faţa îndrăznelii ei.

— Cred că ai început deja. Dacă nu te opreşti şi nu îţi dai fundul jos din pat, o să ţi se răcească

micul dejun.

— Ai pregătit deja micul dejun? Ce bine! Sunt moartă de foame.

Renunţă să îl mai tachineze, coborî din pat ţinând în echilibru cana de cafea şi o luă spre baie.

— Ce e de mâncare?

— Cereale.

— Trişorule! Alea sunt deja reci! strigă ea după el

şi îl auzi râzând încet în drum spre bucătărie.

Imaginea ei în oglinda din baie nu era aceea a unei femei care lucrase aproape toată noaptea şi care nu dormise cele opt ore de somn recomandate. Avea părul ciufulit, pleoapele puţin umflate, dar arăta odihnită... şi

strălucitoare. Datora toate astea sexului cu Cahill, gândi ea zâmbind în timp ce îşi peria părul.

Cahill îi adusese în dormitor geanta de voiaj şi poşeta. Se spălă pe faţă şi pe dinţi şi se îmbrăcă. În blugi şi desculţă ca şi el — însă îşi pusese şi o cămaşă — îşi luă cafeaua şi se duse în bucătărie.

Micul dejun consta într-adevăr din cereale, dar îi pusese alături şi piersici proaspete tăiate felii, plus iaurtul ei preferat cu vanilie. Pregătise acelaşi lucru şi pentru el, numai că în porţii duble.

— Bun, zise ea aşezându-se. Numai că e târziu şi n-ar fi trebuit să

mă aştepţi. Cred că ţi-e chiar mai foame decât mie.

— Am mâncat un corn pe la opt.

— La ce oră te-ai trezit?

— Pe la şapte. Am ieşit să alerg, am mâncat cornul, am citit ziarul şi m-am învârtit pe aici fără niciun rost.

— Bietul de tine, îl

căină ea ridicând lingura şi începând să mănănce. Şi ce altceva ai mai făcut?

— Nu te treziseşi, aşa că am făcut dragoste cu trupul tău adormit.

— Ba n-ai făcut aşa ceva!

— Ba da!

— Probabil că ai aţipit şi ai visat. La ce oră te-ai

trezit?

— La nouă jumate, zise el ducând la gură o felie de piersică, eram obosit. Somnul mi-a fost întrerupt azi-noapte.

— Şi acum cum te simţi?

— În formă perfectă.

— Bun, pentru că şi eu mă simt excelent.

Se opri din mâncat ca

să se întindă, ridicându-şi braţele deasupra capului. Privirea lui Cahill se aţinti asupra mişcării sânilor ei.

— După ce mi se mai aşază micul dejun, cred că o să mă duc şi eu să alerg. Te simţi în stare să mai faci şi tu încă o tură?

— Mă simt în stare de multe lucruri. O cursă în

plus nu va fi o problemă.

Îi aruncă o privire admirativă. Îi spusese că se apucase de sport când se despărţise de fosta soţie, exerciţiile fizice fiind excelente pentru eliberarea de stres. Era şi înainte într-o bună formă fizică, dar nu ca acum. Abdomenul şi pectoralii îi erau tari ca piatra. Era un bărbat solid,

dar nu se dezvoltase prea mult, ci doar îşi întărise şi îşi definise mai bine liniile. Să îl atingi era o savoare tactilă — pielea netedă şi caldă îi învelea muşchii atât de puternici, încât aveai impresia că nu mai e loc pentru carne.

Se ridică să ducă vasele la chiuvetă. Sarah îşi propti

bărbia în palmă urmărindu-l cu ochii pe jumătate închişi şi o urmă de zâmbet pe faţă.

— Fosta ta soţie a fost cea mai mare fraieră de pe faţa pământului.

El o privi uimit, apoi dădu din umeri.

— Proastă, trădătoare şi răzbunătoare. Dar ce te-a făcui să te gândeşti la ea?

— Tu. Eşti un bărbat îngrijit, civilizat, inteligent...

— Continuă, continuă, o îndemnă el.

— ... arătos, plin de umor, sexy...

— Şi sunt al tău.

Ea amuţi simţind un gol în stomac.

— Chiar eşti? întrebă

ea în şoaptă.

Cahill puse laptele în frigider şi îi zâmbi.

— Da.

Sarah respiră adânc.

— Uau!

— Exact asta simt şi eu.

Turnă din nou cafea în căni şi se aşează.

— Şi despre asta trebuie să discutăm. Vreau

mai mult decât avem acum. Dacă şi tu simţi la fel, trebuie să găsim o modalitate să rezolvăm problema.

Ea dădu din cap aprobator.

— Sarah, vreau să te aud că o spui.

— Vreau mai mult, reuşi ea să spună.

Nu îi venea să creadă că lucrurile începeau să se mişte cu o astfel de viteză, într-o dimineaţă însorită de duminică la masa unde îşi luau micul dejun.

— Bun. Pentru moment, postul tău îţi cere să locuieşti acolo. Iar programul meu de lucru e mai lung ca de obicei în

clipa de faţă. Dacă nu ne putem vedea deocamdată decât în week-end, o să ne descurcăm şi aşa, dar... până la ce oră lucrezi seara?

— Până când se duc la culcare, sau îmi spun că nu mai au nevoie de serviciile mele. Până acum mi-au spus că pot să mă retrag imediat după cină. Cred că

le place să îşi petreacă serile în intimitate, cu excepţia cazurilor când dau petreceri.

— Ai voie să primeşti vizite? Doamne, parcă am fi în Anglia victoriană.

Ea izbucni în râs.

— Bineînţeles că pot primi vizite în timpul meu liber. Dar nu cred că aş

putea să te opresc acolo peste noapte...

El dădu din mână.

— Sexul e pe planul doi. Mă rog, aproape pe planul doi. Ideea e că trebuie să ne vedem mai des decât am reuşit să o facem de când ai început să lucrezi acolo. Nu suport să nu te văd. Hai să încercăm să rezolvăm

chestia asta acum şi vom discuta mai târziu despre turul pe care vrei să-l faci în jurul lumii. Nu am să îţi cer să renunţi la asta, fiindcă ştiu cât de mult îţi doreşti să-l faci. Numai că o să mă lamentez fără încetare.

Îşi dorea într-adevăr foarte mult să aibă un an în

care să călătorească, dar îl voia şi pe Cahill.

— Sunt o femeie rezonabilă, spuse ea. Ştiu să fac compromisuri.

Reuşise să îşi păstreze inima neatinsă şi liberă pentru că nu întâlnise niciodată pe cineva suficient de important ca să-i schimbe planurile. Dar Cahill era important. Avea

să călătorească, dar un an departe de el? Imposibil.

El își drese glasul.

— Ă... probabil că ne vom căsători?

— Crezi? întrebă ea și nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

Dacă toți bărbații ar fi atât de lipsiți de romantism, Ziua

îndrăgostiţilor s-ar desfiinţa. El o prinse în braţe şi o trase pe genunchi.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Nu mi-ai pus o întrebare. Ai exprimat doar o probabilitate.

— Şi eşti de acord cu această probabilitate?

Se putea să nu îl audă

niciodată rostind întrebarea, se gândi ea amuzată. Va trebui să îl convingă să o facă. Intenţiona să se mărite o singură dată în viaţă, aşa că ţinea neapărat să audă întrebarea.

— Sunt de acord cu această probabilitate.

Îi zîmbi şi îl sărută pe

obraz.

— Când o să ai opinii mai hotărâte asupra acestui subiecd, vom relua discuţia.

El gemu şi îşi lăsă capul pe umărul ei.

— Ai de gând să mă chinui ca pe hoţii de cai, nu?

— Bineînţeles, iubitule. Pentru asta sunt

făcute femeile.

♦ ♦ ♦

Nu ştia unde e Sarah. Când trecuse pe acolo duminica dimineaţă devreme, maşina ei nu mai era acolo şi nici până acum nu se întorsese. În timpul petrecerii reuşise să afle de la Merilyn că Sarah avea week-end-urile libere prin

contract, cu excepţia cazurilor când dădeau petreceri şi când îşi lua liber în altă zi. În cazul de faţă, urma să aibă liber până marţi dimineaţă.

Gândindu-se că putea pleca undeva, se trezise devreme şi trecuse cu maşina prin faţa monstrului de casă; ştia dinainte că locul unde îşi parca maşina

se vedea din stradă — doar spatele, dar destul ca să identifice vehiculul. Însă maşina nu mai era când trecu pe acolo în zori, aşa că probabil plecase foarte devreme.

Avea oare rude în zonă? Îi veni să îşi dea palme pentru că nu întrebase. Nu era

neapărată nevoie să aibă rude în zonă; putea să ia avionul ca să îi viziteze şi să fi prins primul zbor din dimineaţa aceea.

O clipă, îi trecu prin cap că putea avea un iubit, dar îşi alungă repede ideea din minte. Sarah avea prea mult stil ca să-şi petreacă week-end-ul cu un ţărănoi local. De fiecare dată când

o urmărise, se dusese la cumpărături şi făcuse tot felul de comisioane, dar nu se întâlnise niciodată cu vreun bărbat. Problema era că existaseră intervale mari când nu reuşise să dea de ea, aşa că nu ştia ce cunoştinţe are în zonă. Probabil că plecase în vizită la familie sau

prieteni, dar ar fi vrut să ştie exact *unde;* detesta să nu fie informat.

După ce îl aranjase pe Roberts, nu rămăsese prin preajmă să urmărească spectacolul, întrucât, fiind cunoscut că în general criminalii nu rezistă să nu asiste la spectacol, poliţia îi filmează pe privitori. Dimineaţa, când toată

tevatura se potolise, trecuse cu maşina prin faţa casei şi văzuse că aleea fusese baricadată şi casa înconjurată cu o bandă galbenă. Nu avea idee unde se dusese Sarah. Acasă la un prieten, la un hotel? Hotelul Wynfrey era locul cel mai probabil şi se dusese direct acolo, dar nu

îi văzuse maşina. Ploua şi nu îi plăcea să conducă prin ploaie, aşa că se dusese acasă.

După înmormântare, ea se întorsese acasă la judecător. Îşi petrecea acolo toată ziua, aşa că se relaxase şi nu mai trecuse cu maşina atât de des. După câte se zvonea, pregătea casa pentru

vânzare, împachetând toate lucrurile la cererea familiei. Apoi trecuse pe acolo într-o seară şi nu o găsise acasă. Toate luminile erau stinse. Unde fusese?

O altă problemă era faptul că nu exista niciun loc prin împrejurimi unde să poată să parcheze şi să o aştepte. Orice maşină

necunoscută care oprea acolo era observată imediat. Şi nici nu putea trece tot timpul prin faţa casei, pentru că avea afaceri de pus la punct, întruniri şi telefoane. Era nevoit să se ocupe singur de chestiunea aceasta pentru că nu-şi permitea să implice vreun străin care să vorbească mai târziu, aşa

că până la urmă trebui să accepte ideea că nu o putea urmări tot timpul. Nu îi plăcea situaţia, dar era un om rezonabil şi răbdător, care ştia să aştepte.

Cel mai important lucru era că aflase că nu avea să se întoarcă până marţi dimineaţa.

Data trecută mersese ca pe roate, aşa că duminică seara urmă aceeaşi rutină. Merse la Galleria în Fordul albastru închis pe care îl cumpărase cu o lună şi ceva în urmă. Jaguarul bătea prea tare la ochi. Fordul era mult mai comun, deci aproape do neobservat. Bineînţeles că

nu se compara cu Jaguarul, dar servea perfect ţelului de faţă. Dădu telefon, dar nu îi răspunse nimeni. Mai încercă de câteva ori, după care renunţă enervat.

Seara următoare însă ştiu că soţii Lankford sunt acasă pentru că verificase şi nici nu mai erau alte maşinii pe alee. Erau singuri. Telefonă şi

bineînţeles că Sonny se arătă bucuros să îl primească. Sonny era tot timpul dispus să discute despre afaceri, iar când interlocutorul era proprietarul unei bănci... ei bine, oamenilor le plăcea să fie vizitaţi de acesta. Sonny era prea prost să i se pară ceva ciudat în

faptul că venea el să îl vadă în loc să fie invers. Dobitocul se simţea probabil flatat.

Când Sonny îi deschise uşa, avea pistolul sub curea la spalc, acoperit de haină. Individul nu se obosise nici măcar să îmbrace şi el o haină, observă cu dispreţ. Purta pantaloni largi, pulover şi papuci de casă,

pentru numele lui Dumnezeu! Nu avea nici pic de clasă.

— Unde e Merilyn? îl întrebă pe un ton uşor.

Oamenii se simţeau la largul lor să îi vorbească şi să îi facă destăinuiri. Le inspira încredere. Şi de ce nu?

— E sus. Coboară şi ea

imediat. Spuneai că vrei să vorbeşti cu amândoi?

— Da. Mulţumesc că m-ai primit în seara asta. N-am să vă reţin mult.

Sonny nu avea cum să priceapă semnificaţia acestor cuvinte.

— Nicio problemă, e o plăcere. Vrei să bei ceva? Avem tot felul de băuturi.

Îl conduse în birou.

Slavă Domnului că nu îl dusese în camera aceea oribilă cu televizoml cât toate zilele. Exista un televizor şi în birou, dar de dimensiuni normale.

— Un pahar de vin, te rog.

Nu avea nicio intenţie să îl bea, dar Sonny avea să se simtă mai la largul lui

dacă îi accepta ospitalitatea. Discutară o vreme pe teme lipsite de importanţă, dar Merilyn întârzia să îşi facă apariţia. Începu să se îngrijoreze. Nu voia să stea prea mult în această casă; cu cât întârzia mai mult, cu atât creşteau şansele ca cineva să îi observe maşina, chiar dacă era un model atât de

comun, sau ca telefonul să sune şi Sonny sau Merilyn să zică: *ne pare rău, dar nu putem vorbim acum, îl avem pe bancherul nostru în vizită.* Ar fi fost un dezastru.

Se uită la ceas, iar Sonny zise:

— Nu ştiu de ce întârzie Merilyn. Mă duc

să văd...

— Nu, nu e nevoie, zise el ridicîndu-se în picioare.

Cu o mişcare agilă, duse mâna la spate, scoase pistolul şi îl îndreptă spre capul lui Sonny. Erau atât de aproape, încât Sonny ar fi putut să îl plesnească peste mână — dacă ar fi avut timp, însă reacţiile lui

fură prea încete. Ghinion.

Calm, apăsă pe trăgaci.

Glonţul pătrunse în cap chiar deasupra sprâncenei stângi, deviind spre dreapta şi atingându-i astfel ambele emisfere ale creierului. Rămânea de fiecare dată uimit de cât de mic era orificiul de intrare; însă la ieşire glonţul era turtit şi

antrena o bucată mare din creier şi din craniu. Splendid.

Împuşcătura de-abia facu un zgomot ca o tuse uşoară; nu putea fi auzită nici măcar din camera alăturată.

Se întoarse să plece în căutarea lui Merilyn şi îngheţă. Ea stătea chiar în pragul uşii, albă la faţă, cu

ochii mari şi plini de groază. Ridică pistolul din nou, dar femeia o luă la fugă.

Nu avu timp să tragă. Întunecat la faţă, porni în urmărirea ei; nu îşi putea permite să o lase în viaţă nici măcar câteva secunde. Putea să alerge ţipând în stradă, ceea ce ar fi atras

atenţia. Dar, nu, amărâta fugi în altă cameră şi trânti uşa în urma ei; auzi declicul încuietorii.

Clătină din cap şi trase un glonţ în încuietoare; uşa se deschise imediat. Merilyn se răsuci pe călcâie cu telefonul în mână. El clătină iar din cap.

— Ce fetiţă rea, spuse

încet şi apăsă pe trăgaci.

Femeia se prăbuşi pe covor cu ochii ieşiţi din orbite de forţa cu care glonţul pătrunsese drept între sprâncene. Se duse lângă ea şi îi luă telefonul din mână. Duse receptorul la ureche, dar nu era nimeni pe fir. Ori nu avusese timp să formeze

911, ori fusese prea năucită şi nu mai ştiuse ce să facă. Şterse calm receptorul cu batista şi îl puse la locul lui.

Mâna lui Merilyn zăcea într-o parte, de parcă o întinsese spre el. Diamantul galben canar sclipi spre el şi îi veni o idee — una strălucită, după părerea lui. Dacă îi

lua inelul, avea să arate ca un jaf. Iar bijuteria valora probabil o avere; făcuse cercetări mai amănunţite astăzi şi constatase că o piatră bună era îngrozitor de scumpă. Inelul acesta, de exemplu, îl făcuse pe Sonny să scoată din buzunar în jur de un sfert de milion de dolari.

Se jena la gândul că el îi oferise lui Sarah o bijuterie ce părea atât de meschină prin comparaţie. Diamantul acesta era deosebit de frumos şi avea să arate minunat purtat de ea, dat fiind coloritul atât de cald al pielii ei. Dar nu într-o astfel de montură, bineînţeles; era prea

vulgară pentru ea. După o vreme, când poliţia avea să înceteze să mai caute un inel cu diamant galben mare, putea să scoată piatra şi să o ducă la un bijutier din Atlanta, spre exemplu, unde avea să comande o bijuterie superbă pentru ea, cu diamantul galben canar ca piesă principală. Exact,

parcă o vedea!

Se aplecă şi trase inelul de pe degetul lui Merilyn. Trebui să facă un efort ca să îl scoată; biata de ea, probabil că se îngrăşase câteva kilograme în ultimul timp. O scutise de grija de a-l da la lărgit.

Mulţumit de sine, o luă înapoi şi şterse cu grijă

toate obiectele pe care le-ar fi putut atinge. După ce ieşi din casă, şterse clanţa şi butonul soneriei. În timp ce se îndepărta la volanul maşinii, zâmbi mulţumit.

Totul mersese ca pe roate.

Capitolul 22

Luni dimineaţă după ce Cahill plecă la serviciu, Sarah îşi făcu exerciţiile, se programă la manichiură şi pedichiură pentru după-amiază, apoi petrecu câteva ore binecuvântate

fără să facă absolut nimic. Se duse la salonul de cosmetică, apoi la cumpărături şi pregăti o cină cu spaghete. Cahill era la a treia felie de pâine cu usturoi şi unt, când îi sună telefonul mobil. Se uită la numărul afişat şi oftă.

— Da, Cahill, zise el şi ascultă un minut. Vin imediat.

Oftă şi se ridică. Nu îşi scosese tocul pistolului, aşa că nu trebui decât să îşi înnoade cravata şi să îşi pună haina.

— Trebuie să plec, preciză el inutil.

— Mi-am dat seama, îl asigură ea şi se ridică să îl sărute. E ceva ce poţi termina repede sau va

dura?

El oftă din nou.

— O să-mi ia probabil vreo câteva ore, poate şi mai mult.

— Bine. Mă găseşti aici când te întorci.

O privi cu ochii albaştri plini de senzualitate, cu pleoapele coborâte pe jumătate.

— Îmi place să aud aşa

ceva, spuse el, se aplecă şi o sărută atât de lung, că îi accelera bătăile inimii.

La naiba, omul ăsta se pricepea să sărute ca nimeni altul!

După ce plecă, făcu ordine în bucătărie, apoi se uită o vreme la televizor. Reclama unui restaurant prezenta o imagine

savuroasă a unei îngheţate cu banane şi simţi că îi lasă gura apă. Ştia că aşa ceva are un milion de calorii şi că va trebui să alerge peste o sută de kilometri ca să le ardă.

Ştia toate acestea, dar îi era poftă, iar ea rareori avea pofte. Dieta ei era sănătoasă şi echilibrată şi în general nu se gândea

prea mult la mâncare. Însă acum era înainte de ciclu şi în astfel de perioade i se făcea poftă de îngheţată.

Rezistă mai mult de o oră, apoi cedă. Se ridică şi se uită în congelator. Aha! Înăuntru era o cutie mare de îngheţată de vanilie. O scoase, dar avu parte de o dezamăgire. Cutia era prea

uşoară. Scoase capacul şi gemu: înăuntru de-abia dacă mai era o lingură de îngheţată. De ce naiba nu mâncase şi ultima lingură şi nu aruncase cutia? Şi de ce nu cumpărase încă o cutie?

Bombănind, îşi luă geanta şi se întoarse la supermarket. Dacă ar fi ştiut că o să i se facă poftă de îngheţată, ar fi

cumpărat când fusese acolo mai devreme.

Hotărî că, dacă tot se lăsase pradă tentaţiei, măcar să o facă aşa cum trebuie şi să cumpere ingrediente pentru o îngheţată cu banane ca la carte. O dată pofta potolită, se putea întoarce la mâncăruri sănătoase şi

raţionale. Iar dacă adaugi banane înghеţatei, înseamnă că e oarecum un desert mai sănătos, nu?

Se puse pe treabă şi alese cele mai frumoase banane pe care le găsi. Apoi cumpără cireşe în lichior. Suc de ananas. Sirop de ciocolată. Nuci în sirop de caramel şi, dacă tot ajunsese aici, sirop de

caramel simplu. Apoi luă înghețată de vanilie, de căpșuni și de ciocolată, pentru că era nevoie de trei arome. Ce mai trebuia? A, da, frișcă. Și napolitane de vanilie ca să închege tot ansamblul.

Doamne, de-abia aștepta să guste!

Spre surpriza ei, Cahill

era acasă când se întoarse. Intră cu braţele încărcate de cumpărături.

— Ce cauţi acasă aşa repede? Credeam că nu te întorci mai devreme de zece.

El dădu din umeri.

— A mers mai repede decât am crezut. Unde ai fost?

— La supermarket. Ţi-

aş fi lăsat un bilet, dar nu mi-am închipuit că te întorci înaintea mea.

El se rezemă de bufet şi o privi cum scoate cumpărăturile din pungi.

— Ce se întâmplă? Dăm o petrecere cu îngheţată?

— Fac îngheţată cu banane. Am văzut o

reclamă la televizor şi mi-a plouat în gură. Tu nu ai îngheţată în casă, zise ea acuzator.

— Ba am!

— O linguriţă de îngheţată aproape uscată nu înseamnă nimic.

El se uită spre cele trei cutii.

— Se pare că acum am din belşug.

— Cam aşa ceva.

Cahill rămase tăcut un minut.

— Îmi dai şi mie?

— Vrei să participi şi tu la această orgie a îngheţatei cu banane?

— Normal. Dacă e vorba de o orgie, sunt primul pe listă. Pun pariu că pentru siropul de

ciocolată pot găsi mai multe utilizări decât tine.

— Nu te atingi de siropul meu de ciocolată. Am alte planuri cu el.

— Cu *tot?*

Ea îi făcu cu ochiul.

— Poate nu chiar cu tot.

Scoase două boluri adânci din dulap, îşi alinie toate ingredientele, curăţă

bananele şi le tăie pe lungime. Le puse în boluri împreună cu napolitanele, apoi veni rândul îngheţatei.

— Eu vreau doar de vanilie, zise Cahill privind fascinat. Am gusturi precise la îngheţată.

— Ratezi o mare experienţă culinară.

— O să te gust pe tine

după aceea.

Trei linguri de îngheţată de vanilie pentru el şi câte una do vanilie, căpşuni şi ciocolată pentru ea.

— Ananas şi nuci? întrebă ea ridicând borcănaşele.

El consimţi din cap şi Sarah adăugă cantităţi generoase în ambele

boluri. Urmă sosul de caramel, apoi siropul de ciocolată. Deasupra mormanelor din ce în ce mai mari puse frişcă din belşug şi desăvârşi totul cu cireşe din lichior. Pe al ei puse două, pentru că îi plăceau mult.

— La naiba, zise Cahill când luă bolul. Ăsta are cel

puţin un kilogram.

— Poftă bună, îi ură ea aşezându-se la masă şi începând să mănânce.

— Dumnezeule! gemu el o jumătate de oră mai târziu. Nu pot să cred că ai mâncat tot ce era acolo.

— Şi tu ai mâncat la fel, replică ea uitându-se cu înţeles la bolul lui gol.

— Eu sunt mai mare

decât tine. Şi sunt plin până la refuz.

— Şi eu la fel, recunoscu ea. Dar a fost bună şi mi-am făcut pofta.

Duse bolurile la chiuvetă, le clăti şi le puse în maşina de spălat vase. Era atât de plină, încât simţea că plesneşte şi nu mai voia să vadă îngheţată

în faţa ochilor pentru un mileniu... sau cel puţin o lună.

— Acum, zise el... în legătură cu siropul acela de ciocolată...

— Să nu îndrăzneşti!

Dar el îndrăzni, aşa că peste câteva ore chiar îl încercară. Sirop de ciocolată pe el, sirop de ciocolată pe ea... Mare

păcat că risipise atât de mult pe îngheţată. Îi venea ameţeală când se gândea ce ar fi putut face o sticlă plină.

Încă mai zâmbea a doua zi dimineaţă conducând spre casa familiei Lankford. Nu era nici şase, dar voia să ajungă devreme şi să se

apuce de treabă. Se opri la poartă, luă ziarul de dimineaţă din cutia de scrisori, apoi introduse codul şi porţile se deschiseră fără zgomot. Intră şi parcă în locul obişnuit de lângă bungalou. Îşi duse lucrurile înăuntru, se schimbă repede, traversă curtea spre vilă şi descuie uşa cu

cheia ei.

Se întoarse să introducă codul pe panoul de siguranţă şi se opri văzând că lumina de avertizare nu clipea cum ar fi trebuit atunci când se deschidea o uşă. Se încruntă şi verifică butoanele. Normal că nu se auzea semnalul de

avertizare — alarma nu fusese programată. Probabil că Merilyn uitase. Pentru că proprietatea era înconjurată de ziduri şi porţi înalte, ea şi Sonny nu dădeau prea multă importanţă sistemului de securitate al casei. Se gândeau că dacă nimeni nu putea pătrunde în curte nici casa nu era în pericol.

Se duse în bucătărie şi puse de cafea, apoi luă ziarul şi porni prin hăţişul de holuri şi camere să-l ducă în biroul lui Sonny, unde obişnuia să îl citească în timp ce se uita la ştirile de dimineaţă. Nu îi plăcea să se grăbească şi cobora de obicei la şase jumătate ca să aibă destul timp

pentru ziar şi micul dejun până la nouă fără douăzeci când pleca la birou.

În hol erau aprinse luminile. Asta îi aminti că şi lumina de deasupra uşii de la intrare fusese aprinsă. Ceva nu era în regulă; poate că unuia dintre ei i se făcuse rău în timpul nopţii, pentru că i se păru că simte...

Mirosul.

Un val uriaş de panică o cuprinse şi dădu înapoi câţiva paşi clătinându-se. Mirosul acela! Nu putea însemna ceea ce credea ea, doar că asocia mirosul cu ceva îngrozitor. Orice miros asemănător o făcea să retrăiască coşmarul. Sonny sau Merilyn avea

vreun virus digestiv şi asta era tot. Ar fi trebuit să o sune pe mobil şi s-ar fi întors imediat să aibă grijă de tot.

Înghiţi greu nodul care i se urcase în gât.

— Domnule Lankford? strigă ea. Sunteţi aici?

Nu primi niciun răspuns. Casa era

cufundată în tăcere, cu excepţia zumzăitului aproape imperceptibil al aparatelor electrice, ceea ce indica faptul că totul funcţiona.

— Hei! strigă ea din nou.

Nu avea pistolul, pentru că nu îi fusese înapoiat. Nu îşi făcuse

probleme în legătură cu asta, dat fiind că nu avea de îndeplinit îndatoriri de bodyguard pentru soţii Lankford. Poliţia avea să i-l dea în cele din urmă. Însă acum, când părul i se făcea măciucă, regreta că nu îl are.

Poate că trebuia să bată în retragere şi să în cheme pe Cahill. Dar casa părea...

pustie, exact cum i se păruse casa judecătorului — de parcă era complet lipsită de viaţă. Mai făcu câţiva paşi pe hol, apoi se opri simţind că îi vine să vomite.

Mirosul. Mirosul acela blestemat!

Nu mai pot să trec prin asta încă o dată.

Gândul acesta îi ardea creierul. Nu putea să se întâmple din nou. Mai mult ca sigur că imaginaţia i-o luase razna. Poate că mirosul era acelaşi, dar nu trebuia să se lase copleşită de panică. Trebuia să afle ce se întâmplase, cine era bolnav. Să fie calmă şi stăpână pe situaţie. Rezolvarea momentelor de

criză făcea parte dintre îndatoririle ei.

Mai făcu doi paşi. Mai erau cam trei până la uşa biroului. Făcu un efort să ajungă mai repede, aruncându-se practic înainte ca cineva care reuşise în sfârşit să îşi adune curajul şi să facă un salt cu paraşuta. Mirosul

era aproape uleios, lipindu-i-se de gât şi de limbă. Avu din nou un spasm de vomă şi îşi acoperi nasul şi gura cu mâna, apoi se uită înăuntru.

Era prăbuşit pe podea în poziţie aproape şezândă, cu capul şi umerii rezemaţi de măsuţa masivă de cafea. Capul îi era înclinat într-un unghi ciudat, iar rana era...

Nu se uită după Merilyn. Dădu înapoi tremurând, cum făcuse şi prima oară, şi scoţând scâncete slabe. Era într-un fel şocată că din gâtul ei ieşeau astfel de sunete. Păreau atât de neajutorate, iar ea era puternică. Întotdeauna fusese puternică.

Însă acum nu se mai simţea astfel. Îi venea să fugă ţipând din casa aceea, să găsească un loc întunecat în care să se ghemuiască şi din care să nu mai iasă până nu trecea toată grozăvia.

Voia... îl voia pe Cahill. Da. Alături de el nu avea să se mai simtă atât

de neajutorată, atât de distrusă. Trebuia să îl sune pe Cahill.

Continuă să meargă cu spatele pe hol apoi, ca şi prima oară, se trezi în bucătărie. Tremura violent acum şi era conştientă că se află în pragul unei crize de nervi.

Dar nu! Nu avea să cedeze. Nu putea. Avea

multe de făcut şi câteva telefoane de dat.

Nu lui Cahill. Nu lui întâi. Primul apel trebuia să fie la 911. Trebuia să procedeze ca la carte. Poate că Merilyn trăia încă şi putea fi salvată dacă doctorii ajungeau la timp.

Mâna îi tremura aşa de tare că nu putea forma

numărul, întrerupse şi încercă din nou cu acelaşi rezultat. Plângând şi blestemând, începu să dea cu telefonul în masă.

— Ce naiba ai? Mergi odată!

Telefonul i se facu bucăţi în mână şi fragmentele de plastic săriră în toate părţile. Aruncă de perete ce mai

rămăsese din el. Avea nevoie de alt telefon. Avea nevoie... de alt... *la dracu telefon!*

Se strădui să gândească. Existau telefoane prin toată casa, dar unde anume? Nu lucra aici de prea multă vreme pentru ca răspunsul să îi vină automat, mai ales

acum când în minte nu i se mai lega niciun gând coerent.

Şi nici nu putea să se ducă să caute. Îi era teamă să nu dea peste Merilyn.

Nu putea să suporte ideea că femeia aceea plină de energie, veselă şi cumsecade zăcea undeva într-o baltă de sânge. Concentrează-te. Găseşte

un telefon.

Bungaloul. *Ştia* exact unde se afla telefonul acolo.

Dădu să o ia la fugă, dar picioarele i se înmuiară, se clătină şi căzu într-un genunchi pe dalele din curte. Nu simţi nicio durere, se ridică repede şi merse clătinându-se până

la bungalou.

Telefonul era în camera de zi. Luă repede receptorul şi începu să apese butoanele dezordonat, dar se opri şi reuşi să respire dc câteva ori adânc. Trebuia să se calmeze; nu era de folos nimănui dacă ceda psihic.

Mâinile îi tremurau încă, dar reuşi să formeze

911, apoi aşteptă.

♦ ♦ ♦

Lui Cahill nu îi venea să creadă. Ce dracu' însemna asta? La început crezu că nu auzise bine, că raportul era o farsă sau adresa greşită. Orice. O crimă în Mountain Brook era destul de neobişnuită, dar o crimă dublă la doar

câteva săptămâni de la prima? Şi descoperită de aceeaşi femeie care îi sunase să le-o anunţe şi pe prima? De necrezut.

Îşi simţi stomacul făcut ghem şi îl străbătu un fior de gheaţă ce nu avea nimic de-a face cu teama pentru siguranţa lui Sarah — ea sunase să anunţe crima, aşa că nu păţise nimic -, ci

ţinea de instinctul lui de poliţist. Era un poliţist foarte bun, combinând experienţa şi intuiţia cu talentul de a analiza faptele concrete, având grijă ca sentimentele să nu-i întunece judecata. Intuiţia îi spunea acum că ceea ce se întâmpla depăşise orice coincidenţă.

Când ajunse la casa soţilor Lankford, scena care îl întâmpină punea mult în umbră ceea ce văzuse acasă la judecătorul Roberts. Maşini de poliţie, alte maşini fără însemne, furgonete, medici şi o maşină de pompieri blocau aleea din faţa casei şi strada, dar prezenţa

acestora era explicabilă. Mulţimea de curioşi, furgonetele canalelor de ştiri şi reporterii întrerupseseră complet circulaţia. La naiba, era chiar şi un elicopter care survola zona.

Îşi prinse insigna de curea la vedere, îşi făcu loc prin mulţimea de curioşi, trecu pe sub banda galbenă

şi îl abordă pe primul poliţist care îi apăru în cale:

— L-ai văzut cumva pe locotenent?

— E înăuntru.

— Mulţumesc.

Sarah era şi ea undeva înăuntru, sau în căsuţa din spatele piscinei. Nu se duse să o caute; trebuia să

vorbească mai întâi cu locotenentul.

Casa era un adevărat labirint, de parcă arhitectul suferise şi de schizofrenie şi de dislexie. Îl găsi în cele din urmă pe locotenent stând pe un hol şi uiâîndu-se într-o cameră, fără să intre şi având grijă să nu atingă nimic. Camera constituia probabil scena

crimei, sau una dintre ele.

— Trebuie să vorbim, îi spuse, făcându-i semn cu capul într-o parte.

— E o adevărată mizerie, mormăi locotenentul continuînd să privească spre interiorul camerei.

Părea obosit, deşi ziua de-abia începuse.

— Da, ce este?

— Cred că cel mai bine ar fi să nu lucrez la cazul ăsta. Conflict de interese. Am o relaţie cu Sarah Stevens.

— Cu femeia majordom? întrebă locotenentul Wester pe ton răstit. Ce fel de relaţie? Aţi ieşit împreună de câteva

ori?

— Aproape că locuim împreună.

Exagera puţin, dar nu prea mult.

— Am înţeles că locuieşte în căsuţa din spate.

— Stă acolo când e de serviciu. Restul timpului şi-l petrece la mine acasă.

— La dracu’!

Locotenentul îşi trecu mâna peste cap. Nu mai avea prea mult păr, iar pe cel care îi rămăsese îl tundea foarte scurt, aşa că nu avea ce deranja.

— De când durează chestia asta?

— De când a fost eliminată de pe lista suspecţilor în cazul

Roberts.

— Ce porcărie! Am o presimţire proastă în legătură cu toate astea, doctore. Poate că am absolvit-o prea repede în celălalt caz. Cum se poate aşa ceva? întrebă el într-o şoaptă furioasă. Ani de zile nu am avut nicio crimă, dar cum apare ea în oraş, toţi cei pentru care

lucrează sunt împuşcaţi în cap cu o lovitură curată, de profesionist. Primul i-a lăsat o sută de mii prin testament. Acum a dispărut un diamant în valoare de un sfert de milion de dolari. Chiar ea a observat chestia asta când a identificat cadavrul. Coincidenţă? Pe dracu'!

Nu există astfel de coincidenţe. Instinctul îmi spune că nu miroase-a bine cu prietena ta.

— Da, zise Cahill întunecat. Ştiu.

Capitolul 23

Locotenentul Wester era într-un mare impas. Avea nevoie de toţi detectivii din departament, dar nu voia să pună cazul în pericol tulburând apele cu un conflict de interese.

Conflictul intervenea doar dacă Cahill amesteca sentimentele cu treaba pe care o avea de făcut. După părerea lui, detectivul s-ar fi descurcat. Cahill însuşi era sigur de asta. Avea să fie dureros, dar putea să o facă. Cu toate astea, era mai bine ca altcineva să preia cazul.

Şi el ştia că asta era cea

mai bună soluţie, dar situaţia tot îl călca pe nervi. Locotenentul îl lăsă să hotărască singur, însă decizia se impunea de la sine. Cahill era sigur că dăduse greş undeva şi că ceva îi scăpase. Dacă Sarah comisese toate crimele — sau angajase pe cineva să le comită, o

posibilitate pe care nu o putea trece cu vederea — concluzia era că se făcuse vinovat de o mare eroare nedând curs impulsului său iniţial şi, drept rezultat, încă doi oameni muriseră.

Dacă Sarah era nevinovată — o posibilitate care părea din ce în ce mai neverosimilă atunci existau şi mai multe lucruri care îi

scăpaseră. Cum ar fi chestia cu pandantivul: chiar exista un ciudat care o urmărea, sau şi-l trimisese singură ca să îi îndrepte pe o pistă falsă?

Cu toate că nu mai lucra la caz, în mintea lui se perindau toate scenariile posibile. Ceru permisiunea să o vadă. În parte voia să

se asigure că era bine, dar poliţistul din el voia să vadă cum arăta şi cum se comporta. Limbajul trupului şi reacţiile fizice spun multe.

Sarah era în bungalou, stând pe canapeaua confortabilă din camera de zi, în timp ce un doctor îi pansa genunchiul drept şi un poliţist supraveghea

totul din prag. Avea pantalonul rupt şi i se vedea sângele uscat, ca nişte pete de rugină, pe picior. Era albă ca varul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el fără să se apropie.

— A căzut în curte şi s-a lovit la genunchi, spuse doctorul calm,

înfăşurându-i cu un bandaj rana vineţie care încă sângera. O să vă doară mâine, îi spuse lui Sarah.

Ea dădu din cap absentă.

— Când ai căzut? o întrebă el. Şi cum?

— Nu am căzut.

Vocea ei de-abia se auzea şi nu avea nicio inflexiune. Nu se uita la el.

— M-am împiedicat şi m-am proptit într-un genunchi.

— Când? repetă el.

Ea facu un gest vag.

— Când căutam un telefon.

— De ce căutai un telefon?

Din câte văzuse, casa era plină de telefoane,

inclusiv unul făcut bucăţi în bucătărie.

— Ca să sun. Să anunţ...

Făcu încă un gest nedesluşit, de data asta spre casă.

— Există telefoane în casă. De ce a trebuit să ieşi?

— Nu ştiam unde este ea. Nu... voiam să o văd.

Se opri şi îl privi pentru prima oară.

— Dar tot a trebuit să o văd. M-au pus să o identific. Tot a trebuit s-o văd.

Simptomele şocului erau foarte bune, foarte convingătoare. La naiba, poate erau reale. Mişcările erau şi ele ale unei

persoane în stare de şoc. Stătea încremenită şi nu se mişca decât dacă i se cerea să facă ceva, iar atunci o făcea cu mare încetineală. Era foarte palidă. Machiaj? Pupilele îi erau dilatate, dar picăturile de ochi pot produce acest efect.

Se ura pe sine pentru gândurile care îi treceau prin minte, dar nu îşi putea

permite să se lase orbit. Nu mai lucra la caz, dar asta nu însemna că observaţiile lui nu puteau fi de folos.

Brusc, îi veni un alt gând: oare intrase într-o relaţie cu el doar ca să abată suspiciunile de la ea, sau poate ca să fie la curent cu investigaţia asupra uciderii

judecătorului Roberts? Dacă lucrurile stăteau aşa, putea să se felicite, pentru că ancheta nu dusese absolut nicăieri.

Ar fi dorit să îi mai pună şi alte întrebări, dar poate era mai bine să îi lase pe detectivii cărora le fusese repartizat cazul să se ocupe de asta. în plus, mai voia să verifice ceva.

Dădu din cap spre poliţist şi ieşi din bungalou respirând adânc aerul proaspăt. Plecă din nou în căutarea locotenentului Wester.

— Avem ora estimativă a decesului?

— Cei de la criminalistică nu au făcut încă o determinare precisă,

dar am văzut şi eu cadavrele şi rigor mortis e destul de avansată. Aş zice că au trecut vreo douăsprezece ore. Cam aşa ceva.

La dracu'! Asta plasa crima în intervalul în care fusese chemat la serviciu, iar ea se dusese pe nepusă masă la supermarket, deşi îi spusese că fusese la

cumpărături mai devreme. Se justificase prin faptul că i se făcuse brusc poftă de îngheţată de banane. Avea oare atâta sânge rece încât să vină încoace, să omoare doi oameni, apoi să treacă pe la magazin să cumpere îngheţată în drum spre casă? Sau cumpărase îngheţată doar ca să aibă o

justificare pentru că plecase de acasă? Un alibi care îi permitea să arate bonul şi să zică: „Vezi? Am fost acolo. Nu puteam să fiu în partea cealaltă.”

Era exact cum se întâmplase şi âînd fusese ucis judecătorul Roberts. Nu avea niciun martor care să ateste că se afla în altă parte în momentul crimei,

doar bonurile din locurile în care fusese la cumpărături.

Pe de altă parte, nu avea de unde să ştie că avea să fie chemat la serviciu în seara trecută. Deci nu avusese cum să plănuiască nimic dinainte. Aşteptase pur şi simplu, ştiind că la un moment dat

va fi chemat la datorie noaptea, şi trecuse la fapte când acest lucru se întîmplase? Nu avea de ce să se grăbească şi îşi putea permite să aştepte momentul cel mai potrivit. La urma urmei, încasa un salariu mare, iar diamantul galben nu pleca nicăieri în caz că pusese ochii pe el.

Nu păstrase bonul de la

supermarket. Îşi amintea perfect că aruncase pungile de plastic şi bonul la gunoi. Dacă era o criminală atât de deşteaptă şi de organizată, aruncarea bonului era o neglijenţă crasă. Sau o mişcare inteligentă. Putea spune: „Dacă ştiam că o să am nevoie de un alibi, de ce aş

fi aruncat bonul?“

Doamne, Dumnezeule, simţea că înnebuneşte! Din orice unghi ar fi privit lucrurile, exista ceva care îi punea faptele în cu totul altă lumină.

Se duse acasă şi căută prin gunoiul din bucătărie. Pungile de plastic erau acolo, de fapt deasupra, neavând peste ele decât

cojile de fructe şi cutia goală de iaurt de la micul dejun. Scoase pungile — erau două le îndreptă şi se uită înăuntru. Bonul era acolo, mototolit, dar uscat şi fără pete.

Se uită la ora trecută pe el. Opt şi cincizeci şi şapte de minute seara. Cam la ora aceea ajunsese

şi el acasă. Unde fusese în restul timpului cât lipsise el?

♦ ♦ ♦

Camera pentru interogatorii era mică, mobilată doar cu strictul necesar şi fără să aibă nimic ameninţător; în tavan era fixată o cameră de luat vederi pentru înregistrarea discuţiilor.

Detectivul Rusty Ahem se pricepea foarte bine să conducă un interogatoriu. Avea spre un metru optzeci, păr de culoarea nisipului, pistrui şi o expresie deschisă care te îndemna la confesiune. Foarte cumsecade şi foarte înţelegător. Oricât de neutre ar fi fost expresia şi

tonul lui Cahill, nu reuşea niciodată să pară nonagresiv ca Rusty. Era prea înalt şi prea solid, cum spusese o dată şi Rusty: „Ochii tăi seamănă tot timpul cu ai unui rechin“.

Rusty era bun cu deosebire la interogarea femeilor; tuturor le inspira încredere expresia lui de

băiat bun.

Cahill, împreună cu locotenentul şi alţi doi detectivi, urmăreau interviul pe un monitor. Sarah stătea practic nemişcată, nescoţând aproape nicio vorbă, de parcă se închisese cu totul în sine. Cahill îşi aminti că se comportase la fel şi

după prima crimă. O reacţie de protecţie, probabil? O modalitate de a se distanţa? Sau avea actoria în sânge?

— Unde aţi fost aseară?

— Acasă la Cahill.

— La detectivul Cahill?

— Da.

— De ce aţi fost

acolo?

— Am petrecut week-end-ul împreună.

— Tot week-end-ul?

— În afară de sâmbătă. Au avut o petrecere sâmbătă şi am lucrat.

— La ce oră aţi ajuns acasă la detectivul Cahill? Sâmbătă, după petrecere.

— Pe la patru

dimineaţa? transformă ea răspunsul într-o întrebare. Nu-mi amintesc exact. Devreme. Înainte să se lumineze.

— De ce v-aţi dus acolo la ora aceea?

— Ca să fim împreună.

Rusty nu îi puse nicio întrebare despre relaţia lor, slavă Domnului! Trecu

direct la stabilirea locului unde se afla în momentul crimei.

— Aţi fost împreună duminică toată ziua?

— Da.

— Şi noaptea de duminică spre luni aţi petrecut-o cu detectivul Cahill?

— Da.

— Dar ieri? Luni. Ce aţi făcut după ce detectivul Cahill a plecat la serviciu?

— Rusty se crede avocat, bombăni detectivul Nolan. Ia uite ce întrebări pune!

Chestionarea era neobişnuit de amănunţită, luând totul pas cu pas. De obicei interogatoriile sunt

mai puţin structurate, îndemnându-l pe suspect doar să vorbească. Dar Sarah nu avea chef de vorbă; răspundea doar la întrebările care i se puneau, cât mai concis posibil. Rusty trebuia să îi scoată informaţiile cu cleştele.

— Am făcut exerciţii fizice. Am făcut

aprovizionarea.

— Asta e tot?

— Mi-am făcut manichiura.

— Unde v-aţi făcut exerciţiile fizice?

— În subsol.

— Care subsol?

— Subsolul casei lui Cahill.

Şi aşa mai departe,

stabilind când şi unde îşi făcuse manichiura, unde făcuse cumpărăturile şi la ce oră. Ce făcuse după aceea? Pregătise cina. Spaghete. Era gata când Cahill ajunsese acasă. După aceea el a primit un telefon şi a trebuit sa plece. A spus că va lipsi câteva ore.

Rusty se uită peste

notiţe. Avea ora exactă la care Cahill primise apelul, ca şi ora la care se întorsese acasă. Avea ora înregistrată pe bonul de la magazinul unde cumpărase îngheţata. Dacă ea încerca să îi dea altele, avea să îşi dea seama imediat.

— Ce aţi făcut după aceea?

— Am făcut curat în bucătărie şi m-am uitat la televizor.

— Asta e tot ce aţi făcut?

— M-am dus să cumpăr îngheţată.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu. După opt.

— De unde aţi

cumpărat-o?

Îi dădu numele supermarketului.

— La ce oră aţi plecat de la supermarket?

— Nu ştiu.

— Nu puteţi estima cât aţi stat acolo?

Ea ridică dintr-un umăr.

— Cincisprezece minute.

— Unde v-aţi dus după ce aţi plecat de la supermarket?

— Înapoi acasă la Cahill.

— Era acasă?

— Da. Se întorsese mai devreme decât se aşteptase.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu. Nu m-am uitat la ceas.

— V-aţi oprit undeva de la supermarket până acasă la detectivul Cahill?

— Nu.

— Aţi spus că aţi fost la cumpărături în timpul zilei. De ce nu aţi cumpărat atunci îngheţată?

— Nu mi-a fost poftă

în momentul acela.

— Vi s-a făcut brusc poftă de îngheţată?

— Da.

— Vi se face poftă des de îngheţată?

— O dată pe lună.

Rusty o privi uşor nedumerit.

— De ce numai o dată pe lună?

— Înainte de ciclu.

Atunci mi se face poftă de îngheţată.

— Ah! şopti Nolan în urechea lui Cahill. PMI. Prea multe informaţii. Nu voia să audă de aşa ceva.

Rusty păru şi el puţin dezorientat, ca şi cum nu ştia ce să facă cu acea informaţie. Cahill îşi păstră o expresie impasibilă. Îi era

greu să îşi vadă viaţa particulară supusă interogatoriului. Ce gândea ea? Ce se petrecea în spatele ochilor ei negri?

La naiba, de unde să ştie? Când venea vorba de femei, se pare că era şi orb, şi prost; deşi era detectiv, i-a trebuit mai mult de un an până să-şi dea seama că Shannon îl

înşală. Dar una era să îţi pună coarne nevasta şi cu totul alta să te încurci cu o criminală. Făcuse dragoste cu femeia asta. Dormise lângă ea. Râsese împreună cu ea. Ar fi fost în stare să jure pe orice că era cea mai cumsecade femeie pe care o întâlnise vreodată şi de aceea îi era greu să

reconcilieze ceea ce ştia despre ea ca femeie cu circumstanţele care indicau că putea fi o criminală cu sânge rece.

— Nevastă-mea are poftă de ciocolată, zise locotenentul Wester. Ştiu totdeauna când trebuie să-i vină ciclul după felul în care se îndoapă cu ciocolată ca o veveriţă care

își face provizii pentru iarnă.

— Doamne, nu putem să vorbim despre altceva? gemu Nolan.

Rusty o conduse spre momentul în care ajunsese la casa familiei Lankford.

— Ce aţi făcut după ce aţi ajuns?

— M-am dus în casa

mare să pun de cafea.

— Aţi observat ceva neobişnuit?

— Alarma nu era programată. Nu am auzit semnalul de avertizare când am deschis uşa bucătăriei şi am intrat.

— Asta era ceva neobişnuit?

— Eu programez întotdeauna alarma când

sunt acolo. Doamna Lankford mai uita uneori.

— Deci nu era ceva ieşit din comun.

— Nu chiar.

— Ce aţi făcut după aceea?

— Am dat drumul filtrului, apoi am luat ziarul... am luat ziarul să îl duc în birou. Domnului

Lankford îi plăcea să îl citească acolo în timp ce se uita la ştiri. Luminile erau aprinse, zise ea şi vocea i se stinse.

— Luminile?

— Luminile din hol. Erau aprinse. La fel şi veiozele. Nu ar fi trebuit să fie aprinse la ora aceea.

— De ce nu?

— Eu sunt singura care

mă trezesc atât de devreme şi de-abia ajunsesem acolo.

— Ce aţi crezut că s-a întâmplat?

— Am crezut... am crezut că unuia dintre ei îi era rău.

— De ce v-aţi gândit la asta?

— Din cauza mirosului. Am sesizat

mirosul.

Se cuprinse strâns cu braţele şi începu să se legene înainte şi înapoi. Legănarea e semn de mare suferinţă — încercarea automată a trupului de a găsi alinare. Cineva ar trebui să o ia în braţe, gândi Cahill şi stomacul i se strânse şi mai tare.

— Ce miros?

Ea îl privi cu ochii goi, apoi se opri brusc din legănat şi îşi duse mâna la gură. Rusty sări să ia coşul de gunoi şi i-l dădu chiar la ţanc. Sarah se aplecă deasupra coşului şi începu să verse violent, deşi nu ieşi nimic decât lichid. Cahill încleştă din dinţi. Probabil că nu mâncase

nimic de la micul dejun, iar de atunci trecuseră multe ore. Ea continuă să icnească spasmodic, chiar şi după ce stomacul i se goli complet, iar sunetele pe care le scotea erau dureros de ascultat.

— Vă aduc un şervet imediat, zise Rusty luând-o spre uşă.

Sarah rămase aplecată

peste coşul de gunoi, iar trupul i se scutura din când în când de convulsii. Cei din camera de monitorizare o priveau în tăcere. Cahill se lupta să îşi înfrâneze nevoia de a se duce la ea, de a avea grijă de ea. Nu putea să se amestece. Trebuia să îl lase pe Rusty să îşi facă treaba.

Rusty se întoarse cu un prosop ud. Sarah îl luă cu mâinile care îi tremurau violent şi se şterse pe faţă.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea cu vocea înăbuşită.

Apoi îşi luă faţa în mâini şi începu să plângă cu suspine lungi ce o cutremurau din cap până

în picioare, amintindu-i lui Cahill de felul în care plânsese după uciderea judecătorului Roberts.

Dumnezeule, nu se mai putea uita! Se ridică şi se plimbă de colo-colo prin cameră masându-şi ceafa care îl înjunghia. Dacă ea comisese crimele, însemna că este cea mai bună actriţă din lume. Pe ecranul

monitorului vedea o femeie în suferinţă şi în stare de şoc. Unii oameni reacţionează în felul acesta dacă au ucis într-un impuls de moment şi apoi îşi dau seama cu oroare ce au făcut. Ucigaşii care îşi execută victimele cu sânge rece împuşcându-i în cap cu precizie nu jelesc după

aceea. Circumstanţele păreau să indice că Sarah era neagră de păcate, dar detaliile nu se potriveau. *Ea* nu se potrivea cu restul ansamblului.

Nu, nu se potrivea deloc. Indiferent care erau circumstanţele, nu era vinovată.

— Nu a făcut-o ea, zise el brusc, dintr-o dată

foarte sigur.

Într-adevăr, se putea dovedi orb atunci când era vorba de chestiuni romantice şi luase lovituri puternice în părţile sensibile din cauza asta; dar ca poliţist vedea lucrurile foarte clar, iar ea nu era vinovată.

Locotenentul Wester îi

aruncă o privire plină de înţelegere.

— Doctore, te-ai culcat cu ea. Nu-ţi lăsa capul cel mic să gândească în locul capului cel mare.

— Poţi să mă crezi pe cuvânt, îl asigură Cahill. O cunosc. Nu *putea* să facă aşa ceva.

— Eşti prea implicat, zise Nolan. Lasă-ne să ne

facem treaba

— Dacă nu e vinovată, vom afla. Iar dacă ea a facut-o, vom afla şi asta.

Îşi îndreptară cu toţii privirile spre monitor. Rusty aşteptase în tăcere ca avalanşa de suspine să se potolească, iar acum o întreba încet:

— Doriţi ceva de băut?

Cafea? Apă? O Coca-Cola?

— Apă, reuşi ea să spună cu vocea răguşită. Mulţumesc.

Îi aduse o cană cu apă, iar Cahill privi cum ia câteva înghiţituri cu mare grijă, de parcă îi era teamă că avea să le vomite imediat. Ce s-a întâmplat după ce aţi simţit mirosul?

Începu din nou să se legene încet de ţi se frângea inima să o priveşti.

— Am... aproape că am luat-o la fugă. Ştiam ce înseamnă mirosul acela. Când l-am descoperit pe judecător mort, am simţit... acelaşi miros. Am simţit că nu pot să intru. Am vrut să o iau la fugă.

— Aţi fugit?

Ea clătină din cap.

— Mi-am repetat că nu putea fi vorba de aşa ceva, că îi era cuiva rău şi nimic altceva. Că era vorba de un virus la stomac. Treaba mea era să mă ocup de astfel de lucruri, să curăţ mizeria.... Vocea i se stinse din nou.

— Cum aţi procedat?

— M-am dus în uşa biroului şi m-am uitat înăuntru. L-am văzut... zăcând acolo. Avea gâtul îndoit.

Involuntar, îşi lăsă capul pe umăr să arate poziţia în care se afla Sonny Lankford. Rusty aşteptă să continue, dar ea

se cufundă în tăcere.

— Ce aţi făcut apoi?

— Am mers cu spatele până în bucătărie şi am încercat să sun la 911. Am vrut să îl sun pe Cahill mai întâi. Voiam să vină lângă mine. Dar la 911... medicii... poate mai era nevoie de ajutorul lor.

— Aţi încercat să sunaţi?

— Nu am reuşit... Tremuram atât de tare, că n-am nimerit tastele. Telefonul nu voia să funcţioneze. Am dat cu el de masă şi s-a spart. Telefonul s-a spart.

— Aţi dat cu telefonul de masă?

— Da.

— De ce?

— Nu funcţiona. Nu avea ton!

— Şi pe urmă?

— L-am aruncat de perete.

Sarah era cea mai stăpânită femeie pe care o cunoştea, gândi Cahill. Dacă îşi pierduse controlul într-o asemenea măsură, însemna că era în pragul

isteriei. Era îngrozită şi suferea cumplit, iar el nici măcar nu îi atinsese mâna când se dusese să o vadă în bungalou. Nu era de mirare că se cuprinsese singură cu braţele; cineva trebuia să o facă.

— Aveam nevoie de alt telefon, continuă ea vorbind prima oară fără să fie întrebată. Nu mai eram

în stare să gândesc, nu îmi mai aminteam unde se află celelalte telefoane din casă. Nu lucrez acolo de multă vreme şi casa e complicată. Nu am vrut să mă duc să caut, fiindcă nu ştiam unde e doamna Lankford şi nu voiam să o găsesc, să o văd.

Lacrimile începură să îi

curgă din nou pe obraji.

— Aşa că m-am dus în bungaloul unde stăteam eu. Acolo ştiu unde se află telefonul. Nu a trebuit să îl caut. Am sunat la 911 şi ei m-au ţinut la telefon. Am vrut să închid, dar nu m-au lăsat. M-au ţinut la telefon.

— De ce aţi vrut să închideţi?

— Cahill, zise ea cu

vocea tremurată şi ochii orbiţi de lacrimi. Voiam să îl sun pe el. Aveam nevoie de el.

Cahill ieşi brusc din cameră. Se duse la toaletă, încuie uşa, se aplecă peste toaletă şi începu să vomite.

Capitolul 24

Trecu ceva timp până începu să gândească din nou coerent, logic, iar Sarah avea acum destul timp la dispoziţie. Rămase singură în camera de interogatoriu perioade

lungi de timp, întrerupte dc cele în care detectivul cu pistrui venea să îi pună o mulţime de întrebări. Dacă avea nevoie să meargă la toaletă, era însoţită. Dacă voia să bea ceva, i se aducea.

Se întrebă dacă ar lăsa-o să plece în cazul în care încerca. Nu fusese arestată, nu i se puseseră

cătuşe, venise aici de bună voie. Pe lângă asta, nu avea unde să se ducă. Nu mai putea sta în bungalou şi nu îi trecuse prin cap să ceară să i se strângă hainele şi alte obiecte de care avea nevoie ca să se mute din nou la hotel, iar acasă la Cahill nu se mai putea duce. Când începu

să gândească din nou, acesta fu primul lucru pe care îl înţelese cu claritate.

O credea vinovată. Credea că ea comisese crimele.

Nu se apropiase de ea mai devreme în bungalou, ci rămăsese la distanţă, privind-o cu ochi reci. Nu mai era aceeaşi situaţie ca atunci când fusese ucis

judecătorul; o suspectase şi atunci până ce îi verificase alibiul, dar atunci nu era nimic personal. Îl înţelesese atunci. Dar acum... acum o cunoştea ca nimeni altul. Noaptea trecută, de exemplu, cu excepţia orelor cât fusese chemat la serviciu, şi-o petrecuseră împreună.

Făcuseră dragoste de câteva ori. Şi cu toate acestea credea că plecase imediat după el, condusese până la casa familiei Lankford, îi împuşcase pe amândoi în cap, după care se oprise la magazin şi cumpărase îngheţată în drum spre casă.

L-ar fi înţeles dacă şi-ar fi făcut doar meseria. Ar

fi durut-o, dar ar fi înţeles. Însă faptul că era convins că e vinovată nu îl putea înţelege.

Asta o durea atât de tare, încât nu era sigură că se va vindeca vreodată. Dintr-o singură lovitură tăiase toate legăturile dintre ei, lăsând-o să plutească în derivă. Se simţea ca un

astronaut căruia i s-a desprins cablul de siguranţă şi nimeni de pe nava-mamă nu face niciun efort să îl recupereze. Era pierdută, plutea din ce în ce mai departe, dar nu îi mai păsa.

Durerea pe care o simţise când murise judecătorul nu era nimic în comparaţie cu ceea ce

simţea acum. Nu suferea numai din cauza morţii violente a soţilor Lankford, acei oameni prietenoşi şi cu picioarele pe pământ pe care ajunsese să îi îndrăgească atât de mult; suferea şi pentru că îl pierduse pe Cahill, vraja aceea care crezuse că există între ei. Îl iubise, dar

el nu îi împărtăşise sentimentele, pentru că nu poţi iubi o persoană dacă nu o *cunoşti* cu adevărat, dacă nu ştii exact de ce este şi de ce nu este în stare. Cahill nu o cunoscuse absolut deloc. Dacă ar fi cunoscut-o, ar fi venit la ea şi i-ar fi spus: „Ştiu că situaţia arată foarte rău, dar cred în tine.

Sunt alături de tine.“

În loc de asta, se uitase la ea ca la un gunoi, iar apoi plecase. Asta nu e dragoste. Voise să o aibă în patul lui, doar atât. Şi reuşise peste aşteptări, probabil.

Înţelegea acum de ce devenise atât de otrăvit şi neîncrezător după ce aflase

că soţia lui îl înşela. Nici ea nu credea că va mai putea avea încredere în cineva vreodată. În familia ei, sigur; pe ei se va putea baza oricând şi orice s-ar fi întâmplat. Dar în altcineva? Imposibil. Lecţiile pe care le înveţi pe pielea ta nu le mai uiţi niciodată.

Pentru moment, făcu

ceva total străin firii ei: se resemnă. Făcuse întotdeauna parte dintre acei oameni care, atunci când nu le place ceva, se zbat, se dau de ceasul morţii şi nu se lasă până nu îndreaptă lucrurile. Dar în situaţia de faţă nu era nimic de făcut. Nu putea schimba trecutul. Cahill o

părăsise când avusese cea mai mare nevoie de el şi nu putea schimba asta oricât s-ar fi zbătut.

E foarte amuzant ca un bărbat să îţi vorbească de căsătorie într-o zi, iar a doua zi să îţi întoarcă spatele. Dar nu îi venea deloc să râdă.

Rămase pe scaunul cu spătar în camera mică de

interogatoriu fără de ferestre şi lăsă timpul să treacă pe lângă ea. Nu avea de ce să se grăbească. Nu avea nimic de făcut şi nici unde să se ducă.

♦ ♦ ♦

Locotenentul Wester îşi trecu mâna peste ţeasta aproape cheală.

— Bine, zise el obosit.

Ce avem până acum? O mai reţinem, o arestăm sau o lăsăm să plece?

Erau epuizaţi cu toţii. Presa vuia, primarul tuna şi fulgera, primăria clocotea, iar cetăţenii din Mountain Brook erau înspăimântaţi. În ultima lună, trei dintre ei fuseseră ucişi în casele lor, ceea ce ar fi fost o ştire de prima pagină în orice

comunitate, dar în Mountain Brook era înfiorător. Victimele crimelor se crezuseră în siguranţă cu sistemele lor de securitate şi proprietăţile înconjurate de ziduri, cu reflectoarele şi porţile lor electrice. Dar nu fuseseră mai în siguranţă decât o tînără mamă care locuieşte

într-un cartier unde se face trafic intens de droguri şi care se ghemuieşte noaptea cu copiii ei în cadă pentru că pereţii sunt prea subţiri şi nu ar putea opri gloanţele care şuieră permanent pe stradă.

Oamenii plăteau bani grei să locuiască în Mountain Brook, unde impozitele pe proprietate

sunt zdrobitoare. Plăteau preţuri astronomice pentru terenuri, pentru şcolile excelente şi pentru iluzia siguranţei. Impozitele mari le asigurau un oraş fără străzi murdare şi un Departament de poliţie de la care aşteptau să păstreze activitatea infracţională în limite minune şi să rezolve

prompt cazurile apărute. Când oamenii care locuiesc în case de milioane de dolari pierd iluzia siguranţei, nu se sfiesc să îşi arate nemulţumirea. Asta îl supăra pe primar, ceea ce îl supăra pe căpitan la rândul lui etc., etc. Iar presiunea se răsfrângea asupra diviziei de detectivi, care trebuia să producă

rezultate, altfel...

Rusty Ahern consultă hârtiile din faţa lui.

— Bun. Uite care e părerea mea: avem trei cartuşe folosite, care după testele preliminare par să se potrivească cu glonţul care l-a ucis pe judecătorul R o b e r t s . *Nu* avem amprente edificatoare în

nici unul dintre cazuri. Nu avem nicio probă concretă, în afară de cele trei cartuşe. Nu avem nici un indiciu de intrare forţată în nici una dintre cele două case, ceea ce arată că victimele îl cunoşteau pe criminal şi că i-au deschis uşa. Avem o încuietoare asupra căreia s-a tras un glonţ. Printre apelurile

primite la telefonul soţilor Lankford se numără şi unul dat de la un telefon public din Galleria, acelaşi de unde s-a dat ultimul telefon primit de judecătorul Roberts. Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar mie toate astea îmi indică faptul că domnişoara Stevens nu a comis nici

una dintre crime.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Nolan. N-am înţeles.

— Nu avea niciun motiv să sune dinainte ca să se asigure că porţile electrice i se vor deschide, că victimele erau acasă ori alte chestii de genul ăsta, explică Cahill. Avea acces deplin în ambele case.

Putea intra oricând nestingherită.

— Bun. Şi care ar fi mobilul? întrebă Ahern. Asta mă înnebuneşte. Din casa judecătorului nu s-a luat nimic. Domnişoara Stevens primeşte o sumă considerabilă prin testament, dar va dura destul până când acesta va

fi autentificat. Nu-i acelaşi lucru ca atunci când primeşti un cec imediat după înmormântare. Şi, cum ai subliniat şi tu, doctore, nu duce lipsă de bani.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Nolan. Sunt unii care vor tot timpul mai mult. Şi nu uitaţi de inelul cu diamant care a dispărut.

O piatră care valorează un sfert de milion poate atrage atenţia multora. În plus, există şi destui nebuni pe lume.

Cahill făcu eforturi să se stăpânească.

— Dar ea nu e nebună. E mai sănătoasă şi mai echilibrată decât oricine. Nolan, dacă mai spui o

dată că m-a ameţit cu farmecele ei, îţi bag dinţii pe gât.

Îşi săriseră deja la gât de câteva ori în ziua aceea. Erau amândoi obosiţi şi nervoşi, iar Nolan avea obiceiul de a merge prea departe cu tachinarea.

— Potoliţi-vă, băieţi, îi calmă Wester. Doctore, ce e cu fotografia pe care ai

obţinut-o în cazul judecătorului? A fost arătată vecinilor familiei Lankford?

— Nu încă. Ne-am concentrat cu toţii asupra lui Sarah.

— Bun, atunci fă-o să circule. Ultimul apel primit de soţii Lankford a venit de la acelaşi telefon public,

aşa că individul ăla trebuie să fie omul nostru.

— Dar tot nu are nicio logică, se împotrivi Nolan. Nimic nu a fost luat din casa judecătorului, aşa că singurul motiv ar fi banii lăsaţi prin testament. Ce dacă durează până va fi autentificat? Tot îi va obţine în cele din urmă. A lucrat pentru Roberts, iar

acesta a fost împuşcat. A lucrat pentru soţii Lankford şi au fost şi ei împuşcaţi. Nu vi se pare că există un anumit şablon aici?

— Şi care ar fi teoria ta în legătură cu individul din fotografie? întrebă Wester.

— E simplu. Lucrează împreună. E singura

explicaţie. Ea pătrunde înăuntru şi obţine toate informaţiile — codurile alarmelor, cheile, tot ce trebuie. Nu ştiu cum hotărăsc *când* — adică, pentru judecător a lucrat aproape trei ani; de ce a aşteptat atât până să îl elimine? După care lucrează în casa Lankford doar puţin mai mult de o

săptămână şi cei doi sunt asasinaţi. Poate că o fac atunci când au nevoie stringentă de bani. Cine ştie? Oricum, ea se asigură de fiecare dată că are un alibi, iar el se strecoară înăuntru şi rezolvă treaba. Victimele nu au habar de prezenţa lui până nu le apare în faţă şi apasă pe

trăgaci. Nu are nici un fel de legătură cu victimele şi din cauza asta cazurile sunt atât de greu de rezolvat.

— Ai cumva sistem de alarmă în casă? întrebă Cahill.

— Da, sub formă de câine.

— Atunci ţin să te anunţ că victimele nu aveau cum să nu *îl audă*

pe ucigaş intrând. În ambele case, de câte ori se deschide o uşă sau o fereastră, se declanşează un semnal de alarmă. Dacă nu te aştepţi să intre nimeni, te duci să verifici ce se întâmplă, nu? Nu stai liniştit în fotoliu şi aştepţi.

— Poate credeau că era ea.

— Soţii Lankford ştiau că e plecată până marţi dimineaţă.

Wester se încruntă.

— Vrei să spui că în ambele cazuri victimele l-au cunoscut pe criminal.

— Mie aşa mi se pare.

— Şi că avem acelaşi ucigaş în ambele cazuri.

Se uitară cu toţii unul

la altul.

— Tot ne lipseşte o piesă esenţială, zise Ahern. Mobilul.

— Banii, cum v-am tot spus.

— Iar eu *ţi*-am tot spus, zise Cahill pierzându-şi răbdarea, că banii nu reprezintă un mobil decât dacă ucigaşa e Sarah.

— Sau dacă ea a

comandat crimele.

— Dar victimele l-au cunoscut pe ucigaş, care cel mai probabil e bărbatul care a sunat de la telefonul public. Chiar tu ai spus că aşa-zisul ei partener nu trebuia să aibă nicio legătură cu victimele. Aşa că ori l-au cunoscut, ori nu l-au cunoscut. Dacă nu-l

cunoşteau, cum l-au lăsat să intre în casă? De ce s-ar fi aşezat judecătorul Roberts comod în fotoliu ca să stea de vorbă cu el? Criminalul era un cunoscut şi al lui Robert, şi al soţilor Lankford.

— La dracu'! exclamă Nolan încruntându-se cu ochii la tăblia mesei şi gândind intens.

— Deci omul nostru e o persoană cu care aveau legături de afaceri sau care se învârtea în aceleaşi cercuri. Presupunerea men e că aveau legături de afaceri, zise Cahill. Judecătorul Roberts era trecut de optzeci de ani şi nu mai mergea la petreceri. Avea cercul lui de prieteni

cu care juca pocher şi asta era tot. În s ă continua să aibă interese de afaceri, iar de Sonny Lankford nici nu mai vorbesc.

— Privind situaţia din unghiul ăsta, s-ar putea ca mobilul să fie tot banii până la urmă, remarcă Ahern. Trebuie să aflăm ce afaceri sau interese financiare aveau în comun

şi dacă nu a existat vreo tranzacţie care a mers prost şi din care ei au ieşit cu bine, însă o altă persoană a pierdut tot.

— În cazul ăsta ar fi o pură coincidenţă că Sarah Stevens s-a întâmplat să lucreze pentru Roberts şi pentru Lankford în momentul în care au fost

uciși, zise Wester. Iar asta e o prostie. Astfel de coincidențe sunt practic imposibile.

— Poate că nu e chiar atât de imposibil cum crezi, spuse Ahern mâzgălind cu furie în agendă în timp ce își punea gândurile în ordine. Câți oameni își pot permite un majordom, în special unul

cu salariul pe care îl cere Sarah Stevens? Nu prea mulţi. Cercul trebuie să fie restrâns, chiar şi în Mountain Brook. Majoritatea celor de pe-aici lucrează din greu să îşi plătească impozitele şi ipotecile şi să îşi ţină copiii în şcoală. Cei cu adevărat bogaţi care îşi pot permite

s-o angajeze se cunosc probabil între ei, de la reuniuni sau prin contacte de afaceri. Trebuie să îşi scoată banii de undeva, nu? Eu zic că afacerile sunt veriga de legătură.

— Multe companii au avut probleme anul trecut. E posibil ca cineva să fi luat vreo plasă şi acum vrea să-şi plătească

poliţele, dezvoltă Wester scenariul.

Până acum era singurul ce părea mai verosimil decât toate celelalte teorii pe care le luaseră în considerare.

— Bun, am să merg la căpitan cu chestia asta. O să dăm o declaraţie de presă destul de vagă ca să

nu îl sperie pe individul asta. A ucis deja trei oameni şi s-ar putea să fi prins gustul. Nu mai vrem alte cadavre în oraşul ăsta.

Se uită la Ahern.

— Poţi să îi dai drumul domnişoarei Stevens. Du-o cu maşina la un motel şi pune pe cineva să îi aducă nişte haine. Şi în niciun caz nu poate să stea la tine, i se

adresă direct lui Cahill. Vreau să păstrezi distanţa faţă de ea deocamdată. Presa o să ne sară în cap pentru că i-am dat drumul şi dacă vreun reporter o urmăreşte şi descoperă că stă cu un detectiv al poliţiei din Mountain Brook, ne-am ars cu toţii. E clar?

Cahill ştia că e mai

înţelept ca Sarah să nu stea acum la el, dar nu avea de gând să se ţină la distanţă de ea. Avea nişte greşeli majore de îndreptat şi nu putea să aştepte până la rezolvarea cazului. Felul în care plânsese spunând câtă nevoie avusese de el îi arsese sufletul toată ziua. Intrase în plin coşmar azi-dimineaţă, cu atât mai

cumplit cu cât fusese o repetare a scenei cu judecătorul Roberts. Era la pământ, iar el nu se apropiase de ea, nu o luase în braţe. Fusese singură toată ziua, legănându-se încet înainte şi înapoi, cuprinzându-se singură cu braţele. Mai rău decât atât, ştia că el o crezuse

vinovată.

Nu se putea justifica prin faptul că îşi făcuse doar meseria; era vorba de o lipsă de încredere atât de flagrantă, încât nu ştia dacă va putea să recâştige ceva din terenul pierdut. Dar avea de gând să îşi dea sufletul încercând. Dacă trebuia să se târască în coate şi în genunchi, la

propriu şi la figurat, ca să îi obţină iertarea, atunci avea să îşi tocească la genunchi toţi pantalonii din garderobă.

Sarah era foarte fragilă acum. Îşi amintea cum nu putuse să mănânce nimic după ce fusese ucis judecătorul; astăzi era sigur că nu mâncase nimic de la

micul dejun, iar asta i se părea că fusese cu o mie de ani în urmă. I se oferise de mâncare, dar refuzase clătinând tăcută din cap. De obicei ea era cea puternică în momente de criză, însă acum avea nevoie de cineva să îi poarte de grijă.

Primul lucru care trebuia făcut era să i se

aducă lucrurile de la bungalou şi să i se reţină o cameră la hotel sub un nume fals, ca să se poată odihni în linişte. Ahern avea să se ocupe de asta.

Dar în niciun caz nu avea să o lase să plece fără să îşi ceară scuze, chiar dacă nu va fi dispusă să îl asculte. Străbătu holul

scurt şi deschise uşa camerei de interogatoriu. Ea ridică privirea, apoi îşi feri iute ochii. Era încă palidă, cu faţa trasă şi ochii opaci. Venind atât de repede după uciderea judecătorului, ceea ce se întâmplase o lovise din plin.

Intră în cameră şi închise uşa. Camera fixată

în tavan era închisă pentru moment, aşa că nu îi urmărea nimeni. Dacă simţea nevoia să îl plesnească, putea să o facă. Dacă voia să îi dea un picior în boaşe, putea face şi asta. Putea suporta orice din partea ei, numai să îl ierte. Dar rămase împietrită, chiar şi când se

aşeza pe vine lângă scaunul ei ca să îi vadă faţa.

— Ahern o să te ducă la un hotel ca să te poţi odihni, zise el încet. O să îţi strângem lucrurile şi o să ţi le aducem acolo. O să îţi ia o cameră sub un nume fals ca să nu te găsească reporterii.

— Nu mă arestaţi? întrebă ea cu vocea slabă şi

lipsită de orice expresie.

— Sarah... ştim că nu tu ai facut-o.

— De unde ştiţi? Au apărut probe noi? Azi-dimineaţă erai sigur că sunt vinovată.

Nu îl acuza, nu exista niciun fel de resentiment în cuvintele ei; enunţa doar o situaţie de fapt. Simţi că

pusese sute de kilometri între ei, între ea şi restul lumii. Era singurul mod în care putea face faţă.

— M-am înşelat, zise el simplu. Îmi pare rău. Nu am cuvinte să îţi spun cât de rău îmi pare. Coincidenţa m-a lovit în plin şi nu m-am putut gândi decât că ai plecat de acasă azi-noapte după ce

ara fost chemat la serviciu.

— Înţeleg.

Lipsa oricărei inflexiuni în vocea ei îl lovi ca un cuţit.

— Dar mă şi ierţi?

— Nu.

— Sarah...

Întinse mâna spre ea, dar se trase brusc înapoi.

— Nu mă atinge.

El îşi lăsă mâna să cadă.

— Bine. Deocamdată. Ştiu că am făcut-o de oaie, dar nu renunţ la tine. Nu mai avem mult şi rezolvăm cazul ăsta şi atunci...

— Nu depinde de tine, îl întrerupse ea.

— Ce anume? Ce nu depinde de mine?

— Dacă renunţi la mine sau nu. Nu vei avea de ales.

Simţi că i se cască pământul sub picioare. Dacă o pierdea... dar nu, asta nu avea să se întâmple. Refuza să se dea bătut. După ce va trece peste şocul iniţial, îl va asculta. Sarah era cea mai

rezonabilă persoană pe care o cunoştea. Şi dacă nu va fi dispusă să îl asculte, va apela la alte metode. Avea să facă orice ca să rămână a lui.

— O să vorbim mai târziu, spuse el făcând un pas înapoi ca să îi dea spaţiul de care avea nevoie acum.

— Nu mai are niciun

rost.

— Ba are tot rostul din lume. O să-ţi dau un pic de spaţiu şi de timp acum, dar să nu crezi vreodată că am renunţat. Niciodată.

— Ar trebui să o faci, replică ea, continuând să privească fix spre perete.

Un sfert de oră mai târziu, Ahern o scoase pe

ieşirea din spate şi o conduse prin parcare la maşina lui. Reporterii de presă şi de televiziune strânşi în faţă îi văzură şi operatorii reuşiră să filmeze ceva, dar asta fu tot. Un tip mai întreprinzător sări în maşina sa şi începu să îi urmărească, dar drumul îi fu blocal de un Jaguar alb

care îi apăru brusc în faţă şi, până să se înscrie în trafic, atât maşina fără însemne a poliţiei, cât şi Jaguarul alb dispăruseră.

Capitolul 25

Trevor Densmore avu cel mai mare şoc din viaţa lui auzind la ştiri că poliţia o reţinuse pe Sarah ca suspectă. Era îngrozitor. Cum puteau... ei bine, nu

exista nici urmă de dovadă împotriva ei. Absolut nici una. Cum ar fi putut să existe? Fusese neglijent seara trecută şi lăsase acolo cartuşele, fapt care l-a îngrijorat într-o oarecare măsură, dar între acestea şi Sarah nu se putea stabili nicio legătură. Cât despre el, tot ce trebuia să facă era să scape de pistol — după

ce ştergea mai întâi seria, bineînţeles. Ura să se preocupe de astfel de amănunte minore, dar nu putea să îi ceară secretarei să se ocupe de asta, nu-i aşa?

Cel mai important lucru era să se asigure că totul era în regulă cu Sarah. Arăta atât de palidă

în imaginile prezentate la ştiri. Ea fusese cea care descoperise şi cadavrul judecătorului Lowell Roberts, fostul ei patron, şi pe cele ale soţilor Lankford, ceea ce o punea în postura acelor infractori care provocau incendii, apoi tot ei anunţă poliţia ca să înlăture orice bănuială ce ar fi putut fi îndreptată

asupra lor. Poliţia nu putea fi dusă de nas cu asemenea tactici şi asta probabil că explica de ce era suspectată, dar, Dumnezeule mare... îi făcuse atâta rău!

Nicio clipă nu îi trecuse prin cap că ea avea să descopere cadavrele. Nici măcar o clipă. Ar fi

trebuit să îşi dea seama, pentru că era logic că aşa se va întâmpla; era foarte conştiincioasă, ceea ce însemna că se va prezenta la serviciu dis-de-dimineaţă. O făcuse să treacă prin nişte şocuri îngrozitoare. Nu avea cum să fi aranjat ca altcineva să descopere cadavrele, dar ar fi putut să arunce o pătură

sau ceva peste ele. Oamenii în ziua de astăzi folosesc tot felul de huse, ca niște cuverturi pentru mobilă, pe care el personal nu le suporta. Dar s-ar fi putut folosi de ele ca să o scutească pe Sarah de șoc, măcar în parte.

Fu atât de tulburat de nesocotința sa, că o puse

pe secretară să îi anuleze toate întâlnirile şi plecă de la birou devreme. Ce era de făcut, ce era de făcut?

În primul rând trebuia să o scoată de la poliţie, dar cum? Nu putea să se apuce pur şi simplu să sune la poliţie şi să le ceară să fie eliberată fără să dea anumite explicaţii pe care nu avea chef să le dea.

Brusc, îi veni o idee strălucită. Era riscantă, dar merita dacă se solda cu eliberarea lui Sarah.

Cu toată eficienţa lui, îi luă câteva ore să îşi ducă la îndeplinire ideea. După aceea, neştiind ce altceva să mai facă, se duse la primărie, opri în parcarea băncii din vecinătate şi

aşteptă. Nu voia să stea printre şacalii care pândeau în furgonetele lor echipate cu antene satelit şi videocamere şi nici nu avea idee cât va dura până ce efectele planului său aveau să fie descoperite. Dar în clipa în care Sarah avea să fie eliberată, voia să fie acolo şi să îşi ofere sprijinul.

Ei bine, analizând totul, lucrurile nu ar fi putut ieşi mai bine. Avea să fie tulburată, în căutarea unui refugiu sigur pe care el i-l putea oferi, dar şi mult... mult mai multe.

Îşi alesese cu grijă locul, iar când trebuia să îşi schimbe unghiul de observaţie ca să vadă mai

bine ce se petrecea — era atât de frustrant să nu ştie exact ce se întâmplă — putea să se plimbe pur şi simplu pe trotuar, ca şi când s-ar fi dus la curăţătorie sau ceva de genul ăsta.

Norocul era de partea lui, ca întotdeauna. Aşteptarea îl exasperă din ce în ce mai tare — cretini

incompetenţi! De ce le lua atât de mult? Chiar în clipa când răbdarea lui ajunse la limită şi se hotărî să plece acasă — la urma urmelor nu putea să prindă rădăcini acolo o văzu pe Sarah ieşind din departamentul de poliţie pe o uşă laterală din spatele clădirii. Era însoţită de un bărbat,

probabil un detectiv, care o conducea spre parcarea poliţiştilor. Bineînţeles că şi reporterii îi observară imediat când se urcară într-o maşină fără însemnele poliţiei. Unul dintre ei alergă la maşina sa şi urcă în grabă, dar Trevor sincroniză totul perfect, înscriindu-şi la ţanc Jaguarul în trafic ca să îl

blocheze. Din spate mai veneau şi alte maşini, aşa că blocajul fu complet.

Trevor se luă după maşina fără însemne, lăsând cel puţin o maşină între ei. Începea să se priceapă foarte bine la asta.

Oare unde o ducea? Înapoi la casa familiei Lankford? Imposibil. Dar

ea nu avea unde să stea în altă parte. Probabil că acasă la un prieten, sau la un hotel. Vestea bună era că în mod evident nu fusese arestată, doar reţinută şi interogată, iar acum ajunseseră la concluzia că nu aveau niciun motiv să o mai reţină. Nu avea prea multe cunoştinţe despre

procedurile poliţiei, dar ştia că în cazul unei arestări ar fi fost reţinută până la audiere, unde s-ar fi hotărât dacă se aprobă eliberarea pe cauţiune sau nu.

Acum trebuia să îi urmărească şi să afle unde o duceau, apoi avea să decidă cum să o abordeze.

De data aceasta avea să vină la el. Era sigur de asta.

— Aveţi vreo preferinţă? o întrebă detectivul Ahern. În privinţa hotelului, vreau să spun.

— Mi-e indiferent.

Ahern îi aruncă o privire încurcat. Intrase în camera de interogatoriu

încredinţat, ca toţi ceilalţi, că era vinovată. Reacţiile ei din timpul interogatoriului, ca şi gândirea logică, îl convinseseră că, de fapt, nu era. În mod normal nu avea timp să se preocupe de tulburarea oamenilor; în meseria lui, asta era normal şi, dacă nu făceau crize de isterie începând să arunce

cu obiecte şi să dea cu pumnii, îi lăsa să îşi rezolve problemele singuri. Acum însă lucrurile stăteau altfel; datorită relaţiei pe care o avea cu Cahill, era una de-a lor. Situaţia era mult mai subiectivă.

— Locotenentul i-a spus doctorului să păstreze distanţa de dumneavoastră până se liniştesc lucrurile.

Presa ar înnebuni dacă ar afla că locuiţi cu el.

— Nu locuiesc cu el, zise ea sec.

Avea să intre în rahat până la genunchi, era conştient de asta, dar îi dădu înainte.

— Dacă nu vine să te vadă prea des, ăsta e motivul. Deşi ar vrea să

vină. Apropo, toată ziua ne-a pisat la cap că eşti nevinovată. Crede în tine, Sarah. Ne luptăm din toate puterile să rezolvăm cazul ăsta, iar el...

— Domnule detectiv Ahern!

— Ce este?

— Mai taci odată. Îşi rezemă capul de scaun şi închise ochii.

Ce-o fi având? se întrebă Ahern. Fu salvat de telefon. Ascultă nevenindu-i să creadă, făcând ochii mari.

— Pe toţi dracii! explodă el.

Sarah tresări puternic, iar el avu impresia că aţipise în acele câteva secunde.

— Ce este?

— A mai avut loc o crimă, zise el şi apăsă acceleratorul. Dacă n-ai nimic împotrivă, te duc la Mountain Brook Inn. E aproape, iar eu trebuie să ajung cât mai repede la locul faptei.

— În regulă.

— Pare acelaşi *modus*

operandi, Sarah, zise el agitat. O să aflăm mai multe după primele investigaţii, dar dacă lucrurile stau aşa, eşti complet absolvită. Presa nu te va mai deranja.

— De ce? clătină ea din cap. Cine?

— Nu ştiu, am doar adresa. Dar se pare că

crima a fost comisă recent, acum câteva ore. Nu aveai cum s-o faci tu.

Mâinile i se încleştară pe volan.

— La dracu'! Avem de-a face cu un maniac.

Când ajunseră la hotel, ea îi spuse:

— Lasă-mă în faţă. Îmi iau singură o cameră, adăugă ea ridicând din

umeri. Acum nu mai contează dacă se află că stau aici, nu? S-ar putea să primesc câteva telefoane, dar n-or să dea năvală la uşa mea.

Dat fiind ultimul incident, trecuse de la suspect la... ce anume? Martor? Ghinionistă incredibilă?

— Fă-mi un serviciu, zise Ahern. Înregistrează-te sub un nume fals oricum. Spune că eşti Geraldine Ahern — ăsta e numele mamei mele. Aşa te vom putea găsi.

— Bine, conveni ea.

Nu îi păsa prea mult. În clipa aceasta, chiar nu îi păsa dc nimic. Voia doar

să fie singură şi să doarmă. Îşi luă poşeta şi coborî din maşină. Înainte să închidă uşa, Ahern se aplecă şi îi spuse:

— O să trimitem pe cineva să îţi aducă hainele. Stai liniştită.

Va trebui să stea liniştită, gândi ea privind în urma maşinii, pentru că nu avea cum să plece nicăieri,

decât dacă chema un taxi. TrailBlazer-ul era încă acasă la familia Lankford.

Era atât de sleită, că rămase câteva clipe lungi încălzindu-se la soarele sfârşitului de după-amiază, încercând să scape de frigul care părea că îi pătrunsese în oase. Ce va face dacă cei de la recepţie

refuzau să o lase să stea acolo? Figura şi numele ei apăruseră probabil la ştiri toată ziua. Puteau chiar să creadă că a fugit din arest, deşi dacă lucrurile ar fi stat aşa nu ar fi avut nici un sens să încerce să îşi ia o cameră la un hotel din apropiere.

Evenimentele zile o copleşiră dintr-o dată,

zdruncinându-i şi puţina putere care îi mai rămăsese şi făcând-o să se clatine pe picioare. Închise ochii încercând să îşi recapete controlul.

— Domnişoară Stevens? auzi ea o voce ezitantă. Sarah?

Ameţită, deschise ochii şi se trezi faţă în faţă cu un

bărbat care i se păru cunoscut, deşi nu îşi dădea seama exact de unde. Stătea la câţiva metri distanţă, privind-o îngrijorat. Nu îl auzise apropiindu-se.

— Te simţi bine? întrebă el timid.

Îşi aduse aminte de unde îl ştia. Sâmbătă seara. La petrecere.

— Domnul Densmore, spuse ea.

Păru încântat că îl ţinuse minte.

— Te rog, spune-mi Trevor. M-am gândit la tine toată ziua, draga mea. E îngrozitor ce s-a întâmplat. Cât de speriată trebuie să fii!

I se puse un nod în gât

şi îl privi fix. După felul în care fusese tratată toată ziua, compătimirea şi blândeţea lui aproape că o dădură gata.

— La ştiri au lăsat să se înţeleagă că poliţia te suspectează, dar asta e ridicol. Cum să faci tu aşa ceva?! Ai de gând să stai aici pentru moment?

— Eu... înghiţi greu.

Nu mi-am luată încă o cameră.

— Atunci hai să intrăm şi să îţi reţinem o cameră ca să te poţi odihni. Ai mâncat ceva azi? Mi se pare că e o cafenea prin apropiere. Aş fi onorat dacă ai accepta să iei masa cu mine.

Era practic un străin,

nu o văzuse decât o dată şi avea mai multă încredere în ea decât Cahill. Resimţi diferenţa dintre ei ca o lovitură peste faţă şi se clătină. Nu îşi dădu seama de asta până nu simţi mâna domnului Densmore pe braţ.

— Draga mea, de-abia te mai ţii pe picioare. Vino cu mine. O să fie mai bine

după ce mănânci ceva, îţi promit.

Era atât de bine să îl lase pe el să preia frâiele. Şi cele mai mici acţiuni i se păreau imposibil de înfăptuit în clipa asta; era o uşurare să nu fie nevoită să hotărască nimic, nici măcar ce avea să mănânce. Se trezi în cafenea, iar el

comanda pe un ton scăzut ceai fierbinte şi supă pentru ea, făcând comentarii amabile care nu cereau un răspuns, dar creau în jurul ei o zonă tampon şi îi îndepărtau gândurile negre. Toată ziua în mintea ei se perindaseră aceleaşi scene şi aceleaşi gânduri oribile, iar el i le alungă. Îl ascultă pentru

puţină vreme şi îşi permise să uite de tot.

Insistă cu blândeţe, dar asiduu să mănânce. După o zi în care se simţise asaltată din toate părţile, era bine să aibă cineva grija de ea. Se sili să mănânce jumătate din bolul de supă şi să soarbă din ceaiul fierbinte. Se mai

încălzi puţin, dar mintea îi era tot înceţoşată şi fu surprinsă când auzi dintr-o dată ce îi spunea domul Densmore.

— Tot mai vreţi să mă angajaţi? întrebă ea năucită.

El roşi şi îşi făcu de lucru cu linguriţa învârtind-o în ceaşca de ceai, apoi o aşează pe marginea

farfurioarei.

— Ştiu că nu e deloc momentul, spuse el. Îmi cer scuze. E jenant.

— Nu, nu e vorba de asta, zise ea repede. Doar că... îmi pare rău, dar sunt atât de obosită că nu mă pot concentra. Vă mulţumesc foarte mult pentru ofertă, domnule

Densmore, dar... s-ar putea să fie periculos. Toţi cei pentru care lucrez par să...

Se opri brusc cu buzele tremurându-i, incapabilă să continue.

— Nu are niciun fel de legătură cu tine, zise el cu fermitate. E doar o coincidenţă îngrozitoare. S-a anunţat la ştiri că a mai

fost încă un incident, ceea ce dovedeşte că nu eşti implicată în niciun fel.

Presa se mişca repede azi dacă ultima crimă apăruse deja la ştiri, gândi ea obosită. Erau în stare de alertă maximă, monitorizând aparatele de emisie-recepţie ale poliţiei şi apelurile la 911, deci era

posibil să fi ajuns acolo chiar înaintea poliţiei.

Încă o persoană îşi pierduse viaţa. Ar fi trebuit să se cutremure pentru victimă şi pentru familia acesteia, dar nu putea simţi decât uşurare că nu fusese acolo.

— Oferta mea rămâne în picioare, insistă el zâmbind în felul lui plin de

timiditate. Am fost impresionat de abilităţile tale când te-am văzut la televizor şi convingerea mi s-a confirmat din nou sâmbăta trecută. Gândeşte-te la asta te rog. Proprietatea mea e vastă; m-am descurcat cu personal angajat cu jumătate de normă, dar ar

beneficia mult de pe urma unei supravegheri experte şi permanente. E un loc foarte liniştit şi am un excelent sistem de securitate.

Îşi simţea capul de parcă era umplut cu vată, dar un lucru îi era clar: de data aceasta ofertele de serviciu nu aveau să mai curgă cum se întâmplase

după moartea judecătorului. După uciderea soţilor Lankford avea să fie privită ca un fel de piază— rea, deşi ultima crimă dovedea că nu ea era vinovata. Nu mulţi aveau să îşi dorească pe cineva ca ea în casă. Probabil că nici domnul Densmore nu ar fi vrut-o dacă nu ar fi

cunoscut-o deja şi nu ar fi avut ocazia să îşi formeze o părere despre caracterul ei.

Ar fi trebuit să îşi acorde timp şi să caute pe îndelete un alt post. Să dea anunţuri în ziarele din Atlanta şi Palm Beach, poate chiar şi în cele de New Orleans. Putea sta la părinţii ei în timpul acesta,

presupunând că poliţia avea să îi permită să părăsească zona. În momentul acesta, chiar cu noua turnură pe care o luase situaţia, nu era deloc sigură de asta.

Cel mai simplu era să accepte oferta aceasta care îi pica din cer. Îi va asigura o locuinţă şi îi va ocupa

mintea. Când avea să își revină și să se simtă mai bine, putea lua o decizie definitivă.

— Trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule Densmore. După cele întâmplate, nu cred că vreau să rămân în zona acesta. Vă sunt recunoscătoare pentru ofertă și dacă vă mai

interesează să mă angajaţi ştiind că poate fi doar ceva temporar...

— Mă interesează, zise el repede. Înţeleg perfect ce simţi. După ce lucrurile se vor linişti şi te vei familiariza cu proprietatea mea, sper că te vei răzgândi în legătură cu plecarea.

Ea respiră adânc.

— În cazul acesta, vă accept oferta.

Capitolul 26

Numele victimei era Jacob Wanetta, cincizeci şi şase de ani, preşedinte şi director general al firmei Wanetta Advertising. Locuia pe Cherokee Road, iar el şi soţia lui erau

pasionaţi de golf. Lucra acasă în ziua aceea şi era sănătos şi plin de viaţă când soţia lui plecase împreună cu o prietenă imediat după prânz să joace o partidă de golf la Mountain Brook Country Club, urmată de un cocteil. Le făcuse cu mâna din uşă, aşa că nu numai soţia lui susţinea că îl lăsase în

viaţă, ci şi prietena ei *îl văzuse.* Când se întorsese acasă după o după-amiază plăcută de golf şi gin, îşi găsise soţul prăbuşit lângă şemineul din birou, cu un glonţ în cap.

Tehnicienii criminalişti găsiră cartuşul care se rostogolise sub canapea şi fu imediat comparat cu

cele trei găsite în casa familiei Lankford. Judecând după urma lăsată, glonţul părea să fie de acelaşi calibru ca celelalte, dar trebuia să îi determine mai întâi greutatea ca să fie siguri. Metoda de împuşcare părea să fie aceeaşi. Cu excepţia doamnei Lankford, care fusese

împuşcată între ochi, celelalte gloanţe intraseră prin stânga, indicând faptul că ucigaşul stătuse în partea stângă a victimei şi că era dreptaci. Asta putea fi o coincidenţă sau nu. Fiind dreptaci, se aşezase deliberat în partea stângă a victimei ca să aibă o ţintă precisă. Dacă ar fi stat în

dreapta, ar fi trebuit să se răsucească înainte să tragă, iar asta i-ar fi dat victimei timp să reacţioneze.

În situaţia de faţă, nici una dintre victime nu avusese nicio şansă. De-abia dacă avuseseră timp să clipească. Excepţie făcea Merilyn Lankford, care după cele constatate încercase să sune după

ajutor.

Jacob Wanetta fusese un bărbat voinic şi atletic. Dacă vreunul dintre ei ar fi putut să se lupte, el era acela. Însă murise la fel ca ceilalţi — fără să opună niciun fel de rezistenţă. Nu existau scaune răsturnate, veioze trântite, nimic... doar aceleaşi semne ale

unui criminal extrem de eficient.

Wanetta fusese ucis în timp ce Sarah se afla la poliţie. Nevinovăţia ei nu putea fi pusă la îndoială şi, cum toate dovezile indicau că Wanetta şi soţii Lankford fuseseră ucişi de aceeaşi persoană, asta o scotea efectiv din vizorul presei. Şeful poliţiei dădu o

declaraţie în legătură cu reţinerea ei în sediu fiind preocupaţi de siguranţa domnişoarei Stevens, dar nu o consideraseră nicio clipă suspectă. Ceea ce era o minciună sfruntată, dar cui îi mai păsa, dacă prin asta interesul presei era stins?

Ahern spusese că o

lăsase la Mountain Brook Inn, cu instrucţiuni să îşi reţină camera sub numele *Geraldine Ahern*, numele mamei lui. Cahill ar fi vrut ca Ahern să fi intrat cu ea şi să se fi ocupat el de asta, dar înţelegea că fusese mai mult decât necesar să ajungă la locul crimei. Când apelul isteric al doamnei Wanetta fusese

primit la 911, toată lumea din departament o rupsese la fugă ca piloţii înaintea sosirii iminente a unui val de bombardiere.

De-abia făceau faţă încercând să rezolve problemele obişnuite ce apăreau, plus trei crime într-o singură zi. După ultimul incident,

locotenentul Wester hotărî că nu mai există niciun motiv să îl ţină pe Cahill deoparte în cazul Lankford; nu avea decât cinci detectivi, aşa că avea nevoie ca toţi să lucreze la caz. Cahill consideră că asta îi ridicase şi restricţiile referitoare la Sarah, nu că ar fi intenţionat să le respecte întru totul, dar

oricum, avea restricţii. Era bine să ştie că nu va avea de înfruntat niciun fel de consecinţe negative.

Aproape de miezul nopţii, Wester decise că erau toţi prea obosiţi ca să mai dea randament. Trebuia să aştepte să vadă dacă tehnicienii criminalişti mai descoperă vreo probă

concretă. Stătuseră deja de vorbă cu câţi vecini şi prieteni putuseră — că doar nu aveau cum să scoale oamenii din pat — şi, după cum pe exprimase Nolan, la ora aceasta târzie începuseră să se „prostească”.

Cahill se gândise la Sarah toată ziua şi dintr-o dată îşi amint ceva.

— Ahern, ai trimis pe cineva să îi ducă hainele?

Ahern îi aruncă o privire inexpresivă, apoi gemu.

— La naiba, am uitat!

Se uită la ceas. Îşi sunase soţia cu două ore în urmă şi îi spusese că va ajunge acasă curând.

— Mă ocup eu de asta,

zise Cahill.

Wester asculta şi, când nu zise nimic, Cahill îşi dădu seama că era liber să o facă.

— Eşti sigur? îl întrebă Ahern aruncându-i o privire atotştiutoare. Poate ar fi bine să o laşi în pace câteva zile.

— Nu, exact asta *nu* ar fi bine să fac.

Dormise la fel de puţin ca ceilalţi — poate şi mai puţin având în vedere ce făcuseră el şi Sarah cu siropul de ciocolată noaptea trecută -, dar nu voia să se ducă acasă până nu o vedea. Probabil că nu avea niciun fel de chef să îl vadă, cu atât mai puţin la ora asta.

Era o misiune grea.

Trecu să îi ia hainele mai întâi, gândindu-se că nu putea să refuze să îl primească dacă îi aducea lucrurile. I le strânse pe toate, golindu-i debaraua şi punând totul în valize, presupunând că nu avea să se mai întoarcă acolo. Cu toate că locuise în

bungalou un timp foarte scurt, îşi pusese deja amprenta asupra casei, cu cărţile, fotografiile şi colecţia ei muzicală. Se gândi să le strângă şi pe acelea, dar poate că nu avea loc pentru ele în camera de hotel şi, în plus, se grăbea să ajungă cât mai repede la ea. Avea nevoie de haine; celelalte lucruri

puteau aştepta.

Se mişcă repede, dar meticulos, neuitând să îi ia şi articolele de toaletă şi fardurile din baie, nici lenjeria intimă pe care o pusese în sertarele din debara. Nu i-a fost greu să îi împacheteze lucrurile; era foarte ordonată şi asta îi uşură treaba. Sau poate

că nu stătuse aici destul pentru ca lucrurile să capete o viaţă a lor. Spera cu încăpăţânare că într-o bună zi lucrurile ei aveau să le împingă pe ale lui de prin dulapuri, făcându-l să se plângă că le trebuie o casă cu mai multe debarale. Spera cu încăpăţânare mai multe lucruri şi toate se învârteau

în jurul ei.

Într-un târziu, totul fu încărcat în maşina lui şi, în timp ce străbătea autostrada 280, o sună pe mobil, dar auzi imediat mesajul înregistrat care îl informă că abonatul nu putea fi contactat în acel moment. Era obişnuit să îl ţină deschis tot timpul cât

se afla la el acasă, punându-l la încărcat în fiecare noapte, dar acum nu avea nici un motiv să uşureze sarcina cuiva de a o contacta. Mormăind, ceru la Informaţii numărul hotelului, iar după ce i se făcu legătura, ceru cu Geraldine Ahern.

Sarah făcea parte dintre oamenii care se

trezesc cu uşurinţă, sărind imediat din pat gata să se lupte cu hoţii sau să pregătească micul dejun. Începu să se îngrijoreze când nu răspunse după al patrulea apel. Dar răspunse după al şaselea şi vocea ei i se păru seacă.

— Alo?

— Îţi aduc hainele, o

anunţă el. La ce cameră stai?

Ea nu îi răspunse imediat.

— Lasă-le la recepţie.

— Nu.

— Poftim?

Da, aşa era mai bine; în vocea ei pătrunsese un pic de viaţă.

— Dacă vrei hainele, va trebui să dai ochii cu

mine.

— Îmi ţii hainele ostatice?

Un pic mai multă viaţă, chiar dacă scânteia fusese aprinsă de indignare.

— Dacă nu le vrei acum, le iau cum mine acasă şi va trebui să vii să le iei de acolo.

— La naiba, Cahill...

Se opri şi pufni pe nas enervată. Bine.

Îi dădu numărul camerei, după care îi trânti receptorul.

Bun. Se făceau progrese. Putea să suporte o ceartă. Ceea ce nu putea să suporte era să nu îi vorbească deloc. Câtă vreme era de acord să stea de vorbă cu el, chiar dacă

obţinuse asta prin presiuni, încă mai avea o şansă.

Ajuns la hotel, luă un cărucior pentru bagaj e, încărcă totul în el şi îl împinse spre lift sub ochii atenţi ai recepţionerului. Îşi desfăcu puţin haina, arătându-i insigna, şi recepţionerul îşi găsi imediat altceva de făcut.

Sarah stătuse probabil lângă uşă, pentru că o deschise cu o smucitură înainte să apuce să bată. Auzise probabil scârţâitul făcut de roţile căruciorului. Întinsese deja mâna aşteptându-se la o valiză când observă cât de plin era căruciorul.

— Ţi-am adus tot, zise

el cu vocea coborâtă să nu îi trezească pe ocupanţii celorlalte camere.

Se miră singur că îşi amintise de bunele maniere, pentru că Sarah era goală, strângând un cearşaf în jurul trupului.

— M-am gândit că nu vrei să te mai întorci acolo.

— Nu, zise ea cutremurându-se. Dar

celelalte...

— Putem să le luam mai târziu.

Avea de gând să se folosească de orice mijloace ca să obţină ce dorea; luă repede două valize şi intră, silind-o să se dea din uşă. Le puse jos dincolo de prag şi se răsuci să le ia şi pe celelalte.

Sarah de-abia apucă să le tragă într-o parte, că el le adusese şi pe celelalte şi închisese uşa în urma lui. Aprinsese toate luminile din cameră, alungând orice urmă de intimitate şi întinsese chiar şi cuvertura pe pat după ce scosese cearşaful în care era înfăşurată acum.

Dar nu se îmbrăcase, deşi ar fi avut timp să o facă. În loc de asta, era înfăşurată într-un cearşaf, cu nimic pe dedesubt. Se întrebă dacă îşi dădea măcar seama ce dezvăluia acest lucru în legătură cu sentimentele ei. În mod normal ar fi spus că da, însă după ziua pe care o

avusese, cel mai probabil nu îşi dădea seama.

Îşi strânse cearşaful şi mai tare în jurul ei şi ridică bărbia.

— Mulţumesc. Acum poţi să pleci.

— Arăţi ca o fecioară victoriană protejându-şi virtutea, zise el mutând valizele.

Era încă palidă, dar

ochii nu mai erau umflaţi şi obrajii i se coloraseră puţin. Era însă un bun strateg; probabil că îşi dăduse seama că el căuta o ceartă bună care să limpezească aerul, pentru că se abţinu să îi dea replica şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Pleacă!

Veni mai aproape. Poate reuşea să o enerveze destul cât să îi tragă un pumn; în felul acesta ar fi trebuit să dea drumul cearşafului.

— Fă-mă să plec, o invită el.

— Nu mă interesează jocul ăsta, îl preveni ea, închizând o clipă ochii şi

clătinând din cap. Dacă nu înţelegi de vorbă bună, îl sun pe şeful tău şi te acuz de hărţuire. S-a terminat. Nu a mers între noi. Şi cu asta basta.

— Nu, se împotrivi el.

Shannon îl acuzase o dată că poate să dea lecţii de încăpăţânare unui măgar şi intenţiona să îşi păstreze reputaţia.

— Sarah, te iubesc.

Capul ei zvâcni în sus şi ochii îi erau plini de furie.

— *Nu e adevărat!*

Ochii lui se îngustară.

-Ba este!

Făcu un pas spre el ţinând cearşaful cu o mână şi aţintind un deget de la cealaltă spre el.

— Nici măcar nu mă cunoşti, izbucni ea scoţând flăcări pe nări. Dacă m-ai fi cunoscut, dacă mi-ai fi dat cea mai mică atenţie, cu excepţia momentelor când voiai să te culci cu mine, nu te-ai fi putut gândi *niciodată,* nici măcar pentru *o secundă,* că aş fi capabilă să ucid pe cineva,

cu atât mai puţin pe o persoană care mi-a fost atât de dragă ca M-Merilyn.

Bărbia începu să îi tremure şi faţa i se încreţi.

— Şi... şi l-am *iubit* pe judecător, articulă cu vocea tremurată, forţându-se să îşi reţină lacrimile. Nu poţi iubi o persoană dacă nu o cunoşti, iar tu nu

mă cunoşti.

Nu numai vocea, ci întreg corpul îi tremura. Cahill simţi un junghi în piept. L-a durut când îl acuzase că îi dădea atenţie doar ca să se culce cu ea. Nu îi plăceau implicaţiile cuvintelor ei. Ei doi făcuseră dragoste — cu frenezie şi pasiune. Nu

fusese niciodată mai puţin de-atât.

O vedea cum se prăbuşeşte sub ochii lui. Blestemă în şoaptă şi o luă în braţe, domolindu-i cu uşurinţă loviturile pe care i le dădea în piept cu pumnii; apoi se ghemui pur şi simplu la pieptul lui şi începu să plângă ca mai înainte, cu suspine lungi

care o cutremurau din cap până în picioare.

O ridică şi se aşează cu ea în poală pe pat, murmurându-i cuvinte de alinare, făcând ceea ce ar fi trebuit să facă de dimineaţă. Dăduse drumul cearşafului şi îşi încleştase mâinile pe haina lui, iar cearşaful începu să alunece

de pe trupul ei zvelt. Încrâncenat, îşi smulse haina din mâinile ei şi şi-o scoase, trăgând în acelaşi timp de cearşaf şi dând la iveală din ce în ce mai mult din pielea ei caldă.

Se întinse pe pat, apoi se răsuci şi veni deasupra ei trăgând cearşaful cu totul. Ea continua să plângă şi făcu o încercare

slabă de a-l recupera, însă o prinse de mână şi îşi coborî capul să o sărute, plimbându-şi mâna liberă peste sânii ei, apoi mai jos peste abdomenul ei plat şi în sfârşit ajunse între coapse.

Gura ei era sărată de lacrimi. Scânci un protest slab, dar se arcuise deja

spre el şi, când îi eliberă o mână, ea îi înconjură gâtul. Se mişcă rapid, îşi desfăcu pantalonii şi se urcă peste ea, desfăcându-i picioarele şi aşezându-se acolo. Îşi conduse penisul spre intrarea în ea şi împinse. Nu era destul de umedă şi reuşi să pătrundă cu totul după câteva balansări.

Scânci din nou şi

rămase nemişcată ridicând spre el ochii plânşi, cu o expresie sfâşietoare.

— Şşşş, murmură el mişcându-se încet înainte şi înapoi.

De obicei ţinea pasul cu el fie că se luptau sau făceau dragoste şi vulnerabilitatea de acum îl îndureră profund. Poate că

nu era bine să o iubească acum când nu îi putea opune rezistenţă, dar era cel mai rapid mod pe care îl ştia de a restabili legătura dintre ei. Legătura carnală... nu doar sex, ci uniunea a două trupuri, cea mai primitivă metodă de a căuta alinare şi de a nu te mai simţi singur.

Ar fi continuat toată

noaptea dacă ar fi putut. Se oprea de fiecare dată când simţea începutul orgasmului, rămânând nemişcat până ce valul trecea, apoi reîncepea mişcările ritmice cât mai lent. Tot timpul acesta o săruta, o mângâia şi îi spunea că o iubeşte, încercând să obţină de la

ea o reacţie de răspuns. Nu se concentrase niciodată asupra unei femei cum se concentra acum asupra lui Sarah, atent la fiecare nuanţă, la fiecare respiraţie şi la fiecare mişcare a picioarelor ei. Simţea întotdeauna ce se întâmpla cu ea în timp ce făceau dragoste, dar acum mai mult ca oricând. Avea

senzaţia că întreaga lui viaţă depinde de actul de acum, de refacerea legăturii rupte de bănuielile lui.

Dură multă vreme, dar într-un târziu coapsele ei începură să se mişte în întâmpinarea lui, iar degetele ei i se înfipseră în umeri. Îşi păstră ritmul

lent, adorând felul în care se contracta în jurul lui de parcă ar fi vrut să îl păstreze înăuntru. Îi simţea pulsul bătându-i cu putere la baza gâtului, iar sfârcurile i se întăriseră şi i se înroşiseră. Tensiunea creştea în corpul ei atletic, se arcuia la fiecare mişcare a lui şi îi încercui mijlocul cu picioarele strângându-l

cu putere în felul ei propriu, ca şi cum nu se mai sătura de el.

Dădu capul pe spate şi scoase un geamăt adânc. El împinse cu putere, rămase acolo şi o simţi cum ajunge la orgasm. Se abţinuse atâta vreme, încât îşi dădu drumul şi el imediat ce îi simţi primele

convulsii. Încercă să nu mai împingă, să rămână nemişcat adânc în interiorul ei ca să îi sporească plăcerea şi simţi cum voluptatea se scurge şi prin el ca un val de ceară fierbinte.

Rămase nemişcată sub el respirând greu şi lacrimile începură să îi curgă din nou pe la

colţurile ochilor, prelingându-i-se pe tâmple în păr.

— Nu pot să cred că am făcut asta, zise ea înecat.

Forţându-se să îşi calmeze respiraţia, el se ridică într-un cot şi îşi plimbă degetul mare peste obrazul ei ud.

— Aş face să dispară ziua asta dacă aş putea, spuse el răguşit. Doamne, îmi pare atât de rău! Nu pot să zic că de vină este meseria mea de poliţist. După ce m-am dovedit aşa un dobitoc având încredere în Shannon, n-am mai...

— Eu nu sunt fosta ta soţie! strigă ea cu furie şi

începu să îl lovească cu pumnii în umeri. Nu mă interesează ce a făcut. Dă-te... dă-te de pe mine, insigna ta mă zgârie pe burtă!

La naiba! Se rostogoli într-o parte şi rămase culcat pe spate. Nici tocul pistolului nu şi-l scosese. Avusese noroc că nu îi smulsese pistolul ca să-l

împuşte.

Ea se ridică în fund şi îi aruncă o privire veninoasă, cu faţa încă udă de lacrimi.

— Pot să-ţi spun un singur lucru, îi zise cu amărăciune. Mi-ai dat o lecţie dură. Niciodată în viaţa mea n-o să mai am încredere...

Se opri brusc şi oftă din adâncul pieptului.

— Doamne, Dumnezeule, încep să vorbesc exact ca tine!

Cahill se ridică şi se duse în baie, unde se spălă şi îşi băgă cămaşa în pantaloni. Sarah se ridică, veni lângă el şi începu să se spele fără să îi pese că

era goală. Ochii lor se întâlniră în oglindă.

— Te iubesc, zise el. Asta nu se va schimba niciodată.

Umerii ei se prăbuşiră.

— Nenorocirea e că şi eu te iubesc. Dar deocamdată nu pot să trec peste ce s-a întâmplat.

— O să aştept, şopti el şi îi dădu părul pe spate,

apoi o mângâie pe obraz. Oricât e nevoie. Dar nu renunţa la noi doi. Nu lua decizii pripite. Ai răbdare şi vom vedea ce se întâmplă.

Ea îl privi fix în oglindă şi oftă parcă a înfrângere.

— Bine. Deocamdată. Îmi închipui că nu te-aş fi

lăsat să faci dragoste cu mine dacă n-ar mai fi rămas nimic, aşa că probabil mai există speranţă. Doar că... dă-mi un pic de timp, da? Lasă-mă să îmi revin.

El respiră adânc. Se simţea de parcă ar fi caştigat la loterie, sau de parcă urma să fie executat şi executarea sentinţei

tocmai i se amânase. Ceva de genul ăsta.

Ea se strâmbă.

— Nu ştiu cât a fost de pripită, dar am luat deja o decizie. M-am angajat din nou.

Asta îl şocă.

— Ce? Cum? Aici?

— Da, aici. O persoană pe care o

cunoşteam mi-a făcut o ofertă de angajare. Venea spre hotel după-amiază, m-a văzut şi mi-a făcut oferta pe loc. Am acceptat-o.

— Cum se numeşte?

— Trevor Densmore.

Vocea îi sună brusc obosită, toată energia recâştigată temporar părăsind-o rapid. Lui Cahill numele nu îi spunea

nimic.

— L-am verificat deja?

— Nu, numele lui nu era pe lista mea de preferinţe.

— Atunci de ce ai acceptat acum, dacă înainte nu voiai?

— Îmi oferă un refugiu, zise ea simplu.

Capitolul 27

Sarah se trezi dimineaţa următoare cu dureri în tot trupul. Rămase întinsă încercând să găsească un motiv pentru care să se dea jos din pat. Deşi dormise

adânc, se simţea la fel de epuizată ca atunci când se culcase noaptea trecută. Vizita lui Cahill în miezul nopţii avea şi ea o parte de vină.

Îl trimisese acasă după aceea. Nu ar fi vrut să plece, dar până la urmă o făcuse, gândindu-se probabil că alte victorii nu mai avea de câştigat în

acea noapte. Îi ceruse cheile maşinii ca să i-o poată trimite prin cineva. Bănuia că avea să i-o aducă chiar el. Ar fi făcut orice ca să îi câştige bunăvoinţa, iar ea nu ştia dacă asta o făcea fericită sau o făcea să izbucnească în plâns. Poate ambele.

Tot nu îi venea să

creadă că îl lăsase să facă dragoste cu ea după ceea ce se întâmplase între ei. Însă fusese atât de blând, iar ea avusese atâta nevoie să fie în braţele lui. Mirosul trupului lui era cald, familiar şi excitant de masculin; îi cunoştea fiecare părticică atât de bine, de la textura aspră a maxilarului la forma

degetelor de la picioare. Nu voise decât să se ghemuiască în braţele lui şi să uite de tot, aşa că atunci când o luase în braţe cedase stânjenitor de repede.

Nu mai fusese niciodată atât de blând sau de lent. Adormise simţind încă furnicături înăuntru.

Dar acum o durea tot trupul şi simţea crampe în toţi muşchii.

— La naiba, mormăi ea dorind să se întoarcă şi să îşi îngroape faţa în pernă din nou.

Îi venise ciclul; de aceea avea crampe şi dureri. Chiar astăzi trebuia să îi vină, aşa că nu ar fi trebuit să o ia prin

surprindere, dar trauma zilei precedente îi ştersese totul din minte.

Se dădu jos din pat gemând. Slavă Domnului că avea toate lucrurile aduse de Cahill, altfel nu ştia ce ar fi făcut. Căută prin valize până găsi ce îi trebuia, apoi se duse clătinându-se în baie să îşi

facă un duş fierbinte şi prelungit.

Simţea că ar fi trebuit să facă ceva, dar n-avea ce. Situaţia nu era aceeaşi ca în cazul familiei judecătorului Roberts; pe ei îi cunoscuse, se ataşase de ei, aveau nevoie de ea. Pe Bethany şi Merrill, fiicele soţilor Lankford, nici măcar nu le

cunoscuse. O durea sufletul când se gândea la ele, dar era o străină şi, chiar dacă i-ar fi solicitat ajutorul, nu ştia dacă mai poate face ceva. Nu şi de data asta. Era epuizată, distrusă emoţional.

După ce îşi termină duşul, tremura de oboseală, dar nu avea atâta

nevoie de somn cât avea de cineva care să o iubească necondiţionat, de cineva care să-i fie tot timpul alături. Scoase telefonul mobil din geantă, îl deschise şi o sună pe mama ei.

— Oh, bună, iubito, o auzi.

Părea neobişnuit de agitată. Mama lui Sarah

era în mod normal un monument de calm, o maestră a organizării. Sarah se îngrijoră imediat.

— Mamă? Ce s-a întâmplat?

Spre groaza ei, o auzi izbucnind în plâns, dar se controlă imediat. Sări în picioare alarmată.

— Mamă?

— Nu voiam să vă sun pe nici unul încă. Tatăl vostru a avut nişte dureri în piept aseară. Am stat toată noaptea la camera de gardă; i-au făcut nişte analize şi au zis că nu e vorba de infarct...

Lui Sarah i se tăie respiraţia şi se aşează din nou.

— Atunci ce e cu el?

— Nu ştim. Încă mai are dureri uşoare, dar ştii cum e el, are tot mentalitatea aceea de infanterist marin şi spune că va ieşi din asta fără probleme. I-am făcut programare la un doctor internist pentru după-amiaza asta să îl consulte şi

să îl mai programeze şi pentru alte analize, spuse mama ei şi respiră adânc. M-am speriat foarte tare pentru că întotdeauna a fost atât de sănătos. Nu l-am văzut niciodată suferind ca azi-noapte.

— Pot să iau un avion după-amiază... începu Sarah, dar se opri întrebându-se dacă putea

să plece.

Ce îi spusese Cahill data trecută, după moartea judecătorului? Nu părăsi oraşul. Însă acum fusese absolvită de orice bănuială, aşa că nu ar fi trebuit să fie o problemă. Apoi îşi aminti de domnul Densmore şi gemu; trebuia să înceapă serviciul acolo.

— Nu, nu e nevoie, o întrerupse mama ei pe un ton mai vioi. Nu a fost infarct; toate enzimele, sau ce-or fi alea, au ieşit normale. Nu are nici un rost să vii încoace pentru ceva care poate fi doar o indigestie. Dacă doctorul îmi spune că există motive de îngrijorare, te sun.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură. Dar destul despre asta. Cum îţi merge în noul serviciu?

Sarah simţise nevoia imperioasă să plângă pe umărul mamei ei, vorbind la figurat, dar acum nu putea să o împovăreze mai tare cu problemele ei.

— Nu a mers, zise ea. De fapt mi-am găsit deja un nou post şi am vrut să-ţi dau numărul de telefon.

— Parcă spuneai că îţi plac mult oamenii aceia, soţii Lankford.

Îi plăcuseră. Gâtul i se strânse şi trebui să înghită.

— N-a fost vorba de asta. A intervenit ceva

neaşteptat şi au trebuit să se mute în altă parte.

Regretă că nu găsise o altă minciună, pentru că ceea ce spusese era oribilul adevăr; nu era deloc o minciună.

— Se mai întâmplă.

Ca nevastă de militar, mama ei fusese expertă în mutat.

— Bine, am luat un

pix. Care e noul număr?

Sarah şi-l notase seara trecută. Îşi scoase carneţelul şi îi dădu numărul.

— Mă poţi suna oricând şi pe mobil, dar voiam să te ţin la curent.

— Concentrează-te asupra noului post. Sunt sigură că tatăl tău va fi

bine, deja şi-a mai revenit şi a început să bombăne că n-are nevoie de doctor. Va trebui să îl târăsc până la clinică după-amiază.

— Sună-mă dacă ceva e în neregulă, da?

— Sigur.

Sarah închise şi rămase pe marginea patului multă vreme, copleşită de această nouă problemă. Dar nu

putea face nimic, cel puţin pentru moment; trebuia să îşi poarte de grijă ca să poată acţiona în cazul în care mama ei *avea* nevoie de ea.

Căută o aspirină printre lucrurile ei împrăştiate, găsi flaconul şi luă două. Apoi se prăbuşi pe pat şi adormi în câteva minte.

Era aproape două când sună telefonul. Se întoarse şi se uită la ceas fără să îi vină să creadă, apoi căută telefonul.

— Vin să îţi aduc maşina, zise Cahill. M-a adus un poliţist până la locuinţa familiei Lankford, aşa că va trebui să mă duci înapoi la secţie.

Clipi somnoroasă.

— Bine, îi zise ea pe un ton nesigur.

— Te-am trezit cumva?

— Da. Am avut o noapte grea, îi răspunse, lăsându-l să înţeleagă ce vrea.

— Ajung cam în trei minute, spuse el şi închise.

Se ridică cu greu din pat şi se duse în baie. Toate hainele ei erau în valize, deci mototolite. Ea însăşi arăta ca o sperietoare. Cahill va trebui să aştepte până ce se va aranja puţin.

Aşteptă, dar nu răbdător. Refuză să îl lase să intre în cameră, aşa că

trebui să se întoarcă în holul hotelului. Când fu gata şi ieşi din cameră, descoperi de ce nu fusese trezită de menajeră: plăcuţa cu NU DERANJAŢI atârna de clanţă. Probabil că îl pusese Cahill când plecase. Lăsă semnul acolo şi coborî cu liftul în hol.

— Aţi mai descoperit

ceva azi? îl întrebă în drum spre secţia de poliţie.

— Nimic, decât că toate patru victimele au fost ucise cu aceeaşi armă. Te-ai uitat la ştiri azi, sau ai citit ziarul?

— Nu, de ce?

— Mă întrebam dacă l-ai văzut vreodată pe un anume Jacob Wanetta pe

undeva.

— El e cea de-a patra victimă?

— Da.

— Numele nu mi-e cunoscut.

O clipă mai târziu, el opri la o staţie service, băgă câteva monede într-un automat de ziare şi scoase ultimul exemplar rămas al ziarului de

dimineaţă. Urcă din nou la volan şi i-l aruncă pe genunchi.

Sarah nu citi articolul şi nici nu se concentră asupra titlurilor. Se uită doar la fotografia alb-negru neclară înfăţişând un bărbat cu părul negru, fălci pătrate şi părând solid ca un taur. Nu îl cunoştea.

— Nu îmi amintesc să-l fi văzut vreodată, zise ea punând ziarul deoparte.

Se simţi uşurată; cel puţin cu crima aceasta nu avea nicio legătură.

El trase într-o parcare înainte să ajungă la primărie şi opri motorul.

— Reporterii continuă să se învârtă pe aici, îi

spuse. Mă duc pe jos restul drumului ca să nu te vadă.

Se răsuci în scaun şi o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

— Te sun diseară. Aş trece să te văd, dar avem enorm de lucru şi nu ştiu când terminăm.

— Nu trebuie să vii să mă vezi. Sunt bine.

Minţea, pentru că

acum nu era bine, dar *avea* să fie în viitor. Trebuia doar să își recapete forțele, să doarmă mult și să lase timpul să pună o anumită distanță între ea și crime. Avea nevoie să pună o anumită distanță și între ea și Cahill. Nu voia să reflecteze acum asupra situației; nu voia să se

gândească la nimic.

— Pentru liniştea mea, da? şopti el. Ştiu că lucrurile încă nu s-au îndreptat între noi, aşa că am nevoie să te văd din când în când ca să mă asigur că nu ai dispărut.

— Nu am de gând să fug, Cahill, îl asigură ea mirată că îşi închipuia că ar putea să o facă. Dacă plec,

vei şti dinainte. Şi am acceptat deja să lucrez pentru domnul Densmore, ai uitat?

El mârâi. Deşi avea un milion de treburi pe cap, îşi făcuse timp să îl verifice pe Trevor Densmore.

— Nu ştiu cât contează, dar n-are nici un fel de cazier.

— Nici nu credeam că ar putea să aibă. Va trebui să-l sun şi să aranjez să mă mut acolo.

El îi aruncă o privire îngrijorată.

— De ce nu aştepţi încă o zi? Pari la fel de epuizată.

Ştia cum arată: albă ca varul, cu cearcăne negre

sub ochi. Se *simţea* epuizată, chiar şi după atâtea ore de somn. Nu era oboseală fizică, povara stresului o sleia.

— Poate o să-mi facă bine să am ceva de făcut. Nu are ce să strice.

♦ ♦ ♦

Mutarea în casa domnului Densmore se

făcu repede şi cu minimum de efort. *Casă* nu era tocmai termenul potrivit; era mai degrabă un conac, o fortăreaţă, cu cinci pogoane de teren de primă calitate izolat de un gard înalt din piatră cenuşie. Intrarea era protejată de porţi uriaşe din fier forjat cu acţionare automată dotate cu camere de luat

vederi poziţionate la intervale regulate.

Vila avea trei etaje şi era construită din aceeaşi piatră cenuşie, dându-i o înfăţişare medievală. Dincolo de garduri, terenul era extrem de îngrijit, nici un tufiş sau vreo frunză nelalocul lor şi nici un fir de iarbă mai înalt decât

cele din jur.

Înăuntru lucrurile stăteau la fel. Ori domnul Densmore avea o pasiune pentru gri, ori arhitectul fusese lipsit de imaginaţie. Totul era în tonuri de gri. Marmura din băile elegante era cenuşie. Covoarele luxoase erau de un gri pal, ca de gheaţă. Mobila toată era gri cu alb, cu nuanţe

mai închise de cenuşiu pe alocuri, pentru contrast. Efectul era că te simţeai ca într-o peşteră îngheţată.

Însă el era mândru de casa lui, aproape copilăros în nerăbdarea de a i-o arăta, aşa că trebui să îl absolve pe decorator, îi plăcea cu adevărat atmosfera sterilă care îl

înconjura. Ea scoase exclamaţiile cuvenite de admiraţie, întrebându-se de ce îi păsa de părerea ei. Era majordom, nu un potenţial cumpărător.

Se bucură când îi spusese de la început că avea să fie un aranjament temporar, pentru că nu îi plăcea deloc locuinţa ei. Prefera să stea separat, să

aibă o mică oază care să fie numai a ei şi unde să poată avea o viaţă proprie. Camera în care o conduse era prea mare şi mobilată somptuos, ca o cameră scumpă de hotel. Era *prea* mare, ceea ce o făcea să semene cu o peşteră. Avea un pat imens cu patru stâlpi şi o zonă cu canapele

şi fotolii, dar mobila nu reuşea nici pe departe să umple spaţiul. Simţi că i se face frig numai privind în jur. Baia alăturată era stilată, din marmură gri închis, aproape negru, cu robinete şi mânere din crom strălucitor. Chiar şi prosoapele groase erau gri închis. Îi displăcu de la prima vedere.

El era roşu de emoţie.

— O să fac nişte ceai, zise el frecându-şi mâinile agitat. Putem să-l bem în timp ce trecem în revistă îndatoririle pe care le vei avea.

Spera ca îndatoririle să fie multiple şi să o ţină ocupată. O reşedinţă de asemenea dimensiuni avea

nevoie de mai mult personal; casa judecătorului nu fusese nici pe jumătate atât de mare, dar pulsa de viaţă. Mausoleul acesta din piatră părea pustiu.

Îşi aduse valizele înăuntru, dar nu se apucă să despacheteze, îi dăduse instrucţiuni să îşi parcheze TrailBlazer-ul în garajul cu

patru locuri ataşat casei, în locul gol de lângă un Ford albastru închis surprinzător de comun. Jaguarul alb parcat pe locul dinspre casă părea mult mai potrivit cu stilul domnului Densmore, ca şi Mercedesul S-Class de lângă el. Când intră în bucătărie — tot marmură

gri închis şi aparatură din inox — el turna ceai fierbinte în două cești aşezate una lângă alta.

— Aşa, exclamă el agitându-se cu bolul de zahăr şi vasul mic cu lapte, ca o fată bătrână tratând un peţitor.

Se gândi că probabil se simţea singur în casa aceasta uriaşă, iar lucrul

acesta o făcu să se simtă nelalocul ei. Era instruită să conducă gospodării, nu să asigure companie. De-a lungul timpului, între ea şi judecător se stabilise o relaţie apropiată şi plină de afecţiune, dar circumstanţele fuseseră cu totul altele. Domnul Densmore nu era un

simplu bancher, ci *proprietarul* unei bănci şi, cu toate că nu îi cunoştea vârsta, presupunea că nu avea mai mult de şaizeci de ani. Era încă tînăr, deci mergea la birou în fiecare zi; tranzacţiile bancare sunt o afacere complicată şi, chiar cu un personal de conducere competent, rămâneau destule de

supravegheat şi multe decizii de luat. Ştia că merge la reuniuni mondene, pentru că îl întâlnise la o petrecere. în consecinţă, această casă sterilă şi pustie era cumva discordantă, de parcă viaţa lui profesională era complet separată de cea particulară — de parcă nici

nu *avea* o viaţă particulară. Făcând turul casei, nu văzuse nici măcar o fotografie de familie, sau vreun alt obiect care să dea căldură şi să individualizeze casa.

Nu putea lucra aici. Îi părea rău să îl dezamăgească, dar simţea că nu era nevoie de ea aici,

sau cel puţin nu în felul la care se aşteptase. Epuizarea şi disperarea o făcuseră să ia o hotărâre proastă, dar din fericire nu era una definitivă.

— Ceaiul e gata, zise el venind cu tava şi aşezând-o pe masă.

Îi puse în faţă o ceaşcă pe farfurioară.

— Sper să-ţi placă. E

un amestec pe care îl comand din Anglia. Gustul e puţin neobişnuit, dar o dată ce îl încerci, devii dependent.

Sarah sorbi din ceai; avea într-adevăr un gust neobişnuit, dar nu neplăcut. Era un pic mai amar decât era obişnuită şi adăugă o felie subţire de

lămâie ca să îi mai schimbe gustul. O privea cu o expresie nerăbdătoare şi în expectativă, aşa că îi spuse:

— E foarte bun.

El se lumină.

— Ştiam că o să-ţi placă.

Duse şi el ceaşca la gură, iar ea sorbi din nou încercând să găsească cuvintele potrivite.

După câteva momente, îşi dădu seama că nu *existau* nici un fel de cuvinte potrivite, doar unele sincere.

— Domnule Densmore, am făcut o greşeală.

El puse ceaşca pe masă clipind des spre ea.

— Cum adică, draga

mea?

— N-ar fi trebuit să accept oferta dumneavoastră. Vă sunt foarte recunoscătoare, dar a fost o decizie pripită şi există câţiva factori pe care nu i-am luat în considerare. Îmi pare foarte rău, dar nu pot să accept postul.

El începu să clipească

şi mai repede.

— Dar ţi-ai adus bagajul!

— Ştiu, îmi pare rău, repetă. Dacă v-am adus vreun inconvenient, dacă v-aţi făcut planuri bazându-vă pe prezenţa mea, desigur că o să rămân şi am să le duc la capăt şi, date fiind împrejurările, n-

am să vă cer nici un fel de salariu pentru asta. Nu gândeam clar, altfel nu aş fi luat niciodată o astfel de decizie pripită.

Îşi bău ceaiul în tăcere cu capul plecat. Apoi oftă.

— Nu trebuie să îţi faci probleme. Cu toţii facem greşeli şi te-ai purtat cu demnitate. Însă, da, am făcut planuri pentru week-

end-ul următor. Poţi să rămâi până atunci?

— Sigur că da. E vorba de o petrecere?

Urmă o scurtă pauză.

— Da, cunoşti genul, îmi rezolv obligaţiile. Mâncarea, bineînţeles, va fi asigurată de furnizori. Vor fi în jur de cincizeci de persoane.

Se putea descurca. Fiind deja miercuri după-amiază, erau destule de făcut. Spera doar să aibă furnizorul lui de alimente dispus să îl servească, chiar dacă însemna să aducă personal suplimentar. Dacă nu, va trebui să mute cerul şi pământul ca să găsească un furnizor atât de târziu.

— Am să mă ocup de tot, zise ea.

El suspină.

— Regret nespus că s-a întâmplat aşa.

Capitolul 28

Era teribil de dezamăgit de Sarah, deşi probabil că trebuia să îi acorde circumstanţe atenuante pentru necazurile prin care trecuse, cu atât mai mult

cu cât în parte el era de vină. Dar pur şi simplu nu se aşteptase să fie atât *de... nestatornică,* cu toate că nu era poate cel mai potrivit cuvînt. *Indecisă* — da, ăsta era un calificativ mai potrivit.

Nu putea să se supere prea tare pe ea după câte suferise în ultimele zile, dar era totuşi nemulţumit.

Cum putea să îi treacă prin cap să plece de aici? Nu vedea oare cât de potrivită era această casă pentru ea — un decor minunat pentru perfecţiunea ei austeră? Bineînţeles că nu va pleca; nu putea permite asta. Visase atât de mult cum o să fie îngrijit de ea, dar deocamdată se părea

că el va trebui să o îngrijească.

Hmm... Asta era problema. Sarah nu era ea însăşi. Era foarte palidă şi strălucirea senină care îl atrăsese la ea dispăruse. Avea să o ţină aici şi să o îngrijească, iar când îşi va reveni, va fi mai raţională.

Din fericire, luase măsuri pentru orice fel de

împrejurări neprevăzute. Planificarea minuţioasă şi atenţia acordată detaliilor reprezintă cheia succesului şi în afaceri, şi în chestiuni personale. Nu crezuse că lui Sarah nu avea să îi placă aici, dar luase în calcul şi această posibilitate şi, în consecinţă, nu era luat pe nepregătite. Dar

ieri, când văzuse cât de tulburată era, nu prevăzuse cu nici un chip că va avea o astfel de reacţie. În curând avea să se simtă mai bine şi orice discuţii nesăbuite despre plecare vor înceta.

♦ ♦ ♦

Desfăşurătorul obţinut de la compania de telefoane indica trei apeluri

primite de familia Lankford de la acelaşi telefon public din Galleria — date duminică seara. Exista şi un al patrulea apel luni seara, cam la ora la care se comiseseră crimele. Ora decesului era imposibil de stabilit precis fără un martor; nu puteau decât să delimiteze un interval

aproximativ. Dar, după toate aparenţele, criminalul intenţionase să îi viziteze pe soţii Lankford duminică seara. Fata lor mai mică, Merrill, care învăţa la un colegiu din Tuscaloosa, le declarase că părinţii ei veniseră să ia cina cu ea în seara aceea şi stătuseră până aproape de ora unsprezece. Asta le

prelungise viaţa cu douăzeci şi patru de ore şi îi dăduse fiicei lor ocazia să îi vadă pentru ultima oară.

Cahill şi-ar fi dorit din tot sufletul să fi obţinut desfăşurătorul marţi, căci astfel s-ar fi convins că Sarah nu ar fi avut cum să dea acele telefoane; fusese

cu el în fiecare minut duminică. Şi-ar fi dorit multe lucruri, în primul rând să nu o fi întâlnit niciodată pe fosta sa soţie care reuşise să-i facă sufletul vraişte. În ultimă analiză, acesta era adevărul: se *lăsase* afectat de experienţa aceea negativă. Dar nu se va mai întâmpla asta niciodată.

Orice ar fi fost, avea să se concentreze asupra persoanei de lângă el şi nu va mai filtra totul prin prisma amintirilor lăsate de Shannon. O scosese din inimă de doi ani, dar pentru prima oară simţi că i-a ieşit şi din minte. Acum nu mai avea nicio influenţă asupra lui.

Acele apeluri repetate deschiseră o pistă care până acum nu existase. Se duse din nou la magazinul din complexul comercial care avea camera de supraveghere cu cel mai bun unghi şi luă casetele înregistrate duminică şi luni seara. Unghiurile de filmare erau la fel de slabe

şi nicio imagine nu era bună, dar apărea acelaşi bărbat. Acelaşi păr, aceeaşi statură, acelaşi stil vestimentar.

Acela era criminalul. Nici el şi nici ceilalţi din departament nu mai aveau vreo îndoială.

Problema era că nimeni nu părea să îl recunoască. E adevărat că

fotografiile făcute după casetă erau de calitate proastă, neclare şi în nici una nu i se vedea faţa. Dar tot îţi puteai face o impresie generală şi, totuşi, nimeni nu spunea: „Da, îmi aminteşte de cutare!“ Poliţia avea nevoie de o breşă, de o întâmplare norocoasă, de un miracol.

Le trebuia cineva cu ochi de artist care să observe linia maxilarului, forma urechilor şi să facă legătura cu o anume persoană.

Doamna Wanetta nu recunoscu individul, dar se afla sub influenţa atâtor tranchilizante, că n-ar fi putut să-şi recunoască nici propria mamă. Nici celor trei copii ai lor nu le părea

cunoscut, eliminând astfel posibilitatea să fie un prieten de familie, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru fiicele soţilor Lankford. *Trebuia* să fie o relaţie din lumea afacerilor, însă nici angajaţii lui Wanetta nu îl recunoscură pe bărbatul din fotografie.

Totuşi, cineva, undeva

trebuia să îl cunoască pe acest nenorocit.

Leif Strickland, geniul departamentului în ale electronicii, băgă capul pe uşă. Făcuse ochii mari de emoţie şi părul i se ridicase când îşi trecuse mâinile prin el.

— Doctore, vino să asculţi ceva! Cred că am dat de vocea nemernicului

pe casetă!

Toţi cei care îl auziră dădură imediat buzna în bârlogul lui electronic.

— E din robotul telefonic al soţilor Lankford, explică Leif.

Respectând o procedură de rutină, toate casetele din orice robot telefonic erau verificate; în

caz că robotul respectiv era digital, era luat cu totul.

— Nu-mi spune că a lăsat un mesaj, zise Cahill.

— Nu chiar. Telefonul de la care doamna Lankford a încercat să sune avea un buton din acela pentru înregistrare instantanee — dacă stai de vorbă cu cineva şi persoana se apucă să te

ameninţe cu moartea, apeşi butonaşul ăsta şi robotul înregistrează tot. Probabil că nu încerca să înregistreze nimic, ci doar să sune după ajutor, dar era speriată, înţelegi? A luat repede telefonul şi a apăsat aiurea pe butoane. Am ascultat toate mesajele şi am dat de o înregistrare

cu nişte sunete ciudate. Aşa mi s-a părut. Deci am izolat porţiunea respectivă, am băgat-o în nişte programe de clarificare şi...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă interesează tot procesul! îl întrerupse Cahill. Hai s-o ascultăm!

Leif îi aruncă privirea ofensată a specialistului

care are de-a face cu neavizaţi ce nu apreciază frumuseţea electronicii.

— Bine. Nu e foarte clară, trebuie să mai lucrez la ea şi să elimin paraziţii...

Se întrerupse când văzu privirea criminală a lui Cahill şi apăsă un buton.

Paraziţi, zgomote

întretăiate, respiraţia panicată a cuiva. Apoi se auzi un sunet înăbuşit, un şuierat subţire şi un pocnet.

— Ce-a fost asta?

— Ultima împuşcătură, zise Leif imperturbabil. Cu amortizor. Dar mai ascultă o dată, fii atent ce se aude chiar înainte de împuşcătură.

Ascultară cu toţii din

nou, iar lui Cahill i se păru că discerne o voce.

— A zis ceva. Nemernicul a zis ceva. Dar ce anume? Poţi să izolezi partea aceea?

— O să mă străduiesc. Mai ascultă o dată cu atenţie şi ai să distingi cuvintele.

Puse caseta din nou şi

în cameră se auzi un alt sunet, nu cel făcut de respiraţie. O voce moale, blândă. Ochii lui Cahill se îngustară ca două fante.

— Ceva cu „fetiţă“.

— Daţi-i un premiu! croncăni Leif. Zice: „Ce fetiţă rea!“

Puse din nou caseta şi acum, că toţi ştiau ce ascultă, înţeleseră şi îi trecu

un fior.

„ *Ce fetiţă rea!* "Pe un ton aproape de admonestare, mai mult o dojană blândă. Apoi pocnetul armei cu amortizor şi tăcere.

Aveau înregistrarea audio a uciderii lui Merilyn Lankford. Dacă şi *când* aveau să îl identifice pe

bărbatul din fotografie, vor putea să compare amprentele vocale şi să obţină o probă zdrobitoare ce îl plasa la locul crimei.

— Bingo! exclamă Leif fericit.

♦ ♦ ♦

— Draga mea, nu te supăra pe mine, dar arăţi la capătul puterilor, zise cu blândeţe domnul

Densmore. Ai trecut printr-o experienţă extraordinar de dificilă. N-o să se facă gaură în cer dacă stai jos şi mai bei o ceaşcă de ceai, nu-i aşa? Ceaiul e un fortifiant minunat. Pregătesc imediat încă un ceainic proaspăt, se oferi el.

Avea nevoie să înghită

ceva mai mult decât de ceai, gândi Sarah ameţită, încercând să îşi dea seama când mâncase ceva ultima oară. Fusese supa pe care o mâncase în compania domnului Densmore ieri după-amiază. Trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de la ultima ei masă.

Tocmai îi servise lui

cina. Bucătăreasa venise la ora trei şi îi preparase masa de seară; era plecată deja când sosise Sarah. Nu gătise decât pentru domnul Densmore, dar nu conta. După ce îl servea pe el şi strângea masa, avea să găsească ea ceva de mâncare.

El stătuse tot timpul în

preajma ei, făcând-o să se simtă stingherită, dar acum îşi dădu seama că se temea să nu i se facă rău. Gândul acesta îi învinse depresia şi o făcu să zâmbească.

— Domnule Densmore, v-a spus cineva vreodată ce om cumsecade sunteţi?

El făcu ochii mari şi roşi.

— Oh... păi... nu.

Cumsecade *şi* singur, îl compătimi ea, dar nu destul cât să rămână în casa asta înfiorătoare ca să îi asigure compania de care în mod evident avea nevoie. Oricum, cofeina din ceai poate că avea să o învioreze până putea mânca ceva.

— Un ceai ar fi minunat, afirmă ea făcându-l să zâmbească larg.

— Excelent! Sunt sigur că o să te simţi mult mai bine.

Se ridică de la masă, dar Sarah îi spuse repede:

— Vă rog, terminaţi-vă masa mai întâi. Pun eu de

ceai.

— Nu, îl fac eu. Am metoda mea specială.

Ea nu avu nimic împotrivă să prepare el ceaiul, nici că cina era ceva rece — salată de pui cu nuci şi struguri negri — pentru că oricum nu intenţiona să primească niciun ban pentru cât stătea aici.

El se duse în bucătărie şi puse apa la fiert, apoi se întoarse în sufragerie şi se aşeză la masa enormă din crom şi sticlă ca să termine de mâncat. Neavând nimic de făcut, Sarah se retrase într-un colţ. Rareori se simţise atât de inutilă ca aici; avea impresia că nu dorea să muncească, ci

doar... să fie acolo. Nu avea să găsească aici refugiul de care avea atâta nevoie; nu exista nici pace, nici calm, doar plictiseală şi un sentiment vag de stânjeneală.

Era atât de obosită, că de-abia se ţinea pe picioare şi începuse să o doară îngrozitor capul, probabil din cauză că nu mâncase

nimic. Putea fi şi din cauza privării de cofeină, pentru că nu îşi băuse cafeaua de dimineaţă; în cazul acesta ceaiul era cu atât mai bine venit. Poate avea să bea chiar două cești.

Își termină masa exact când ceainicul din bucătărie începu să țiuie.

— Ah! S-a fiert apa,

zise el ca şi când ea n-ar fi auzit sunetul strident.

Se duse în bucătărie, iar Sarah se apucă imediat să strângă vasele, să le clătească şi să le pună în maşina de spălat vase.

Când termină cu asta şi alte câteva treburi mărunte, el turnase ceaiul în ceşti.

— Gata! exclamă cu satisfacţie şi duse tava în

sufragerie.

Fu nevoită să îl urmeze şi, la insistenţele lui, se aşează la masă.

— Spune-mi, începu el în timp ce ea sorbea ceaiul fierbinte şi aromat. Cum ai ajuns să devii majordom?

În sfârşit, un subiect despre care putea discuta, gândi ea uşurată.

— Tatăl meu a fost colonel în infanteria marină, începu ea. În copilărie îi priveam fascinată pe intendenţi şi felul în care organizau toate festivităţile şi ceremoniile. Aveau protocolul în sânge şi se ocupau cu măiestrie de listele de invitaţi, de

urgenţe şi de aplanarea oricăror situaţii dificile... erau un miracol în acţiune. Mi-a plăcut felul în care erau pregătiţi să rezolve orice.

— Dar nu ai lucrat ca intendent în armată, nu-i aşa?

— Nu, de fapt există o şcoală pentru majordomi.

Continuă să îi pună

întrebare după întrebare, iar Sarah fu fericită să se concentreze ca să îi răspundă. Era în sfârşit ceva de care mintea ei obosită se putea agăţa fără a face un efort prea mare.

Poate că nu era decât ameţeala cauzată de oboseala extremă, dar începu să se simtă...

aproape cherchelită. Simţi brusc cum i se învârte capul şi se prinse de masă.

— Uau! Iertaţi-mă, domnule Densmore. Am ameţit brusc. Cred că e din cauză că n-am mâncat nimic astăzi.

El păru alarmat.

— N-ai mâncat nimic? Draga mea, de ce n-ai spus? Nu trebuia să stai

acolo şi să mă serveşti pe mine, în loc să ai grijă de tine. Stai liniştită şi îţi aduc imediat ceva să mănânci. Ce ţi-ar plăcea?

Clipi spre el ca o bufniţă. Cum putea să îi spună ce ar prefera când nu ştia ce are în casă? Oricum, nu i-ar fi „plăcut“ nimic; avea să mănânce

pentru că trebuia, dar ultimul lucru de care avusese cu adevărat poftă era...

— Îngheţată, murmură ea. Cuvântul i se păru alarmant de greu de pronunţat.

— Îngheţată? repetă el clipind spre ea în felul lui tipic. Nu cred că am îngheţată. Nu vrei altceva?

— Nu, zise ea încercând să explice. Nu e vorba de ce vreau. Ultimul lucru de care... Pierdu şirul cuvintelor şi se uită la el uluită. Totul începea să se rotească încet în jurul ei şi îi fulgeră ideea că s-ar putea să leşine. Nu mai leşinase niciodată.

El plecase de lângă ea,

sau aşa i se părea. Nu putea fi sigură pentru că totul se învârtea o dată cu ea.

— Staţi puţin, îl rugă ea încercând să se ridice, dar picioarele i se înmuiară.

Se repezi şi o prinse înainte să se prăbuşească pe podea, iar strânsoarea lui i se păru surprinzător de

puternică.

— Nu îţi face griji, îl auzi spunând în timp ce vederea i se întuneca şi urechile i se umpleau parcă cu vată. Am eu grijă de tine.

Capitolul 29

Primul lucru pe care îl simţi după ce îşi reveni puţin fu durerea de cap, ca nişte ciocane care îi loveau în creier. Da, îşi amintea... o duruse capul când se culcase. Stătea într-o

poziţie incomodă, dar îi era frică să se mişte, se temea că şi cel mai mic gest avea să intensifice bătaia aceea de ciocane. Îi era şi greaţă şi se temu că va vomita. Ceva nu era în regulă, dar pâcla din creier o împiedica sa îşi dea seama ce anume.

Încercă să îşi amintească... ceva. Orice.

O clipă înfricoşătoare nu îşi aminti nimic, avu o senzaţie de vid de spaţiu şi de timp, de salt terifiant în necunoscut. Apoi deveni conştientă de cearşaful de sub ea şi îşi dădu seama că era în pat. Îşi amintea că se dusese... nu, nu îşi amintea când se dusese la culcare. Ultima amintire clară era...

dar şi asta îi scăpă şi renunţă să se mai concentreze, lăsând întunericul şi uitarea să o înghită din nou.

Când se trezi din nou, avu impresia că se îmbolnăvise de gripă. Altfel de ce s-ar fi simţit atât de bolnavă? Se îmbolnăvea foarte rar, nici măcar guturai nu făcea,

dar în mod sigur numai ceva serios ca gripa putea să o facă să se simtă atât de rău. Înţelese pentru prima oară la ce se referă oamenii când spun că se simt prea rău ca să se ducă la doctor. Şi ei i-ar fi fost imposibil să meargă acum la doctor; ar fi trebuit ca doctorul să vină la ca.

Simţi că o trage ceva de păr. Mişcarea era blândă şi ritmică şi, în loc să îi intensifice durerea de cap, mai degrabă i-o calma, ca şi cum senzaţia respectivă o făcea să uite de ciocanele din cap.

Braţele o dureau. Încercă să le mişte, dar nu putu.

Un sentiment de spaimă îi străpunse ceaţa din creier. Încercă din nou să îşi mişte braţele, cu acelaşi rezultat.

— Mâinile mele, scânci ea şi vocea îi sună groaznic, atât de răguşită că era de nerecunoscut.

— Biata de tine, murmură o voce blajină. O

să îţi revii. Nu te simţi mai bine acum?

Continuă să simtă mişcarea ritmică, încet şi uşor şi după o clipă îşi dădu seama că cineva îi peria părul. Îi plăcea, dar nu voia să fie pieptănată. Voia să îşi mişte braţele. În ciuda durerii de cap şi a greţii se foi uşor şi descoperi că nu îşi putea

mişca nici picioarele.

Panica o făcu să deschidă larg ochii. În faţa ochilor îi dansau imagini ceţoase pe care nu le putea desluşi. Era un bărbat acolo... dar nu era Cahill şi aşa ceva era imposibil. Cine în afară de Cahill putea să îi perie părul?

— Să-ţi dau un pic de

apă, auzi aceeaşi voce moale. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, draga mea? Nişte apă bună şi rece ţi-ar face bine. Ai dormit atât de mult, că am început să mă îngrijorez.

O mână rece i se strecură sub gât, îi înălţă capul şi îi duse la gură un pahar. Apa rece îi invadă gura, umezindu-i ţesuturile

uscate ca iasca şi dezlipindu-i limba de cerul gurii. Stomacul i se revoltă când înghiţi dar, slavă Domnului, nu vomită. Înghiţi încă o dată şi încă o dată, apoi paharul îi fu luat de la gură.

— Nu prea mult, draga mea. Ai fost foarte bolnavă.

Era încă foarte bolnavă şi se simţea paralizată, dar poate că omul acesta nu ştia că nu se poate mişca. Închise ochii încercând să îşi adune puterile, dar, Doamne Dumnezeule, nu avea niciun pic de forţă. Era atât de slăbită, încât simţea că nu mai are coloană vertebrală.

— O să-ţi aduc un pic de supă puţin mai târziu. Trebuie să mănânci ceva. Nu am ştiut că n-ai mâncat şi mă tem că din greşeală te-am făcut să te îmbolnăveşti.

Moliciunea acelei voci îi aduse aminte de cineva.

— Domnul Densmore?

— Da, draga mea, sunt

aici.

— Mă simt atât de rău, şopti ea deschizând ochii şi clipind des.

De data asta imaginile erau mai clare şi îi văzu bine faţa plină de îngrijorare.

— Ştiu şi îmi pare rău.

— Nu pot să mă mişc.

— Sigur că nu. Nu puteam să te las să îţi faci

singură vreun rău, nu-i aşa?

— Să îmi f-fac vreun rău?

Începea să câştige bătălia împotriva pâclei; cu fiecare secundă se simţea mai puţin confuză şi mai conştientă de ceea ce se afla în jurul său. Parcă se trezea din anestezie. Îşi

amintea bine senzaţia de când la şase ani îşi rupsese braţul stâng şi îi făcuseră anestezie generală ca să i-l pună în ghips. Urâse atunci anestezia mai mult decât urâse ghipsul.

— Dacă ai fi încercat să pleci, explică domnul Densmore, dar nu înţelese nimic.

— Nu pot. N-am

încercat.

Cum să plece? încercase să se ridice de la masă şi ăsta era ultimul lucru pe care şi-l amintea.

— Ştiu, ştiu, nu îţi face probleme. Păstrează-ţi calmul şi totul va fi bine.

Peria i se mişca încet prin păr.

— Ai un păr atât de

frumos, Sarah. Îmi placi foarte mult cu totul, doar că nehotărârea ta a fost o surpriză neplăcută. Dar ai trecut prin multe necazuri. Sunt sigur că încet, încet o să te obişnuieşti.

Nu înţelegea nimic. Să se obişnuiască? Se încruntă, iar el îi netezi fruntea cu vârful degetului.

— Nu te încrunta, o să

faci riduri pe pielea asta frumoasă. Am avut dreptate că un rubin o să arate minunat pe pielea ta. Dar m-am uitat prin lucrurile tale şi n-am văzut pandantivul. De ce nu-l porţi?

Pandantivul?

Un fior de gheaţă o străbătu din cap până în

picioare şi rămase împietrită în timp ce o bănuială îngrozitoare îşi făcea loc în mintea ei. Stomacul i se revoltă din nou, dar de data asta de frică.

— De ce nu porţi pandantivul pe care ţi l-am trimis? întrebă el pe un ton uşor iritat.

El era. Cel care o

urmărea, dementul a cărui prezenţă o simţise ca pe un cancer ascuns. Aşteptase în umbră şi profitase de prima ocazie. Nu era bolnavă deloc, îşi dădu ea seama; nemernicul o drogase şi, fiindcă nu mâncase nimic toată ziua, substanţa acţionase cu putere.

Trebuia să îi răspundă. Nu îl enerva, îşi spuse. Nu face nimic care să îl pună în gardă. Gândeşte-te! Trebuia să găsească o scuză. *Gândeşte-te!*

— Alergică, şopti ea.

Peria se opri.

— Draga mea, ce rău îmi pare! exclamă el plin de remuşcări. Nu am ştiut.

Sigur că nu poţi să porţi ceva care să îţi irite pielea. Dar unde este? Aş vrea să îl pui doar o clipă, doar să văd cum îţi stă.

— În cutia de bijuterii, spuse ea abia şoptit. Îmi mai daţi puţină apă?

— Sigur, draga mea. N-ai vomitat prima oară, aşa că poţi să mai bei.

O ajută să ridice capul,

îi duse paharul la buze din nou, iar ea bău lacomă cât de mult putu.

— Aşa, spuse el, lăsându-i capul din nou pe pernă. Unde e cutia cu bijuterii?

— La bungalou. Acasă la familia Lankford. Locul crimei... poliţia a sigilat tot. Nu am putut să intru.

El scoase un sunet de exasperare.

— Trebuia să-mi dau seama. Nu îţi face griji, draga mea. O să mă ocup eu să-ţi aduc restul lucrurilor. O să te simţi mult mai bine când vei fi înconjurată de lucrurile tale.

Sarah încercă din nou

să îşi mişte mâinile şi de data asta simţi că încheieturile îi sunt înfăşurate cu ceva. Adevărul o umplu de groază: era legată de pat. Se luptă cu panica ce ameninţa să o copleşească. Nu îi putea ceda, trebuia să gândească, să se concentreze. Dacă intra în panică, era neajutorată, dar

dacă îşi păstra cumpătul poate găsea o modalitate să îl păcălească.

Avea un mare avantaj: ştia că e periculos, însă el nu ştia că şi ea era.

Cahill. El ştia unde se află. Mai devreme sau mai târziu avea să sune, avea să ceară să o vadă, să vorbească cu ea. Nu

trebuia decât să își păstreze calmul și să țină situația sub control până atunci. Nu era cazul să îl agite pe Densmore și să îl incite la violență. Omul ăsta o urmărise atâta vreme, era obsedat de ea; acum era fericit să o aibă aici, sub puterea sa. Câtă vreme el continua să creadă asta, era în siguranță. Spera că e în

siguranţă. Dar în momentul în care i-ar da impresia că vrea să evadeze, va recurge la violenţă. În eventualitatea asta, adică în cazul în care nu reuşea să fugă, trebuia să se asigure că poate să îi facă faţă.

Dar cine putea să ştie când va încerca Cahill să ia

legătura cu ea? Ştia că se află aici, însă toţi poliţiştii lucrau aproape douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca să-l găsească pe ucigaş. Avea să o sune întâi pe mobil şi, neprimind niciun răspuns, avea să încerce mai târziu. „Mai târziu” putea însemna şi peste câteva zile.

Dar nu, Cahill nu va aştepta atât. Era mult prea tenace. Între timp, ea trebuia să facă ceva. Mai întâi de toate trebuia să îl convingă pe Densmore să o dezlege.

I se adresă pe o voce mai slăbită decât era de fapt. Dacă o voia dulce şi neajutorată, asta avea să îi

ofere, cel puţin până va veni momentul să îl ia la şuturi.

— Domnule Densmore?

— Da, draga mea?

— Mi-e... mi-e jenă să vă spun.

— Nu trebuie să-ţi fie jenă de nimic. Sunt aici ca să am grijă de tine.

— Trebuie să merg la

toaletă, şopti ea.

Era adevărul adevărat, aşa că fu pe punctul de a se jena de-a binelea. Punând la socoteală faptul că era în perioada ciclului, situaţia nu arăta bine deloc.

— Vai de mine! Asta chiar e o problemă.

— Cred... mi se pare că sunt paralizată, spuse ea

cu vocea tremurată.

Era bine să o creadă mai neputincioasă decât era de fapt. Nu că în clipa asta ar fi fost în stare să se lupte sau să fugă chiar dezlegată, dar voia să îl facă să creadă că îşi revenea foarte încet.

— Nu eşti deloc paralizată! exclamă el pe un ton cald şi consolator.

Te-am legat doar că să te împiedic să îţi faci vreun rău. Să vedem cum putem rezolva problema.

Sarah se vânzoli puţin; disconfortul ei devenea atât de acut, că nu fu o problemă să lase o lacrimă să i se prelingă din ochi. Trebuia să vadă dacă *poate* merge, sau dacă mai avea

încă în sânge o cantitate mare din drogul pe care i-l dăduse.

— Da, aşa o să facem, murmură el pentru sine şi ridică cuvertura.

Spre imensa ei uşurare, văzu că era îmbrăcată; îi scosese pantofii, dar numai atât. Se puse sârguincios pe lucru lărgindu-i corzile subţiri din nailon din jurul

gleznelor. Capătul îl păstră el în mână. Dacă putea să meargă, nu avea să fie în stare să o facă decât cu paşi foarte mici, iar dacă încerca ceva, nu trebuia decât să smucească de coardă şi să o trântească la pământ.

Plângea de-adevăratelea când termină

cu picioarele şi începu să îi elibereze mîinile.

— Îmi pare rău, ştiu cât îţi e de greu, murmură el consolator. Mai ai răbdare câteva minute şi te ajut să mergi la baie.

— Grăbiţi-vă, vă rog, scânci ea strângând din ochi.

Într-un târziu o ajută să se ridice. Îşi dădu seama

imediat că nu ar fi putut face mare lucru chiar dacă o dezlega. Mai bine să nu facă nimic care să îi trezească vreo bănuială de data asta şi să aştepte până ce îşi va mai recupera forţele. Nu trebuia să uite că era mai puternic decât părea dacă reuşise să o care singur la etaj. Oamenii

în stare de inconştienţă, fiind total inerţi, sunt teribil de greu de mişcat din loc.

Era atât de ameţită că de-abia se ţinea pe picioare; de fapt, nici nu putea fără ajutor şi se sprijini cu toată greutatea de el. I se întorcea stomacul pe dos să îl atingă, dar trebuia să facă orice ca să îi adoarmă

suspiciunile, aşa că strânse din dinţi şi îi acceptă ajutorul.

O ridică în picioare. Genunchii i se înmuiară imediat şi fu nevoit să o sprijine de-a binelea. Se agăţă de el şi o luă, mai mult târând-o, spre baia mare din marmură cenuşie de lângă camera ce îi

fusese desemnată ei.

Toate obiectele ei de toaletă fuseseră aşezate la oglindă; spera că îi pusese şi celelalte obiecte personale în sertarele dulapului. Da, punga în care îşi împachetase totul stătea pe un raft; chiar dacă nu îi scosese tampoanele din pungă, putea ajunge la ele.

El o duse lângă toaletă şi rămase acolo o clipă neştiind ce să facă.

— Ă... ai nevoie de ajutor?

Sarah se sprijini cu mâinile de perete respirând greu.

— Cred că mă descurc.

Trebuia să îl facă să o

lase singură fără nicio teamă. Baia avea o fereastră, dar era dintr-un bloc de sticlă opacă; nu se vedea afară, nici de afară înăuntru şi nu se deschidea. Chiar dacă ar fi putut să o spargă, camera pe care i-o dăduse se afla la etajul al doilea; primul etaj al acestei case, din câte observase, avea un tavan

înalt de vreo cinci metri, deci distanţa până jos era prea mare.

Dar avea de gând să rişte dacă se dovedea a fi singura ei şansă. Se uită în jur şi şi-l imagină trecând în revistă toate obiectele din încăpere ca să vadă dacă nu exista ceva ce putea folosit ca armă sau

pentru a o ajuta să evadeze. Era foarte prudent şi nu avea încredere în ea. Se rezemă de perete accentuându-şi slăbiciunea.

— Bine, zise el în cele din urmă. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

— Puteţi lăsa uşa puţin deschisă? întrebă ea. Vă rog! Ca să mă auziţi dacă

se întâmplă să cad.

Un fel de psihologie inversă, cerându-i să facă exact lucrul pe care el avea de gând să îl facă oricum; poate aşa avea să îl convingă că nu intenţiona să evadeze.

Păru mulţumit şi îi zâmbi în felul lui timid în timp ce ieşea din baie,

lăsând uşa întredeschisă. Asta era toată intimitatea de care va avea parte, dar în acel moment nu îi păsa absolut deloc.

Uşurarea fu aproape dureroasă şi lacrimile începură să îi curgă din nou pe obraji. Găsi cutia de tampoane în sertarul de jos al dulapului de sub oglindă şi se ocupă şi de

problema aceea. Simţindu-se puţin mai bine şi nu chiar atât de disperată, dar încă foarte slăbită, merse şontâc până la chiuvetă, se rezemă de ea, umezi un burete şi îşi spălă faţa şi zonele intime. Dacă trăgea cu ochiul, n-avea decât; ei puţin îi păsa. Trebuia să se spele cât de cât, aşa că lăsă

orice ruşine la o parte.

Bău din nou apă înghiţind cu lăcomie, apoi o luă încet şi cu paşi nesiguri spre uşă.

— Vă rog, zise ea cu o voce pierită, ajutaţi-mă să mă întorc în pat.

Densmore se repezi lîngă ea.

— Sprijină-te de mine, o îndemnă el cu afecţiune.

Draga de tine!

O duse până la pat şi o ajută să se întindă. Tremura toată şi nu se prefăcea; picioarele nu ar mai fi ţinut-o nicio clipă. O mângâie pe obraji, îi dădu părul într-o parte, apoi începu să îi strângă legăturile de la mâini şi de la picioare. Îşi muşcă buza

când simţi atingerea lui, dar nu protestă; rămase nemişcată cu ochii închişi. Cahill făcea asta uneori, dându-i părul pe spate şi mângâind-o pe obraji, şi nu suporta ca Densmore să facă aceleaşi gesturi.

— Mă întorc imediat cu ceva de mâncare, murmură el şi ieşi din cameră închizând uşa în

urma lui.

Nu putea face nimic legată fedeleş cum era, aşa că nici măcar nu trase de corzile din nailon. Nemernicul era în stare să fi pus microfoane şi camere video în cameră, aşa că nu trebuia să facă nici un gest care să îl alerteze în caz că o

urmărea.

Scurta excursie la baie o sleise şi de ultimele puteri. Respiră adânc şi alunecă din nou în întunericul care o aştepta. De data aceasta avea să se folosească de întuneric ca să prindă puteri.

— Sarah?

Vocea părea să vină de departe, dar se trezi

imediat intrând în alertă. Rămase nemişcată ca să dea impresia că se trezeşte treptat.

— Sarah, trezeşte-te! Ţi-am adus supă.

Ea se foi în pat şi îşi rostogoli capul dintr-o parte în alta.

— Ce...?

— Trebuie să mănânci.

Trezeşte-te, draga mea.

Deschise ochii şi îl văzu punând o tavă pe noptieră.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă el zâmbindu-i. Ia să vedem, cum vom proceda? Cred că va trebui să îţi dau eu să mănânci, nu? Îţi mai pun o pernă sub cap şi un prosop sub bărbie ca să nu curgă pe

tine.

În timp ce vorbea îi ridică capul, punându-i încă o pernă şi ridicând-o în poziţie aproape şezândă, apoi îi puse un prosop pe piept şi sub bărbie.

— Ţi-am adus nişte supă bună de pui, zise el şi chicoti. O alegere mai banală nici că puteam să

fac, nu? Dar chiar *este* foarte bună şi consistentă. Nu e neapărată nevoie de carne roşie pentru o supă sau o mâncare consistentă, deşi mulţi par convinşi de asta. Eu nu mănânc carne roşie, doar pui, curcan şi peşte.

În cazul ăsta şi având în vedere ce ieşise din el,

mai bine bătea potecă până la Milo’s în speranţa că va fi salvat, gândi ea sarcastic în timp ce îi ducea lingura la gură; ea o deschise ascultătoare, ca un copil. Sarcasmul îi făcea bine; la exterior era supusă, dar în sinea ei îşi păstra încrâncenarea.

Supa era într-adevăr bună şi se forţă să

mănânce tot. Trebuia să îşi recapete puterile cât mai repede posibil, pentru că va avea nevoie de ele.

După ce termină supa, clipi somnoroasă spre el.

— Mulţumesc, murmură ea. A fost bună, adăugă şi căscă. Iertaţi-mă. Încă îmi este somn.

— Sigur că da. Îi

tamponă uşor buzele cu un şerveţel şi îi luă prosopul de sub bărbie.

— O să te las să te odihneşti, dar am să vin din când în când să văd dacă ai nevoie de ceva. Am o surpriză pentru tine, îi declară sfios.

— O surpriză?

— O să te aştepte când te trezeşti.

Promisiunea cu surpriza nu fu de natură să o îmbie la somn şi, după ce plecă, studie atentă tavanul şi pereţii, căutând ceva care să semene cu o cameră de luat vederi. Era imposibil să îşi dea seama fără să se uite de aproape, aşa că trebuia să presupună mai departe că este ţinută

sub supraveghere. Nu trase pe faţă de legături, dar începu să îşi încordeze şi să îşi relaxeze muşchii, începând cu picioarele şi mergând în sus. Trebuia să se lupte să îndepărteze efectele drogului pe care i-l dăduse, să îşi pună sângele în mişcare şi să îşi păstreze muşchii flexibili. Dacă se ivea vreo ocazie de

evadare, trebuia să o găsească pregătită.

♦ ♦ ♦

De ce naiba nu răspundea la telefonul mobil? Cahill o sună în repetate rânduri pentru că nu voia să treacă prea mult timp fără să vorbească cu ea, acum când între ei lucrurile erau atât de

fragile. Da, făcuseră dragoste şi fusese de acord să îi mai dea o şansă de a încerca să repare ce stricase, dar provizoratul acestui acord îl sâcâia. Nu voia ceva temporar; voia ceva permanent.

Se mutase acasă la Densmore ieri după-amiază. Bun, înţelegea să nu răspundă la telefon în

timp ce se acomoda în noua locuinţă, dar nu îşi închisese telefonul, deci văzuse că primise apeluri de la el. Ar fi trebuit să îl sune. Astăzi telefonul fusese închis; primise mesajul cu „abonatul nu poate fi contactat”.

Numărul lui Densmore nu era trecut în cartea de

telefon, dar dacă te descurci cu calculatorul, poţi trece peste acest obstacol. Cahill obţinu numărul şi sună la vilă, dar drept răspuns primi un mesaj computerizat înregistrat pe robotul telefonic. Lăsă la rândul lui un mesaj simplu: sunaţi-l pe detectivul Cahill la Departamentul de poliţie

Mountain Brook. Era tipul de mesaj impersonal căruia oamenii au tendinţa de a-i răspunde imediat. Cu toate astea, nu primi niciun semn de la ea.

O mulţime de oameni înspăimântaţi sunau cu informaţii şi indicii ce nu duceau nicăieri, dar oricum toate trebuia verificate şi

pur şi simplu nu avea timp nici să mănânce. Era atât de frustrat că nu reuşea să o contacteze, că îşi făcu timp să treacă cu maşina prin faţa proprietăţii ca un adolescent îndrăgostit, să vadă dacă maşina ei era parcată acolo. Porţile de fier forjat erau bine închise şi nu putu să vadă nimic dincolo de ele.

Locul acela nenorocit era ca o fortăreaţă, înconjurată de ziduri înalte. Numai zidurile acelea trebuie să fi costat o avere şi, din câte putea să vadă, erau dotate şi cu sârmă ghimpată ca la Fort Knox. Fără îndoială, domnul Densmore ţinea mult la intimitatea lui.

Puţin mai târziu îi sună telefonul şi se grăbi să răspundă.

— Cahill.

— Domnule detectiv Cahill?

Era o voce de bărbat, destul de moale, ca a unui preot, dar în acelaşi timp plină de autoritate.

— Sunt Trevor

Densmore. Aţi lăsat două mesaje pentru domnişoara Stevens, care păreau urgente. Îmi pare rău, dar domnişoara Stevens e bolnavă şi nu poate vorbi cu dumneavoastră.

— Bolnavă? întrebă el brusc alarmat. Ce are?

— Laringită, chicoti Densmore. Nu a fost o figură de stil când am zis

că nu poate vorbi. Poate în câteva zile va putea să vă sune.

Nemernicul închise înainte să mai apuce să spună ceva. *La dracu'!*

Voia să o vadă, dar proprietatea era înconjurată de ziduri şi avea porţi înalte; nu putea intra fără invitaţie sau fără

mandat de percheziţie, dar nu avea şanse să obţină nici una, nici alta.

Sarah era bolnavă? îi spusese că nici măcar nu răcea niciodată, aşa că părea ciudat să se fi îmbolnăvit acum. E adevărat că fusese foarte stresată, iar asta face ravagii cu sistemul imunitar, dar... atât de

repede? Chiar a doua zi. La naiba! Probabil că îl evita.

Nu, Sarah nu proceda aşa. Sarah nu apela la subterfugii, ci înfrunta totul de-a dreptul. Chiar dacă ar fi avut laringită, tot ar fi luat telefonul şi cu vocea hârşâită ar fi încercat să-i spună câteva cuvinte.

Avea senzaţia că individul acela, Densmore, mințea. Nu îl cunoştea, iar Sarah părea să îl placă, sau cel puţin să îi aprecieze oferta, dar lui instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. De ce ar fi minţit Densmore? Nu avea nici un motiv, ceea ce îl neliniști şi mai tare. Poate

că exista un motiv de care el nu avea habar.

Oricum, dacă Sarah nu lua legătura cu el curând, avea să facă totul ca să o vadă, chiar dacă trebuia să se caţere pe zidul ăla nenorocit. Avea să fie arestat probabil pentru încălcare de proprietate, dar cel puţin va afla ce se întâmplă cu ea.

♦ ♦ ♦

Când Sarah se trezi din nou, capul tot îi mai pulsa de durere, chiar mai rău decât înainte să adoarmă. Ceaţa aceea oribilă o învăluise din nou, dar de data asta nu mai trebui să se întrebe ce era cu ea. Acum ştia: Densmore o drogase din nou. Îi pusese

ceva în supă.

Dar de ce să o drogheze iar? O legase şi nu putea să facă nimic.

Rămase nemişcată luptându-se cu ameţeala, forţându-se să îndepărteze efectele drogului. Nu trebuia să mai permită să se întâmple asta din nou.

Nu îşi putea permite să îşi piardă bruma de puteri

pe care le mai avea refuzând să mănânce sau să bea, dar nici nu putea fugi dacă zăcea în inconştienţă tot timpul.

Îi era frig şi se foi puţin, dar mâinile legate nu-i permiteau nici măcar să-şi tragă pătura peste umeri. Simţi mişcarea aerului pe pielea goală...

Mintea i se blocă, paralizată de şoc. Densmore îi scosese hainele. Era goală.

Capitolul 30

— Surpriză!

Era bine dispus, debordând de veselie.

— Ştiu că eşti trează, ţi-am dat mult mai puţin de data asta. Nu mai face pe prinţesa adormită şi

deschide ochii ăia frumoşi.

Îngrozită până în măduva oaselor, Sarah deschise ochii şi îl privi fix. La ferestre se lăsase întunericul, ceea ce însemna că trecuseră multe ore, ore în care zăcuse inconştientă şi total la discreţia lui. Toate ideile de a-i face pe plac şi de a-i da apă la moară

dispăruseră.

— *Ce mi-ai făcut?* întrebă răguşită.

Se aşează lângă ea pe pat, îmbrăcat. Clipi spre ea.

— Ce ţi-am făcut? Nimic. De ce întrebi?

— Hainele mele...

— A, asta era. Erau pătate. Doamne, asta a fost

a doua zi când le purtai, plus că ai dormit în ele. A fost prea complicat să ţi le scot, aşa că le-am tăiat. Oricum nu mai erau bune de nimic.

Îşi ţinu în frâu oroarea, groaza care îi strângea stomacul ca într-o menghină, ridică puţin capul şi îşi privi trupul. Cearşafurile erau aruncate

într-o parte dezgolind-o. Însă picioarele îi erau unul lângă altul, tot legate şi nu le putea mişca. Nu crezuse că se poate bucura vreodată că e legată, dar în cazul de faţă...

Respiră adânc de câteva ori, încercand să scape de senzaţia de coşmar care ameninţa să o

înăbuşe.

— Nu mai erau bune de nimic? întrebă ea cu greu.

El se strâmbă uşor şi arătă spre abdomenul ei.

— Ştii tu. Ar fi trebuit să îmi spui că eşti indispusă. Nu mi-aş fi permis să mă aprind atât de tare. Am fost dezamăgit de prelungirea aşteptării,

dar m-am descurcat cum am putut.

Indispusă... ? Probabil că se referea la ciclu. Dacă asta îi răcise ardoarea, nu se bucurase niciodată atât de tare că era la ciclu. Dar se gândi că o privise. Îi veni să plângă de umilinţă. Reuşi să îşi reţină lacrimile cu îndârjire. Apoi se privi

din nou şi observă picături lipicioase împrăştiate peste abdomenul şi coapsele ei şi aproape că vomită.

Uită cu totul de orice control, mintea i se goli şi îşi arcui trupul luptându-se nebuneşte cu legăturile, nedorind decât să şteargă mizeria aceea de pe ea.

— Şterge-mă! ţipă ea. Cum îndrăzneşti? Cum

îndrăzneşti?

El păru sincer uimit.

— Ce s-a întâmplat? Ce este?

— Te-ai masturbat pe mine, jigodie nenorocită!

Începu să plângă în hohote, chinuindu-se zadarnic să rupă corzile de nailon.

— Şterge-le de pe

mine! urlă punând accentul pe ultimul cuvânt.

— Nu îmi vorbi pe tonul ăsta, zise el cu asprime.

— M-ai *atins!*

Urla de furie, pierzându-şi complet controlul.

— Te-ai *uitat* la mine! Nu ai niciun drept!

— Încetează! Încetează imediat! Îţi înţeleg modestia, dar nu se poate să nu îţi dai seama că starea în care te afli nu a făcut decât să amâne evoluţia normală a relaţiei noastre. Am ştiut de când te-am văzut că îmi eşti sortită. Locul tău e aici, lângă mine. O să fim atât

de fericiţi, draga mea! Ai să vezi. Am să-ţi dau tot ce vrei, am să te tratez ca pe o regină. Uite, inelul ăsta e pentru tine. Piatra are nevoie de altă montură, dar culoarea şi forma sunt perfecte pentru tine. Am ştiut de cum l-am văzut că diamantul ăsta nu era pentru femeia aia vulgară. Ţi-l scot imediat, căci ştiu

că eşti alergică la bijuterii, dar am vrut să-l vezi mai întâi. Când îl dau la montat, voi pune bijutierul să căptuşească metalul cu ceva care să te protejeze împotriva alergiei şi să-l poţi purta.

Îi ridică mâna de pe saltea atât cât îi permiteau legăturile de la încheieturi.

— Ia uite! Nu e superb?

Privi inelul pe care i-l pusese pe deget, diamantul galben uriaş înconjurat de diamante incolore mai mici. Se minunase de mărimea pietrei centrale de câte ori îl văzuse pe degetul lui Merilyn Lankford.

Stomacul i se strânse de groază când privi faţa zâmbitoare a criminalului.

♦ ♦ ♦

Cahill se uită încruntat la ceas. Se făcuse târziu, era aproape de ora închiderii complexului comercial şi se săturase să arate fotografiile astea afurisite celor veniţi la

cumpărături şi vânzătorilor. Ceva îl sâcâia, dar nu îşi dădea seama exact ce. Nici nu mai ştia de câte ore nu dormise, ceea ce îi amintea de anumite misiuni la care luase parte în armată. Nu voia decât să se aşeze într-un loc liniştit ca să poată gândi. Ceva ce îi spusese Densmore îl neliniştea,

reluase în minte conversaţia iar şi iar şi nu reuşise să-şi dea seama ce anume. Totuşi, senzaţia rămânea.

Ziua de joi se apropia de sfârşit. Sarah se afla acasă la Densmore de peste douăzeci şi patru de ore — de fapt de treizeci, nu că le-ar fi numărat -,

dar avea impresia că trecuseră multe zile de când nu mai vorbise cu ea şi lipsa veştilor îl chinuia. Poate că asta îl deranja şi nu ceva ce spusese Densmore. Îşi făcea griji pentru ea, ştia că se află acolo, aşa că era normal să asocieze această nelinişte cu Densmore. Da, da, ştia că asta era explicaţia

psihologică. Păcat că nu credea nimic din ea.

Opri o femeie bine întreţinută, având probabil în jur de şaizeci de ani, cu aerul acela de siguranţă care ţipa: „bani“.

— Scuzaţi-mă, doamnă, încercăm să îl găsim pe acest om. Îl cunoaşteţi cumva?

Avea să încerce să o sune pe Sarah încă o dată. Dacă nu putea să dea de ea, se va planta în faţa porţii şi va cere să i se dea drumul înăuntru. Putea să spună că avea un mandat de arestare pe numele ei sau ceva de genul ăsta.

Femeia luă fotografia şi o studie o clipă, apoi i-o

dădu înapoi.

— Da, da, îl cunosc, spuse ea cu indiferenţă. Cred că este bancherul meu.

— Mulţumesc, zise Cahill automat, abţinându-se să îi dea o replică tăioasă.

Un alt fan al lui William Teller. Ha, ha! Era prea obosit pentru prostiile

astea...

— Staţi puţin! Ce-aţi spus?

Ea ridică puţin din sprâncene, sugerând că este prea puţin impresionată de atitudinea lui, ca şi de persoana lui în general.

— Cred că e bancherul meu, repetă. Are o

anumită distincţie în ţinută. Şi mai e şi părul, desigur.

Lui Cahill îi trecu oboseala ca luată cu mâna. Adrenalina îi făcu inima să pompeze mai tare.

— Cum se numeşte?

— Trevor Densmore. E proprietarul...

Cahill nu mai aşteptă să audă ce avea Trevor Densmore în proprietate.

O luă la fugă spre ieşire cu inima bătând de spaimă gata să îi spargă pieptul. În timp ce alerga formă numărul lui Wester. Ieşi ca o furtună în aerul nopţii şi goni prin parcare spre maşina Impala cu care venise.

— L-am identificat, ţipă el în telefon când

Wester răspunse. Trevor Densmore. E bancher. Sarah e la el, pe toţi dracii! O are pe Sarah!

Descuie maşina, se urcă, porni motorul şi băgă în viteză înainte să închidă uşa. Cauciucurile scârţâiră pe asfalt în timp ce maşina porni ca un bolid spre ieşirea din parcare.

— Cum adică o are pe

Sarah? se răsti Wester.

— A angajat-o. S-a dus la el acasă ieri după-amiază şi de atunci n-am mai putut să iau legătura cu ea. Mă duc acolo chiar acum.

— Doctore, nu da năvală acolo în halul în care te afli! Trebuie să procedăm ca la carte. Fac

rost de un mandat de percheziţie şi...

— Am vorbit cu el la telefon după-amiază, mârâi Cahill. E aceeaşi voce de pe caseta luată din casa soţilor Lankford. Am ştiut că ceva nu e în regulă după ce am vorbit cu el, dar nu mi-am dat seama ce.

Când ajunse la intersecţia cu autostrada

31, semaforul era pe roşu. Aprinse farurile şi trecu prin intersecţie fără să oprească, apoi făcu la stânga pe 1-459. Sări peste o denivelare cu o sută de kilometri la oră.

Aruncă telefonul cât colo, deşi Wester încă mai vorbea. Oricare ar fi fost consecinţele, nimic nu l-ar

fi putut ţine în afara zidului cenuşiu.

Totul avea sens acum, acel *de ce* care îi scăpa şi care împiedica piesele jocului să se aşeze la locul lor. Mobilul crimei nu fusese legat de afaceri, de răzbunare sau de bani. Sarah fusese motivul. Îşi aminti cum îl sunase cu săptămâni în urmă, înainte

de prima crimă, şi îi spusese că primise un dar anonim prin poştă. Acela fusese primul contact al nemernicului, primul semn al obsesiei lui. De atunci nu se mai gândise prea mult la asta, pentru că gestul nu se repetase; nu mai existaseră alte scrisori sau telefoane ce

semnalează în mod normal amplificarea obsesiei unui psihopat.

Dar Sarah ştiuse, simţise că ceva nu era în regulă. Încercase să îl facă pe admiratorul necunoscut să scoată capul la lumină. Când fusese ucis judecătorul Roberts, primul ei gând fusese că aşa-zisul ei urmăritor o

făcuse.

Şi avusese dreptate.

Întâi încercase să o ademenească cu o ofertă când judecătorul încă trăia. Când nu reuşise, eliminase obstacolul şi îi îşi repetase oferta. Dar ea se angajase la familia Lankford, aşa că trecuse repede la acţiune şi îi scosese şi pe ei din peisaj

pentru ca ea să fie disponibilă din nou. De data aceasta ofertele de lucru nu aveau să mai curgă; cine ar fi dorit să angajeze o persoană care părea o adevărată piază-rea şi care, în plus, era ea însăşi suspectată de crimă? Dar Trevor Densmore nu ezitase să o facă. Nu îşi făcea probleme în legătură

cu crimele, pentru că nu avea niciun motiv.

O voia doar pe Sarah. Când presa o luase razna după uciderea soţilor Lankford anunţând că Sarah fusese arestată, rezolvase problema rapid comiţând încă o crimă, pentru a dovedi că nu putea fi ea ucigaşa. Iar

când fusese eliberată, acţionase imediat şi de data aceasta reuşise.

O avea pe Sarah. Nenorocitul *o avea pe Sarah!*

♦ ♦ ♦

Expresia de pe faţa şi din ochii lui o făcu să se cutremure. Îi privea trupul gol şi întinse mâna mângâind-o pe sân.

— Nu pot să port inelul, zise Sarah întretăiat. Scoate-mi-l, te rog. Deja mă mănâncă pielea.

El se opri, ridică mâna şi clipi spre ea.

— Sigur că da! Iartă-mă, voiam doar să-l vezi. Trebuia să-mi dau seama ce piele sensibilă ai.

Îi scoase inelul de pe

deget şi îl băgă în buzunar. Ochii îi căpătară iar o expresie visătoare.

— Eşti pur şi simplu perfectă, murmură el.

Întinse mâna să îi atingă din nou sânul, dar Sarah încercă să se ferească. Trebuia să îl oprească. Nu îi suporta atingerile. Prefera să o omoare decât să o atingă.

Psihopaţii nu ezită să ucidă atunci când obiectul obsesiei lor nu se ridică la înălţimea fanteziei create în mintea lor. Obsesia se transformă în furie şi lovesc cu violenţă persoana care le-a înşelat dureros aşteptările.

Prefera să îl aducă în punctul acesta decât să îi

permită să o violeze. Dar nu ajunsese încă acolo; faptul că era la ciclu îi oferea o mică perioadă de răgaz. Nu avea idee cât putea să îl ţină la distanţă, dar avea să încerce să o facă cât mai mult posibil. Îl cunoştea bine pe Cahill; nu va mai trece mult timp până avea să îşi facă apariţia la poartă. Putea fi

mâine dimineaţă sau mâine seară, dar *avea* să vină. Dacă nu putea să fugă, trebuia să reziste şi să îl ţină pe Densmore la distanţă.

— Nu îmi place să fiu atinsă, zise ea chircindu-se sub atingerea degetelor lui care îi ciupeau sfârcurile.

Vorbi pe un ton

nevinovat şi tulburat, aşa cum părea să îi placă.

Densmore clipi din nou repede de câteva ori repede, ca şi cum încerca să se conecteze la realitate. Părea dezorientat.

— Dar... e foarte plăcut să te ating. Suntem sortiţi să fim împreună.

— Nu-mi place să fiu atinsă, repetă ea. Mă

doare. Mă doare pielea.

El se dădu înapoi privind-o consternat.

— O, Doamne! Nu mi-am dat seama că ai pielea atât de sensibilă. E o problemă pe care nu am luat-o în considerare. Dar nu e vorba de o *alergie,* ci mai degrabă de o sensibilitate acută, nu-i

aşa? Voi fi foarte blând, draga mea şi încet, încet te vei obişnui cu...

Dumnezeule! Sarah îşi încleştă dinţii.

— Nu, insistă ea pe acelaşi ton moale. Îmi pare rău. E un fel de boală şi nu va trece.

— O boală?

Întinsese iar mâna spre ea, dar se opri, reveria din

ochii lui transformându-se în ceva dur şi urât.

— N-am auzit în viaţa mea de aşa ceva.

— Aveţi dreptate, e vorba de o sensibilitate acută. Terminaţiile mele nervoase sunt inflamate permanent. Nu pot purta decât haine din anumite materiale şi chiar şi aşa

trebuie să iau calmante...

Bătea câmpii, dar nu îi păsa câtă vreme reuşea să îl convingă să nu o mai atingă.

— ... şi medicamente antiinflamatorii. Dar mi s-au terminat şi, cu toate câte s-au întîmplat, am uitat să mi le cumpăr. Fiecare atingere e ca o arsură cu fierul roşu.

— Doamne, Doamne!

Asta păru să îl potolească. Dacă ar fi fost sănătos la cap, nu ar fi reuşit niciodată să îl convingă, însă era atât de prins de fanteziile sale, încât nu mai vedea nimic altceva.

— Sigur că nu vreau să fac ceva care să îţi

provoace durere, îi zâmbi el. Decât dacă meriţi să fii pedepsită, bineînţeles. Dar n-ai să mă superi niciodată, nu-i aşa? Ai să-mi calci ziarul şi ai să-mi pregăteşti micul dejun, exact cum făceai pentru ţapul ăla bătrân, Lowell Roberts.

— Cum vreţi, reuşi ea să îi spună cu inima sfâşiată când îşi aminti de

bietul judecător, de soţii Lankford şi de celălalt bărbat, toţi ucişi de dementul acesta.

— O să ai grijă de mine, croncăni el mai departe. Iar eu voi avea grijă de tine.

Se aplecă şi îşi apăsă buzele pe fruntea ei. Sarah simţi că i se face rău şi tot

controlul o părăsi.

— Nu mă atinge! urlă ea.

Ca fulgerul, mâna lui i se încleştă pe gât apăsând cu putere şi îşi apropie faţa de a ei. Era livid de furie.

— *Niciodată* să nu îmi mai vorbeşti aşa! scrâşni el.

Nu mai putea să respire. Se înecă, se sufocă, încercând cu

disperare să se gândească ce să facă. Întinsese coarda prea tare; trebuia să îl potolească până la venirea lui Cahill. Nu mai putea să întârzie mult. Trebuia să reziste până dimineaţă.

— Îmi... pare rău! icni ea. Mă doare.

Roşu la faţă, îi dădu drumul şi rămase în

picioare lângă ea. Disperată, încercă să respire adânc luptându-se cu întunericul care amenința să o cuprindă.

— Trebuie să ţi se dea o lecţie, şuieră el trăgându-şi cureaua din găicile pantalonilor. Trebuie să fii pedepsită până înveţi să te porţi cum trebuie. Cu... mine. ..*nu*... vorbeşti... aşa!

Sarah îşi reţinu un ţipăt şi încercă să se rostogolească într-o parte în timp ce cureaua se abătu şuierând asupra ei.

♦ ♦ ♦

Porţile acelea nenorocite aveau vreo cinci metri, iar zidul cel puţin trei. Se gândi să intre în porţi cu maşina, dar asta ar

fi declanşat alarma şi l-ar fi pus în gardă pe nemernic. Cahill trase maşina cât putu de aproape lângă zid şi se urcă pe ea. De acolo făcu un salt şi se prinse cu mâinile de creasta zidului.

Durerea îi săgetă palmele. În vîrful zidului erau încastrate cioburi de sticlă sau sârmă ghimpată. Sări înapoi, îşi scoase

haina şi o aruncă peste culmea zidului. Apoi sări din nou sperând ca haina să nu alunece. Se prinse cu mâinile însângerate de haină şi se săltă peste zid. Aterizează pe iarbă şi se rostogoli. Se ridică repede în picioare şi îşi scoase pistolul din toc. Apoi o luă peste pajiştea vastă spre

vila cenuşie care se deslușea amenințătoare în noapte ca un animal la pândă.

♦ ♦ ♦

Se auzi dintr-o dată un şuierat ascuţit. Densmore rămase cu cureaua în aer şi înălţă capul.

— Se pare că avem musafiri, spuse el încet. Mă întreb cine poate fi.

Scuză-mă, draga mea.

Sarah izbucni în hohote de plâns după ce uşa se închise în urma lui. Mânuise cureaua cu o furie sălbatică, umplându-i spatele şi părţile laterale de dungi însângerate. Reuşise să se aşeze pe o parte ca să îşi protejeze sânii şi abdomenul, dar nu înainte

să o lovească cel puţin de două ori peste stomac. Plângea atât de tare că i se tăie respiraţia, dar cum ieşi Densmore din cameră, se întoarse pe spate.

Una dintre legăturile de la mâini i se desfăcuse. Altfel n-ar fi reuşit să se întoarcă pe o parte; forţa cu care se rotise desfăcuse coarda de cadrul patului

unde era legată. Orbit de furie, Densmore nu observase.

Avea mâna dreaptă liberă, dar ca să şi-o elibereze şi pe stânga trebuia să bage mâna sub pat şi nu putea din cauza legăturilor de la picioare. Ignorând durerea usturătoare din spate, trase

cu disperare de coarda de nailon, sperând să cedeze şi cea din jurul mâinii stângi.

Dar nu reuşi. Pe noptieră era aşezat un pahar cu apă. Îl luă şi îl izbi de marginea noptierei. Apa împroşcă patul şi pielea ei goală, iar cioburile cristalului fin zburară în toate părţile. Rămase cu

fundul paharului în mâna tăiată de cioburi. Începu să taie corzile din nailon fără să îi pese dacă îşi tăia şi pielea. Îşi eliberă şi încheietura stângă şi trecu la legăturile de la glezne.

Reuşi să le taie şi sări în picioare. Genunchii nu o ţinură şi se prăbuşi pe covor. Blestemând şi

suspinând, se ridică din nou şi porni clătinându-se spre uşă. Când ajunse în hol, o luă la fugă.

Atunci se auzi prima împuşcătură. Apoi a doua.

Cahill!

♦ ♦ ♦

Cahill trecuse de mult de faza când îi mai păsa de slujba lui sau de faptul că putea să ajungă în spatele

gratiilor; singurul lui gând era să ajungă la Sarah. Nu sunase politicos la uşă, ci trăsese în broască două gloanţe de calibrul 40, apoi o deschisese cu o lovitură de picior. Se culcă la pământ şi se rostogoli înăuntru, dar nemernicul îl aştepta în întunericul holului.

Primul glonţ trecu şuierând pe lângă capul lui Cahill. Trase şi el în direcţia de unde văzuse scânteia la gura ţevii, dar al doilea glonţ îl lovi din plin în piept cu o lovitură ca de catâr. Cu toate că purta vesta antiglonţ, impactul îi tăie respiraţia şi se prăbuşi leşinat pe podea.

— Cahill, şopti ea din vârful scărilor privind în jos spre holul imens.

Îl văzu zăcând nemişcat pe podeaua de granit. Încremeni. Nu se putea. Nu şi Cahill. Nu se putea ca ucigaşul să i-l fi răpit şi pe Cahill!

Se clătină şi se sprijini de un lampadar metalic

postat lângă o măsuţă emailată.

Nu şi Cahill!

Un val roşu de furie puse stăpânire pe ea. Nici nu îşi dădu seama când smulse lampadarul din priză. Nu îşi dădea seama nici măcar că se mişcă. Coborî scările cu paşi mari şi hotărâţi, din ce în ce mai rapizi.

— *Densmore!*

Nu putea fi vocea ei. Parcă venea din *Exorcistul,* groasă şi puternică. Ajunse la baza scărilor.

— *Nenorocitule, unde eşti?*

Observă o mişcare în dreapta, în întuneric. Se răsuci în direcţia aceea şi îl

văzu pe Densmore materializându-se din umbră în lumina obscură, ca o fantomă, ca un demon. Faţa îi era strâmbată îngrozitor de furie.

— Ţi-am spus să nu vorbeşti aşa cu mine! şuieră el ridicând mâna.

Nu îi mai păsa de nimic. Furia cumplită o

făcu să nu mai simtă nici greutatea lampadarului. Înaintă spre el, drept în bătaia pistolului, drept în bătaia glonţului, învârtind lampadarul ca pe o bâtă de base-ball. Dacă Cahill era mort, nu îi mai păsa ce se întâmplă cu ea. Glonţul răsună asurzitor în holul ca o cavernă şi simţi o rafală

fierbinte trecând pe lângă ea în timp ce îl izbea pe Densmore în cap cu piciorul lampadarului. Se prăbuşi cu spatele de perete cu sângele ţâşnindu-i din cap şi din piept, în timp ce ea îl lovea iar şi iar ţipând.

— Sarah! *Sarah!*

Auzi strigătul într-un târziu. Lampadarul deveni

dintr-o dată prea greu şi îi alunecă din mâinile lipsite de vlagă. Încet, ca în transă, se întoarse spre Cahill, care se chinuia să se ridice în picioare. Îşi ţinea mâna la piept respirând şuierat, dar nu văzu să aibă nicio pată de sânge.

— Uşurel, iubito, îi zise el. Jigodia nu poate să

moară decât o dată.

Epilog

Cahill îşi aruncă haina pe umăr şi intră în casă. Era bine dispus; comisia de anchetă stabilise că împuşcătura fusese justificată şi nu mai era în

concediu medical. Îi era dor de meseria lui, chiar dacă în prima săptămână fusese bucuros că poate să se odihnească; deşi purta vestă antiglonţ, glonţul îl zguduise puternic şi îi lăsase o vânătaie cât toate zilele. La început crezuse că se alesese şi cu câteva coaste rupte, dar nu fuseseră decât contuzii —

ca şi cum „decât“ ar fi uşurat situaţia. Se simţea de parcă un catâr nu numai că îl lovise cu copita, dar se mai şi întorsese şi îl călcase zdravăn în picioare.

El şi Sarah îşi petrecură convalescenţa împreună. El îşi reveni repede. Mama lui Sarah

sunase să o anunţe că tatăl ei avusese într-adevăr o indigestie severă, aşa că scăpase de grija asta. Fizic, îşi revenise şi Sarah. Locuia la el de când ieşiseră din spital a doua zi dimineaţă, după ce lui i s-au făcut radiografii şi tot felul de alte analize şi îi cususeră tăieturile de pe mâini. Rănile lui fuseseră

superficiale. Ale lui Sarah însă...

La suprafaţă, nu suferise răni prea grave. Câteva tăieturi la mână, dintre care una avusese nevoie de patru copci, celelalte fiind minore. Dungile sângerânde ce îi brăzdaseră pielea netedă fuseseră tratate exact cum

se tratează un genunchi julit, cu soluţie antiseptică şi unguent antibiotic. Nu avea să uite toată viaţa cum coborâse scările acelea, cu pas sigur, de parcă nimeni n-ar fi putut-o opri, goală şi plină de sânge; inima aproape că nu-i mai bătea, iar ochii negri îi străluceau ca două focuri bengale pe faţa albă. Căra lampadarul

într-o mână strigând după Densmore, iar când nemernicul trăsese în ea, nu se oprise, ci continuase să înainteze ca o furie a răzbunării. Cahill, luptându-se să respire şi încă ameţit, nu ştia nici el cum reuşise să tragă. Glonţul trecuse pe lângă Sarah şi se oprise drept în

inima lui Densmore. Era mort înainte ca lovitura de lampadar să îi zdrobească ţeasta, deşi un astfel de amănunt minor nu ar fi oprit-o pe Sarah să-l lovească.

Până să ajungă lângă ea, începuseră să sune sirenele maşinilor de poliţie care se apropiau de casă în viteză. Va fi nevoie să le

deschidă porţile, se gândi el, dar în clipa aceea trebuia să aibă grijă de Sarah. Îşi scoase cămaşa şi o acoperi cu ea, dar ea stătea nemişcată, privind fix cadavrul lui Densmore şi gaura din pieptul lui. Apoi se întorsese încet spre el cu o expresie înstrăinată şi îi spusese:

— La naiba Cahill, am vrut să îl omor *eu!*

Ar fi vrut să o ia în braţe, dar nu putea pentru că i-ar fi provocat durere. Îi prinsese doar mâna stângă, cea care nu era tăiată, mânjind-o de sânge de la tăieturile lui. Dădu lampadarul mai încolo şi fu uimit de greutatea acestuia.

Mulţi ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să îl ridice, darmite să îl mai şi rotească în aer.

După ce deschisese porţile, el şi Sarah fuseseră duşi la spital şi de atunci se afla în concediu medical, aşa că nu fusese implicat în ancheta care urmase, dar colegii îl ţinuseră la curent.

Densmore plănuise ca

Sarah să nu mai părăsească niciodată camera aceea. Găsiseră camere minuscule de luat vederi peste tot, chiar şi în baie. Camera, ca şi restul casei, era o adevărată fortăreaţă. Ferestrele erau din sticlă incasabilă şi nu se deschideau. Uşa era din oţel armat. Sarah reuşise să

iasă în noaptea aceea doar pentru că Densmore, în graba lui de a vedea cine era intrusul, uitase să încuie uşa.

Cine poate să ştie care sunt resorturile minţii bolnave ale unui psihopat? Toată lumea spunea că Densmore păruse un om atât de cumsecade, liniştit, un pic timid, dar un

adevărat rechin în afaceri. Avea într-adevăr tendinţa să dezvolte obsesii în legătură cu lucruri mărunte şi devenea violent când îl nemulţumea ceva. Secretara lui spunea că ideile fixe i se înmulţiseră pe măsură ce treceau anii, ajungând până la punctul în care făcea o criză dacă

scaunul ei nu stătea într-un anumit loc.

Documentele lui personale se dovediseră şi mai revelatoare. Se părea că dulcele şi timidul Trevor Densmore îşi ucisese propriul tată din cauza unui dezacord în chestiuni de afaceri. Era un mister de ce consemnase în scris un asemenea lucru, care ar

fi constituit încă un cui în coşciugul lui dacă nu murea în aceste condiţii. Alabama era un stat unde pedeapsa cu moartea era permisă, iar faptele lui i-ar fi atras în mod sigur pedeapsa capitală. Psihologul departamentului citise documentele şi spusese că erau un

exemplu perfect despre felul în care funcţionează mintea unui psihopat. Trevor Densmore se crezuse mai deştept şi mai bun decât toţi ceilalţi şi socotise că i se cuvine totul. Pe scurt, trebuia să aibă tot ce voia şi nu îşi impunea nicio frână când era vorba să obţină ceea ce îşi dorea. Dacă exista un

obstacol, îl înlătura sau îl distrugea.

Se părea că în clipa în care o văzuse pe Sarah la televizor făcuse o fixaţie instantanee pentru ea — iar Cahill îl înţelegea oarecum, date fiind propriile lui sentimente — şi se pusese pe treabă ca să o aducă în casa lui. Când îi

refuzase prima ofertă din loialitate pentru judecător, el înlăturase obstacolul omorându-l pe judecătorul Roberts. Dar nici după aceea Sarah nu îi acceptase oferta; se angajase la familia Lankford, ceea ce îl umpluse de furie, deoarece considera că soţii Lankford îi erau mult inferiori. Să omoare un om nu însemna

pentru el nici cât să strivească un gândac cu talpa pantofului; toţi erau pentru el neimportanţi, nişte nimicuri. Nu conta decât să obţină ce voia.

Cahill ar fi vrut să îl poată omorî din nou pe nenorocit. Când se gândea ce îi făcuse lui Sarah...

Se închisese în ea de

atunci şi nu o putea aborda, deşi trecuseră mai mult de trei săptămâni; vânătăile şi urmele de lovituri se vindecaseră, copcile fuseseră scoase şi trăiau de atunci sub acelaşi acoperiş, dar nu putea ajunge la ea. Se retrăsese undeva în sine unde el nu avea acces, iar asta îl înnebunea.

Când o văzuse prima oară în noaptea aceea, goală şi plină de sânge, simţise o altă lovitură în piept crezând că Densmore o violase. O întrebase dacă se întâmplase aşa ceva înainte să intre primul poliţist cu pistolul pregătit, iar ea clătinase din cap ca răspuns că nu. Totuşi,

atacul pe care îl suportase îi rănise adânc sufletul şi rana aceasta nu se vindecase.

Nu era vorba doar de brutalitatea cu care fusese lovită sau de faptul că văzuse moartea cu ochii, ci mai degrabă de toate acestea luate împreună, acumularea şocului, a durerii şi a ororii. Se aflase

complet neajutorată la discreţia unui dement şi nu putea să uite sau să treacă peste asta.

Nu mai dormeau împreună de atunci; Sarah dormea într-unul din celelalte dormitoare. La început, nu îl deranjase. Erau amândoi plini de răni şi aveau dureri, iar ea nu

suportase câteva zile nici cea mai mică atingere. Dar acum, după trei săptămâni, începuse să îl deranjeze. O dorea, avea nevoie de ea şi voia să îşi pună vieţile în ordine. Dar Sarah ignora pur şi simplu tot ce îi spunea.

— Sarah? o strigă acum, dorind să îi spună rezultatul anchetei.

Nu primi niciun răspuns, dar uşa spre subsol era deschisă. Coborî scările şi auzi zgomotul înăbuşit al pumnilor lovind sacul de box, ceea ce arăta că încerca să îşi exteriorizeze toată ostilitatea.

Era îmbrăcată în pantaloni gri de trening şi

sutien negru sport şi se vedea bine că se lupta cu sacul de box de mai multă vreme, fiindcă umerii îi luceau de sudoare, iar betelia pantalonilor era udă leoarcă. Expresia de pe faţa ei era întunecată şi îndârjită.

Se rezemă de perete şi o privi. Mai avea încă dungi rozalii pe spate, dar

în câteva luni aveau să dispară complet. Slăbise câteva kilograme, ceea ce îi scotea şi mai mult în evidenţă muşchii. Era zveltă şi în formă, cam ca Linda Hamilton în *T2*. Simţi că îl paşte o erecţie serioasă.

Ea aruncă o privire în direcţia lui.

— Cum a mers?

— S-a terminat cu concediul medical. Au constatat că am tras în mod justificat. Mâine mă întorc la lucru.

— Foarte bine.

Mai trase o serie de pumni plini de furie în sacul de box. Se bucură că își vărsa mânia asupra

sacului de box şi nu asupra lui.

— Tu ce faci? riscă el o întrebare.

— Când mă întorc la lucru, vrei să spui?

— Da.

— Nu ştiu dacă o să mă mai întorc; cel puţin o vreme. Şi nu ştiu dacă voi mai putea să găsesc de lucru în zona asta; am o

reputaţie destul de proastă în clipa de faţă.

— Ai de gând să cauţi de lucru în altă parte? întrebă el pe un ton cât mai neutru posibil, deşi simţea că plămânii i se decomprimă.

— Depinde.

— De ce anume?

Ea se opri şi îşi şterse

faţa şi braţele cu un prosop.

— A ucis ceva în mine, zise ea încet. Nu era nevoie să mă violeze că să îmi facă tot acest rău. De fiecare dată când mă gândesc la sex, mă simt neajutorată, plină de ură şi simt atâta dezgust şi repulsie, că mi se taie respiraţia. Mă gândesc la

tot timpul pe care l-am dăruit instruirii, iar când a venit momentul să o pun în practică, s-a dovedit inutilă. Am fost neputincioasă în faţa lui.

— Nu chiar. I-ai zdrobit ţeasta, îi reaminti el.

— Nu are importanţă. Era mort deja, zise ea şi îi

aruncă un zâmbet funest. Dar mi-a făcut plăcere.

— Bineînţeles.

Nu o mai spusese cu glas tare până atunci, dar gândul fusese prezent tot timpul.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să îl ucid.

Ochii ei îi arătau că îl înţelegea şi că îl invidia pentru privilegiul pe care îl

avusese.

— Şi cu noi cum rămâne? o întrebă.

Cu toate cele întâmplate, continua să fie cea mai importantă întrebare.

Se apropie de el cu pasul acela de pradă, periculos şi total feminin care îi făcea inima să îi

bată ca ciocanul.

— Depinde.

— De ce anume? repetă el, simţindu-se ca o placă stricată.

Era acum destul de aproape ca să îi simtă mirosul fierbinte şi feminin. Avea o erecţie atât de puternică, că îl durea.

Îşi strecură mâinile în

jurul mijlocului lui şi simţi cum îi desprinde cătuşele.

— De tine, zise ea şi zâmbi pentru prima oară după trei săptămâni. Hai să vedem dacă ne mai potrivim.

♦ ♦ ♦

Cahill stătea întins pe salteaua de exerciţii, cu braţele întinse deasupra

capului şi legate cu cătuşele de o ţeavă. Era gol, transpirat şi atât de disperat, că ajunsese să o implore. Femeia asta îl omora.

Sarah nu se grăbea deloc. Stătea deasupra lui, dar fără să se mişte. Îl primise în interiorul ei, dar rămăsese neclintită. La început se întrebase ce

avea de gând, dar apoi îşi dăduse seama; îi simţise muşchii interni încleştându-se în jurul lui, eliberându-l, încleştându-se iar, strângându-l, aducându-l până în pragul orgasmului, dar fără să-l depăşească.

Ea terminase deja de două ori. Convulsiile

primului orgasm păruseră să o ia prin surprindere, dar pe al doilea îl urmărise cu hotărâre. Ajuns în punctul acela era gata să o implore, simţea că va muri dacă nu împinge, dar de câte ori îşi mişca bazinul, ea se oprea.

Doamne, era extraordinară! Doar uitându-se la ea simţea că

îi explodează inima. Era superbă, goală şi absorbită total de ceea ce făcea, cu capul dat pe spate şi ochii pe jumătate închişi, cu sfârcurile roşii şi rigide. Nu se putea ca până acum să nu îşi fi înlocuit amintirile urâte cu unele plăcute, dar dacă nu o făcuse, Dumnezeule, avea să

moară fericit!

Se aplecă şi îl sărută, cu buzele fierbinţi şi limba promiţându-i lucruri sălbatice.

— Încă ne potrivim, murmură ea.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, reuşi el să spună, dar sfârşi propoziţia într-un geamăt.

— Eu da, dar nu

puteam să îl las să câştige. Eşti prea important pentru mine, Cahill. A trebuit să mă asigur că pot să îl alung.

— Şi ai reuşit? A dispărut?

Ea îşi roti coapsele.

— Oh, da!

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, se

smiorcăi el, scapă-mă de chin!

Spre veşnica lui recunoştinţă, ea îi făcu pe plac. Când putu să gândească, să audă şi să vorbească din nou, stătea întinsă, rezemată într-un cot lângă el, mângâindu-l alene pe piept.

— Te iubesc, Cahill, spuse ea serioasă.

— Şi eu te iubesc. Şi nu crezi că e timpul să îmi spui Tom?

— Mă mai gândesc. Poate după a cincea aniversare a căsătoriei noastre.

Da, asta suna bine.

— Când va fi prima? întrebă el, prefăcându-se nepăsător.

— Hmm... să vedem. Ce părere ai de iulie, anul viitor?

Dat fiind că erau în ultima săptămână a lunii mai, avea o părere bună.

Sarah se întinse peste el şi îi desfăcu cătuşele; cum se văzu liber, se rostogoli prinzând-o dedesubt. Ea se încordă o

clipă, apoi se relaxă sub greutatea lui şi îşi lăsă mâinile să îi alunece pe spate.

— Am crezut că te-a omorât, şopti ea încrâncenată, îngropându-şi faţa în umărul lui. Îl urăsc pentru răul pe care ni l-a făcut, pentru vieţile pe care le-a distrus.

— Câştigă doar dacă îl

lăsăm să câştige, iubito.

O sărută încet şi lung.

— Ai vorbit serios sau am înţeles eu greşit? Vrei să te măriţi cu mine?

— Da, răspunse ea cu un zâmbet larg. Cel puţin în privinţa asta mi-a alungat toate îndoielile. Când am crezut că ai murit, am înţeles că nimic

nu e mai important decât dragostea pentru tine; nici călătoria în jurul lumii şi nici măcar dacă m-ar fi împuşcat şi pe mine. Toată supărarea pe tine mi-a trecut într-o clipă.

— N-am de gând să-mi fac un obicei din a fi împuşcat de câte ori te superi pe mine, mormăi el.

— Nici nu va trebui,

iubitule.

Îl sărută pe umăr şi se cuibări lângă el.

— Nici nu va trebui.

Sfârşit

---

[1] Butler – (engleză) ordom.